

Робърт Лъдъм и Томас Харис представят:

УИЛЯМ ДИЙЛ

ХАМЕЛЕОН

УИЛЯМ ДИЙЛ ХАМЕЛЕОН

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Репортерите Франк О'Хара и Илайза Гън са по следите на най-мистериозния и непредсказуем убиец, който раздава смърт в четирите посоки на земното кълбо.

Експлозивна смес от невероятни събития и персонажи — кървав танц, в който любовта и смъртта услужливо си подават ръка, за да изберат заедно границите на съдбата.

*На Вирджиния...
И на поетичността на душата ѝ
Arigato, Лизи*

БЛАГОДАРНОСТ

С благодарност.

На мама и татко, Кети и Джон, Стан, Бил и Мелиса.

На Темпъл и малката Кати.

На Майкъл и Мерилин, Майкъл и Марди, Ирвинг и Силвия, Керъл, Дон и Роуз, Дейвид, Мич и Кобри, Де Сейлс, Боби Бърд, Миси, Джоел, Айра и Ди-Ди, Питър и Кети, и Бети, и д-р Сам Грей.

На Джордж, Еди, Джеймс, Чък, Пол и Отдела за новини на „Канал 5“, Атланта.

На Бетси Нолан, Томи, Ед, Сидни Шелдън и Бърт.

На Марк Яфе и „Рендъм Хаус“, и Нат Лефкоуитц и Уилям Мирис.

На въодушевения ми редактор Питър Гедърс.

На чудесния ми литературен агент Оуен Ластър.

И накрая, с обич на старата мечка Таунсенд:

Довиждане, Стромболи, където и да си в момента.

Уилям Дийл, авторът на шест романа („Машината на Шарки“, „Хамелеон“, „Хулигани“, „Тайландски кон“, „27“ и „Първичен страх“), публикувани до момента в 17 страни, роден в Ню Йорк по времето на голямата криза.

Животът му е бил изпъстрен със запомнящи се събития. Още съвсем млад взема участие във Втората световна война и има 29 полета с бомбардировач над Европа. Завръща се в Щатите, дипломира се в Университета в Мисури и започва работа като репортер, занимаващ се с криминалните престъпления във вестник „Атланта Конститушън“. Напуска шест години по-късно, за да продължи кариерата си като фотожурналист и фоторепортер на свободна практика, без да изоставя перото. По-късно става главен редактор на наградено списание „Атланта“, пише очерци и сам обезпечава снимковия материал за тях (като например очерка за федералния затвор в Атланта, където прекарва доброволно пет дни, за да добие по-ярка представа за обстановката).

Дийл е от онези писатели експериментатори, които отварят нови хоризонти за събратята писатели на трилъри, но разработва с великолепно умение традиционните теми.

„Машината на Шарки“ (първият му роман, 1979), например, е полицейска история с много сцени на насилие и екзотични персонажи и според реномираното „Ню Йорк Таймс Бук Ривю“ (което не е чак толкова щедро на похвали) романът има същото значение за полицейската процедура, което има „Престъпление и наказание“ за романа, разказващ за убийците с брадви. „Машината на Шарки“, впрочем, става абсолютен бестселър и впоследствие е филмиран с голям успех с участието на Бърт Рейнолдс в главната роля.

„Хамелеон“, най-общо казано, е на тема „мисията“, но представлява напрегнат до скъсване трилър, с който авторът доказва, че няма да се задоволи със семплата роля на писател с претенции, а може сам да бъде шампион. Романът представлява направо експлозивна смес на насилие, секс (подобни сцени практически отсъстват от останалите му книги), източна философия, източни бойни изкуства и загадка в стила на Агата Кристи. Страниците са изпълнени с диалог и динамиката, която подхваща читателя още с първите редове, не го изпуска буквално до последното изречение, оставяйки го само да съжалява, че е прочел книгата толкова бързо.

„Хулигани“ е роман за насилието, което броди около нас по улиците, но авторът поднася сюжета с достойно за най-големите класици в жанра майсторство в уплътняването на образите, голяма изобретателност в намирането на допълнителни ресурси за подклаждане на напрежението и вече характерната за него лекота на диалога.

„Тайландски кон“ е един грижливо обмислен роман, в който Дийл продължава да демонстрира (както в „Хамелеон“) детайлно познаване Далечния изток. Действието (а основната цел на писателя е да накара читателя да изнемогва от действие) се носи с бясната скорост на „Похитителите на изчезналия кивот“ и изобилства със ситуации и персонажи, които макар и измислени, оставят впечатление, че са почерпени от реалността.

„27“ е роман на тема нацистката конспирация, но да се каже само това за него е все едно да се зави, че енциклопедия „Британика“ е справочник. Смятан е за най-добрия роман от този вид след излизането на „Деня на чакала“ (на Фредерик Форсайт). Единственото нещо, което липсва на тази дебела книга, са... повечето страници.

Последният му роман е „Първичен страх“ (1993). Роман изненада. Нищо от предишните му произведения не подготвя читателите на Дийл за това, с което ще се срещнат на страниците на тази книга. Това е съдебно процесуален роман в стила на Ърл Стенли Гарднър, подправен с кошмарен ужас с каратите на „Мълчанието на агнетата“. Критиката нарече този роман „чилър“ (съкращения от „chilling thriller“ — вледеняващ трилър).

А за задъхания читател, който със смесица от облекчение и съжаление обръща последната страница, е подготвена изненада в последното изречение — в стила на най-добрите къси разкази. Дийл написва и сценарий за филм по романа („Парамаунт Пикчърс“ купува правата срещу 650 хиляди долара само 48 часа след като той им предлага ръкописа), който се предвижда да излезе на екраните към края на 1993. В момента работи над продължението на този роман („Представление на злото“).

Уилям Дийл живее на остров Сейнт Симънс (щата Джорджия), заедно със съпругата си Вирджиния Гън (носителка на наградата ЕМИ) и дъщеря си Темпъл, студентка.

(Забележка: Всички романи на Уилям Дийл ще излязат в поредицата „Трилъри“ на издателска къща „Бард“).

От преводача

ПРОЛОГ

*Историята е отчет,
най-вече неверен,
на събития,
най-вече несъществени,
предизвикат от
управници,
най-вече мошеници,
и войници,
най-вече глупаци.*

Амброуз
Бирс

Беше я наблюдавал почти час. Тя бе изумително красива, грациозно разхождайки се в магазина „Блумингдейл“, като разглеждаше внимателно всеки подарък, преди да го купи, а после го отмяташе в списъка си и преминаваше към следващия отдел. Елегантно и екзотично създание с над среден ръст и стегнато стройно тяло, облечена с шик, необикновено стилна в черните си джинси марка „Джордаш“, каубойските ботуши модел „Лукезе“, бледосинята копринена блуза и поплинения жакет с ревери от заешка кожа.

Върхът на всичко беше шапката — черно бомбе, някак арогантно килнато над бадемовите ѝ очи, и този ефирен черен воал, който загадъчно прикриваше лицето ѝ.

Той я следваше през един-два щанда, на петдесетина фута зад нея. Тя разглеждаше магазина бавно и методично, със спокойствието на човек, който не бърза за никъде. Когато стигна първия етаж, найлоновият ѝ плик беше пълен. Тя слезе от ескалатора и неочаквано ускори ход, насочвайки се към изхода, извеждащ на Лексингтън авеню.

След секунди щеше да се озове навън. И това щеше да бъде краят. Ако искаше да направи нещо, моментът бе настъпил.

Той облече отново коженото си палто, забързано мина покрай редицата примигващи коледни елхи и надписа в бяло и червено: „Весела Коледа от всички ваши приятели в Блумингдейл“ (и под него едно търговско смушкване: „остават само 4 пазарни дни“), спусна се по стълбите от мецанина и мина под балкона, на който групичка плахи, източени коледари ученици само дето не шепнеха своята версия на „Малкия барабанчик“. В този миг едва не я загуби от погледа си. Цяла армия решени на всичко купувачи, търсещи убежище от вятъра и мокрия сняг, нахлуваха в неумолим поток през въртящите се врати. За момент той се превърна в жертва на безпардонната им атака.

Отстъпи и започна странично да си пробива път през тълпата, разбутвайки с рамо изпречващите се пред него и едва не се блъсна в нея. Озоваха се лице в лице, почти докосвайки се, и в следващия миг, също така ненадейно, се оказаха отново разделени. Движението, с което тя се отдръпна, бе толкова грациозно, че той по-скоро го почувства, отколкото видя. Преди да може да се извини, тя се бе съвзела и го огледа с бърз поглед. По-възрастен от нея, на около четирийсет и пет, симпатичен, макар че на лицето му вече можеше да се видят следите от охолния живот, а кестенявата му коса започваше да посребрява. Облечен беше безукорно: сако от туид, тъмнокафяви панталони от вълнен плат, риза на широки райета и вратовръзка от Пиер Карден.

Той също откровено я изглежда, усмихна се, направи с ръка жест към вратата и когато тя влезе между стъклените крила, я бутна, за да се завърти. Дали беше от Далечния Изток? Полинезийка? Смес? Между мексиканска и френска кръв може би. Изглеждаше доста висока, за да бъде просто японка.

Едрите, тежки снежинки се носеха по Лексингтън авеню и танцуваха над отворите на вентилационните шахти на метрото, преди вятърът да ги завърти нагоре по Петдесет и девета улица. Двамата махнаха на едно и също такси, едновременно отскочиха, за да избегнат калната струя при спирането му и понеже повечето таксита или бяха изчезнали, или шофьорите се бяха отбили да вечерят още при първите признаци за влошаване на времето, решиха да пътуват заедно.

Това беше завръзката.

Той предложи да пийнат по нещо. Тя го изглежда изпод периферията на бомбето и за негова изненада кимна. Спряха пред „При Пиер“ и тя изигра ситуацията точно както трябваше. Изчезна веднага след първото питие. Докато той уреждаше сметката, към масата се приближи управителя и му подаде бележка. На тясното листче беше написала телефонния си номер.

Перфектно.

На следващия ден обядваха в „Ла Кот Баск“, прекараха по-голямата част от следобеда, разглеждайки новата експозиция в Музея на модерното изкуство, пийнаха по едно при „Чарли О“ и отидоха да се пързаят на кьнки на Рокфелер Плаза. След това тя отиде да се преоблече и отново се срещнаха за вечеря пред „Фор Сийзънс“. Беше облечена в официален черен костюм, под който се виждаше строга блуза от бяла коприна, обшитата с ирландска дантела, чиято висока яка стоеше обърната точно под брадичката, с неизбежната шапка и воала, който ѝ придаваше някаква мистериозност. Не говореше много, но когато казваше нещо, разговорът се въртеше далеч от личните проблеми. Както често става при неопитните любовници, те отбягваха личните въпроси и поддържаха атмосферата на тайнственост колкото се може по-дълго. След вечерята, поддали се на магията на сезона, те спряха да послушат коледния хор на Рокфелер Плаза и се отправиха да разглеждат витрините по Пето авеню.

Отново заваля, но вятърът беше утихнал и по тротоара започна да се натрупва сняг. Минаха няколко таксита с надпис, показващ, че са приключили работа. Някак неусетно улицата опустя, с изключение на един заблуден файтон, отклонил се през няколко преки от Плаза до Сентръл Парк. Впрегнатият кон унило потропваше с копита по снежната покривка, а кочияшът — млада жена с черен цилиндър и копринена роза в лентата, се гушеше под одеяло. Той ѝ махна с ръка, излизайки по средата на Пето авеню и тя се съгласи да ги откара до Шейсет и трета улица.

Те също се сгушиха под топлото одеяло и той сложи ръка през раменете ѝ, притегляйки я към себе си, обръщайки лицето ѝ към своето с лек подканващ натиск, а тя, приемайки поканата, го целуна съвсем леко, докосвайки с език долната му устна. После се целунаха отново. И пак, изучавайки лицата си с крайчетата на пръстите, докосвайки се с език отново и отново.

Когато стигнаха в апартамента ѝ, Пето авеню беше опустяло. Вятърът се бе изтощил да духа, снегът падаше почти вертикално и запълваше коловозите по платното. Някаква спокойна тишина се бе спуснала над всичко. Той даде на младата жена три банкноти по десет долара, скочи от каретата, галантно пренесе на ръце своята дама над подгизналия тротоар до навеса над входа на сградата, а после тя го хвана за ръката и го поведе през фойето. Зад тях, приглушен от падащата снежна пелена, изплющя камшик. Когато влязоха в апартамента ѝ, тя веднага се извини и се отправи към спалнята.

Апартаментът ѝ, който се намирал на четвъртия етаж и гледал към парка, беше малък — само с една спалня — но подреден с вкус и в дневната имаше открита камина. Все пак нещо липсваше, но му бяха необходими няколко секунди, преди да осъзнае, че в стаята липсват каквито и да са лични вещи. Нямаше картини, отсъстваха сувенири. Беше като стая, подредена за изложба в мебелен магазин.

Остана прав, оценявайки обстановката около себе си още малко, а след това отиде в тоалетната за гости и затвори вратата зад себе си. Разкопча панталоните си. Високо на лявото му бедро се виждаше кожен колан, на който висеше ножница, спускаща се от вътрешната страна на бедрото. Дръжката, стърчаща от нея, беше изтънена до максимум, а след това бе обработена така, че да пасва на ръката му. Той сложи пръсти върху нея и изтегли дългото острие, приличащо на длето, използвано от скулпторите. Внимателно го огледа. Ръбовете проблеснаха зловещо. Острието беше отрязано на пет инча от дръжката и бе заточено така, че върхът му представляваше игла. Докосна го леко с показалец, но въпреки това то пробие кожата му. Той изсмука капката кръв, вдигна панталона си и се пресегна, за да напъха ножницата в колана зад гърба си. Провери как изглежда в огледалото и се върна в дневната.

В спалнята тихо свиреше радио. Тя го повика и той влезе при нея. Осветлението беше изгасено и единствената светлина идваше откъм половин дузина свещи, чийто пламъчета потрепваха в полумрака. Видя, че е седнала в средата на леглото, наклонена напред с наведена глава, дългата ѝ черна коса се спускаше почти до скута ѝ, а на раменете ѝ беше наметната дантелена нощница. Той присви очи, опитвайки се да различи детайлите в тъмната стая.

Зад гърба му нямаше огледала.

Добре.

Приближавайки към леглото, той съблече самото си и го метна на един стол, после разкопча ризата си и започна да я измъква от панталоните, премествайки ръцете си на гърба, за да я освободи.

В същия миг тя рязко се изправи и сви рамене. Ефирната нощница се смъкна. Гледката го изненада и за миг той се поколеба, а тя изпъна дясната си ръка право пред себе си.

Движението беше толкова бързо, че той не видя пистолета, а само блясъка от дулото и усети как огнената вълна го блъсва в лицето, миг преди куршумът да пръсне мозъка му.

И докато падаше, Колин Бредли съумя да прошепне с последния си дъх една-единствена прощална дума:

— Хамелеон?

КНИГА ПЪРВА

Убийството може да се
извърши по

законен начин,
чрез привидно необходима и
доходоносна война,
чрез оклеветяване,
с използване на отрова
или на кинжал.

Лорд
Ектън

1.

1.1

Когато Марца се събуди, навън още беше тъмно — онези няколко минути преди зазоряване, когато слънцето е все още скрито зад църковните камбанарии на Венеция и първите аленочервени пръсти на деня се протягат между сградите и се опитват да ги докоснат през лагуната. Жена му лежеше до него, изтегнала се странично, с пламтяща червена коса, разпиляна по жълтата сатенена възглавница. Той остана няколко минути, възхищавайки й се с полузатворени очи.

Ей, Марца, щастливо копеле си ти, мина през главата му. Имаш всичко и този път като че ли нещата са наред. Най-добрият период в живота ти.

Погледът му отскочи на копринената нощница, лежаща на пода, където тя я бе захвърлила снощи, и той тихо се засмя на себе си. Бяха женени от десет години, а тя все съумяваше да го изненада и очарова с безразсъдността си в леглото. Милена де ла Ровере — вилнеещата актриса, червенокосата тигрица, която би докара до умопомрачение всеки режисьор от Холивуд и в Европа, за него продължаваше да бъде вече десет години изкусителка и любима.

Гледайки раздърпаната нощница, той си спомни как седеше върху него в леглото и с цяло гърло крещеше всички онези „мръсни английски думички“, на които я бе научил, как после свали тънките презрамки от раменете си и болезнено бавно дръпна надолу през гърдите си копринената нощница, докато те повече не можеха да се задържат от деколтето и пружинирайки, изскочиха сами с твърди зърна, които го зовяха, докато тя продължаваше да го измъчва, търпеливо измъквайки се от нощницата, оставяйки я да се свлече около коленете й, после измъкна първо единия си крак и го прехвърли през слабините му и накрая разкъса нощницата с другия си крак и небрежно я захвърли в другия край на стаята.

— Триста хиляди лирети — извика той, смеейки се, — а тя се отнася с нея като че ли става дума за хавлиена кърпа в „Холидей Ин“!

— Майната му на Халиди Ин — изкрещя тя и също се разсмя.

След това се отпусна върху Марца, пое едно от зърната на неговите гърди с устни и много бавно започна да се движи около него, докато не почувства, че набъбва и се втвърдява в устата ѝ. Преди да започне да го смуче, тя го погледна.

— *Va bene?* — попита го закачливо.

— *Molto bene...*

После бавно прокара език от зърното към пъпа му и направи кръг около него.

— *E permesso...*?

Попита го шепнешком, концентрирана върху стомаха му, докато очакваше отговор.

Марца изстена и също шепнейки, отговори:

— Не говори за това.

Той се отпусна на гръб и усмивката за дълго не слезе от лицето му, докато усещаше връхчетата на ноктите ѝ, които като крилца на пеперуда го галеха по долната част на стомаха. След това, също така леко, усети езика ѝ, някак на границата на осезанието му. Да, тя правеше това заради него. Харесваше ѝ да започват точно така. След това устните ѝ докоснаха леко върха на члена му. Той усети, че се възбужда, после тя го обгърна и започна нещо да си тананика, а Марца загуби представа за времето. Усещаше я навсякъде. Усещаше езика ѝ, устните ѝ, пръстите ѝ. Започна да се движи в нейния ритъм, поддавайки се подсъзнателно на еротичната увертюра. Сърцето му заблъска в гърлото. Пръстите му потърсиха косата ѝ; почувства, че тя започва да мята глава, стоновете ѝ се усилиха и той долови дълбок звук да се заражда в гърлото ѝ, притиснато в него, а междувременно той ставаше все по-твърд и по-твърд.

— *Il tempo si è fermato per me.* Една малка смърт — прошепна той. — Времето спря за мен.

— Времето не съществува — отвърна тя приглушено.

И тогава те спряха да говорят, докато, усещайки, че още малко и ще експлодира, той се смъкна надолу, издърпвайки я нагоре, леко я погали с длан по корема, почувства окосмението ѝ, прибра пръстите си и направи бавни кръгови движения с ръката си, а после двамата отново

започнаха да се движат в синхрон; тя го галеше и го притискаше все по-плътно към себе си и той усети как пламъците в нея отново го обгръщат. Тя прекара ръце зад гърба му, заби нокти и тъй като вече не можеше да не избухне в нея, той започна да повтаря без да спира: „Предавам се... предавам се... Предавам се...“ и накрая „Обичам те“.

Когато се ожениха, клюкарите в жълтата преса им даваха няколко месеца, най-много година. Тя беше двайсетгодишна и бе смятана за една от най-ярките италиански филмови звезди още на седемнайсет години. Марца бе на трийсет и осем и беше на път успешно да се завърне в автомобилизма. Току-що бе спечелил третото си състезание поред, след като бе отписан от повечето спортни журналисти и спонсори в бизнеса. Цели три години бяха гледали на него като на един провалил се пилот на трийсет и пет, комуто банките нямаха доверие.

И тогава Новилиано, великият създател на коли, беше дошъл при него, за да му предложи да опита отново. С нова кола — експериментална, темпераментна, но безумно бърза и стабилна.

— На нея й трябва човек с опит — каза му тогава Новилиано. — Не мога да поверя тази кола на някой младок.

Това бе началото на едно от най-продуктивните сътрудничества в историята на състезателните автомобили. Новилиано, Марца и „Акила-333“ — една революционно нова кола с подгръвани стабилизатори отзад, които нагорещяваха обтичащия въздух, за да се постигне повишена стабилност, с подобрена аеродинамика, с уникална горивна система с впръскване на спирт, която увеличаваше пробега с петдесет мили повече от всичко останало по пистите, намалявайки спиранията за зареждане с поне една трета.

О, колата беше с отвратителен характер, но Марца я караше, сякаш се бе превърнал в част от нея. Никой не смееше да го докосне, а и той бе абсолютно безстрашен — човек презрял смъртта. В едно интервю бе споделил „Виждал съм смъртта два-три пъти да седи на оградата и да ми маха с ръка. Но й казвам «Защо не се шибаш, рано е още. Няма да получиш Марца и този път». Според мен, ако те е страх от смъртта, най-добре е да станеш касиер. Тази игра не е за теб“.

Когато се запозна с нея, почти си беше възвърнал предишните позиции, но се говореше, че или ще се откаже, или ще загине до една година, а и освен това тя беше само на двайсет и как би могъл той да се надява да я задържи, след като всеки мъж от пубера до вдетинения старец я желаше.

Марца и „Акила-333“ правеха история в състезанията, а колата бе на път да постави началото на едно от най-вълнуващите начинания в автомобилната индустрия.

И колкото по-високо се издигаше нейната звезда, толкова по-бързо караше той. На всеки успешен неин филм той отговаряше с нов кариран флаг, развят за него при пресичане на финалната линия. Той изпитваше искрено удоволствие от успехите ѝ, а тя виждаше в Марца онова, което малцина бяха допускани да видят — шампион във всичко, който я обичаше, уважаваше, отнасяше се към нея като към приятел и любима, а не като към филмова звезда. Другите бяха потискани от нейната красота и успехите ѝ. „Потиснат“ беше непознатата дума за него. Тя просто не беше част от неговия речник. За Марца беше немислимо да бъде потиснат от някого.

И тя го обожаваше за това.

Той караше колата с умение, което внушаваше страх; като човек, обладан от нечисти сили, но накрая Милена го помоли да се откаже. Беше баснословно богат. Вече нямаше какво да доказва на другите. Освен това Новилиано искаше да го вербува за една нова идея — нова кола, която щеше да има скорост и грация и да се движи шампионски със забележителния си двигател с впръскване, който щеше да утрои изминатото разстояние при един и същи разход на гориво. Е, не състезателна кола, а кола за улиците, но използваща всички приложими достижения на състезателните болиди. Работата на Марца се свеждаше до това да я тества, да я изпробва и да продължава да го прави, докато не стане перфектна.

Колата щеше да се нарича „Акила-Милена“, защото, както каза Професора — великият Ди Фиере, неин създател — тази кола щеше да бъде като красива жена. Така се отдаваше дан и на самия Марца, колата щеше да носи името на онова, което той най-силно обичаше на този свят. А каква кола бе само — трябваше да революционализира цялата автомобилна промишленост. Само патента върху системата за впръскване щеше да ги направи милионери от самото начало.

Така той се отказа от състезателна дейност. А тя от филмовата си кариера. Той намери великолепно място за новия им дом — затревен хълм на брега на Лагуна Венета с чудесен изглед към любимата ѝ Венеция, и там той ѝ построи вила в гръцки стил, само на двайсет мили от заводите в Падуа.

Марца обърна глава и се загледа под сводовете на вратите, отвъд терасата, през лагуната към Венеция, наблюдавайки как слънцето наднича зад камбанарията и бавно облива стаята в призрачно червено сияние. Това беше най-доброто време на деня за него. Открай време. Чувстваше се прекрасно. Денят обещавахе да бъде добър за изпитанията на „Милена“. В края на краищата той смяташе да заведе съименницата ѝ в Монте Карло за Нова година. И първият изпитателен пробег щеше да стане новогодишен подарък, който смяташе да направи сам на себе си.

Тя помръдна в леглото и се обърна по гръб — сатененият чаршаф се плъзна встрани и голото ѝ спящо тяло се разкри пред очите му. Той го гледаше с удивление, както винаги го беше разглеждал, и отново изпита тръпката на желанието, но утрото определено не бе най-добрата част на деня за нея. През отворената врата полъхна хлад и бавно раздвижи дантелените завеси, сякаш бяха бельо. Той придърпа с нежност чаршафа върху нея, за да не изстине.

Беше му дарила десет години и нито миг, през който да изпита съжаление.

— Grazie — прошепна той. — Tante grazie.

После се наведе и леко я целуна по бузата и след един последен поглед към яркото слънце отиде да вземе душ и да се преоблече. По-късно, преди да излезе, той се върна в спалнята, целуна я пак по бузата, а тя отвори едно око, усмихна му се и каза на разваления си английски:

— И не карай много бързо.

1.2

Когато секционният началник за първи път му възложи задачата, Фалмаут започна с изработването на списък. Това му отне няколко дни. Най-напред формулира целите, после разби работата на фази: на едната страна на листа написа фазите в хронологически ред, а на другата страна ги изброи по степента на риска, започвайки с най-рискованата. След това се захвана да ги редактира много внимателно, комбинирайки двата списъка по начин, който му гарантираше най-сигурния и безопасен път за изпълнение на задачата.

Предоставиха му великолепни сводки на разузнавателните служби. Получи всичко, което поиска: чертежите на колата, подробна карта на завода, на която бяха отбелязани всички контролни постове на службата за сигурност, снимки на самата писта, резултати от лекарските прегледи на Марца, Новилиано, Ди Фиере и тримата резервни пилоти, където имаше данни за личните им и професионални навици, описание на Падуа — живописен, крайно провинциален, известен не само с автомобилните заводи Акила, но също и с базиликата Сан Антонио и фреските на Джото, които привличаха туристи от цял свят.

Това беше добре. Туристически град. Щеше да има посетители за Нова година. Значи щеше да е по-лесно за работа, а и осигуряваше алиби за присъствието му.

Сглобяването на подробностите му отне един месец. Планирането извърши в Париж, в един малък хотел на Рю Френел, малко под Рю Лонгшан и на половин пряка от реката. Хотелът беше до центъра, макар и на тихо място. Той превърна стаята в малък боен щаб — със схеми по стените, разписания на влакове и самолети, снимки на главните действащи лица, чертежи на колата, плана на завода и карти на града.

Започна с изучаването на пътната мрежа и разписанията на средствата за транспорт. Фалмаут винаги отдаваше приоритет на пристигането и заминаването от дадено място. Като всеки добър агент, той поставяше на първо място запазването на живота си. След това можеше да се концентрира и върху самата работа по същество.

От Париж можеше да отлети за Ница, да вземе нощния влак по крайбрежието и с него да стигне до Милано. Там щеше да наеме кола до Падуа, изминавайки разстояние от около сто двайсет и пет мили.

Заминаването създаваше някои проблеми. Налагаше се след приключване на работата да се движи бързо, но без да привлича прекалено много внимание. Възнамеряваше да отпътува с колата до Верона, да вземе влака на север през Тренто, през прохода Бренер до Инсбрук и оттам до Мюнхен. Накрая щеше да се върне със самолет в Париж.

Единствената опасна част бе пътуването от Падуа до Верона. Но това бяха само четирийсет и пет мили — значи най-много един час път. По дяволите, щеше да измине поне един час, преди да се преодолее шока, а ако нещата се развиеха по плана, никой нямаше да се вглежда в такива като него.

Той отново подреди нещата в компютъра, който имаше в главата си, даде им възможност да се понаместят; преглеждаше списъка всяка нощ, запомняше го, унищожаваше копие, а на сутринта се залавяше да внася уточнения. Запомняше всяка нова версия на списъка и не пропускаше да унищожи писмения ѝ вариант. Фалмаут бе в този бизнес отдавна — той просто бе престанал да допуска грешки.

Изминаха десет дни и едва тогава той почувства, че разполага с перфектен план.

Най-трудният проблем беше да се добере до самата кола — мерките за сигурност в завода в Падуа просто не предоставяха никакви възможности. О, можеше да се направи нещо, но рисковият фактор бе недопустимо висок. Трябваше да има по-добър начин. Посвети часове на изучаването на плана на завода; не по-малко време прекара в разглеждане чертежите на самата кола, анализирайки всяка част на машината и списъка на подизпълнителите.

И изведнъж намери перфектното решение. За изпитателните пробези бе специално разработена сложна електронна система, използваща компютър. В бордното табло имаше вградени датчици, които предоставяха цифрови данни за поведението на всеки ключов компонент на автомобила, а същите показания се предаваха и в контролната кула, намираща се край пистата. Паметта на компютърната система се намираше в миникомпютър с големината на малък стерео дек, монтиран между огнеупорната вътрешна стена и

кабината на пилота. Натискането на един бутон изпращаше информация за скоростта, която моментално се превръщаше в сведения за изминатия път, за галон гориво, изминатите мили, средната скорост на миля, оставащото гориво, налягането на маслото, дори напреженията в отделни компоненти на колата като системата на окачване, трансмисията, предната и задна оси.

Тази система, макар и сложна, не представляваше революционна новост. „Дженерал Мотърс“ предлагаше за по-големите си модели подобна компютризирана система за цифрова индикация вече повече от година. Компютърът бе в процес на модифициране, за да предоставя специфична информация за „Акила-Милена“ и бе възложен на дребен специалист по електроника в Марсилия като подизпълнител. А в Марсилия практически отсъстваха каквито и да са мерки за сигурност. Нищо от онова, с което се занимаваше фирмичката, не представляваше тайна. Оказа се относително лесно да се купи схемата на компютъра на „Дженерал Мотърс“ от дилър в Париж. В продължение на няколко седмици Фалмаут анализира тази схема, докато не разбра перфектно действието ѝ.

Паметта на компютъра бе организирана върху тънки като вафла платки, широки осем и дълги трийсет инча. Дойде моментът, когато Фалмаут можеше да приложи познанията си по експлозивите. Той проектира и изработи серия малки бомби тип С-4, които французите наричат *plastique*, с големина не повече от главичката на кибритена клечка, които можеха да се поставят на платките с паметта и да се маскират с боя. След това свърза експлозивите с тънки жички към проводниците, водещи към цифровия брояч. После изплете няколко дълги снопчета проводници, сред които скри много тънка нишка фосфорен фитил, който щеше да мине от миникомпютъра към резервоара с горивото и датчиците, поставени на стабилизатора и напречните щанги на предната ос. Датчиците бяха настроени така, че да предизвикат експлозия при скорост от 90 мили в час. При достигане на тази скорост напречните щанги, които задържаха колелата в едно положение, щяха да се пръснат и колата щеше да загуби контрол. Резервоарът с гориво също щеше да избухне секунда-две по-късно.

На Фалмаут му отне повече от месец, за да приготви експлозивите. Работата беше опасна дори за експерт като него. Но достъпът до малката лаборатория и поставянето на минибомбите върху

платките с памет се оказа съвсем просто нещо. Той излетя за Марсилия с нощния полет. Малко след полунощ отвори вратата с шперц, влезе приведен в помещението и намери платките, подредени грижливо в стаята за изпитания. От дневника разбра всичко, което му трябваше: всички платки бяха минали успешно през измерванията и бяха готови за изпращане с изключение на една, която не беше критична за операцията.

Няколко часа по-късно приключи. Напусна помещенията на фирмата малко преди пет сутринта и се върна със сутрешния полет за Париж.

Дотук добре.

Зае се да прецизира останалата част от общия план. Разполагаше с още три седмици. Пусна си мустаци, смени си прическата, но все още не му харесваше. Косата му не беше достатъчно дълга. Купи черна перука, за да скрие червеникавата си коса, а в нощта преди да замине, боядиса и мустациите в черно. Взе със себе си само обикновени спортни дрехи — такива, каквито би избрал да носи фотограф на свободна практика: чифт бежови панталони от рипсено кадифе, бял пуловер с висока поло яка, кожено яке, леки обувки с дебела подметка и стелки, които добавяха два инча към нормалните му пет фута и единайсет инча.

Сутринта, когато отпътува, се чувстваше добре, много добре.

Когато слезе от самолета на аерогарата в Милано, Фалмаут директно се отправи към офиса на „Американ Експрес“. Млад баровец в безформено сако и с тясна вратовръзка, висеща от разтворената му яка, го погледна през авиаторските си слънчеви очила и каза:

— Si?

Фалмаут се усмихна с ведрата си момчешка усмивка на фотограф:

— Buen diorno, signore. Scusi, s'e una lettera per me, Harry Spettro?

Типът въздъхна с досада и обяви:

— Un momento — изтегли някакво чекмедже и лениво прелисти писмата там.

След малко вдигна поглед към Фалмаут.

— С-п-е-т-р-о?

— Si.

— Identificazione, per favore.

Фалмаут извади фалшифицираната си шофьорска книжка и паспорта. Младежът сравни снимката в паспорта с лицето пред себе си. Доволен от резултата, той кимна и му подаде писмото.

— Mille grazie — каза Фалмаут усмихнато и тихо добави: — Пикльо такъв.

— Prego — каза момчето. — Няма за какво.

Отвори плика едва когато излезе навън. Вътре имаше ключ и кратка бележка: „Касета 7541“.

Намери касетата, извади тежкото, плоско кожено куфарче от нея, остави на негово място своето, после отиде в мъжката тоалетна и провери съдържанието на куфарчето. Намери там всичко, от което имаше нужда, включително ключовете от колата и нова кратка бележка: „Черен фиат 224, номер XZ 592, паркинга на аерогарата, ред 7, секция 2, билетът е под резервната гума“. Дотук всичко вървеше добре. Той потегли към Падуа и се регистрира в малък хотел.

Бяха му необходими няколко дни — повече, отколкото беше планирал — да намери свободна стая с ясен изглед към десеткилометровата бетонна писта. Почти беше решил да отложи операцията за след Нова година, когато видя къщата от една кръчма. Издигаше се на малко възвишение, встрани от пътя и представляваше триетажна сграда с фасада на изток.

Достатъчно висока и ориентирана както трябва. Оставаше да наеме стая от задната страна. Оказа се по-трудно, отколкото бе очаквал. Успя едва след разгорещен пазарлък с жената, която притежаваше мястото — една пламенна италианска вдовица, която първо му затръшна вратата в лицето, а след това заплаши, че ще повика полиция, ако продължи да настоява. Но когато ѝ каза, че е фотограф, дошъл да направи снимки на базиликата за „Пари Мач“ и че местните хотели са пълни, и особено след като ѝ предложи десет пъти повече, отколкото можеше да се вземе за подобна стая, тя се предаде.

Синът ѝ бил заминал на ски в Австрия за празниците. Може би неговата стая ще бъде подходяща. Но тя изискваше тишина — никакво

радио след девет часа и никакви гости. Била добра католичка и нямало да даде повод на съседите да говорят.

Мястото бе чудесно — на по-малко от миля от пистата, никакви препятствия в тази посока и макар стаята да бе малка, поне беше удобна и чиста. Стените ѝ бяха покрити със снимки на скиори, плакати от ски курорти, карти на трасетата на известни писти. Синът се оказа нещо повече от обикновен любител — той бе направо маниак.

Пистата се виждаше през прозореца на капандурата. Това е добре, помисли Фалмаут. Щеше да бъде невъзможно някой да го зърне от улицата, а освен това разполагаше с поставка, която му трябваше. Той заключи вратата и се хвана на работа.

Куфарчето, което беше донесъл от Милано, съдържаше телескоп модел „Discoverer“ на фирмата Bausch & Lomb с обективи, даващи петнайсет и шейсет пъти увеличение и минимално наблюдателно поле от четирийсет фута на разстояние една миля. Тежеше по-малко от шест фунта^[1], имаше триножник и беше дълъг седемнайсет и половина инча.

Карабината обаче беше още по-впечатляваща. Никога преди не беше виждал такава. Представляваше само цев и затвор с тръбна конструкция на алуминиевия приклад и беше трийсет и три инча дълга заедно със заглушителя и приспособлението за гасене на пламъка. Триножникът също беше алуминиев. Съоръжена бе с лазерен прицел, за който знаеше, че е прецизен на разстояние хиляди и петстотин ярда. Под затвора имаше пълнител с пет патрона калибър 7.62 милиметра, стоманен връх и експлодираща обвивка на куршума. Целият комплект тежеше не повече от десет фунта.

Спусъкът беше безкрайно лек. Дори само топлината на показалеца му едва не доведе до изстрел.

Чудесно. Всичко, което бе поискал, плюс малка премия. Пушката бе само резервен вариант. Ако експлозивите C-4 не проработеха, трябваше да стреля. Но каква само щеше да бъде целта: автомобил, движещ се с деветдесет мили в час на шестстотин ярда от него по завой от деветдесет градуса.

Как се чувстваш, Фалмаут?

Той се засмя на себе си и поклати глава. Дявол да го вземе, това си беше само подсигуровка.

Той монтира триножника, фиксира го и фокусира телескопа върху входната врата за пистата. Различаваше дори пантите на вратата. Телескопът беше страхотен. Постави карабината до него, калибрира прицела, провери как се вижда през него и се увери, че променя фокуса при проследяването на въображаемата цел по пистата.

Разкошно.

Бог ми е свидетел, че не искам да я използвам.

Оставаше му само да чака.

[1] Английска мярка за тежест, равна на 0.453 кг. ↑

1.3

Когато Марца пристигна, офисът беше все още празен. Бе малко след седем, а персоналът обикновено не идваше преди да стане осем. Направи кафе и провери какво е времето. След това отиде в своя офис и облече състезателния си екип: памучно бельо с дълги ръкави и крачоли; черен огнеустойчив гащеризон с наклонена червена ивица на единия от ръкавите; числото 333 в яркочервени букви на гърба и търговската марка на Акила над сърцето с единствена дума под нея: „Uno“; бели чорапи и кецове „Адидас“. Ръкавиците от свинска кожа напъха в джоба при коляното си. Когато се приготви, излезе от офиса, мина през хола, отвори вътрешната врата за гаража и влезе вътре.

Миризмата действаше на Марца като афродизиак. Не толкова миризмата на бензина, спирта и маслото, а по-скоро онова, което стоеше зад тази смес. И той остана неподвижен в тъмнината минута-две, връщайки се в мислите си в миналото. В живота му бе имало много велики дни и той се наслаждаваше на факта, че днешният определено щеше да стане още един от тях. След известно време включи осветлението.

Колата се намираше в центъра на гаража. Беше излъскана до огледален блясък, без нито едно петънце, просто изумителна — нисък седан, който представляваше шедьовър на автомобилната стилистика, чудо на аеродинамиката. Предният капак бе издължен, купето изтеглено назад, за да се избегне онова, което Ди Фиере наричаше *aspetto di carro funebre* — приликата с катафалка, линиите плавно тръгваха от предните калници към оформената в стил „Ферари“ задна част. Ди Фиере не се бе опитал да внася подобрения тук. „Човек не подобрява перфектното, той просто го приема“, казваше той.

Бордното табло беше запълнено буквално от врата до врата с електроника. Това вече беше задължение на Ди Фиере — да натиска различните бутони, които щяха да прехвърлят в дублиращия компютър на наблюдателната кула информацията, представляваща моментна снимка на поведението на колата, която щеше да бъде разпечатвана на принтера в момента на получаването ѝ.

Машината пред него блестеше като скъпоценен камък дори под флуоресцентното осветление и равномерното мастиленочерно покритие се нарушаваше само от двете тънки светлочервени ивици от двете ѝ страни — цветовете на Марца, а тази кола един ден щеше да стане негова, защото той бе човекът, който в крайна сметка щеше да каже някога: „Готова е“ и те щяха да излязат на пазара, за да разберат колко добри бяха всъщност.

Марца бавно обиколи колата, плъзгайки длан по покрива, после я потупа с любов и прошепна „*Va bene, signora, siamo soli... lei, io e il Professore. Facciamogli vedere qualche cosa!*“ — Окей, мадам, само ти, аз и Професора ще бъдем навън, така че нека им покажем нещо!

След това излезе в студеното, ясно утро навън. Вятърът едва полъхваше и това се хареса на Марца. След около час изобщо нямаше да има вятър. Условията бяха идеални. Той потри ръце и се захвана за онова, което се бе превърнало в ритуал. Тръгна пешком по пистата, точно както бе вървял по пистите на Льо Ман, Рейнтрий и Монца преди всяко състезание, гледайки за пукнатини в бетонното покритие — места, където би могъл да поднесе; събираше камъчета и клонки и ги изхвърляше през вътрешната стена. Тази десеткилометрова разходка обикновено му отнемаше около един час. Марца не обичаше изненадите.

Синьора Форти, временната хазяйка на Фалмаут, го събуди в седем часа с кафе и кифла — най-малкото, което можеше да направи за парите, които той плащаше.

— *Grazie. Scusi, non sono vestito* — благодари той, извинявайки се, че не е облечен и задържа вратата открехната, колкото да поеме подноса.

Обу панталоните си, облече тениска, извади телескопа и карабината от гардероба, за да ги постави на маркировката, която бе направил със скок на перваза пред прозореца на капандурата. После остави до телескопа топче листчета за бележки и джобен калкулатор. Вече беше изчислил и програмирал разстоянието между двете маркиращи линии на задната половина на пистата, преди тя да навлезе в завоя към далечната страна. Въведената в калкулатора програма му позволяваше да натисне два бутона в моментите, когато колата щеше

да минава през маркиращите линии, а на индикацията щеше да излезе точната скорост в тази отсечка. Ако скоростта надминеше 90 мили в час, тогава трябваше да стреля. Той отпи от кафето, без вълнение разви фиксиращия винт на триножника и погледна през лазерния прицел.

След малко се прехвърли на телескопа, нагласи го на максимално увеличение и видя познатия черен гащеризон с червената ивица на ръкава. Можеше даже да прочете думата под търговската марка на Акила: „Уно“.

И лицето — това мургаво, напрегнато лице с твърда челюст и разбъркана черна коса — лицето на Марца!

Според последната информация, с която разполагаше, Марца щеше да бъде в Монте Карло заедно със съпругата си до след Нова година. Първите няколко изпитателни пробега щяха да бъдат направени от резервните пилоти. Ръката на Фалмаут леко се разтрепери, когато си помисли, че възнамерява да убие тъкмо Марца — идола на всяка жена, героя на всяко мечтаещо момче, човека от фантазиите на всеки италианец. Марца беше национален герой... не, той беше интернационален герой. Някой ден по градските площади щяха да стоят неговите статуи. Където и да отидеше, събираха се тълпи, за да го зърнат, да го докоснат и да скандират: „Марца, Уно... Марца, Уно...“.

Това не бе част от сделката. Не, това определено не можеше да бъде част от поставената му задача.

Какво повтаряше постоянно Джек Хокинс в „Мостът над река Куай“? „Винаги се случва неочакваното.“

Господи, каква литературна параболола! След двайсет години в този занаят трябваше да заподозре, че нещата се развиваха до момента прекалено гладко. Както и да е, колата бе програмирана за унищожение, и майната му, но това поне беше добре. Но ако експлозивите С-4 откажеха да проработят, ако се наложеше да стреля, тогава нещата стояха съвсем различно. Изстрелът и без това се очертаваше като труден, а с Марца зад волана...

Той запали цигара и продължи да гледа краля на автомобилизма, който бързо вървеше по дългата писта. И когато Марца приключи и се върна в завода, Фалмаут демонтира пушката. Толкова! Ако бомбите не свършеха работата, Марца щеше да запази живота си.

Дявол да го вземе, та Марца бе един и от неговите герои! И той нямаше просто така да го застреля с пушка. В действителност, след двайсет години в занаята, Фалмаут се надяваше, че този път, само този път, той ще се провали.

1.4

Джузепе ди Фиере — човекът така професионално проектирал „Акила-333“ и „Милена“ — пристигна в седем и петдесет. Бялата му коса беше разбъркана от вятъра. Ди Фиере бе на седемдесет и една години и караше своя модифициран вариант на състезателния модел „Акила“ със свален гюрук — в дъжд, пек или сняг, всеки ден изминаваше осемнайсетте мили от неговата casa di campagna до завода.

Така и не бе успял да се състезава като пилот. Това бе една провалила се мечта, умряла много мъчително. Още като четиринайсетгодишен бе започнал да участва в мотоциклетни състезания. На шестнайсет вече имаше име. Име, което загуби един неделен ден на колодрума във Винсенцион. Усети само, че мотоциклетът изчезва под тялото му и преди да съумее да реагира, разбра, че десният му крак се е заклепил към задното колело, а мотоциклетът, с все още работещ двигател, продължаваше да се носи вече неконтролируемо по пистата, влачейки го след себе си в продължение на цели петдесет ярда, размазвайки крака му в безформена натрошена маса, преди да се прекатури и разбие някъде около него.

Лекарите се погрижиха още в палатката на медицинската служба край трасето, отрязвайки крака му под коляното, за да запазят останалата част.

Цената, която плати, бе един крак и лишаването от наслаждението да се състезава, но инцидентът не му отне любовта към шофирането — то беше така дълбоко вкоренено в него, че той просто трябваше да се захване със следващото най-близко нещо: създаването на състезателни коли. Завърши инженерство. Известно време практикува като механик, прояви интерес към аеродинамиката и започна работа в самолетните заводи „Де Хавиланд“ в Англия. Преди да стане на трийсет години, вече познаваше всеки болт, всяка гайка, всеки конструктивен елемент във всеки състезателен автомобил, който някога бе произведен. Обиколи Европа в търсене на стари коли и започна да ги реконструира. Още преди да проектира първата си

успешна кола на трийсет и четири години, бе признат за автомобилен гений.

А колите му побеждаваха. Той работеше за най-добрите — Ферари, Мазерати, Порше. Сега завършваше цикъла при най-великия от всички — Новилиано.

Марца бе нещо много специално за Ди Фиере. В него той може би виждаше сина, който никога не бе имал, или пилота, какъвто никога не бе станал. Нямахше значение кое от двете. Той изживяваше агония всеки път, когато Марца излезеше на пистата, страдаше при всяка негова катастрофа, опияняваше се заедно с него от победите му. Беше учил Марца така, както един баща обучава сина си. В продължение на три години бе съпреживявал с Марца — и с никой друг, даже не и с radrone, самия Новилиано — всяка агонизираща подробност, всяко разочарование, всяко хрумване, всеки триумф и всеки провал в търсене на перфектната кола. Когато разказваше за нея — много преди идеите му да намерят пътя към чертежите — той сякаш говореше за любима жена, описвайки темперамента ѝ, споделяйки нещата, които ѝ доставяха удоволствие, оплаквайки се от капризите ѝ. Дори бе научил и Марца да говори с нея — там на пистата — така, че да я накара да му се подчинява и да дава най-доброто от себе си.

Сякаш всички негови фантазии се бяха материализирали: за да създаде своето чедо, той разполагаше с ресурсите на най-добрия производител на коли в света и с уменията на най-добрия пилот, който можеше да я тества. А понеже и двамата бяха хора, движени от страстите си, Марца добре разбираше възрастния човек и знаеше, че тази кола не е нито лека жена, нито привличаща погледите крещящо облечена скитница; тя беше като дама — елегантна, красива, идеалния шампион. И затова Ди Фиере я бе кръстил „Милена“, давайки ѝ името на единственото нещо, което Марца обичаше повече от състезанията.

Както можеше да се очаква, Новилиано пристигна последен. Той бе човек на традицията, дисциплиниран и неизменящ на навиците си. Идваше в завода шест дни в седмицата точно в девет часа — около шейсет и пет годишен едър мъж с тегло, което се колебаеше около триста фунта. Но всичко останало в него бе безукорно. Облечен бе в безукорен син костюм с жилетка, бе втъкнал безукорен карамфил в петлицата на ревера си, бялата му риза бе също безукорна, а вратовръзката му модел „Контеза Мара“ в синьо и червено бе направо

перфектна. Посребрялата му коса и брада бяха оформени също безукорно. Никой никога не бе виждал Новилиано неофициално облечен, нито го бе зървал с разбъркана коса или разхлабен възел на вратовръзката.

Търговската марка на Новилиано бе елегантността. Той бе олицетворение на плейбоя и по свой собствен начин допринасяше за рекламата на своите коли толкова, колкото и самия Марца.

Когато влезе при тях, носеше в едната си ръка кофичка за вино с лед, а в другата три чаши за шампанско. Не каза нито дума, просто влезе, остави кофичката на една от масите, извади от нея бутилка „Дом Периньон“ и я отвори. Напълни чашите и подаде едната на Марца, а другата на Професора. Тъглчетата на устните му подсказваха, че може би се усмихва, но брадата не позволяваше да се види усмивката.

Марца се обърна към Професора:

— Видяхте ли това, синьор? А? Мисля, че беше усмивка. Да, боже мой, това определено беше усмивка. Големият radrone най-сетне се усмихна — и засмивайки се сам, той вдигна своята чаша.

Тримата ги докоснаха и се разнесе кристален звън.

— Salute — произнесе Новилиано, — e grazie.

Марца и Професора отпиха по глътка и оставиха чашите си на масата.

— Ще наблюдавам от контролната кабина — обяви Новилиано.

Той потупа Марца по гърба, целуна Ди Фиере по бузата, а после двамата мъже се качиха в колата и затегнаха ремъците си. Марца пхна ключа на запалването, завъртя го, включи на скорост и „Милена“ плавно се изнесе на пистата.

— Какво ще кажеш, Професоре? — попита Марца.

— Готова. Най-сетне е готова — намести се по-удобно в седалката възрастният мъж, усмихвайки се със задоволство.

Марца насочи колата към средата на пистата и плавно ускори.

— Ще направим една обиколка просто за да загрее двигателят — съобщи той в микрофона за наблюдателите.

„Милена“ плавно се понесе. Зелените цифри по индикаторите започнаха да сменят показанията си, докато професорът натискаше различни бутони, проверявайки скоростта, разхода на гориво, температурата на двигателя, механичните напрежения в отделните възли. Марца караше по пистата с около 35 мили в час. Новият

двигател реагираше почти безшумно и моментално на неговите команди. Той свали ръце от волана за момент, възхищавайки се на стабилността на колата, а после измина задната част на пистата, шофирайки с един пръст върху волана. Започна да го върти рязко в двете посоки, за да види как ще се държи колата, спря и установи, че тя веднага се успокоява.

— Сама се кара — отбеляза той.

— Grazie — усмихна се Професора.

След това се захванаха с изпитанията. Колата се държеше великолепно, извивайки се по трасето на слалома с 35, 40 и 45 мили в час. Марца бе изумен от стабилността ѝ. Ди Фиере бе направил прехода от състезателен автомобил към кола за улиците с безукорна прецизност и минимум компромиси в процеса. Професорът следеше внимателно показанията за разход на гориво, установявайки, че консумацията се колебае около шейсет мили на галон^[1], скача до 45–46 при ускоряване, а на правите участъци при скорост 50 мили в час броячът се закова на 70.

— Buonissimo — коментира той дълбоко удовлетворен, без да спира за натиска различни бутони и продължавайки шепнешком разговора си с касетофона, на който записваше коментари, които впоследствие щеше да анализира, прослушвайки лентата. Отбеляза леки вибрации в предния мост при 40 мили в час, които отдаде на слабо свръхбалансиране на въртящия момент; изказа предположение да се увеличи съдържанието на спирт в горивната смес, за да се подобри консумацията с 3–4 мили на галон; направи бележка да се вземат мерки за свиренето на въздуха в прозореца на задната врата, което започваше да се разнася над 52 мили в час.

От време на време Марца правеше свои коментари:

— Амортизаторите са прекалено твърди. Върви малко тежко.

Но през по-голямата част от времето той шофираше и тихичко говореше нещо на колата, изпитвайки дълбоко удовлетворение, че е първият шофьор на един автомобил, който един ден може би щеше да бъде каран от милиони хора.

След това почувства, че „Милена“ е готова да покаже повече от възможностите си.

— Почва да ми доскучава — съобщи той в наблюдателната кула — и смятам да опитаме как ѝ харесват ускоренията.

— Добре, нека видим на какво е способна! — съгласи се Ди Фиере.

[1] Английска мярка за вместимост, равна на около 4.54 литра. — Бел.пр. ↑

1.5

Фалмаут наблюдаваше, без да се откъсва от телескопа, а пръстите му натискаха бутоните „Старт“ и „Стоп“, когато „Милена“ минаваше през маркиращите линии. От време на време откъсваше поглед от окуляра на телескопа, за да провери пресметнатата от калкулатора скорост. Тя се бе покачила на 40 в един момент, но после отново бе спаднала.

„Господи, няма ли да настъпи педала?“, помисли той.

И след това реши, че Марца няма да го направи. Може би той смяташе само да я раздвижи и да остави истинските тестове за някой друг.

Да, сигурно беше така.

Но все пак това беше Марца — най-бързият пилот на света. Той сигурно нямаше да се сдържи. Още преди да изтече деня, той щеше да види на какво е способна.

Колата спря от далечната страна на пистата с нос, насочен в посока към Фалмаут. Изведнъж тя рязко потегли, плавно заемайки позиция в средата. Мина през маркерите на Фалмаут и той провери скоростта.

35.

Окей, започва тестовете са ускоряване. Първият вероятно беше времето от нула до 30 мили в час.

Започва да не го сдържа.

Фалмаут видя колата да доближава отново стартовата линия. Пак спря. Може би този път, помисли Фалмаут. Може би ще опита сега и ще надвиши 85 мили в час.

Фалмаут палеше цигара от цигара и по челото му бе избила пот.

Колата отново потегли. Този път Марца направи теста от 0 до 40 мили в час. Но след това не намали, а продължи да набира скорост по близкия завой. Фалмаут засече по маркерите. Скоростта беше 65 в момента, но продължаваше да се увеличава. Колата приближаваше далечния завой.

Марца насочи „Милена“ в далечния завой на пистата със 70 мили в час и с изненада установи, че колата се държи като на правите участъци.

— Fantastico! — възкликна той, изправяйки волана. — Да я пришпорим, искаш ли, Професоре?

Лицето на Ди Фиере грейна.

— И още как! Да я ошипем по задника, а? Но по-бавно в началото... не я форсирай!

Марца повдигна вежда, сякаш казвайки „Да не ме учиш как се кара кола?“ и когато Професорът сгуши глава притеснено и прошепна „Scusi“, Марца се изсмя и го успокои:

— Не се обиждам, приятелю, всичко това е от възбудата.

Ди Фиере не откъсваше поглед от показанията на индикаторите, а Марца плавно, но неумолимо започна да настъпва педала на газта, контролирайки как скоростта расте в по няколко десети от милята в час.

75.5.

80.

80.6.

82.

85.

85.7.

88.

89.

Фалмаут засече скоростта по предната страна на пистата и установи, че е 62.8, видя, че колата се стрелва по близкия завой, без да губи нито десета от милята и после започна да нараства в обектива на телескопа, задавайки се по задната отсечка на пистата.

Калкулаторът показва над 80 мили в час.

Мили боже, той ще го направи.

Колата профуча пред погледа му, а скоростта продължаваше да се увеличава.

82... 85... 87.

Фалмаут усети устата си да пресъхва, а пръстите му загубили чувствителността си, натискаха ту единия, ту другия бутон. По бузите му се стичаше пот и той с досада я избърса с опакото на дланта си.

89.9.

— E stupendo! — извика Марца.

Те достигнаха 90 мили в час и експлозивите C-4 избухнаха, както бе предвидено.

Основната енергия на взрива беше насочена надолу към земята, което повдигна предницата на колата и моментално разкъса напречните кормилни щанги, които задържаха колелата успоредни. Щангите се пречупиха като сламки. Колелата се завъртяха безконтролно. Междувременно пламъкът на фосфорния фитил се приближаваше към резервоара за гориво.

В този миг Марца беше започнал да навлиза в завоя, накланяйки се заедно с колата, поставил изпънатите си ръце върху волана в класическата поза на пилот на състезателен автомобил. Взривът избухна под краката му. Огнеупорната преградна стена се разкъса и в кабината нахлу горещата взривна вълна. Миг по-късно той усети, че нещо изтръгва волана от ръцете му. Колата се понесе неуправляемо, докато той френетично се опитваше да сграбчи волана и я овладее. Машината поднесе, заби се под четирийсет и пет градуса във вътрешната стена на завоя и лявата ѝ предна част се разби. Бронята се обърна наопаки с агонизиращия писък на раздиран метал. Двигателят се откачи от опорите си, а въздушните възглавници под волана с изсъскване се раздуха и залепиха Марца и Професора върху седалките.

Колата отскочи от стената и в следващия миг експлодира резервоарът за гориво. „Милена“ катапултира през пистата върху другата стена и в този момент Марца чу нещо да експлодира отзад, след това усети някаква изпепеляваща вълна, последвана от пламъци да нахлува зад гърба му, обгръщайки ги двамата с Ди Фиере. Въздушните възглавници се спукаха.

Възрастният човек изпищя, усещайки нахлуващия през носа и устата му пламък да изгаря дробовете му. И после издъхна.

На Марца се стори, че върху него се спуска вечността, макар от началото да бяха изминали не повече от една-две секунди. Докато колата се въртеше по пистата, той видя своя стар враг, хищното се отвратително привидение, което бе виждал и прогонвал преди, седнало, обгърнато в пламъци на стената директно пред него, да му прави подканващ жест, след това да го поема и в същия миг колата се заби челно в стената. Смъртта разтвори ръце и пилотът се втурна в обятията ѝ.

1.6

Фалмаут не се отпусна, докато влакът не напусна гарата на Верона и не пое пътя си на север към Алпите.

Сърцето му се блъскаше в гърдите и ризата му беше плувнала в пот, когато той намери своето купе и седна на мястото си. Облегна се, затвори очи и започна да тананика някаква мелодия, изключвайки съзнанието си от всичко. Провери списъка в главата си и се убеди, че нещата се развиват по плана.

Беше сигурен, че никой не го е видял да напуска къщата. Пътуването до Верона беше протекло без изненади, той дори не видя нито един полицаи. Паркира колата и остави куфарчето в касета на гарата, откъдето се надяваше, че някой вече го е взел. Погледна часовника си.

По дяволите, някой във Верона трябваше да заличи следите.

Усети влака да се раздрусва под него. Още докато напускаше района на гарата, той влезе в банята, свали перуката, среса червената си коса и обръсна мустаците. След това изгори перуката, шофьорската книжка и паспорта, издадени на името на Хари Спетро и пусна вода в тоалетната чиния върху пепелта. Когато кондукторът почука на вратата, той отново се бе превърнал в Ентъни Фалмаут.

Кондукторът, нисичък човек с корем, над шейсетте и с воднисти очи, пое документите му.

— Вие сте inglese — осведоми се той с нисък, треперещ глас.

— Sì — отговори Фалмаут.

— Чухте ли трагичната новина?

Фалмаут не искаше да я чува. Някак безчувствено той поклати глава.

— Загина Марца. Нашият велик шампион. Най-големият спортист на Италия от времето на Новалари насам. Numero Uno e morto.

Фалмаут усети по гърба му да полазват студени тръпки.

— Много съжалявам — обади се той. След малко попита: — Как е загинал?

Кондукторът перфорира билета му на няколко места и после гордо заяви:

— В кола, разбира се — след което излезе.

Когато си замина, Фалмаут усети реакцията на напрежението. Почувства се изпразнен, вътрешно опустошен и изпълнен с тъга. В ъгълчетата на клепачите му започнаха да парят горещи сълзи.

Дяволите да го вземат, каза си той, започвам да остарявам за този вид мръсотия.

2.

2.1

Хари Лансдейл поспря посред рутинната си обиколка, облегна се на стената на извисяващата се метална конструкция на „Хенри Торо“ и се загледа мрачно през илюминатора на палубата на най-голямата нефтена платформа на света. Беше виждал бури и преди, но тази... тази, щеше да бъде нещо убийствено.

Наближаваше полунощ, температурата на морската вода бе около минус 3, минус 4°C и продължаваше да пада. Брулецият арктически вятър, нахлуващ откъм морето Бофор през голите равнини северно от Брукс Рейндж, беше задухал още предишната нощ. Температурата падаше постоянно, а морето продължаваше да изстива, докато слънцето хвърляше сивия си всеобхватен полумрак над замръзналата пустош на Северна Аляска. Вятърът самотно виеше над изсечените дървета, а белите лисици, сновящи в търсене на леминги, оплакваха участта си пред вечния здрач. Започваха да се появяват късове лед, носещи се от Арктическият океан в Чукотско море, където забулените в мъгла зайчета на вълните ги подхвърляха като перушинки.

Зимната буря, вилнееща над откритото море, атакуваше нефтената платформа на сто двајсет и две мили от брега, а вятърът свиреше между стоманените въжета, опитвайки се да ги захапе.

Лансдейл не се безпокоеше за платформата. Тя бе проектирана да издържи на всичко, което арктическите бури можеха да запратят по нея. Погледната от въздуха, „Хенри Торо“ приличаше на гигантски бръмбар, забил четирите си огромни стоманени крака дълбоко в беснеещото море. Платформата беше чудовищно голяма — два пъти по-голяма от футболно игрище, с палуба, издигаща се на шейсет фута над повърхността и надстройка поне още пет етажа над нея. Паякообразните ѝ крака се спускаха на двеста фута под морското ниво и бяха закотвени на дъното — още двеста фута по-надолу — със стоманени кабели.

Лансдейл опря длан на стената. Никакви вибрации. Дори шестфутовите вълни и бруталните ветрове не можеха да разтърсят неговото творение.

„Торо“ наистина бе короната в неговата кариера: най-голямата полупотопяема платформа, която човек някога бе правил — с огромни бетонни блокове, в които се намираха апартаментите за двеста членния ѝ екипаж; с три различни ресторанта, в които се предлагаше храна от трима различни готвачи; с два салона, в които се прожектираха само филмови премиери; със сателитна антена, която улавяше в чинията си деветдесет канала от целия свят и ги препращаше по 21-инчовите телевизионни приемници във всеки апартамент.

Направено бе всичко необходимо, за да бъдат безкрайните дни по-поносими за екипажа, защото платформата се намиреше отвъд северозападното крайбрежие на Аляска, на сто и четирийсет мили от нос Хоуп, на самата периферия на полярната шапка и най-вероятно бе най-самотният форпост на човечеството на света. Но бе кацнала над едно от най-богатите петролни находища.

Лансдейл бе не само главен инженер и менажер на този проект, той бе неговият създател. Цели осемнайсет години той бе мечтал за тази Шангри-Ла^[1], построена по поръчка на края на света. Проектирането му отне четири години — години на борба в заседателните зали, на търсене на съмишленици по барове и ресторанти, на убеждаване на консорциума на четири нефтени компании, че рискът си заслужава.

Убеди ги в крайна сметка не проектът, а човекът, който стоеше зад него. Хари Лансдейл познаваше нефта, знаеше къде да го намери и как да се добере до него. Той беше суров като самата Арктика и непоклатим като платформата, която бе построил — беше човек, посветил живота си на издирването на черното злато, запечатано под земята. Беше работил на много платформи навсякъде по света и за да го докаже, разполагаше със списък, гордо татуиран на дясната му ръка, така както един стар ветеран от войната отбелязва на ръкава на куртката си славните сражения, в които е участвал — от „Суийт Дип“ и платформата край бреговете на Луизиана, до „Каламити Рън“ в Северно море и петролните полета в безкрайната пустиня на Саудитска Арабия, наречени „Пясъчния Хилтън“.

О, той беше платил за всичко това, естествено. Макар и само четирийсетгодишен, лицето му бе набраздено със следите на тежка работа, дланите му бяха грапави от мазоли, гъстата му разбъркана коса бе посивяла. Но за Лансдейл всяка следа, оставена от живота по него, всеки мазол, всеки сив кичур, си заслужаваше. Той се усмихна, повдигна чашата кафе до устните си, потупа леко илюминатора и изръмжа с глас, станал дрезгав от цигари, уиски и недоспиване: „Честита Нова Година, щорм“.

Дори на петнайсет фатома^[2] дълбочина морето беше бурно. Огромни водни маси се преместваха под търкалящите се по повърхността шестфутови вълни. Едва доловимата светлина, която бе съумяла да пробие дотук, осветяваше нещо, което приличаше на стадо от четири тюлена, пробиващи си път сред мрачните води. Това бяха четирима мъже, облечени с термоизолационни костюми, свързани помежду си като алпинисти с найлоново въже, които си пробиваха път в опасното море с подводен скутер. Към него, също с найлонови въжета, беше прикрепен сандък с големината на детски ковчег.

Водачът на малката група вдигна китка до леководолазната маска върху лицето си. Беше едноок. На мястото, където трябваше да бъде другото му око, имаше грозно зейнала дупка. Той направи справка с компаса и дълбокомера и леко промени курса, който следваха. Тънкия лъч на фенерчето му постоянно обхождаше тъмнината около тях. В този миг един от хората му видя целта и очите зад стъклото на маската му се разшириха: огромна стоманена колона, дебела шестнайсет фута и неподвижна като планина, се противопоставяше на океана. Около нея водата се разбиваше на пяна, отдръпваше се и пак атакуваше.

Водачът ориентира скутера на безопасно разстояние от колоната, съобразявайки се с подводното течение, защото и само една вълна бе достатъчна да ги запрати върху нея и да ги унищожи. Спътниците му останаха настрана, докато той приготви харпуна и изстреля стрела, която се стрелна през водата покрай колоната, загуби скорост и се понесе в обратна посока от разбиващите се вълни, така че въжето се усука около нея. Водачът направи със скутера три-четири обиколки около колоната, докато се убеди, че въжето образува здрава връзка,

след което насочи скутера по течението, като се стараеше да държи въжето натегнато.

Останалите трима отвързаха приличащия на ковчег сандък и предпазливо започнаха да се придърпват по въжето към колоната.

Извършвайки редовната си вечерна обиколка преди лягане, Лансдейл влезе в контролната зала и спря, наблюдавайки минималния екип, който бе поел дежурството. Обстановката му приличаше на декор от някакъв фантастичен филм с редиците компютърни екрани, на които присвяткваха различни съобщения, докато автоматиката на платформата управляваше изпомпването на нефт от петролните кладенци по дъното, разположени в околност от трийсет мили и насочваше скъпоценната течност към резервоарите по периферията на платформата, а оттам, през дванайсетинчов тръбопровод, монтиран на дъното на Чукотско море, към приемната станция в покрайнините на селището Уейнрайт, отстоящо на сто дваайсет и две мили на изток оттук, където неплодородните земи на Аляска се миеха от морето.

Идеята беше революционна. И освен това плодотворна. Вече три месеца съоръженията на платформата работеха като добре смазана машина. Е, с множество малки проблеми, но в рамките на очакваното. Нищо съществено. В момента „Торо“ действаше с минимален екип от сто и двама мъже и четири жени — стотина души по-малко от нормалното — всички те доброволци, отказали се от Коледната си ваканция.

Слик Уилямс, геният на електрониката, чиято основна грижа бе компютърната зала, седеше пред централния операторски пулт, опънал крака на бюрото, отпиваше от кафето и наблюдаваше примигващите светлинки. Той усети влизането на Лансдейл и вдигна поглед:

— Здравсти, шефе. Обикаляме из бедняшките квартали, а?

— Имаш предвид тази играчка за шейсет милиона долара? — засмя се Лансдейл. В тази зала се намираше най-съвременно компютърно оборудване. — Дръж под око стабилизатора. Навън нещата загубяват.

— Ясно — каза Уилямс. — Предай на Спаркс да ме информира, ако обстановката продължи да се влошава.

— Майната му — въздъхна Лансдейл. — Бях по време на ураган на първата платформа, която бе построена. Проклето дървено съоръжение на петнайсет години. А ти тук в тази зала можеш да се озъбиш и на самия дявол. Досега сме загубили само един човек. Глупакът допусна да го удари в главата кутията, в която им носят обеда, подхваната от вятъра, който ни шибаше с деветдесет мили в час. Счупи му врата. А иначе само се понамокрихме.

Уилямс кимна. Беше чувал тези истории по-рано.

— Ще бъда или в бара за едно питие преди лягане, или в моя апартамент — каза шефа и излезе, прекосявайки коридора към залата на синоптиците. Едната стена беше покрита с радарни екрани, по които неуморимо обикаляха лъчи, покриващи четиристотин мили в радиус. Синоптикът беше младок на двацет и шест години, слаб, пъпчив, дългокос, с очила, чиито лещи бяха дебели като дъното на бутилка „Джони Уокър“. Но добър. Всъщност, всички на борда бяха добри, защото в противен случай просто нямаше да бъдат тук.

Далече под тях тежките вълни се стоварваха беззвучно върху опорните колони.

— Към нас настъпва една фурия, шефе — обади се младият синоптик, който по причини, известни само на него, си бе избрал прякора Спаркс в стила на едновременно радисти.

— Как изглеждат нещата?

— Сила на вятъра към деветдесет мили в час, суграшица, сняг и бурно, ама наистина бурно море. Освен това температурата на водата вече е четири под нулата. Ако някой реши да се топне тази вечер, ще разполага с пет минути в тази вода.

— Всеки, който случайно падне във водата тази нощ, ще се озове в Ноум, преди да успеем да му хвърлим въжето — съгласи се Лансдейл.

— От тези бури ме побиват тръпки.

— Е, преживявали сме и по-тежки, момчето ми. Защо не си тръгнеш? Имаш време, за да хванеш филма. С Клинт Истууд, онзи с маймуната. — Киносалонът работеше денонощно.

— Ще остана тук. Няма прозорци и не се чува какво става навън. Ако ми се приспи, ще легна на койката. А освен това нали Кагни ще ми прави компания — и той посочи към един от екраните над дузината телевизионни монитори редом с тези на радарите. Звукът беше

изключен, но образът показваше Джими Кагни, който тичаше през някаква петролна рафинерия, стреляйки по всеки, който му попадеше пред очите.

— Той беше истински мъж — обади се Лансдейл. — В сравнение с него днешните мъжкар изглеждат като сбирщина леки жени.

Кагни се беше покатерил отгоре на един от сферичните резервоари, а агентите на ФБР се опитваха да го свалят от там.

— Гледай сега — обади се момчето, — според мен това е най-страхотния финал, който някога са снимали.

Кагни бе обгърнат в пламъци, надупчен от куршуми, но продължаваше да се сражава.

— Успях, Ма! — извика той. — На върха съм. — И в този миг титанична експлозия сложи края на Кагни, рафинерията и половината Южна Калифорния.

— Не е зле — съгласи се шефът.

— Не е зле — повтори момчето.

— Кой канал си хванал?

— WTBS в Атланта, Джорджия. Излъчват филми през цялото време. Има също и един японски канал, който никак не е лош, но дублират всички филми. Странно е все пак да гледаш Стив Маккуин да бръщолеви неразбираемо.

— Окей, момче. Остани тук. Допада ми всеотдайността към работата.

— Майната й — възрази Спаркс. — Ако докато си вземах изпитите по метеорология в университета във Флорида някой ми беше казал, че ще свърша тук, щях да се посветя на семейните отношения между животните.

— Е, не можеш да заработиш по двеста долара на ден, ако работата ти е да уговаряш някоя крава да се чука, Спаркс.

— Не, но е много по-забавно.

— Добре, ако нещо те обезпокои, позвъни ми — засмя се шефът. — Ще дойда да ти държа ръката.

На един от компютърните екрани нещо започна да примигва.

— В момента получаваме прогнозата от Бароу — обясни Спаркс. Той напечата „TYPE“ на клавиатурата пред себе си и бюлетинът незабавно се появи на единия от екраните.

— Господи, шефе, за ветрове със скорост сто и осемдесет възела^[3]. И вълни! Споменават за вълни от двайсет до трийсет фута високи, забелязани по крайбрежието. А температурата... — и той подсвирна — четирийсет и един под нулата. Леден дъжд. Не се шегувам, леден дъжд. И какво очакват, някакъв шибан пролетен дъждец ли? Тази проклета платформа ще прилича на Ниагарския водопад, преди да се съмне.

— Езикът ти става непоносим, Спаркс — сръза го Лансдейл. — Ще взема да пиша на майка ти.

— Добре, само че ѝ пиши и от кого се научих.

Лансдейл се засмя:

— Ще чакам да се обадиш, ако нещата започнат да стават сериозни — каза той и излезе от стаята. Вървейки по тунела към бара, той дочуваше блъскането на вълните в стоманените крака под себе си, както и свистенето на вятъра между въжетата. Харесваше му да слуша и усеща бурята. Но „Торо“ беше яка като товарно муле и несломима като Анапуерна.

Взе асансьора за втория етаж и се отправи към бара. Уили Нелсън се жалваше от джубокса, а в ъгъла, под главата на гигантско карибу, ударено през уикенда по време на лов в Юкон от един от работещите на платформата, няколко души играеха покер. Лансдейл обожаваше тази обстановка. Това беше Стария Запад, беше превземането на последната граница, бяха Джон Уейн, Ренди Скот и Хенри Фонда, беше коралът „Окей“^[4] — всичко събрано в едно. Той погледна към вътрешността на бара и видя Мардж Кохран, една от четирите жени на платформата — червенокоса жена, малко над четирийсетте, която работеше като дърводелец. Тежката работа беше оставила своите следи и по нея, но в малко ъгловатото ѝ лице и в тези тюркоазно сини очи все още можеше да се види някакво ехо на младостта. Благодарение на работата тялото ѝ беше стегнато и младо. И въпреки бръчиците по загорялото от слънцето лице, тя беше красива жена — земна, смела и честна.

Шефът продължи да я наблюдава доста дълго, но тя не му обръщаше внимание. Накрая, понеже той не сваляше пронизващия си поглед от нея, тя се обърна и устните ѝ за миг потрепнаха в лукава усмивка.

Силна жена, помисли той. Да, здрава. Мека сърцевина, покрита със стомана отвън.

Поръча си една бира „Карта Бланка“ и я изпи на един дъх, докато в бара нахлуваше група техници от нощната смяна.

— Една игра, шефе? — попита някой.

— Запазвам си правото — отвърна той. — Имам нужда да подремна — и излезе, отправяйки се към апартамента си на третия етаж.

[1] Митична страна, символ на земен рай, усамотено, идилично убежище (спомената е за първи път в романа на Джеймс Хилтън „Загубени хоризонти“). — Бел.пр. ↑

[2] Английска мярка за дължина, равна на 6 фута (1.83 м). — Бел.пр. ↑

[3] Английска мярка за скорост, равна на една морска миля (1853 м) в час. — Бел.пр. ↑

[4] „Престрелката при корала Окей“, американски уестърн (1957, реж. Джон Стърджис). — Бел.пр. ↑

2.2

На сто и петдесет фута под краката на Лансдейл, четиримата мъже продължаваха опасната си работа. Водачът задържахше подводния скутер по течението, докато един от леководолазите постави халката на въжето, вързано за сандъка в карабинката на колана си, след което скъси въжето до минимум. Очевидно той бе физически най-силният плувец, чийто бицепси се издуха под материята на термоизолационния костюм, докато заемаше позиция под и зад сандъка.

В този миг водните маси около тях изненадващо и мощно се разлюляха. Очевидно отгоре, деветдесет фута над тях, беше преминала огромна вълна. Опашката на вълната подхвана скутера и го обърна така, че за миг той застана с носа нагоре, преди неговият водач да овладее ситуацията. Свързващото въже за миг се отпусна и после рязко се опъна пак. Камшичното движение го изтръгна от ръцете на гиганта, заел се със сандъка. Разгневеното море го понесе настрани от въжето, превъртайки го като незначително водорасло към колоната. Той мощно загреба срещу носещото го течение, но това бе като опит на дете да се измъкне от всмукващия го водовъртеж. Гигантската колона го притегляше като магнит. Мъжът се превърта още няколко пъти и се блъсна с цялата си дължина в колоната. Главата му се стовари в стоманата. Тялото му заагонизира в тръпката на смъртта и порой червени мехурчета бликна от регулатора на дихателната смес, понасяйки се криволичейки към повърхността.

Водачът гневно блесна с единственото си око, придърпа отпуснатото тяло за спасителното въже и надникна през стъклото на маската. Очите на ранения бяха полуотворени, но в тях се виждаше само бялото. От носа му течеше кръв и запълваше маската. Той поклати глава към останалите членове на групата, освободи въжето от карабинката и пусна тялото. Течението поде умиращия мъж и го изтегли до края на спасителното въже.

Водачът се отгласна с плавниците в посока на колоната и после остави течението да го приближи до нея. Към него се присъедини още един от групата. Двамата започнаха да се спускат надолу покрай нея,

докато не стигнаха до заварена сглобка. Борейки се с морето, те привързаха сандъка, а поелият управлението на скутера се мъчеше да удържи машината срещу течението. Когато операцията завърши, водачът дръпна някаква ръчка отстрани и капакът се отвори. Той насочи светлината на фенерчето си вътре. Беше часовников механизъм. Нагласи го на четири часа, след което двамата с помощника му заплуваха нагоре към стоманеното въже. Тялото на третия леководолаз висеше под тях и се блъскаше в колоната. От регулаторната клапа вече не излизаха мехурчета.

Когато се добраха до скутера, водачът преряза връзката с колоната със секач и въжето се изскубна на свобода. Тримата останаха сгушени един до друг, а трупът се люшкаше в края на спасителното въже, докато водачът направи справка с компаса и насочи лъча в тъмнината, отдалечавайки се със скутера от смъртоносната колона.

След малко те се загубиха в черните води на морето, теглейки зловещия си товар.

2.3

Цяла стена от екрани на монитори в стаята на Лансдейл му даваше възможност да наблюдава по вътрешната тв мрежа какво става в контролните зали, както и навън. Суграшица вееше през въжетата на „Торо“ и почти по цялата палуба.

Скоростта на вятъра е към сто и десет, може би и двайсет взела, помисли си той. Ураганен вятър, който при това се засилва.

На вратата леко се почука.

— Отворено е — обади се Лансдейл.

Влезе Мардж, затвори вратата зад гърба си, за няколко секунди го изгледа усмихнато, след което щракна ключалката на вратата, без да сваля поглед от него.

— Абсолютно безсрамна си — каза той.

— Няма такова нещо на тази баржа — възрази тя.

— Баржа! Боже, какво светотатство! — изсмя се той. — Ти идваш при мен само защото съм капитанът на отбора.

— Ами! Само исках да видя дали бачкаторите правят любов, без да си свалят чорапите.

— Зависи колко е студено.

— Около двайсет под нулата е и продължава да пада.

— В такъв случай, може би няма да ги сваля.

— Така си мислиш.

Тя прекоси дневната и поспря за миг пред лавицата с книги. Шели, Колридж, Шекспир, „Дзен и дзен класика“ на Франк, френски и испански речници, „Алена жътва“ и „Кървави пари“ на Хамет. После погледна през илюминатора към сивото, безжизнено, безкрайно море и вълните, шибани от суграшицата и вятъра.

— Страшно е — въздъхна тя. След това обърна гръб на прозореца. — Боже, с какво удоволствие ще се върна в цивилизацията, където през деня е светло, а през нощта тъмно.

Той приготви ром с кока-кола и взе чашата, за да ѝ я занесе в другия край на стаята.

— Защо, по дяволите, реши да останеш тук през празниците? — попита той. — Сигурен съм, че не е било заради премията.

— Че защо? Шейсет и два и петдесет в добавка към сто двайсет и петте. Прави почти две хиляди долара за две седмици. Освен това единият ми син е някъде из Върмонт с отбора по ски на колежа, а другият гостува на приятелката си в Охайо. За какво да се прибирам?

— Това ли е?

— Е... ти също си тук.

— Мислех, че си забравила.

— Трудно бих могла.

— Разведена ли си? — зададе той нов въпрос. Никога преди не бяха разговаряли на лични теми.

— Вдовица. Омъжих се на двайсет и две и овдовях на трийсет и седем.

— Какво се случи?

— Той се скапа от работа. На четирийсет и две години. Един ден тръгна за офиса и после го видях в погребалното бюро, където някакъв тип се опита да ми продаде ковчег за пет хиляди долара, докато си бършеше ръцете над тялото му.

— Признавам, че е малко неприятно.

— Малко неприятно? Може би. Съвсем малко. Само дето промени живота ми из основи.

— Обичаше ли го?

— О, аз... разбира се. Разбира се, че го обичах. Беше свестен човек.

— Господи, каква епитафия. „Тук лежи Джо, който беше свестен човек“.

— Казваше се Алек.

— Епитафията не става по-добра от това.

— Добре тогава, не беше човек, който може да накара сърцето ти да трепне. Обаче създаваше... уют. Алек можеше да създаде страхотен уют около себе си.

— И как се случи, че ти стана дърводелец? На тази баржа, както я нарече.

— Ами, преди това се занимавах с реставрация на антични мебели. Бизнесът западна. И когато се осъзнах, разбрах, че съм станала бачкатор. А ти? Диплома по електроника, а си покрит с татуировки. Нещо не се връзва.

— За това трябва да благодаря на един стар мръсник на име Рюфъс Хейгуд.

— Рюфъс Хейгуд ли?

— Да. Довършвах работата над дипломата си в Луизиана и през цялото време ми досаждаха кадровиците от ITT, Esso, AT&T и Bell Labs, които ми разправяха колко страхотно ще бъде, ако се хвана на работа при тях, и ето че един ден се появи старият Рюфъс, разказа ми, че с маса труд довършва дървена платформа в Персийския залив и буквално ми каза: „Ще ти дам по десет сребърника на час, което е повече от онова, което ще заработиш при другите копелета, а в добавка ще те науча на всичко, което трябва да се знае за петрола. Ти, от своя страна, ще ми разкажеш какво пише в книжките...“, от което разбрах, че той изобщо не беше учил. Та, следващите седем години се влачихме заедно от една платформа на друга. Той ми разказваше по час-два за шисти и сондажи, а аз му се отплащах в продължение на също час-два с Шели, Колридж и Хамет. Но, да, научих каквото трябваше за петрола!

— Къде е той сега?

— Някъде заедно с твоя Алек, където и да е това. Удави се. По време на риболов в някакво скапано езеро из Флорида. Напил се и паднал от лодката. Старото копеле така и не пожела да се научи да плува.

Навън вятърът виеше и покриваше прозореца с мокър, лепкав сняг.

— Чудесна вечер да си на закрито — обади се Мардж. — Можем да запалим огъня и да се гушнем един в друг.

— Ако имаме камина.

— Ще си представим, че имаме — предложи тя.

— Не са ме сваляли цели три месеца.

Тя вдигна четири пръста.

— Бия те с един повече.

— Имаш репутация на девата на „Торо“ — коментира Лансдейл.

— Правил си справки за мен, а?

— Е, в задълженията ми влиза всички на борда да са доволни. Не можем да си позволим проблеми с морала.

— Е, сега ще имаш един проблем, за който можеш да се погрижиш в момента — каза тя, приближавайки.

— Безсрамна си — повтори Лансдейл.

— Да — съгласи се тя, — но не е ли възбуждащо?

— Нали — засмя се той и кимна.

Тя също се засмя и докато се смееше, разтвори работната си блуза. Не носеше сутиен. Гърдите ѝ, твърди от тежкия труд на платформата, стърчаха напред, а зърната подсказваха за желанието ѝ.

Лансдейл стоеше до стената и я гледаше.

— Невероятно — прошепна той, поклащайки глава, след което измъкна ризата от панталоните си и я захвърли на пода.

Тя беше все още на седем-осем фута от него. Започна да сваля ципа на джинсите си безкрайно бавно.

— Искаш ли музика? — запитва той.

— Не.

Той седна на леглото, облегна се, подпрян на лакти, наблюдавайки всяко нейно движение. Тя се поклащаше напред-назад, докато смъкваше джинсите си, след което ги остави да се свлекат на пода. Над бикините ѝ се виждаше къдраво черно окосмение. Все така клатейки ханш, тя се извърна от него и започна да свива и разпуска мускулите на задните си части. Имаше абсолютно невероятен задник.

— Тежката работа ти се е отразила добре — отбеляза той.

Тя мушна палци под ръба на бикините и ги смъкна наполовина, продължавайки да поклаща бедра в такт с музиката, която звучеше в главата ѝ.

Лансдейл свали ципа на панталоните си и ги събу. Усещаше, че е твърд. Тя го погледна през рамо и започна да се приближава заднешком към него, обърна се с лице, когато стигна до леглото, мушна ръка в бикините и започна да се гали, гледайки надолу към него. Той просто физически усещаше какво докосват пръстите ѝ. После тя коленичи между краката му на ръба на леглото и започна да масажира твърдия му пенис през тъканта на слипа, пъхна ръка под него, свали го до средата на бедрата му и започна да го гали. Несъзнателно той потръпна, изненадан от докосването на грубата ѝ длан. Но тя имаше особен талант, търкайки с длан вътрешната част на пениса, и прокарвайки пръсти отгоре.

Лансдейл затвори очи.

— Боже мой — прошепна той, — това трябва да го патентоваш.

— Едва започвам — отвърна тя, наклони се и обхвана главичката с устни, леко захапвайки със зъби.

Той се наклони напред, пресегна се и пое една от гърдите ѝ в ръката си, поглаждайки я с връхчетата на пръстите си и едва-едва докосвайки с длан зърното. Усети езикът ѝ да минава по цялата дължина на члена му, наклони се напред, мушна ръка под твърдия ѝ корем, едва докосвайки ръба на бикините ѝ. Тя се наведе, движейки тялото си срещу движението на ръката му. Усети през копринената тъкан влагата ѝ и напипа малката изпъкналост на клитора, докато прекарваше ръка по дължината на нейната вагина.

Тя започна да се смее, но смехът ѝ премина в сладостно стенание.

— О, боже — извика неочаквано тя. Краката ѝ се разтрепериха, тя се отпусна странично до него, хвана го за главата и я насочи между краката си. С нетърпеливо движение той разкъса бикините, пое набъбналия ѝ клитор между устните си и започна бавни кръгове с глава, докосвайки я с език.

Пръстите, вплетени в косата му, се свиха и тя започна да насочва главата му в синхрон със собствените си движения. Усети, че тялото ѝ се стяга. Пое дълбоко въздух и започна да го изпуска на малки порции. Отново и отново. И пак. След това се изправи в седнало положение, без да изпуска главата му от краката си.

Темпото се увеличи, дишането ѝ стана още по-накъсано, движенията още по-бързи. Изведнъж всички мускули на тялото ѝ сякаш замръзнаха, тя бавно отметна глава назад, изправи крака, спря да диша за миг и после извика, мятайки глава напред-назад в оргазъм.

— О, господи — викаше тя, — стига! — Но той не спираше и тя почувства нов пристъп, отново затрепери и през нея премина нова огнена вълна, обгръщайки цялото ѝ тяло, така че не можеше да проговори, нито да диша, усещайки как експлодира.

Тогава той се обърна по гръб, подхвана я през кръста, притегли я към себе си така, че тя се озова легнала по гръб върху него, после тя се пресегна, напипа пениса му, вкара го в себе си, докато той галеше гърдите ѝ с едната си ръка и ѝ помагаше да стигне отново до оргазъм с другата.

— Стига... толкова — с труд произнесе тя, но той не можеше да спре. Спазматичните му движения в нея ставаха все по-бързи,

пръстите му трескаво галеха устните ѝ и усещайки, че тялото ѝ отново се втвърдява, той експлодира с вик на облекчение и тогава той се разсмя, а миг по-късно тя отново стигна до оргазъм. Той, повдигнал коленете ѝ, се натисна между бедрата ѝ и остана в нея, докато можеше.

Бурята навън виеше покрай прозореца.

2.4

Лансдейл се събуди неочаквано. Остана легнал в леглото, примигвайки, питайки се какво го беше събудило така ненадейно. Осветлението в спалнята беше включено и Мардж лежеше до него, спейки непробудно. Часът беше 3:15 сутринта. Изправи се седнал в леглото, ръката му намери сама слушалката на телефона и той набра номера на залата, от която се осъществяваше контрола над стабилизатора. Чу сигналът за позвъняване само веднъж и нечий глас в ухото му се осведоми:

— Ало?

— Обажда се шефът, с кого говоря?

— Барни Пъркинс.

— Всичко наред ли е при вас?

— Не съм сигурен.

Лансдейл се изуми от отговора на Пъркинс. Той скочи, притисна слушалката с главата в рамото си, събра дрехите си от пода и столовете, където бяха изпадали само преди няколко часа.

— Какво означава това „не съм сигурен“?

— Има нещо... хм... някакъв тремор, шефе.

— Тремор?

— Да. Беше... не знам, беше... сякаш цялата платформа се разтресе...

— Как се разтресе? Какво, по дяволите, означава това?

Докато говореше, Лансдейл наблюдаваше монитора, на чийто екран се виждаше външната част на „Торо“ — покрита с лед, подобна на някакъв леден замък. По повърхността на морето се забелязваха сновящите лъчи на прожекторите. Вълните се блъскаха в опорите и разбиваха образувалия се по тях близо до повърхността лед на парчета.

— Мисля, че може би... хм, може би сме ударени от... може би малък айсберг или нещо подобно.

— „Нещо подобно“? Там навън няма „нещо подобно“, за бога. Слизам веднага.

Той тресна слушалката във вилката. После я вдигна отново и набра номера на радиозалата.

— Радиозала. Харисън.

— Харисън, тук е шефът. Провери веднага дали около нас има плавателни съдове. Открий дали някой е наблизно.

— Но, боже мой, какво...?

— Не се мотай, просто го направи! И ми се обади.

Мардж се обърна в леглото и го погледна сънливо.

— Какво... — започна тя, но той рязко я прекъсна. Прекоси стаята и извади от дъното на един от шкафовете спасителни жилетки и термоизолационни костюми. Хвърли ги към нея.

— Бързо облечи това и да тръгваме.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Да?

— Шефе? Харисън се обажда.

— Какво разбра?

— Гръцки танкер, който се бори с вълнението на минимална скорост.

— Къде се намира?

— Дявол да го вземе, ако времето беше ясно, щяхме да го виждаме. На около три мили на северозапад с курс към пролива.

— Чуй ме добре, Харисън. Може би нещо се е блъснало в нас. Свържи се с танкера и им кажи, че може да имаме нужда от помощ.

— Да обявя ли S.O.S.?

— Направи точно каквото ти казах. Предай, че може да имаме неприятности и че бихме желали да потвърдят, че са разбрали. Ще ти се обадя пак от залата за контрол на стабилизатора.

Той продължаваше да наблюдава екрана на монитора и в същия миг отново го усети: разтърсване като при леко земетресение. Чашите на бара издрънкаха. И отново настана спокойствие.

Тя навличаше гащеризона на термоизолационния костюм и на лицето ѝ беше изписана паника.

— Какво става?

— Не знам — призна Лансдейл. — Може би нещо ни е ударило. Слизам до централния пулт. Готова ли си?

— Мога ли да облека някакви дрехи? — попита тя.

— Не! Да тръгваме... веднага.

В 3:04:58 часа термичните експлозиви, прикрепени към северната опорна колона на „Торо“, избухнаха, както бяха нагласени. В действителност имаше два взрива. Първият разкъса заварената сглобка на стоманената колона. Вторият беше по-забележителен. Ударната вълна раздвижи водните пластове, преборвайки се даже със силното вълнение. Тя почти довърши нещата, но не съвсем. Огромната енергия, освободена от втората експлозия, разцепи колоната и пукнатината плъзна на 10–12 фута нагоре по нея. От раната изхвъркна огромен облак въздушни мехурчета. Нарушена бе херметичността, имаща за цел да създаде допълнителна плаваемост. Звукът потъна в рева на вятъра, но ударната вълна се пренесе нагоре по опорната колона и разтърси платформата. Колоната, макар и блъскана ожесточено от вълните, първоначално устоя на напреженията. След това обаче сглобката започна да осцилира от вълнението. В един момент колоната поддаде и платформата се разтресе за втори път. И въпреки това сглобката продължаваше да се съпротивлява, но щормът постепенно доразкъса заварката на шева. Горе, на повърхността, вятърът виеше между постройките и допълнително усилваше напрежението върху вече предаващата се колона. Изведнъж, с агонизиращия писък на разкъсван метал, колоната се раздели на две, отстъпвайки пред водната стихия. За момент тя застана в нестабилно равновесие, но после подхвърляна от вълните и вятъра и под натиска на двайсетте хиляди тона стомана и бетон над нея долната част се отмести и увисналата над нея колона се срути като игла към отстоящото на четиристотин фута дъно на морето.

„Торо“, смъртно ранен, отстъпи пред щорма и след рухването на северната опорна колона се люшна за миг, отново се изправи и точно в този момент бе ударен от гигантска вълна. Стоманените кабели се скъсаха като конци. Зимната украса се разпука и парчетата лед, подхванати от вятъра, изсвистяха във въздуха и бяха отнесени над морето. И тогава „Торо“ се наклони окончателно. Северният му периметър се заби в морето, кулата на сондата се срути, разплисквайки водата и натрошените парчета, подхванати от вълните, започнаха да се блъскат по частично потопената палуба. Осемте тръбопровода, през които помпите изкачваха нефта до резервоарите се изскубнаха от гнездата и извивайки се като змии във въздуха, започнаха да блъват нефт, подхващан от вятъра. Електрическите вериги започнаха да

избухват като фойерверки и суровият петрол нахлу в потопеното помещение. Шестте дежурни намериха моментално смъртта си в огромната гъба, която изхвъркна на свобода странично на съоръжението, за да бъде отнесена от урагана и морето.

В зоната на бедствието хората бяха подхвърляни като кибритени клечки, намирайки смъртта си под търкалящите се мебели или изхвърляни през разбитите илюминатори. Повечето от тях, попаднали в клопката на тъмнината, умираха обхванати от паника и страх.

„Торо“ полегна настрана, задържан все още от другите три опори, изложен на беса на стихии и подложил огромната си палуба на ударите на вълните.

Лансдейл стоеше на входната врата на своя апартамент, подканвайки Мардж да побърза, когато изведнъж подът пропадна под краката му.

— Господи, преобръщаме се! — извика той в мига, когато подът се обърна странично на него. Той падна и усети, че краката му се клатят през рамката на вратата. Трескаво опита да се хване за стената, която по умопомрачителен начин се беше превърнала в под, опитвайки да се задържи, за да не падне обратно в апартамента. Грохотът около него беше оглушителен. Стъклария, мебелировка, всичко, което не беше добре закрепено, се изсипваше по коридорите на пететажната постройка.

И докато Лансдейл се опитваше да се отдалечи от зейналия отвор на вратата, в ушите му нахлуваха писъци. Той се обърна и погледна надолу към вътрешността на апартамента си. Мардж лежеше свита в ъгъла, покрита с натрошени парчета от мебелировката и други боклуци. Беше загубила съзнание. За да стигне до нея, Лансдейл имаше нужда от въже. В същия миг той чу експлозията на изтеклия петрол и усети как цялото съоръжение се разтърсва. Силата на взрива издуха вратата в далечния край на коридора и отнесе половината стена. Леденостуден, влажен въздух нахлу през пробойната. Осветлението изгасна. Лансдейл насочи лъча на фенерчето си към хаоса на апартамента. Илюминаторът, намиращ се под водата, не можа да устои на налягането на водата. Закопчалките му започнаха да изскачат като тапи на бутилка от шампанско. В следващия миг кръглият прозорец с трясък изхвъркна и през отвора изригна гейзер ледена вода. Лансдейл скочи на крака и се насочи към коридора. В този

момент платформата отново се килна и той се озова захвърлен към тавана на коридора, превърнал се временно в нов под. Тогава морето нахлу отвсякъде и той видя огромна водна планина да се стоварва върху него и да го поглъща.

Шокът на ледената морска вода го парализира. Той упорито продължаваше да държи фенерчето, понесен от потопа през коридора. За миг успя да се залови за рамката на една от вратите, но пръстите му се изплъзнаха и отново се озова в клопката на потопения под повърхността коридор. Усещаше, че дробовите му всеки миг ще избухнат, докато се търкаляше по стените, трескаво търсейки някакъв отвор, някакво спасение от този воден капан. Но студът вече започваше да оказва своето влияние и температурният шок изтръгна и последните глътки въздух от гърдите му.

Господи, аз се давя, помисли той.

И тогава се озова в един блестящ подводен свят, парализиран отвъд границата на болката или тревогата; фенерчето се изплъзна от пръстите му, потъна някъде в далечината, така че лъчът се превърна в светла точка. Той отвори уста, като риба в аквариум, позволявайки на морето да нахлуе в него, съзнанието му примигна и угасна.

„Хенри Торо“ лежеше преобърнат. Кабелите, които допреди малко го бяха задържали фиксиран за дъното на морето, или се бяха изтръгнали, или се бяха скъсали. Могъщите опорни колони сочеха право нагоре. Блъскани от щорма, те се огънаха и бяха изскубнати от гнездата на долната част на палубата. Затвореният в тях въздух със съскане се измъкна на свобода. И тогава „Торо“ се стрелна право надолу, пропадайки цели четиристотин фута, като оставяше след себе си опашка от мехурчета, отпадъци и тела, който тръгнаха към повърхността на Чукотско море, сякаш бяха невинни детски играчки, изпадали от рухнала къщичка за кукли.

2.5

Гръцкият танкер, пробивайки си с мъка път през вълните, пристигна на сцената на бедствието четирийсет минути след потъването на „Торо“. Лъчите на прожекторите му обходиха повърхността и откриха един спасителен сал с три тела, привързани за него. Телата на трима мъже, умрели от замръзване. Повече от два часа танкерът остана из тези води, докато няколко доброволци откриваха трупове един след друг. Когато капитанът реши най-сетне да прекрати издирването, те бяха измъкнали от морето телата на петнайсет мъже и една жена. От „Торо“ нямаше и помен.

Към осем часа на следващата сутрин щормът утихна и морето, макар все още бурно, беше позагубило от яростта си. Буреносните облаци отминаха нататък, в южна посока, към Беринговия пролив и Ноум. Скоростта на вятъра падна до двайсет, двайсет и пет възела. Намерени бяха още три тела. Капитанът изпрати късо съобщение до спасителната база на Военновъздушните сили при нос Бароу — на двеста мили североизточно от зоната на катастрофата:

„Хенри Торо“ е потънала на 70 фатома.
Местоположение: 72 градуса северна ширина, 165 градуса
западна дължина. Извадихме деветнайсет тела. Няма
оцелели. Оставаме на позиция. Моля дайте разпореждане.

Руската въздушна база в Провидения — южно от Беринговия пролив, предложи помощта си, но четирийсет минути след съобщението на танкера на мястото пристигнаха три самолета на спасителната служба на американските Военновъздушни сили и докладваха, че няма следи нито от оцелели, нито от самата платформа. Те благодариха на руснаците, но отклониха помощта им. Единият от самолетите мина ниско над танкера и поклати криле в знак на последно сбогом с „Торо“ и екипажа му.

— Обажда се 109-и на Военновъздушните сили — свърза се пилотът на самолета с танкера. — Моля да пуснете буй и сте свободни. Благодарим ви и честита Нова година. — Той рязко зави и се присъедини към формацията. Трите самолета се насочиха обратно за Бароу.

Водачът на леководолазите от предишната нощ наблюдаваше от мостика отдалечаващите се самолети през мощен бинокъл. Той не бе мръднал от това място през цялата нощ, наблюдавайки развитието на спасителната операция. След малко свали бинокъла. Над дясното му око вече имаше превръзка. Широк червен белег се спускаше от косата му до под брадата по дясната страна на лицето. Той кимна на капитана, напусна мостика и влезе в радиорубката, откъдето изпрати кратка радиограма:

Мисията завърши. Отпишете Торнли. Лъо Кроа.

Същия следобед, осем часа преди настъпването на новата година, човекът, чийто врат бе пречупен по време на поставянето на експлозивите върху опорната колона на „Торо“ предишната нощ, бе удостоен с морско погребение от палубата на танкера, който се носеше на юг към Берингово море.

3.

Еди Уолфнагл се чувстваше на седмото небе. Денят беше великолепен, температурата над осемдесетте^[1], слънцето ярко грееше... е, по едно време се изсипа кратък порой, който спря така неочаквано, както и започна. Еди насочи наетата Хонда по Хана Роуд, който в началото беше в две платна, за да премине в тесен черен път, широк колкото да се разминат две коли. Докато пътят се стесняваше, гората покрай него се сгъстяваше, така че скоро той минаваше под навес от манго, кукуис, едри цветове на африканско лале и розови дървета, известни като Рейнбоу Шауър. Скрити сред дърветата папагали изразяваха възмущението си, отърсвайки шумно дъждовните капки от перата си, а отляво, на стотина ярда по-нататък, Тихия океан не спираше грандиозното си шоу, стоварвайки върху скалите на брега двайсет, трийсетфутовите си вълни.

Рай.

Всичко наоколо беше самият рай. Снощи бе опитал една доза от най-фантастичната трева на Мауи. Беше отседнал в „Интернешънъл Мауи“ за три дни на самия Макена Бийч с разкошна манекенка от Лондон. Само след осем часа трябваше да лети с първа класа за Лос Анджелис. Имаше билети за надбягванията „Роуз Боул“ и бе успял да заложи хилядарка за Мичиган и десет хиляди за Съдърн Кал — най-големият залог, който някога бе правил в живота си.

А в този момент се намираше в тропическата гора на задната страна на Халеакала — високия десет хиляди фута вулкан, извисяващ се над Мауи. Беше прочел всичко за „Седемте езера на кралете“ — свещено място, за което се твърдеше, че е обител на боговете и където преди много векове бяха пристигали заедно с антуража си принцове от Хавайските острови, за да бъдат короновани като крале.

Еди се чувстваше като герой от старите филми на Дороти Ламур, които бе гледал по телевизията като малък.

Той слезе от колата и запали цигара. Бе облечен в кожено сако с ресни, носеше ботуши модел „Тони Лама“, благодарение на които изглеждаше почти пет фута и девет инча, обут бе с джинси марка

„Поло“, а на главата си имаше висока каубойска шапка. Майната й, непрекъснато се килваше. Освен това, вече бе време. Еди обърна внимание на младежа, който скачаше от едно езеро в следващото — всичките кристално бистри — насочвайки се към най-долното от веригата по склона на планината. Момчето се обърна на гръб, изпусна дълга струйка вода във въздуха и затвори очи под пръските на прибоя, които прехвърляха скалите на брега.

Много време бе изминало, откакто Еди за последен път се бе потапял в река Харлем като дете. Ах, дявол да го вземе! Чувстваше се така добре. А и защо не? Можеше да си позволи всичко това, можеше да си позволи пътуванията до райските кътчета на земята, до мотелите в Лондон, не се замисляше да плати четиристотин долара за едно смъркане. И след по-малко от час той, Еди Уолфнагл, на времето изхвърлен от морската пехота, щеше да струва чисти сто хиляди. Какво ли щяха да кажат Вини и приятелите в Канарси за това?

Хей, Вини, виж ме добре, не съм ли страшен — пътувам из рая, довечера летя първа класа, за утре имам билет на първите редове за „Роуз Боул“, а след няколко минути ще сложа сто хилядарки в двестадоларовата си шибана шапка.

И той изкрещя от удоволствие.

— Какъв път се отваря пред теб, Еди — каза той на глас.

Върна се при колата и се отправи навътре в гората, минавайки покрай другите наети хонди, паркирани безразборно пред малките къпални по пътя. Някакъв едър хаваец в червена басмена риза и измачкани панталони излезе на шосето и му махна с ръка. После показа на Еди значката си.

— Щатска полиция — произнесе хаваецът на прецизен английски. — Мога ли да видя шофьорската ви книжка, ако обичате?

— Разбира се — каза Еди. — Случило ли се е нещо?

— Не, сър. Обикновена проверка. Виждам, че сте от континента. Ще бъде добре, ако внимавате, когато напускате колата. Вземайте всички ценни предмети със себе си. На островите стават много кражби на коли. Млади пънкове, нали знаете. Грабват нещо и побягват. Точно заради тях нито една от колите под наем няма здрава ключалка. Разбиват ги, без да му мислят.

— Благодаря, полицай.

— Да, сър. Не искаме хората да си заминават бесни — и той се усмихна.

— Това ли е пътят за залива Мамалу?

— Направо и след десетина мили ще стигнете. Просто няма как да сбъркате. Но там ще трябва да завиете обратно. Има, разбира се, път през застиналата лава на Халеакала, но там могат да минат само рейнджъри. Много е опасно.

— О, смятах да постъпя точно така — каза приятелски Еди и продължи нататък.

Хиндж паркира колата си, преди да отиде на моста над „Седемте езера“, за да продължи пеша нагоре по планинските пътеки, извеждащи на края на лавното поле на Халеакала, откъдето се спусна към залива от другата страна на пътя. Преходът беше лесен, направо разходка — някакви три мили през билото. И макар да беше горещо, а влажността висока, Хиндж не се изпоти. Хиндж никога не се потеше.

На няколко ярда от пътя той зави и се върна под прикритието на плътната зеленина. Седна, извади хартиен плик от джоба на палтото си и разстла съдържанието му на земята: пура, дебела химикалка, малък пакет памук, термометър и спринцовка.

Извади пълнителя на химикалката и счупи двата края на кухата тръбичка, след което внимателно я вмъкна по центъра на пурата. Издуха парченцата тютюн в кухата сърцевина и погледна през нея: държателят на химикалката образуваше абсолютно чист цилиндър по оста на пурата. После разчовърка единия ѝ край, маскирайки дупката. Счупи термометъра и изтегли две-три капки живак със спринцовката. Извади дървена кибритена клечка от джоба си, запали я, духна я и я втъкна в отвора на иглата, за да бъде сигурен, че живакът няма да изтече навън. Обви края на клечката с малко памук и постави самоделната стреличка в единия край на пурата. Другия край захапа, напъха остатъците в хартиения плик и го сложи в задния си джоб. Накрая се облегна на дървото зад гърба си.

Гората ставаше все по-гъста, а пътят все по-тесен. Неочакван порой раздруса дърветата. Дивите птици хорово се възмутиха. Стана

толкова тъмно, че се наложи да включи фаровете. Също така неочаквано между дърветата си пробиха път слънчеви лъчи и огряха неравното шосе пред него. Полето от лава се намираше пред него, а отляво, докдето му стигаше погледът, се простираше Тихия океан.

Мястото беше напълно безлюдно.

Еди Уолфнагл се почувства самотен.

Слезе от колата и се огледа. Нямаше други коли. Нямаше нищо. Нищо, освен океана, гората зад него и внушаващият респект замръзнал поток от лава, спускащ се по склона на планината към океана — продукт на вулкана, който някога, преди хиляди години, може би, бе залял половината остров, оставяйки кратер по-голям от остров Манхатън. Пред очите му се простираше сиво-черно плато. В горната си част то плавно се спускаше към океана, но после изведнъж пропадеше стотина фута, за да стигне до брега.

— Господи! — изрече той.

През пътя беше спусната бариера. На нея бе закована табела с надпис:

ОПАСНОСТ! ЛАВА. ПЪТЯТ Е ОПАСЕН.

Този път е затворен.

Нарушителите ще бъдат съдени.

Национален парк „Халеакала“

Рейнджърска служба на Съединените щати

Зад гърба му изпращя счупено клонче. Той се обърна и видя някакъв мъж да се приближава към него. Беше висок колкото Еди и вървеше, подпирайки се на някакъв клон.

Еди малко се изненада. Ако това бе Хиндж, той изглеждаше доста зле. Тази прическа? Костюм от полиестер? Боже господи, откъде идваше той? Освен това беше по-млад, отколкото Еди си го бе представял и доста по-светлокож. Кой знае защо Еди бе очаквал, че Хиндж е тъмнокож. Дори с посребрена коса. А този тук... по дяволите, този тип едва ли имаше и трийсет.

— Хиндж! — извика Уолфнагл към мъжа, който се усмихна неопределено и кимна. — Ей, аз съм Еди Уолфнагл.

Двамата се здрависаха и Хиндж каза:

— Да влезем в колата, защото някой може да ни види.

— Добра идея — съгласи се Еди.

Те влязоха в хондата.

— Къде е твоята кола? — поинтересува се Еди.

— На къмпинг съм — обясни Хиндж. — Ей там, на около миля оттук.

— О! — Уолфнагл усети, че изпитва нетърпение. От два месеца мечтаеше точно за този миг. Колко лесно изглеждаше всичко сега. — Ъ-ъ... може би... ъ-ъ, трябва да ми покажеш нещо. Нали разбираш, някаква идентификация.

Хиндж извади дебел жълт плик от вътрешния си джоб и го разклати, държейки го с два пръста за ъгълчето.

— Това трябва да ти бъде достатъчно — каза той. — Предполагам, носиш стоката?

— Ето я. — Еди извади ролка 35-милиметров филм от джоба на палтото си и я показа също с два пръста, но когато Хиндж протегна ръка, той затвори пръсти около нея. — Ами... — и потри един в друг палец и показалец, усмихнато.

Само за миг погледът на Хиндж проблесна студено, но наистина за миг и после той се усмихна. Подаде на Еди плика. Еди даде на Хиндж ролката и распечата плика. Пачки от красиви нови стодоларови банкноти. Прелисти ги с ловкостта на крупие от Лас Вегас.

Хиндж извади бижутерска лупа от джоба си, закрепил я на окото си с вежда и размота около един фут от филма, разглеждайки го на светлината.

— Какво мислиш? — попита Еди, все още броейки.

— Дотук добре. Всичко ли снима?

— Нали е пред очите ти, приятел. Чертежите и истинската инсталация. Точно както поръча доктора, нали?

— Да.

— Всичко е там — подчерта Еди и се изхили по детски. — Не мога да повярвам, човече. Сто бона. Знаеш ли какво? Не мисля, че моят старец е направил сто бона през целия си шибан, нещастен живот.

— Поздравления.

Еди свали високата шапка, сложи плика в нея и отново я нахлупи на главата си.

— Ето какво — продължи той, — ако пожелаеш още нещо, аз съм твой човек, окей? Мога да открадна патериците на сака и той няма да разбере, преди да е паднал по задник.

— Ще поддържа връзка.

— Захванах се с тази работа на девет години. Първата си кола откраднах на дванайсет. Едва можех да гледам над волана. Преди да навърша шестнайсет, вече имах към двеста поръчки. И никога не ме хванаха. Изобщо не знам как изглежда пандиза отвътре.

— Късметлия си.

— Не, талантлив съм. Може да има и малко късмет, но основното е таланта.

— Искан да кажа, че си късметлия, че никога не си бил в затвора. Как изпълни тази поръчка?

— А-а, с две думи: озовах се където трябва, когато трябва. Мерките за сигурност на платформата все едно че не съществуват. Чертежите? Е, тук вече имах късмет. Бяха ги извадили накуп една вечер, проверявайки нещо за помпената станция. Когато свършиха, помолиха ме да ги занеса долу при инженерите. Казах им „Да, няма проблем“ и се отбих в моята стая по пътя, измъкнах старата минолта и щрак-щрак, подпечатах си застрахователната полица.

— Просто така, значи? Без никаква подготовка?

— Точно така, схванал си как се прави. Стоиш нащрек, а нещата се подреждат както ти се иска. Ама виж какво, аз знаех, че държа в ръцете си нещо важно, ясно ли е? Знаех, че някой някъде ще поиска да разгледа тези чертежи. Това, което трябваше да направя, бе да открия този някого. И, хоп, появи се ти. Какъв късмет!

Аматьор, помисли Хиндж. Който може да ги забърка всякакви. И все пак наистина беше късмет, че информацията най-напред стигна до него.

— Как мога да съм сигурен, че не си проявил филма? Защото може да се опиташ да продадеш материала на конкуренцията.

— Виж, това би било доста тъпо, а? Искан да работя още за вас, момчета. Защо да си прерязвам сам гърлото?

— Приемливо обяснение — призна Хиндж.

— Знаете как да се свържете с мен, нали? Камден, Ню Джърси. Адресът на сестра ми. Много сме близки с тази кучка.

— Да.

— Междувременно ще попътувам — намигна Уолфнагл.

— Заслужи си екскурзията.

— Да, така е. Е, ъ-ъ, има ли нещо друго?

— Да. Имаш ли огънче?

Дали имал огънче? Че как иначе? Не огънче, а цяла запалка „Дънхил“, това имам. Той извади златната запалка, отвори капачката, щракна я и поднесе пламъчето към върха на пурата. Чу леко „пуф“, видя от края на пурата да излита пепел и усети остра болка в шията.

Първоначално помисли, че го е ухапала пчела и изплашено махна с ръка през гърлото си.

Нещо изтрака по таблото на колата и падна на пода.

Той се наведе и го взе. Беше някаква стреличка. Гледаше я, без да разбира.

Тъпо.

Стреличката влизаше и излизаше от фокус пред очите му. Усети сърбеж по кожата. Престана да чувства ръцете си. Краката му сякаш бяха заспали.

Сърбежът стана остър, болезнен, а после болката стана нетърпима. Кожата му беше сякаш набодена с иглички, които се превърнаха в ножове. Искаше да издере с нокти болката, но не можеше да помръдне. Гърдите му бяха попаднали в юмрука на гигант. Отваряше уста, за да погълне глътка въздух. Но безуспешно.

Отчаяно се обърна към Хиндж, но Хиндж се бе превърнал в някакво размито привидение, което плуваше напред-назад в неговата реалност. Уолфнагл изглеждаше като риба в аквариум, с очи изхвъркнали от орбитите и устни, които беззвучно се отваряха и затваряха в пародия на дишане.

Изстрелът се оказа добър: точно в сънната артерия. Живакът действа бързо — трийсет, четирийсет секунди след попадането му в кръвта и когато Уолфнагл започна да се хвърля, Хиндж го хвана за ръцете и го заби в седалката на колата. Малко по-късно започнаха спазмите и Хиндж вече с мъка го удържаше. Той беше много по-силен, отколкото изглеждаше. Пристъпът продължи около минута, след което зъбите на Уолфнагл затракаха и изведнъж челюстите му се затвориха.

В гърлото му се разнесе приглушено ръмжение. Тялото му се вдърви. Очите му се подбелиха и погледът в тях се кръстоса. Хиндж дочу, че се изпуска.

Хиндж го задържа още малко и после го освободи. Тялото някак се сви, преди да се отпусне на седалката. Неочаквано брадичката падна на гърдите му. Хиндж наклони шапката и дебелият жълт плик се хързулна в ръката му. Пресегна се и взе стреличката от вдървените пръсти на Уолфнагл. После докосна с два пръста гърлото му. Не долови никакъв пулс.

Хиндж слезе от колата. Откъм океана духаше вятър, който раздвижваше палмовата горичка, преди да се спусне с въздишка в кратера на Халеакала. Някаква птица изграчи и изхвърча между дърветата. И после се спусна тишина. Дотук добре.

Той заобиколи колата от страната на Уолфнагл, освободи ръчната спирачка и я насочи в къса дъга към океана. Оттук до брега имаше около двеста ярда черна, втвърдена, застинала лава без никакви препятствия. Той се огледа. Нямаше никой. Завъртя ключа на запалването и двигателят с изкашляне се събуди за живот. Хиндж повдигна капака и дръпна регулатора на газта с един инч. Двигателят изрева. Върна се до прозореца на шофьора, натисна педала на съединителя с тоятата, включи на първа скорост, задържа вратата с ръка и отскочи назад, освобождавайки съединителя и затръшвайки вратата. Задните гуми изсвистяха. Двигателят работеше почти на максимални обороти. Колата се стрелна напред, набра скорост, удари се в ръба на лавното поле и прескочи през него. Криволичейки тя се насочи към океана, после се обърна обратно и се насочи нагоре по възвишението, изкачи се на десетина фута, прекатури се и преобръщайки се странично стигна до откоса. Все така преобръщайки се мина през ръба и полетя надолу, надолу, за да се стовари накрая във водата. Във въздуха се издигна гейзер, мигновено поет настрани от вятъра. През колата мина вълна, после втора и след малко единственото, което Хиндж можеше да види от нея, беше багажникът. Мощна вълна я подхвана и я заби в края на полето от лава. Океанът бучеше и вдигаше пръски пяна. Колата изчезна.

Хиндж бързо се върна в горичката, изкачи се до билото и приседна за момент. Наоколо беше тихо, с изключение на вятъра и далечното бумтене на прибоя. Той се усмихна сам на себе си,

осъзнавайки, че пурата е още между зъбите му. Смачка я в дланта си, разтвори пръстите, загледа се, докато вятърът издуха натрошения тютюн, после изгори плика с остатъците.

Хиндж се чувстваше добре. Всичко беше протекло по плана без ни най-малък проблем. Толкова с дребния крадец. Той извади ролката с филма, щракна запалката под него и изчака докато пламъкът го унищожи. След това се отправи към колата си.

Хиндж отложи телефонното обаждане за аерогарата в Хонолулу. Набра 800 и се изненада колко бързо се осъществи връзката.

— Да? — чу се глас от другата страна на линията.

— Докладвам.

— Идентифицирайте се.

— Хиндж. Q-13.

— Включвам на запис.

— „Джек побързай, Джек поспри, Джек...“^[2]

— Проверката на гласа е позитивна. Паролата е правилна. За кого е докладът?

— Куил.

— Свързваме ви.

Наложи се да изчака около минута, преди някой да вдигне слушалката.

— Куил на телефона.

— Осъществих контакта. Информацията е получена и унищожена.

— Чудесно. А самият контакт?

— Ликвидиран.

— Добре, проблеми?

— Няма.

— Съжалявам, че трябваше да си прекъснете отпуската.

— Всичко мина добре. До вечерта ще се прибера в „Роял Хавай“.

— Благодаря. Честита Нова година.

— Подобно. Алоха.

[1] Става дума за температура по Фаренхайт (навсякъде, където не е указано, че е по Целзий). За да се превърне в градуси по Целзий, трябва да се извади 32 и резултата да се умножи по 5/9 (т.е. 82°F = 28°C). — Бел.пр. ↑

[2] Строфа от популярната песен „Лимбо рок“. — Бел.пр. [↑](#)

4.

Стаята беше огромна, заплашителна с полумрака си. Ръчно изработените корнизи по периферията на високия десет фута таван бяха едва различими в слабата светлина, хвърляна от малката лампа в ъгъла. Голият дървен под блестеше като ледена пързалка. Единствените прозорци в стаята, подредени по дължината на една от стените — навремето външни френски врати, бяха сега остъклени, за да разкрият красотата на вътрешната зимна градина, изпълнена с тропически папрати и някакви растения без цветове, но с много листа. Три от четирите декоративни лампи на пода подчертаваха зеленината, но успяваха само да създадат заплашителни силуети от оскъдната мебелировка в главната стая.

Температурата вътре беше точно 82°. Винаги беше точно 82°.

Беше тихо като в библиотека. Единственият шум, който се разнасяше, бе някакво тиктакане, сякаш бомба с часовников механизъм отброяваше минутите на нечий живот.

До вратата имаше кожена гарнитура — две големи кресла и седемфутов диван, разделени с ниска масичка за кафе от тик^[1]. Масичките в двата края на дивана също бяха от тик и на всяка от тях беше поставена филипинска лампа с плетен абажур. На масичката за кафе нямаше нищо друго, освен един-единствен голям пепелник в източен стил.

Два от останалите три ъгъла бяха празни, ако не се брояха древните статуетки на храмови кучета, гневно приклекли под високите разлистени папрати.

В последния ъгъл имаше огромно дъбово писалище, пред което бяха поставени осем стола с прави облегалки. Върху бюрото нямаше нищо, освен старомодна орнаментирана папка от кожа и дърво, голям пепелник, подвързан в кожа бележник за делови срещи и изящно изработена будистка лампа със старомоден абажур с ресни и шнур за включване.

И кутията.

Беше обикновена бяла кутия с размера на голям речник. През нея се виждаше червена лента, завързана на пищна панделка, като за коледен подарък.

Креслото зад писалището се извисяваше като трон и облегалката му се губеше нагоре в полумрака. Облак дим се издигаше от тъмната гробница на стола. Единствената запалена лампа в стаята беше с формата на Буда. Тя хвърляше под наклон призрачната си светлина върху писалището, оставяйки дълга сянка зад кутията. Топлината ѝ всмукваше дима откъм креслото, завърташе го и го изхвърляше през отвора на абажура.

От кутията се разнесе някакво шумолене. Капакът леко се надигна и после се отпусна.

Мъжът в креслото се наклони напред. Дългата му и тясна глава бе увенчана от грижливо сресани през голото теме снопчета бяла коса. Бузите бяха хлътнали и всяка бръчка по тях изглеждаше още по-дълбока от странично падащата светлина. Челюстите бяха здраво стиснати и вените по тях изпъкваха като въжета. Беше лице, принадлежащо на миналото, лице, извадено от историческите книги, старите кинопрегледы и списания — лице, сурово, ястребово, обещаващо победа с все още горчивия привкус на загубата в устата, отмъстително лице, навяващо спомен за гнева на Моисей и фанатизма на Джон Браун.

Генерал Хукър. Хуук^[2]. Наричаха го военен гений, военните и историците го сравняваха с Александър Велики, Джексън „Каменната стена“ и Патън. Хукър, когото японците бяха изхвърлили от Филипините още в началото на войната, се бе превърнал в архитект на войната в Пасифика, беше планирал всеки стратегически ход, беше изучил внимателно всеки остров и постепенно се бе приближил към Япония.

Хукър почти се бе превърнал в легенда.

Този кучи син, мислеше Хукър. Имаше предвид Дъглас Макартър. Страхливецът Дъг, който бе взел участие във войната от убежището си в Австралия, докато междувременно Хукър уморено бе напредвал от един остров на друг в кървавия си марш към Япония. Да, старото копеле не скъпеше похвали за победите на Хукър, но той знаеше какво точно да каже на пресата и кога да го каже, така че в крайна сметка мантията на победата падна на плещите на Макартър. И

беше невъзможно да се събори кучия син. В деня, когато падна Корегидор, един от най-черните дни в американската история, докато всички останали панически се питаха как да съобщят новината на обществеността, старият мръсник обърна мелето в лична победа със своето проклето „Аз ще се върна“. Фраза, която се превърна в лозунг, в боен възглас на Втората световна война, подобно на прочутото „Помнете Аламо“. Но и това дори Хуук трябваше да отдаде на кучия син; това беше също и обещание за победа, изречено с такава несломима увереност, че никой не си позволи да се усъмни. И когато той наистина се завърна, естествено заявявайки „Аз се върнах“, всички разбраха, че войната е свършила. Дори на снимките изглеждаше като че ли копелето ходи по вода — просто в случай, че наоколо се навъртаха и еретици.

Така Макартър стана легенда, а Хуук стана обикновен герой, заедно с такива като Уейнрайт, Чено, Стилвел и няколко други.

След това... бъдещето след това не вещаеше нищо друго, освен катастрофа. Хукър я виждаше да се задава. Хората се бяха уморили от войната. Макартър бе уволнен в Корея. Една нова война се зараждаше в Индокитай. А Хуук познаваше Изтока; знаеше, че Виетнам, както по-късно щеше да стане известен, не е мястото, където да попаднеш.

Майната му.

Нека Уестморленд^[3] или някой като него отнесе упреците за Виетнам. Хуук вдигна ръце и си подаде оставка. Имаше и други неща за вършене.

Две години по-късно страданията от онези години започнаха да си казват думата. Масивен инфаркт едва не довърши Хукър. Тиктакането в стаята идваше от гърдите му: пейсмейкър — повреден, но въпреки това ефективен, който докторите намираха за прекалено опасно да бъде подменен. Той постоянно напомняше за това, че е смъртен и един ден щеше да се превърне във вестоносец на неговата смърт. Когато злокобното тиктакане спреше, в онзи кратък миг, преди да спре и всичко останало, Хукър щеше да осъзнае, че е покойник. А междувременно той продължаваше да отправя предизвикателство към вероятностите: беше на седемдесет и пет, но все още притежаваше ума и упоритостта на много по-млад.

На вратата се почука.

— Ако си ти, Гарви... влез!

Гласът също беше незабравим. Плътен, заповеднически, властен, потискащ, но едновременно и бащински глас, който произнасяше всяка дума с увереност. Навремето някакъв военен кореспондент беше написал: „За да разбере как е звучал гласът на Бог, човек трябва да чуе генерал Александър Лий Хукър да говори“.

Вратата се отвори и в стаята влезе Гарви. Той беше най-старият приятел на Хукър, както и най-близкият му военен съветник. Макар и двамата да се бяха пенсионирали поне преди петнайсет години, Гарви, на когото не му достигаше една година, за да бъде на шейсет, все още ходеше с изправената походка на гвардеец от морската пехота. Той застана в стойка мирно пред писалището. Хукър и Гарви, двама мъже родени за бойна униформа, със сърца и души жадни за звука на бойната тръба, се бяха озовали в един чужд на тях свят на миролюбци, в който все още продължаваха да фантазират за още една последна битка, макар мечтата им да бе умряла преди години; двама мъже, чието приятелство отстъпваше само пред театъра, който продължаваха да разиграват.

— Добър вечер, генерале — каза Гарви. — Честита Нова година.

Погледът му се отмести върху кутията.

Пронизващите сини очи на Хукър злобно погледнаха по дължината на дългата лула от ирландска глина, която пушеше и се фокусираха върху кутията.

— Благодаря, Джес. И на теб. Свободно, седни.

— Благодаря, сър.

— Нека започнем с приятните неща. — Той се пресегна в мрака зад себе си към бутилката шампанско, поставена в сребърно ведро на малка масичка до стола му. Наля две чаши и подаде едната на Гарви.

— За Дивизията — произнесе той.

Гарви повтори тоста и чашите им звъннаха в самотата на стаята. Гарви отпи малка глътка, облиза устни и се облегна, вперил поглед в тъмнината.

— Определено „Тейтинджър“ — отпи отново, присви устни и даде възможност на мехурчетата да погъделичкат езика му. — Хм, бих казал седемдесет и първа.

Старецът се засмя.

— Не мога да те излъжа. Така и не успях. Е, добре, нека прием за изтеклите години. Много време измина, Джес.

— Точно четирийсет години, генерале. Аз се присъединих към вашата група при Хикам Фийлд в новогодишната нощ на 1939-а. Бях деветнайсетгодишен новобранец.

— Най-добрият, когото някога съм виждал. Казвах на моите офицери: „Този Гарви може да бъде новия Къстър. Ще получи звезда, преди да е навършил трийсет“.

— Не успях да го сторя преди трийсетте — обади се Гарви.

— Хм. В онази война имаше много разочарования. И колко още ни предстояха. Проклетият стар кучи син реши да си играе на политика в последната минута. Трябваше да се пребори с Труман за Хирошима. Трябваше да ни оставят да влезем там и да приключим нещата, както си му беше редът. Поне това заслужавахме. Дяволите да го вземат, заслужавахме го. Каквото имаше да прави, трябваше да го направи във Филипините. А ние имахме право върху Япония.

Подобни оплаквания често се чуваха, когато двамата бяха заедно.

Той погледна в чашата си, наблюдавайки мехурчетата да плуват към повърхността.

— Майната му — прошепна накрая той, — това не е нищо повече от история. И то от онзи вид, който приспива децата в класните стаи. Всички вече си отидоха. Бог да ги благослови. Нали поне спечелихме. Това беше последната проклета война, която спечелихме. — И той отново вдигна чашата.

— Мога ли да запаля? — попита Гарви.

— Разбира се, Джес. Лампата за припалване е винаги готова за теб.

Хукър бръкна в едно от чекмеджетата, извади малка кутийка, опакована в сребриста хартия и плъзна пакетчето по плота на писалището.

— Една дреболия, за да започне новата година както си му е редът, Джес. С благодарност за всички тези чудесни години.

Размяната на подаръци в новогодишната нощ бе традиция, която те спазваха. Гарви подаде едно по-малко пакетче на Хукър.

— Честита Нова година и на вас, генерале.

Той се загледа в кутията за миг, а след това премести поглед върху Хукър, който отваряше своя подарък. Беше ланец за часовник, оформен в отличителния знак на Първа Островна дивизия, където беше служил Хукър, изкован от злато с мотото „Първи на брега, първи

в победата“, гравирано в основата, над която бяха кръстосани два щика.

Хукър бе видимо разчувстван.

— За бога, стари приятелю, това нещо е безкрайно ценно. Да, сър, искам да ми го сложат, когато ме погребват.

— Благодаря ви, сър — каза Гарви и се усмихна.

Откъм кутията отново се разнесе шум. Някакво драскане. Гарви неспокойно я погледна, но не каза нищо.

— Е, сър, ваш ред е — обади се Хукър и Гарви разкъса сребристата хартия, в която беше опакован неговият подарък. Беше калаен бокал за вино, изработен на ръка, с името на майстора по периферията на основата му и думите „О.з. генерал-майор Дж. В. Гарви, Американска армия“, гравирани отстрани.

Гарви вдигна бокала за столчето.

— Великолепно, сър. Какво чудесно усещане е да го държа в ръката си.

— Е, знам колко много обичаш гроздето, старче. Крайно време беше да се сдобиеш с подходяща чаша.

Откъм кутията се разнесе още по-настойчив шум. Капакът ѝ отново се помръдна, макар и само на косъм.

Хукър запали клечка и я поднесе към изгасналата си лула.

— Пристигна преди около час — съобщи той, без да поглежда кутията. — Този проклет езичник я е изработил като за коледен подарък.

Той изтегли централното чекмедже и извади от него нож — зловничко изглеждащ стилет с извито острие и изработена на ръка кожена дръжка. Подпъхна острието под лентата, леко обърна кутията и я срязва. Повдигна капака с върха на ножа и леко го избута назад.

Преди още да го видят, го чуха — драскаше и се извиваше по дъното на кутията и нагоре по стената.

Хукър видя най-напред рогцата: две от тях излизаха малко над очите, а третото — като игла — под тях. След малко над ръба на кутията надникна и главата.

Първоначално беше яркозелен, с очи, помръдващи под клепачи от набрана кожа и с опашка, която бавно се полюшваше напред-назад.

Прецени, че е дълъг около осемнайсет инча. Хукър познаваше това животно — всичките осемдесетина вида на *Chamaeleontidae*. Вече

трийсет и шест години ги изучаваше. Този вид беше *Chamaeleon jacksoni*. Най-вероятно африкански, макар че не беше изключено да идва от Мадагаскар, с очи, които се движеха независимо в търсене на жертва, върху която да се фокусират, преди езикът да се стрелне. И арогантни... колко арогантни бяха само.

Животното изпълзя по стената на кутията, много бавно се придвижи по повърхността на писалището до основата на лампата и след това също така бавно по корема на Буда. Цветът му бавно се променяше. Очите долавяха промяната в цвета на светлината, падаща върху него, изпращаха сигнали по нервната система към пигментните клетки в кожата. Най-напред стана кално кафяв, после бежов, след това розов и накрая кървавочервен като саламандър. Езикът му продължаваше да се стрелка във въздуха, главата му се завъртя и неподвижните очи огледаха тъмнината отвъд писалището. После отново се обърна и се насочи към кутията за писма.

Пред очите на Хукър цветът му пак се промени, този път в оттенъка на тиковото дърво.

Той бръкна в кутията и извади оттам бележка. Докато я четеше, ръката му трепереше.

— Какво пише? — запита Гарви.

Хукър му я подаде. На бележката имаше три имена:

АКИЛА
ТОРО
УОЛФНАГЛ

— Той е навсякъде — изстена Хукър, — той е като мъглата, като някакъв отвратителен черен смог. — Наклони кутията, погледна вътре, поколеба се, но се реши и извади от нея златен мъжки часовник. Обърна го и прочете името, гравирано на гърба.

— Все още разполагаме с Бредли — каза Гарви. — Той е един от най-добрите наемни убийци в света. Ако има някой, който може да ликвидира Хамелеона, това е само той.

— Опасявам се, че се заблуждаваш — прошепна Хукър и гласът му потрепери от гняв. — Това е часовникът на Бредли.

[1] Дърво със здрава, издръжлива и ценна дървесина (името е с тамилски произход). — Бел.пр. ↑

[2] Куката (англ.). — Бел.пр. ↑

[3] Главнокомандващ американските въоръжени сили по време на войната във Виетнам. — Бел.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

*Истинският приятел винаги
ще ти забие нож в гърдите.*

Оскар
Уайлд

1.

Леден февруарски вятър нахлуваше откъм залива на Бостън. Илайза Гън и Джордж Джентри се гушеха в един сводест вход, криейки се от бръснещия сняг. Колата бе на половин пряка оттук. Джеймс — дребен колкото Илайза хипар, отговорен за звукозаписа, сигурно седеше в нея, ниско нахлупил каубойската си шапка, включил отоплението и заслушан в дебатите на групата на четирийсетте, докато двамата мръзнеха на Фостър стрийт.

Вече четвърти ден, откакто се правеха на ФБР, проследявайки Елен Делейни, сменяха коли по два пъти на ден и поддържаха постоянна връзка с „Канал 11“ на телевизионната компания СВ. До момента всичко това беше просто загубено време. Но Джордж си беше извлякъл поука и нямаше намерение да се оплаква. В мига, в който го направеше, Делейни щеше да извърши някоя глупост. И те щяха да направят своя удар. Винаги ставаше точно така. Илайза имаше странни инстинкти, но те сработваха безпогрешно. Поради това той си държеше устата затворена и само вдигна яка по-високо и сгуши глава в нея.

— Усещам, че се разболявам от пневмония — оплака се той. — Знаеш ли, някой трябва да ти лепне етикет на задника: „Главният федерален лекар ви предупреждава, че Илайза Гън е опасна за вашето здраве“.

— Голям мъж си, а се оплакваш — обади се тя. — Би трябвало да те е срам.

— Понеже съм едър, в мен има три пъти повече неща, които могат да се разболеят — изръмжа той.

Джордж Джентри беше висок над шест фута и тежеше над 220 до 250 фунта в зависимост от това дали се бе нахранил добре. Илайза Гън бе само пет фута и тежеше деветдесет и осем фунта, независимо от това какво бе яла. И мръзнеха тук само защото Илайза беше решила, че има предчувствие.

— Как става така, че Джеймс винаги остава в колата, а на мен винаги се пада улицата?

— Той шофира по-добре от тебе.

— Ха, дяволите да ме вземат!

— Виж какво, Джорджи...

— Я ми спести сладките си приказки.

— Защо не ми повярваш, Джорджи? Инстинктите ми крещат с пълно гърло. Всичките ми жизнени системи са нащрек.

— Последния път, когато това се случи — каза с нотка на съжаление Джордж, — имах за гледачки четири горили на мафията, докато снимах изключителното ти интервю с Домата... как му беше името?

— Гарганцола.

— Майната му, освен това името му не е Гарганцола. „Домат Гарганцола“ ми звучи като ястие от мексиканско меню. Страх ме беше, че всеки миг ще сбъркаш, задавайки погрешен въпрос и ще свършим в бетонните основи на някой мост някъде.

— Но аз не сбърках. И освен това Домата беше готин.

— Да. Генералният прокурор беше по следите му, ФБР го издирваше, всички, освен морските пехотинци се бяха покатерили на задника му, обвинен бе във всяко престъпление, описано в букварите... а ти, за бога, го намираш за готин.

— Заради него получихме наградата, Джорджи.

— Аз работя за заплатата си, а не за слава.

— О, я се шибай.

И Джордж се изсмя. Той винаги се смееше на нейните непристойности. За него това беше като да чуе някое дете да псува.

Без да обръща внимание на студа, тя наблюдаваше през бинокъл административната сграда.

— Ако имахме... — започна той.

— Джордж!

— А?

— Ето я — извика Илайза.

— Я да видя.

Тя му подаде бинокъла.

— Излиза от сградата на банката. Онази, в палтото от норки.

— Ами русата коса?

Тя отново взе бинокъла и го фокусира върху Елен Делейни — висока, над пет фута и десет инча, и добре сложена. Илайза отново

провери всичко, особено краката и походката. Беше си Елен Делейни. Със сигурност.

— Това е перука. Погледни палтото. Ще позная тези норки навсякъде. Носеше това палто и в деня, когато изчезна Колдуел. Сигурно струва поне десет бона.

— Да не искаш да ми кажеш, че знаеш колко палта от норки има в Бостън?

— Не такива. Това е особен вид норка, Джордж.

Жената, придържайки палтото си затворено с ръце, се отправи по Фостър нагоре към Конгрес стрийт.

— Това е точно такова палто, каквото шефа на най-голямата банка в Бостън би подарил на любимата жена — каза тя, без да откъсва поглед.

— И сега какво? — осведоми се Джордж.

— Върви към Конгрес стрийт — съобщи Илайза. — Дай ми „уоки-токи“-то. Аз ще я проследя. Ти се върни в колата при Джеймс и чакайте. Не е изключено да реши да направи някакъв ход.

— А ти си убедена, че така и ще постъпи.

— Рано или късно. Тя е влюбена, Джордж, а аз знам как мисли влюбената жена. В един момент ще реши, че иска да види любовника си.

Тя взе портативната радиостанция и се затича. Късите ѝ крачета я носеха по затрупаната със сняг улица, а късата ѝ коса се мяташе като косата на дервиш под вятъра. Джордж заобиколи ъгъла и се отправи към колата на Илайза — тъмнозелен олдсмобил, чиято предница изглеждаше като че ли е била използвана повече от веднъж за прокарване на път. Той влезе в колата и изключи радиото.

— Няма да повярваш — обърна се Джордж към звукооператора, — но тя наистина откри онази Делейни.

— О, ще повярвам — каза Джеймс и се засмя. — Толкова често съм бъркал, че не мога да не повярвам.

— И знаеш ли по какво я позна?

— Кажи ми.

— По палтото от норки.

Джеймс отново се засмя:

— Браво, ако е права.

— Още пет минути в онзи вход и щяхте да ме откарате в интензивното отделение.

Илайза проследи жената с палтото от норки по Фостър стрийт до Салем и накрая до Конгрес стрийт. Жената влезе в някаква аптека и отиде на гишето за поръчки.

Илайза прекоси улицата, разглеждайки плакатите пред театъра, обърната с гръб към аптеката.

— Обажда се И. Г., чувате ли ме? — каза тя в микрофона.

— Чуваме — отговори Джордж.

— Пряката Салем и Конгрес, срещу аптеката Рексал. Приближете се насам.

— Тръгваме.

Елен Делейни взе някакво пакетче, подписа се на чека и излезе. Отново потегли по „Конгрес“, но изведнъж рязко зави и пресече улицата, озова се от страната на Илайза, спря такси, скочи в него и се насочи по „Конгрес“, но в обратна посока.

— Ох, майната ти! — прошепна Илайза на себе си.

Зеленият „Олдс“ се появи само след няколко секунди и тя също скочи в колата.

— Обратен завой! Качи се на такси и потегли в обратна посока — извика тя.

Джеймс рязко обърна, засече някакъв камион, едва не се качи на тротоара и със свистене на гумите се понесе по следите на таксито.

— Да не е усетила, че сме след нея? — попита той.

— Ами! — пренебрежително каза Илайза. — Просто е гледала прекалено много филми за Джеймс Бонд.

— Насочват се към тунела — съобщи Джеймс.

— Ах, това копеле Колдуел едва ли е в северен Бостън — реагира Джордж.

— Той вероятно се надява, че хората мислят по същия начин — отговори Илайза.

Те последваха таксито през тунела и се озоваха в северната част на града. То се движеше бавно, заобикаляйки камиони и микробуси, които буквално задушаваша улиците на търговския квартал.

— Това ще я забави — каза Джеймс.

Таксито зави в тиха уличка с ремонтирани градски домове и спря. Жената излезе, огледа се и влезе в едната от къщите.

— Той е вътре. Залагам седмичната си заплата.

— Отново инстинкти, Гън? — проговори Джордж скептично.

— По-скоро съобразителност — каза тя. — Следим я от... колко, май станаха четири дни. А Колдуел е диабетик. Обзалагам се, че преди малко тя му взе седмичната доза инсулин.

— Искаш ли да пообиколим мястото? — попита Джеймс.

— Нека запазим спокойствие и да видим какво ще стане. Не виждам мерцедеса й наоколо.

— Дай ми бинокъла да огледам по-внимателно — каза Джордж и се захвана да изучава улицата. После го фокусира върху къщата, в която тя беше влязла.

— Има вътрешен гараж — обяви той.

— Е, ясно...

— Къде е оборудването? — попита Илайза.

— Отзад на пода за в случай, че ни потрябва спешно.

— Добре.

— Ако той е вътре, едва ли ще излезе — каза Джордж.

— Имаме работа с побъркан на тема спорт, Джордж. Той бяга по пет мили на ден — обясни Илайза. — Как мислиш, колко време ще издържи затворен без глътка пресен въздух?

— Ако е там — упорстваше Джордж.

— Да-а — проточи Джеймс. — Но дори и да е вътре, кой знае дали не излиза на крос всяка сутрин? Никой не го е следил на това място.

— Е, поне мястото е ново — въздъхна Джордж. — Със сигурност знаем всичките й останали кътчета.

— Нещо ми казва, че съм права — настоя Илайза.

Изтекоха петнайсет минути. Двайсет. Трийсет. Нищо. Джордж отново огледа улицата с бинокъла.

След малко Джеймс проговори:

— Мууни ще ни съдере задниците, ако не излезем на някаква следа скоро. Четири дена се занимаваме с този „може би“ случай.

— Тя му е приятелка. И това не е „може би“.

— А може да е настинала и да си е купила капки за нос — предположи Джеймс.

— А може би не — обади се Джордж. — Я вижте там.

Вратата на гаража бавно се вдигаше.

— Бързо — извика Илайза. — Блокирай пътеката, така че да не може да излезе.

Джеймс включи на задна и лудешки се понесе по улицата. Закова със скърцане на гумите в мига, в който мерцедеса се показа. Илайза изскочи и се затича.

Джонатан Колдуел беше в колата заедно с Елен Делейни.

Елен Делейни натисна лоста на скоростите на задна и потегли навътре в гаража, но Илайза тичаше редом с колата и се озова вътре, преди вратата да се спусне.

Това беше всичко. Издебване по мексикански. Колдуел — навремето боксьор в средна категория в Харвард — гледаше без да помръдва глава през предното стъкло и в леденосините му очи гореше гневен пламък. Илайза безстрашно го изгледа в отговор.

— Това е нарушение на частна собственост — каза той накрая и гласът му потреперваше от ярост.

— Мистър Колдуел, знаете ли коя съм аз?

— Знам коя сте — каза той безизразно.

— Мистър Колдуел, никой досега не е чул вашата версия за тази каша. Искам да ви предлага сделка. Ще ви дам пет минути. Можете да кажете каквото поискате.

— А ако откажа?

Илайза го изгледа и известно време не проговори. След това се усмихна.

— Няма да постъпите така. Вие сте прекалено умен, за да се откажете от пет минути в ефир, без да заплащате за тях.

— Тя е във от тази история — кимна той към приятелката си. — Искам нещата да се развият само между мен и вас.

— Имате го.

Когато минута-две по късно вратата на гаража се отвори повторно, момчетата стояха изправени близко пред нея. Джордж държеше видеокамерата на ремък през рамото; Джеймс беше включил техниката си към нея и те бяха готови за снимки. Познаваха Илайза много добре.

2.

По същото време, когато Илайза интервюираше Колдуел, в Япония беше нощ.

Кей насочи старата тойота по покрития с чакъл път, мина покрай редица изкривени от постоянния вятър борове и когато се озова на билото на планината, видя на петнайсетина мили от това място Токио, примигващ като съзвездие, отразяващо се в морето. Намираха се на паркинг, пълен с мерцедеси и ролс-ройсове, американски лимузини и тук-там някой датсун от серия Z. Сградата беше кръгла, увенчана с три кули и много съвременна. В конструкцията обилно беше използван тик и червено дърво, огънати на пара; по половината от обиколката ѝ имаше балкони, надвесени над скалите и гледащи към града. Главният вход беше от другата страна и когато Кей спря, през масивната дванайсетфутова врата от тик, дебела няколко инча и боядисана в кралско синьо, излезе най-грамадният японец, когото Грубер някога беше виждал. Портиерът — с телосложение на борец и облечен в класическо *gi* от черна коприна — помогна на Грубер да излезе от колата.

— Аз паркира и връща се веднага — обеща Кей и заобиколи сградата, за да вмъкне колата между две големи черни европейски лимузини. Той беше строен, жилав и симпатичен по някакъв стоически начин, носеше американски джинси, обут бе в маратонки „Найк“, с тъмносиня копринена риза и черна лента на челото, за да задържи гъстата си коса на място. Беше на двайсет и седем или осем и се „извисяваше“ на пет фута и шест инча.

Когато Кей се върна, Грубер го чакаше в сенките край входа. Виждаше се, че е ядосан. Грубер бе едър мъж и полагаше специални усилия да бъде в най-добра физическа форма. Кръстът му беше тънък и стегнат, гърбът му беше прав като стълб, леко посивяващата кестенява коса беше ниско подстригана във военна прическа. Кей почувства, че Грубер излъчва напрежение като електрически заряд: кожата му беше станала сива като олово и в безжизнените му очи

почти се виждаше, че това е човек, убивал без милост или каквото и да е чувство.

— Виж какво, не ми харесва как се развиват нещата — каза Грубер на английски с подчертан немски акцент, но без да влага никакви емоции. — Разбираш ли какво искам да ти кажа? Повече не ме изоставяй по този начин. Аз съм на чужда територия.

— Ъ... — произнесе Кей.

Майната му, помисли Грубер, с мъка сдържайки избухливия си темперамент, винаги е трудно да имаш работа с жълти.

— Аз, ти, стоим заедно. Окей? Ясно?

— Ясно — каза Кей. — Сега ти разбира, че това е частен клуб, малко японци, повече американци и европейци, които живеят в Япония. Имам покана, трудно се намира, платил дваисет и пет хиляди йени, а ти дава пет долара американски, което е дванайсет хиляди йени, значи ми дължи още тринайсет хиляди, ясно?

— Казах ти, че ако онова момиче познава Хамелеона и ако науча каквото ми трябва, ще ти дам тройно повече, а? Тройно, окей? Това прави още трийсет и девет хиляди. Но само ако намеря Хамелеона. Иначе, нищо!

— Приемливо — кимна Кей. — Сега слушай много добре. Вътре има шоу, но ние нямаме време за това.

— Какво шоу?

— Казвам ти, няма време за това. Ако иска шоу, идваш друг път. Сега трябва да влезеш в банята, да останеш на пара, за да си готов за масажа. *Маико*, която масажира, е тази, която ти трябва.

— *Маико*? Какво, по дяволите, е това?

— Тя се обучава за гейша.

— Значи аматьорка, а? Няма ли име?

— Името ѝ е Суджи. Тя знае какво искаш. Тя ще те заговори, *хай*? За да разбереш, че е тя. Ти само слушаш. Но трябва да бърза, преди шоу да свърши. След шоу може да има тълпа. Суджи няма да говори, ако вътре има други.

— Така, защо тогава ми е тази баня? Че аз даже не обичам да стоя на пара.

— Това е много традиционен клуб, макар и малко особен. Ще бъде обидно да се прескочи пара.

Грубер изсумтя нещо на немски и последва Кей в ниското преддверие, което беше обзаведено просто и елегантно — сферични абажури, увиснали над двата края на безценно антично писалище, украсено със сложна дърворезба, пръскаха мека светлина. Пред писалището бе постлан източен килим, а в *токонама* — малка ниша зад него — имаше великолепно подредени цветя. Гейшата зад писалището беше също така елегантна, дребна, на не повече от двайсет години, с малък нефритен пръстен на малкия пръст на лявата си ръка, с уста, която представляваше червено петно на фона на тебеширенобялото ѝ лице, с черна като нощта коса, сплетена и закрепена странично с тънка шнола с деликатна закопчалка също от нефрит. Облечена беше в кимоно от чисто бяла коприна с изумителен кървавочервен *оби*, който бе в хармония с цвета на устните ѝ. А когато проговори, гласът ѝ бе нежен като камбанки.

— *Конбанва*.

Кей кимна и отвърна на нейното „Добър вечер“.

Тя се усмихна и кимна в отговор.

— *Тегами о онегаи иташимасу*.

— *Хай*. — Кей извади писмото и ѝ го подаде.

— *Домо аригато гозаимасу*.

— *До иташимашите*.

Тя бавно го прочете.

Някъде в необятната вътрешност на клуба, зад стени и врати, Грубер дочуваше бавните ритмични удари на барабана *тайко*, а във въздуха се долавяше деликатният мирис на благовония. И макар Грубер да се стараеше мислите му да не се отклоняват от задачата, с която бе дошъл, той установи, че противно на волята му е развълнуван от обстановката в това място и от чувствената атмосфера, която не можеше да игнорира.

Това е работа, казваше си той. Удоволствията могат да почакат. Но въпреки това бавният ритъм на барабана и красотата на младата гейша ерозираха концентрацията му.

Когато приключи с писмото, тя погледна Грубер за миг и после попита Кей:

— *Кочира ва Грубер сан десу ка?*

— *Хай*.

Тя сгъна писмото, постави го в едно от чекмеджетата на писалището, отново стрелна Грубер с поглед и с намек за усмивка кимна в посока на една от вратите, натискайки бутона под крака си. Вратата леко изщрака. Кей я отвори и въведе Грубер в *Такан Шу*.

Единствената светлина в огромното помещение като че ли идваше някъде от тавана, но тя бе толкова деликатна, толкова приглушена, че на Грубер му бяха необходими няколко минути, преди зрението му да бъде в състояние да различи детайлите в клуба. Пред очите му имаше арена — арена, покрита с плюш, в огромно кръгло помещение, извисяващо се на шейсет фута до плоския таван. В центъра на залата имаше малка сцена и от нея като кръгове във водата започваха концентрични амфитеатрални редици, разположени с леко застъпване една над друга, стигащи може би до средата на височината. Нямаше никакви прозорци. От всяко стъпало се стигаше до отделни ложи, разделени само с малки масички. По стените нямаше лампи, а всяко от сепаретата беше застлано с *футон* — дебела постелка, обикновено използвана за спане. Повечето от сепаретата бяха заети; в някои имаше по една двойка, в други — до шест души. Лицата им изглеждаха призрачни под слабата светлина.

Музиката — японска любовна песен — се изпълняваше от три гейши, които седяха на сцената в центъра на залата. Когато Кей и Грубер влязоха, единственият звук бе бавният ритъм на *тайко*, макар да се долавяше лек шепот на очакване откъм посетителите. В същия миг към барабана се присъедини и *самисен* — триструнна японска китара, която винаги звучи сякаш не е добре настроена, а след още един-два удара се разнесе и звукът на флейта.

Въпреки професията си Грубер бе съумял с годините да култивира вкуса си и веднъж даже беше изпълнявал ролята на вътрешен декоратор като елемент от легендата. Той си помисли „Това място е чудото на голата елегантност: всичко в залата е от значение. Тези проклети японци, човек трябва да им признае, че имат безукорен вкус“.

Измина известно време, преди Грубер да осъзнае, че всички посетители са обърнали погледи към тавана, където от шейсет фута се спускаше бавно голям плексигласов диск, поне дванайсет фута в диаметър. Беше перфектно балансиран благодарение на четири кадифени въжета, прикрепени към периферията му и свързани на

десет фута над диска към едно-единствено въже, което се издигаше до макарата, скрита от фалшивия таван.

Цветното осветление бавно избледняваше със спускането на диска. Той можеше да вижда пред него. Там стояха двама мъже и една жена. Мъжете бяха японци, но не на еднаква възраст. Единият беше на не повече от двайсет, двайсет и една година, а другият бе над четирийсетте. И двамата бяха атлетично сложени и мускулестите им тела бяха намазани с масло. Носеха набедрени препаски. Жената беше от бялата раса, може би с малко полинезийска кръв — млада, под двайсетте и миниатюрна, макар тялото ѝ да бе изящно, гърдите не много големи, краката не много къси. Облечена бе в свободно падаща туника, която стигаше до средата на бедрата ѝ. Мъжете имаха превръзка от черна коприна на очите си. Тя нямаше.

И той си помисли: „Ех, дори шоуто им ще бъде едно есе на тема елегантност на стила“.

Порнографско? Разбира се. Но в никакъв случай непристойно.

Дискът продължаваше да се спуска и със спускането започна бавно да се върти. А двамата мъже започнаха да гаят жената, всеки по различен начин. Младият беше по-пламенен, ласките му по-настойчиви, движенията му по-директни. По-възрастният започна с докосване с връхчетата на пръстите си, тръгвайки от нейните пръсти, бавно придвижвайки се по дължината на ръката, погалвайки ямката на мишницата, продължавайки надолу към коляното, а когато отново тръгна нагоре, пъкна едната си ръка от вътрешната страна на бедрото. Тя отметна глава и дългата ѝ черна коса се пръсна далече под кръста ѝ. След това започна бавно да движи глава напред-назад в ритъма на музиката.

— Сега трябва да върви — обади се Кей.

Грубер беше започнал съвсем слабо да се изпотява под носа.

— След малко — отсече той тихо, без да отмества поглед от въртящия се диск.

Темпото на музиката започна да нараства, а с това се вдигна и градусът на емоциите на триото. Младежът забави ритъма на своите ласки, докато другият го ускори. Жената беше докосвана от четири ръце, които като че ли изследваха всеки инч на тялото ѝ, галеха меките части на ушите ѝ, клепачите, устните, гърлото ѝ.

Тя се поклащаше напред-назад, а мъжете се приближаваха към нея и започнаха да се люшкат заедно в общ ритъм, хванати за ръце. Темпото на музиката се усилваше, но тя не изоставаше от него. Колкото по-бърз ставаше ритъмът, толкова по-френетична ставаше тя.

Грубер гледаше като прикован. Погледът му не изпускаше диска нито за миг. Устните му бяха пресъхнали, капки пот се появиха и по челото му.

„Всичко е възможно тук, помисли си той, наистина е трудно да се прецени къде свършва реалността и къде започва фантазията.“

По-възрастният мъж пхна ръка под туниката и започна да разтрива корема ѝ, а по-младият вдигна ръце пред гърдите ѝ и ги обхвана, без да ги докосва — следваше контура им през ефирната материя. Тя се облегна назад на лакти, погледна по дължината на тялото си и надигна таз, така че ръката на по-възрастния мъж да се окаже в долната част на корема ѝ. Той обърна ръката си така, че пръстите му да сочат надолу и леко я пхна между краката ѝ.

Тя изстена, а публиката реагира незабавно. Лек шепот се разнесе из залата.

Тя започна да се движи в унисон с ръката на партньора си, плъзгайки се срещу нея, леко надигайки се, позволявайки му да я милва така, че дланта му едва да докосва окосмението ѝ. Младият мъж накрая прекара ръка през зърното първо на едната ѝ гърда, после по другата, а тя реагира на милувката, като свали презрамките на туниката си, оставяйки я да се свлече. После се изправи в седнало положение и започна да гали двамата си любовници, които видимо се възбудиха от докосванията на ръцете ѝ.

Кей докосна лакътя на Грубер и прошепна:

— Трябва да вървим сега. Шоу скоро свършва.

— Както я карат, ще останат на сцената със седмици — обади се Грубер. Усещаше, че слепоочията му пулсират в такт с музиката.

— Можем да дойдем след това и да видим друго шоу. Може би утре вечер.

— Още една минутка — прошепна Грубер раздражено.

— Окей, приятел, гробът си е твой.

— Думата — каза Грубер, без да сваля поглед от диска — е „погребението“. „Погребението си е твое“, това е изразът.

Тримата изпълнители бяха престанали да действат мълчаливо. Жената беше сложила ръка върху ръката на по-възрастния мъж и я насочваше все по-дълбоко и по-дълбоко.

Кей не гледаше какво става. Той беше забил поглед през залата в един от тъмните ъгли и чакаше.

Дискът се беше спуснал под нивото на зрителите от най-горния ред. Движенията на младата жена бяха станали спазматични. Прожекторите разкриваха, че стиска здраво челюсти. Всеки мускул на тялото ѝ беше напрегнат. Изведнъж тя дръпна препаската на по-възрастния мъж, той скочи гол, а тя започна да го гали по цялата му дължина. После двамата легнаха до нея и започнаха да я целуват по гърдите, по корема, по бедрата. През стиснатите ѝ зъби се изтръгна напрегнат писък.

— Скоро вече ще е много късно — прошепна Кей.

— Добре, добре — изръмжа германецът и Кей го поведе към една врата отстрани на арената.

Тя влязоха в помещение, подобно на голям килер, осветено от единствена синя лампа на тавана. Пред тях имаше втора врата.

— Почакай малко — прошепна Грубер. — Къде ме водиш?

— Всичко е окей — успокоително каза Кей. — Тук, от другата страна на вратата, е залата за упражнения. Нали в клуба не трябва да влиза външна светлина, окей.

Той затвори вратата, през която бяха влезли. Музиката мъчително сладко продължаваше в съзнанието на Грубер, макар вратата да беше дебела и през нея да проникваха само ударите на барабана. Но беше загубил концентрация и с мъка се опитваше да направи обратния преход от фантазия към реалност. Кей отвори другата врата и в малката стаичка нахлу светлина. Половин дузина стъпала водеха надолу към тесен ярко осветен коридор. Индиректното осветление беше толкова ярко, че с труд различаваше мястото, където стените се събираха с пода. Ритъмът на музиката се превърна в спомен. Но сцената беше отчетливо запечатана в съзнанието на Грубер и той не можеше да се отърси от нея.

Кей отведе едрия германец до една от вратите и го въведе в малка и чиста съблекалня, в която имаше шест шкафчета от тик и дълга скамейка от същото дърво. После посочи вратата в другия край.

— Парна баня. Врата от другата страна на баня води до стаята за масаж, окей?

Грубер започваше да става неспокоен.

— Ти къде отиваш? — осведоми се той.

— Когато свършиш, Суджи ще ти покаже изход. Ще те чакам там — завърши Кей и излезе.

Малкият кучи син, помисли Грубер, вероятно се връща да догледа шоуто.

Грубер се съблече, окачи грижливо дрехите си в шкафчето, обви кобура на пистолета в хавлиена кърпа и го прибра. Тялото му беше стегнато, кожата опъната, а отстрани на ребрата се виждаха два кръгли белега — белези от куршуми 38 калибър — едно постоянно припомняне, че някога, в едно друго време и на едно друго място, той беше проявил опасно безразсъдство.

Погледна образа си в огледалото за няколко секунди. Мислите му скачаха като в електронна игра от арената горе към жената в другия край на банята, от която се очакваше да го отведе до Хамелеона.

Той помисли, извади беретата 28 калибър от кобура, обърна я на дланта си, провери пълнителя и пъкна оръжието в кърпата, с която се беше препасал. Метна втора хавлиена кърпа през раменете си и я нагласи да пада така, че да скрива пистолета. След това влезе в парната баня.

Попадна сякаш в облак. Никога преди не бе виждал толкова гъста пара. Грубер опипом намери път покрай стената към пейките и седна. По тялото му започваха да се стичат струйки пот и да попиват в кърпата на пояса. Той извади беретата и я положи на пейката до себе си.

Помещението беше по-голямо, отколкото Грубер очакваше. Различаваше с труд стените през парата, защото лампите по тях сякаш увеличаваха непрозрачността на мъглата.

Господи, помисли той, тук сигурно има сто и двайсет градуса^[1]. Ще остана две-три минути и после се махам.

Той свали кърпата от раменете си, потопи я във ведрото с топящ се лед на пода до стената и избърса лицето си с нея.

Трепна от неочакван шум на изливаща се вода, последван незабавно от острото изсъскване на пара. Шумът идваше от другия

край на стаята. Някой току-що бе дръпнал шнурчето, за да пусне вода върху жаравата, която очевидно се намираше някъде там.

Мъглата около него се завъртя и стана още по-гъста.

Някаква врата отдясно се отвори и шумно се затвори.

Той се протегна към беретата. Беше неспокоен и слепоочията му продължаваха да пулсират още от самото начало на шоуто в арената горе.

Парата в единия край на стаята като че ли се разчисти, и за миг той зърна фигурата на мъж, който го гледаше.

Гледката го стресна. Той рязко се изправи, разтревожен. В същия миг парата отново скри фигурата. Грубер взе беретата в ръка, стана и направи няколко предпазливи крачки по хлъзгавия под към фигурата. Едър ли беше или дребен? Слаб или дебел? Грубер не беше сигурен.

Той по-скоро почувства, без да вижда в действителност фигурата. Тя се материализира за миг, дръпна кърпата му и изчезна. Беретата издрънча на пода. Грубер остана прав и гол. Някъде в дъното на стомаха му започна да се заражда паника. Той подгъна колене и бавно се наведе към пистолета, взирайки се в уплътняващата се мъгла.

Ново изсъскване на парата в другия край на стаята. Това отклони вниманието му за миг. Ударът с крак се появи от никъде — една рязка и разтърсваща болка, изскочила от мъглата! И нищо повече!

Не успя да види кой го ритна, нито го чу да се приближава. Но зърна петата да се забива странично в ребрата му, усети как те изпукват и нещо вътре се разкъсва. Краката му загубиха опора, той падна настрани, плъзна се по плочките на пода и се заби в стената.

Всичките му fino настроени системи загубиха контрол за миг. После той се превъртя, игнорирайки парещата болка в ребрата, бързо се изправи на колене и размахвайки пистолета към невидимата цел стана и опря гръб на стената.

Не му беше дадено време да оцени ситуацията.

Вторият удар беше с пръстите на краката, които, твърди като ледени висулки, се появиха изневиделица, забиха се дълбоко в диафрагмата му и го тласнаха към стената. Той се задави, изпусна въздуха от гърдите си и усети гаден привкус нейде дълбоко в гърлото.

Прегъна се надве, хвана се с ръце през стомаха, но продължи да стиска беретата в потната си ръка. После се извъртя от стената, търсейки спасение в парата.

В момента, в който понечи да се изправи, зърна за миг нещо — някакъв дух, който се материализира за достатъчно дълго — колкото да раздроби дясната страна на челюстта му, преди отново да бъде погълнат от мъглата.

Болката с писък се стрелна по нервните му пътища и нахлу в мозъка. Този път той изкрещя, но, падайки, успя да вдигне беретата и да стреля веднъж. Ехото на изстрела кухо се разнесе из помещението.

Карате.

Традиционно.

Стил „Окинава“.

Каква беше най-добрата стойка при...

Уап!

Той видя пречупената си китка и проследи с поглед, доколкото можа, черния пистолет, излетял в мъглата. Чу го да пада на пода и да спира в ъгъла.

Бързо се извърна в посоката, от която беше дошъл ударът.

Нищо, освен въртящи се облаци гореща пара.

Усети, че започва да трепери. Пот бликаше от всяка пора на тялото му. Дишането му беше накъсано. Обърна се и се хвърли към вратата.

В същия миг някой помете краката му под него, беззвучно, без усилие и невидимо. Той се просна по цялата дължина на тялото си на пода, удари счупената си челюст в плочките, усети огнена стрела да се забива в ребрата му и осъзна, че счупената му китка е безпомощно подвита под него.

Стенейки, без да се сдържа, той се бореше да остане в съзнание. Реши да не става от пода, докато не възвърне поне част от силата си. Ведрото с леда се намираше на няколко инча от здравата му ръка.

Предпазливо се обърна на другата си страна и мъчително бавно изпъзля по пода, докато успя да хване дръжката, после още по-бавно се изправи на колене, гледайки във всички посоки едновременно, напрягайки слух за поне намек на предупреждение. Болката замъгляваше способността му да преценява.

Трябваше да се махне оттук. Вратата беше зад него, може би на седем или осем фута, макар и невидима в парата. Грубер тръгна заднешком към нея, разлюлявайки ведрото с широки движения и ръмжейки като ранено животно.

Сабленият удар дойде отзад и буквално отдели лявото му рамо. Ведрото с ледената вода изхвъркна от ръката му и се стовари на пейките непосредствено до него. Наоколо се посипаха парчета лед.

Беше напълно безпомощен, лявата му ръка и дясната китка бяха безполезни и тръпнеха от болка, челюстта му висеше накриво, ребрата го боляха, отекли и почервенели.

— Ах, ти, кучи сине — изграчи той дрезгаво, отчасти на английски, отчасти на немски, — защо не се покажеш? — Но беше на края на силите си, нервните пътища в тялото му започваха да дават накъсо и в този миг загубил всякакъв контрол над тялото си, треперейки конвулсивно, той рухна на пода.

От другия край на стаята се разнесе глас, който заповяда на перфектен английски:

— До пет часа утре следобед да си напуснал Япония!

Беретата излетя от мъглата и спря в краката му. Пълнителят го нямаше.

Грубер чу някаква врата да се отваря и усети студен полъх през стаята.

— Bon voyage — пожела гласът и вратата се затвори с плътен звук.

[1] Към 50°C. — Бел.пр. ↑

3.

3.1

В четири и трийсет следобед стаята на екипа на новините, както обикновено, бе столица на страната на име Хаос. Една от масите за редактиране се беше скапала и ушите на Мууни се бяха надули от изслушване на всички оплаквания и оправдания, затова, когато телефонът иззвъня, Мууни сграбчи слушалката и отсече:

— Няма да стане!

Но Юла, неговата секретарка, поклати мъдро глава и отговори:

— Ъ-ъ!

А Мууни се изненада:

— Ъ-ъ?

— Обажда се Бог! — поясни Юла.

— О-о-о, майната му! — простена Мууни.

Единственото, което му липсваше. От всички хора на този свят — точно Бог; върховният Харе Кришна на всички по-дребни Харе Кришни, собственикът на Луната, звездите и останалата част на Вселената, а между другото и на бостънския „Стар“, пет радиостанции и три тв канала, включително този, на който той — Харолд Клод Мууни — беше директор на отдел „Новини“. Не „Директор на новините“. Директорът на отдел „Новини“. Съществена разлика, особено за „Канал 6“ на Бостън. Бог, който иначе беше известен и като Чарлс Гордън Хауи, покрай другите неща беше и фанатик на тема субординация и правилно титулуване. За Хауи титлата беше почти толкова важна, колкото работата, свързана с нея. На едно от редките заседания с подчинените му директори Хауи беше обяснил тази си философия: Хората изпитват непосредствена боязън пред титлата. Необходимо им е известно време, за да оценят човека зад нея. Но титлата, титлата ги заварва неподготвени винаги. Тя им казва гръмотевично: „Пред теб стои властта и толкоз“.

Е, Хауи имаше върховната титла. Директорът. Не директор на борда на управителния съвет. Директор-ът. Час и половина до централната емисия, деветдесет минути до Цирка на цирковете. Главният редактор на „Новините в шест“ беше вече с клечка за зъби в устата, готов да се отдаде на медитация, и кой, моля, се обажда по телефона?! Шибаният Директор.

Постара се да вложи усмивка в гласа си и отговори:

— Мистър Хауи? Хал Мууни е на телефона.

— Мистър Мууни, знам, че бихте искали да ме поразите с някое вуду заклинание за обаждането ми точно в този момент, но искам да ми отделите пет минути от времето си. А след това ще ви дам възможност да се върнете към непосредствената си работа.

— Пет минути, сър? Добре, питайте.

— Искам пет минути за Илайза Гън. Сумирайте накратко впечатленията си. Ще ви засека времето.

— Сега ли? Да не пускате хронометъра в този момент? — засмя се Мууни, макар да знаеше, че Хауи вероятно стои на другия край на линията тъкмо с хронометър в ръката.

— Пускам го.

Мууни погледна лениво стенния часовник над вратата на офиса си, помисли няколко секунди и започна:

— Една от най-добрите репортерки, която някога съм познавал. Използва всички подръчни средства, според изискванията на момента. Може да замайва с чар, ако целта изисква някой да бъде замаян; може да стане сериозна, ако се налага да бъде сериозна; забавна, ако трябва да е забавна; съчувствена, безчувствена или по-подла от кобра, страдаща от сливици, ако е необходимо. Важното е, че винаги постига своето. Тя е като Джо Намат в първата му година с отбора на „Джетс“. Всяко нейно хвърляне е печелившо.

Първото, което ми идва наум, е случаят с кривогледия тигър. Тя нарича това усет. Аз обаче го наричам инстинкт, чист инстинкт, без който репортерът е като танцьор със счупен крак. Работата е там, че ми трябваше известно време в началото, за да го усетя. Известно време мислех, че е просто готина и малко ала-бала. Пусках я на по-леки теми. Но историята с тигъра ме смая. Останалите канали гледаха на нея като на пикантерия. Искам да кажа, как, по дяволите, все пак човек може да се отнесе към историята на един тигър на име Бетси Рос, на който

предстои да му оправят очите с операция? Всички разбраха от бюлетините на агенциите, че тигърът трябва да влезе в операционната и научиха мнението на доктора за операцията. И толкова. Но не и тя. Тя се вкопчва в историята. Дори аз ѝ казах да зареже проклетата зоологическа градина. Онзи ден в града имаше маса събития, които изискваха някой да реагира бързо.

„Имам предчувствие“, каза ми тя.

„Какво искаш да кажеш?“ недоумявах аз.

„Не знаеш ли какво е предчувствие, за бога?“, каза тя.

Чувствах се като хахав. Стои пред мен момиче на двайсет и две, пет фута, деветдесет и осем фунта и ме пита дали знам какво е предчувствие, пита мен, който съм в бизнеса... колко бяха, двайсет години? Едва ли не откакто се е родила.

„Виж какво, казвам ѝ аз, около мен ври и кипи, аз съм главният редактор на новините, така че вземай си задника и се измитай...“ Дявол да го вземе, дори не помня къде ѝ казах да се маха.

Но нали все пак тя е при мен само от два, да кажем, три месеца, а преди това е работила на рецепцията не знам къде, и аз съм експертът, а тя е обикновен чирак; та кой е боса, питам, и какво всъщност може да знае тя, така ли е?

Само че не е така.

„Нещо не ми харесват тези задници“ каза тя и ми говори сякаш е печена, а аз я питам: „Какви задници“ и тя ми отговаря: „Ветеринарите“, а аз ѝ казвам: „Не бяха ли повикали трима лекари, експерти по тигрите?“ и тя ми доверява: „Пет пари не давам, дори да е най-големият експерт, защото в погледа му има нещо странно. Вярвай ми“.

„Вярвай ми!“

Мен ме чакат „Новините в шест“ точно след три часа, а тя иска да блокира снимачен екип с камера, себе си и микробус, при това в ден, пълен с горещи събития, защото спецът по тигрите имал нещо странно в погледа!

Решавам малко да се пошегувам. Казвам ѝ: „Погледът му едва ли е по-странен от погледа на тигъра, ха-ха-ха“, а тя се нервира и започва да ми дърдори за този тигър, колко ценен бил, защото бил бял на черни ивици, вместо да е жълт и как след операцията щял да стане дори още по-ценен и тогава зоологическата градина щяла да издои за него маса

пари от някой арабски крал, а на всичко отгоре и ветеринарят щял да се нагуши с голям хонорар.

Тигър, моля ви се.

„Я се измитай оттук“, казвам ѝ аз, а тя ми казва, кълна се, че го каза: „Глупости!“. И ми прекъсва. И не само това, ами оставя слушалката незакачена, а на мен наистина ми кипва и започвам да диктувам паметна записка, за да ѝ съдера задника после и изведнъж в пет и трийсет тя нахлува през вратата с новината, че тигърът умрял на масата, че онзи спец се бил осрал грандиозно и че хората от зоологическата градина се щурат навсякъде, та появява се тя, хванала онзи страшен доктор за топките със запис, на който се опитва да се измъкне, обяснявайки защо тигърът умрял, че те само искали да му коригират зрението, а на всичко отгоре в радиус от двайсет мили няма къорав репортер и докато се усетя, хората на Кронкайт^[1] надигат врява и настояват да излъчат събитието за нацията и изведнъж на нас ни се обаждат повече хора, отколкото когато и да е било, за бога.

Тази жена има инстинкт. А ако тази игра има име, то е „инстинкт“. Оттогава не съм спорил с нея. Но и тя никога не ме е проваляла.

— Изглежда, че е особено добра, когато се налага да се откриват хора — отбеляза Хауи спокойно. — И по-точно хора, които не искат да бъдат открити.

— Това се разбра още в началото. Да вземем Гарциола „Домата“. Още преди да се забърка кашата между Гарциола и федералните власти. Всъщност, в известен смисъл, първият изстрел в тази война направи тя. Някакъв помощник областен прокурор на име Фланеган изкоментирал нещо за Гарциола на един обяд и всички се втурнаха да го търсят, само дето Гарциола не държеше особено да бъде намерен.

Лизи обаче реши, че може да става каквото си ще, но тя трябва да го намери, затова извади досието му, захвана се за него и някъде откри, че се споменава за майката на Гарциола. И изведнъж се оказва, че предстои рожденият ден на старата дама. Втурва се тя с екипа за Провидънс, където живее старицата, пикира към вратата и ето ти на, Домата си хапва, охраняван от половин дузина горили.

На всичко отгоре, не спира да го нарича „Домат“ в лицето му. А всеки, който се осмелявал да нарече Гарциола „Домат“, е бил откриван да плува по гръб край кея на Атлантик стрийт. Не знам дали ви е

попадала оригиналната касета. Излиза Гарциола пред входната врата на майчиния си дом с онзи поглед на лицето, от който цялата първа редица даласки каубои ще си намокрят гащите, поглежда я сурово и заявява: „Не си падам по дами, окей, особено ако не тежат поне двайсет фунта мокри, но в твой случай, сестро, ще направя изключение“.

А тя го озарява със своята петдесетдоларова усмивка и му казва: „Областният прокурор Фланеган се опитва да ви изкара глупак, мистър Домат, и аз реших, че вие може да пожелаете да коментирате историята от вашата гледна точка“, след което той избухва в смях, обръща се към четирите човекоподобни маймуни зад гърба му, казва: „Мистър Домат!“ и продължава да се смее така заразително, че и те се присъединяват към него, а той пита: „За какво говориш?“ и тя му обяснява: „Мистър Фланеган публично ви обвинява в даване на подкупи, в отмъстителност, в отвличания, а дори и в по някое дребно убийство от време на време“, а Гарциола свежда поглед върху нея и отговаря: „Ах, този малък кучи син, позволява си го дори на рождения ден на майка ми значи“ и дори без да поеме дъх тя го запитва: „Защо ви наричат Домата?“... и не знам дали си го представяте, но миг по-късно Гарциола сяда на оградата на двора и започва да ѝ обяснява как всичко започнало още на доковете едно време, когато бил в началото на пътя си и как тогава спирали да разтоварват селскостопанската продукция, докато доматите не се скапели, за да накарат собствениците да се огънат и да им дадат по-прилични надници, което му донесло прякора „Домата“.

Четирийсет и пет минути по-късно той все още продължава да говори, но в един момент решава да сложи тапата на бутилката и завършва: „Виж какво, момиче, понеже стана дума за отмъстителност и други подобни, ще ти кажа, че първият, който вдигна ръка, беше онзи нещастник Фланеган. И щом искаш да ти разкажа, тогава ще научиш цялата история“, а адвокатът му до него се опитва да го накара да спре, но той казва на всички да се махат и ѝ разказва с най-големи подробности всичко онова, което впоследствие се превърна в един от най-пикантните скандали от години насам. Е, не казвам, че точно на нея се дължи всичко, защото рано или късно всичко щеше да излезе наяве, но нали това е играта. Вашите вестници разказаха останалото, но „Канал 6“ беше първият и тя бе човекът, който отприщи бента.

Беше един от случаите, когато трябваше да използва чара си... беше очарователна. Разбрахте ли какво исках да ви кажа?

— Сумирайте с една дума.

Мууни се замисли за няколко секунди.

— Упорита — каза той накрая.

— Много ви благодаря, мистър Мууни.

— На вашите услуги, сър. Надявам се, не е забъркана в някоя неприятна история.

— Дори и да беше, мистър Мууни, от този миг вече нищо не я заплашва. Особено след тази апология. А, между другото, поздравления за първото място в рейтинга за днес следобед.

— Благодаря. Много ви благодаря.

— Дочуване, мистър Мууни. Благодаря за времето, което ми отделихте.

Щрак.

И толкова. Какво, по дяволите, е намислил стария мръсник? Ако ми я отмъкне за някой друг канал, каза си Мууни, мисля, че знам какво ще направя: ще отида у тях и ще убия стария кучи син.

[1] Крупна фигура в американската телевизия, водещ и коментатор на централни емисии, интервюирал видни политици. — Бел.пр. ↑

3.2

Тя слезе на четвърти етаж — под студиото — и се затича през салона към монтажната зала. Еди, най-добрият видеомонтажист на „Канал 6“, я очакваше. Добрият, стар Еди, на когото можеше да се разчита.

— Ти си ангел — каза тя и залепи целувка на върха на плешивото му черно теме.

— Твой съм. Какво си донесла?

— Уникално интервю с Джонатан Колдуел.

— Шегуваш ли се?

— О, всичко е там — каза тя и посочи видеокасетите.

Еди тихо подсвирна през зъби.

— И как, по дяволите, успя да го направиш?

— Падна ми в ръцете, Еди. Цели четири дена преследвах неговата малка сладурана и днес тя ме заведе право при него. Колко е часът?

— Четири четирийсет и пет.

— Ах, майната му, малко повече от час... Окей, нека подготвим пет минути, а аз ще приложам някоя хватка на Тъби, за да ми отпусне повече време.

— Окей, но най-добре ще бъде да ти оставя трийсет секунди за въведение, ако не склони, за да не ни се наложи да го изрязваме в последната минута.

— Той не може да ми откаже... материалът е страхотен. Всички в града са по петите на Колдуел от мига, в който беше привлечен под отговорност. А аз имам нещо, което няма никой друг.

— Хей, момиче, не е необходимо да убеждаваш мен. Трябва да убедиш Тъби Слокъм.

В пет и десет материалът беше монтиран и тя можеше да седне и напише встъплението и заключителните фрази. Качи се на петия етаж и намери Вики — шефа на студиото, който разговаряше с човек — планина.

В сравнение с Тъби Слокъм, дори Джордж изглеждаше като джудже. Беше висок шест фута и четири инча и тежеше между триста

и петдесет и петстотин фунта, като по-голямата част от масата се намираще в центъра на тялото му. Огромният му корем преливаше през колана, панталоните му бяха изпълнени като арабска палатка, опъната под всеобемачия стомах, шията му беше бухнала над разкопчаната с три копчета риза, за да може да се събере. Изтънялата му коса, вчесана на снопчета от едното ухо до другото, бе винаги плувнала в пот, а когато проговореше, гласът му с мъка излизаше от туловището, за да изписука като на катеричка от филмите на Дисни.

Слокъм беше наследил туловището си заедно с работата. Беше си пълен открай време, но през последните четири години беше надебелял невероятно. Тези, които не го харесваха, обясняваха факта, че вече цели пет години бе продуцент на новините както в шест, така и в единайсет часа, на това, че беше безсрамен подлизурко на Реймънд Поли — менажерът на канала. Но дебел или не, подлизурко или не, той си беше най-силният, най-енергичен продуцент на телевизионни новини в Бостън. И докато оставаше номер едно, Поли не се интересуваше колко е дебел.

Илайза го погледна с погледа на Хилари, когато е огледал предизвикателствата на Еверест.

— Тъби, имам страхотен материал — каза тя.

— Ти винаги имаш страхотен материал, Лайза. За какво...

— Казвам се И-лайза, Тъби.

— Добре. И какво толкова му е страхотното?

— Запис на Джонатан Колдуел. Пет много силни минути, Тъби...

— Предварително ти бяха отделени пет минути, дете — каза грамадният мъж и с труд се отправи към залата с пулта. — Не четири петдесет и девет, нито пет и една. Пет минути. Та, ако можеш да минеш без встъпление и финал... чудесно.

— Изслушай ме, Тъб. Това, за което ти говоря, наистина е много силно. Записала съм го да казва, че единственият начин да се върши бизнес с арабите е чрез подкупи. Имам на лента признанието му в пет крещящи нарушения на федералните закони за банкови операции. Той твърди, че е жертва на епохата и казва, че очаква да го пратят в затвора, че всички банки постъпват по същия начин и че хората от Федералния резерв искат да дадат с него урок на другите.

— Звучи ми като динамит. Разполагаш с пет минути.

— Дявол да те вземе, Тъби...

— Ей, имаш проблем, така ли? Аз пък имам много повече, окей? Имам трима тийнейджъри, загинали при челно сблъскване в Лин, имам един бивш държавен секретар, който се е загубил с яхтата си в морето, имам и лекар от Харвард, който мисли, че може да лекува рак със смес от сок от сини сливи и аспарагус и даже не съм започнал да ти разказвам за нещата, които са се случили извън Бостън. Имаш пет минути, Илайза. Пет! — Той вдигна пет дебели пръста и изчезна в стаята с пулта.

Тя позвъни в монтажната.

— Е? — попита Еди.

— Този кучи син.

— Четири минути на лента, така ли?

— Да, мисля, че е така. Имам нужда от трийсет секунди, за да представя материала и още трийсет, за да завърша.

— Няма проблем, момиче. Ще разполагаме с две опции по трийсет секунди, ако нещо ни хрумне.

— Така да не ми се иска да се лиша от това — там, където разказва, че е жертва на епохата — но всичко останало е толкова добро.

— Върви да си напишеш материала — вече е пет и дваайсет. Ще довърша монтажа и ще го заредя в Макс. — Макс беше гальовното име на компютъра, чрез който се контролираше излъчването в ефир на вече монтираните видеообекти.

— Благодаря.

Тя се върна в стаята си и започна да пише.

Десет минути. Времето никога не достигаше. Нахвърли първата чернова, смачка листата и започна да чука с два пръста на пишещата машина встъплението и финала си.

Телефонът иззвъня. Беше машинописката на контролната група. Поиска копие.

— Още две минути — сопна се тя и прекъсна.

Залови се отново да печата и скоро беше готова с втори вариант.

Телефонът отново иззвъня. Тя вдигна слушалката и каза:

— Приключвам — после дръпна листа от валяка на машината и изтича през салона към стаята на машинописката.

Момичето, което подготвяше контролния текст, никога не бързаше.

— Всичко е наред, ти водиш централната новина, точно пред редакционния материал. Имам много време.

И в момента, когато Илайза излизаше от стаята, секретарката ѝ извика:

— На телефона, Илайза. Спешно.

— Не сега, Сали, шест без две минути е. Не мога да поема разговора, запиши номера. Моля те.

— Мисля, че ще искаш да говориш... мистър Хауи се обажда.

Чарлс Гордън Хауи, две минути преди излизане в ефир.

Тя влезе в офиса на Сали и пое слушалката.

— Ало?

— Мис Гън, обажда се Чарлс Гордън Хауи.

— Мистър Хауи, остава една минута до директно излъчване, разполагам със страхотен материал и наистина нямам време точно в този момент, за да...

— Знам колко е часът. Нямахте да ви се обадя, ако не се отнасяше до нещо крайно спешно. Не забравяйте, че работите за *моя* канал, мис Гън.

— Така е, мистър Хауи, но става дума за моята кариера. Обадете се пак в шест и трийсет и една. Дочуване.

Тя отново се отправи към вратата.

— Благодаря ти, Сал.

— Мила, ти си по-смела и от гладиатор — обади се Сали.

Илайза тръгна за студиото.

3.3

Всичко беше станало ясно. Сега трябваше да се бори. Интервюто на Гън щеше да премахне всички съмнения по въпроса.

Колдуел гледаше през прозореца на своя офис — светла, приветлива стая с абстрактни картини по стените — наблюдаваше пъплещите по спокойната Чарлс Ривър черупки на плавателните съдове, трийсет етажа под него и на половин миля отгук, но мислите му се връщаха към онзи славен ден, когато беше взел участие в неочакваната победа на Харвард над Йейл в гребната регата. Но споменът бързо избледня и той свали сакото си от закачалката, затегна възела на вратовръзката и без желание се заизкачва по витата желязна стълба, която водеше към луксозния апартамент на горния етаж.

Трябваше да напише изявление и да разкаже цялата история със собствени думи. В продължение на дни пишеше и преписваше в главата си. Обвиненията бяха измислени, но ако следователите задълбаеха сериозно, щяха да изникнат други неща.

Апартаментът беше доста по-топъл от офиса на Колдуел. Две спални, две бани, малка кухня и голям хол с прозорци от пода до тавана, които разкриваха с нищо неограничаван изглед на север, изток и юг. Обзавеждането беше по идея на Теси Колдуел, която добре познаваше вкуса на съпруга си. Мебелите бяха без изключение антики, а завесите — в бяло и жълто. Много зеленина, а на стената между двете бани висеше единствената картина в стаята — високо шест метра пано на Джексън Полок със замайващи цветове в жълта тоналност. Писалище от времето на Дениъл Уебстър беше поставено до плъзгащата се стъклена врата, която извеждаше на балкона, обикалящ по цялата периферия на апартамента.

Колдуел беше толкова дълбоко потънал във вътрешния си конфликт, че не видя посетителите, докато един от тях не проговори:

— Здравей, Джони, доста ни притесни.

Гласът беше тих, с лек южняшки акцент, но не на човек израсъл там — глас, за който Колдуел добре знаеше, че може да прозвучи успокоително в един миг и покровителствено в следващия. Принадлежеше на сенатор Лайл Демърест — патриархална фигура с

бяла коса, падаща върху яката на сакото от туид, с папионка и чепата сопа в ръката, която му помагаше да използва крака си, полупарализиран в резултат на лек и неафиширан сърдечен удар. Той беше сенатор за Вирджиния и най-възрастният конгресмен в страната. Цели трийсет и една години той представяше своя щат. Беше взел участие в два кабинета и разполагаше с повече възможности да упражнява власт, отколкото който и да е жив представител на законодателното тяло. Когато ставаше дума за важни неща, с него се консултираха както демократи, така и републиканци. Никой, нито дори президента, не би рискувал да игнорира Демърест.

Мъжът, който го придружаваше, беше безличен: среден на ръст, със средно тегло, рус, ниско подстриган, с тъмносив костюм и без отличителни белези. Под мишницата си стискаше чанта с цип.

— Не се безпокой. Взехме частния асансьор. Никой не ни е видял, че се качваме — съобщи сенаторът.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — запита Колдуел.

— Бях наблизо. Чуха, че си изплувал и ми се обадиха.

— Не, питам какво правиш в Бостън?

— Тук съм от два дни. При приятели. Тревожихме се за теб.

— Ти ли го казваш? И кои сте вие? А този кой е? — и той погледна безличния мъж.

— Това е Ралф Симпсън. Федерален шериф.

— Здравейте, сър — проговори Симпсън.

Колдуел му кимна.

— Получи призовка — продължи Демърест.

— Каква призовка?

— Призовани сте на разпит. Засега без обвинения. Ако бъдат направени, това ще стане на федерално ниво. Нарушение на правителствените разпоредби за извършване на банкови операции. Но аз искам да ти кажа, младежо, че това може да се избегне.

— Така ли?

— Всички твои приятели стоят зад теб, Джони. Говорих с момчетата от банковата надзорна комисия, както и с федералния съдия тук. Мисля, че съдията ще препоръча целия въпрос да бъде разгледан от комитет на Камарата на представителите. И след време балонът ще се спуска. Ще трябва да изтърпиш за известно време. — Възрастният мъж се усмихна, но студените му очи се присвиха.

- Не мисля така — възрази Колдуел.
- О? И защо така?
- Не смятам да ставам изкупителна жертва.
- Е, чак „изкупителна жертва“!
- Така усещам нещата.

Демърест се изправи, мушна дълбоко ръце в джобовете на панталона си и сгушил глава между вдигнатите си рамене, се наклони леко напред, сякаш се готвеше да направи важно предложение пред Комисията по текущи въпроси.

— Майната му, синко, ти просто се навря в ръцете на старите пръдльовци от Уолстрийт. Но сега можем да им поразрошим перушината.

— Да вървят по дяволите! Те са се нахвърлили върху „Първа Обща“ още откакто дядо ми започна да върти нещата там.

— Знам, синко. Аз и баща ти бяхме съученици. Той внесе сумата за първата ми избирателна кампания. Не бих могъл да събера храна от отпадъците без него.

Колдуел беше чувал тези истории многократно, още като малък.

— Копелетата се нахвърлиха срещу него, а сега искат да довършат мен. Между другото, невинаги съм бил съгласен с баща ти, знаеш това. Не мога да допусна сега някой да ме притиска. Никой от нас не може да си го позволи.

Сенаторът се усмихна със старческа усмивка, която прикриваше сърцето му на лешояд. Колдуел знаеше колко много пъти тази усмивка го беше измъквала от неприятни ситуации. И сега стария мръсник я използваше срещу него.

— Спокойно — каза тихо сенаторът. — За момента са те хванали за топките.

— Глупости. А защо се случи всичко това?

— Не разбрах за намеренията им.

— Нищо не минава покрай тебе, Лайл. Особено когато става дума за акция от подобен мащаб.

— Какво бих могъл да кажа? — Старецът извади червена кърпичка и избърса челото си. — Мили боже, колко топло е тук. Винаги ли го поддържах така?

— Това е грижа на прислугата — отговори Колдуел. После плъзна встрани една от стъклените врати и струя студен въздух

разклати завесите.

— А-а, така е по-добре — въздъхна сенаторът. — Виж какво, защо не хвърлиш един поглед на документите, които мистър Симпсън носи със себе си? Ситуацията ще бъде оправена без много шум. Вие двамата ще отидете във Федералната сграда^[1] и...

Симпсън се отправи до писалището и отвори чантата.

— А ти, Лайл? — поинтересува се Колдуел.

— Едва ли е особено подходящо да се явя с вас двамата. Мога да свърша много повече, ако остана настрана.

Симпсън беше бръкнал с двете си ръце в чантата. Той развинти капачката на една малка бутилка и изля част от съдържанието ѝ върху голямата топка памук, която държеше в другата си ръка.

Демърест продължи:

— Говорих с Теси. Тя възприема нещата удивително добре.

Симпсън извади ръцете си от чантата. Топката памук беше в едната му ръка. Намираще се директно зад Колдуел, който каза:

— Тя е свикнала с унищожаването на личността. Баща ѝ само дето не го изгориха на клада.

Симпсън пристъпи по-близо до Колдуел, държейки ръката с памука зад гърба си. Сенаторът се приближи до Колдуел.

— Опитах с всички сили да я успокоя — каза той.

И пристъпи неочаквано напред, обхващайки с ръце ръцете на Колдуел, приковавайки го в стола, като го стисна с всичка сила.

— Какво, по дяво... — пое дълбоко въздух Колдуел, но така и не успя да завърши изречението. Симпсън притисна памука върху носа му. И щом пое дъх, сладката миризма на хлороформа нахлу в главата му и замъгли мозъка му. Той започна да се дърпа, стараяйки се да не поема дъх.

Сенаторът го притисна още веднъж, този път по-силно. И Колдуел отново пое въздух. Мозъкът му се парализира. Демърест усети, че омеква в ръцете му. Отново го стисна. Очите на Колдуел изхвъркнаха и погледнаха над памука като очите на ужасено животно. След това разсъдъкът в тях изчезна, погледът се кръстоса, оправи се и се обърна под клепачите. Колдуел се свлече в стола, а Симпсън го прихвана за кръста, изви го странично и го повлече през отворената врата на балкона.

[1] Във всеки по-голям американски град има т.нар. „Федерална сграда“ — място, където се обръщат за решаване на въпроси извън компетенцията на щатските власти (издаване на карти за социална осигуровка, молби за т.нар. „зелени карти“ и т.н.). — Бел.пр. ↑

3.4

Само три минути след началото на новините индикаторът на телефона за гореща връзка започна да мига. Популярният водещ Чък Грейвс беше по средата на първата фаза от емисията. Илайза вдигна слушалката.

— Обажда се Сид от информационния център. Получихме мълния: Джонатан Колдуел преди малко е скочил от сградата на „Първа Обща Банка“. Тялото му е размазано по цялата Маркет стрийт... Изпратихме екип с подвижна станция... това е всичко, което знам засега — и гласът в слушалката заглъхна.

Илайза остана замръзнала като статуя със слушалката в ръка. Известно време я държа така, след това се отдръпна от апарата, излезе в коридора, свали слушалката на вътрешния телефон на стената и набра номера на монтажната.

— Там ли е още Еди? Обажда се Илайза, моля ви предайте му, че става дума за нещо важно... Еди, изслушай ме: Колдуел току-що е скочил от сградата на банката... Знам, знам... Зареден ли е вече обектът? Можеш ли да го изтеглиш дотам, че да вмъкнеш обратно онези две части от по трийсет секунди?... Не се безпокой, поемам пълната отговорност... Еди, ти си чудесен... — Тя прекъсна разговора и се върна в залата.

Едва когато излъчиха следващите две части от новините и се намираха в средата на спортния блок, центърът потвърди, че определено става дума за Колдуел. Тя предаде информацията на Грейвс, който я обяви в края на спортния блок, но нямаше данни, за да я развие.

Чудесно. Това беше всичко, което й трябваше.

Асистент-режисьорът в кабината отброяваше излизането от спорта:

— Окей... готови с Макс... три, две, едно... магнетофон, изключете камера три, изключете микрофона на Уоли... камера три върху Илайза. Боже, погледнете я, ще изглежда чудесно в плик за боклук.

— Тя има най-готиния задник в Бостън — каза Тъби с копнеж в гласа.

— Говорех за лицето ѝ, Тъби... Трийсет секунди... приближете малко Джексън... камера едно върху синоптичната карта... добре... Че ти даже не можеш да ѝ видиш задника, тя сяда.

— Ще го видиш много добре, като се изправи — каза Тъби.

Илайза продължаваше да прави корекции в бележките си — промени в предадения контролен текст, който вече беше преписвала два пъти. Усещаше адреналина бясно да се носи в кръвта ѝ. Гласът на асистент-режисьора дрезгаво прозвуча в скритата слушалка зад ухото ѝ:

— Готови трета върху Лайза и искам проверка на микрофона ѝ...

— Здравсти, косата ми е зелена, а очите му са...

— Добре, имаме една минута излизане и след това си ти, Илайза, имаш пет минути преди редакционния. Движим се с две секунди изпреварване... изглеждаш добре... и, окей, камера три... четири, три, две и едно... в ефир си, Илайза... готови с лентата на Илайза...

Тя погледна право в камерата, накланяйки се съвсем леко напред.

— Добър вечер, аз съм Илайза Гън с новина номер едно. В пет и петдесет и осем днес, две минути, преди да излезем в ефир, Джонатан Колдуел — президент и председател на борда на директорите на втората по значение банкова институция в страната, падна или скочи от трийсет и втория етаж на банката, основана от баща му преди шейсет години. В три следобед, три часа преди фаталния му скок, интервюирах Джонатан Колдуел в един гараж в северната част на Бостън, разговаряйки с него за скандала, който доведе банката му пред затваряне и който хвърли срамно петно над една от най-влиятелните фамилии с определена роля както в бизнеса, така и в политиката...

Момичето, което контролираше текста в залата с пулта, се обади:

— Божичко, тя изобщо не следва текста. Това го няма никъде.

Тъби усети някакво безпокойство.

— Бък, обади се на режисьора в студиото да ѝ подаде предупредителен сигнал на четвъртата, третата и втората минута. Ако излезе от лимита, ще загубим редакционния материал и стареца ще ми сдъвче задника.

— Май ще умре от старост, преди да е свършил — каза Бък и заби пръст върху бутона на микрофона за връзка с режисьора в

студиото.

— Много смешно — въздъхна Тъби. След това се приближи до контролния пулт и натисна бутона на слушалката на Илайза: — Илайза, съкрати встъплението на две... имаш дващест секунди преразход още в началото.

И докато наблюдаваха интервюто с Колдуел на контролните монитори, отново се разнесе гласът на Бък:

— Окей, от материала остават още трийсет секунди. Внимавай, Илайза, става напечено... Край на лентата... четири, три, две, едно. По дяволите, записът продължава...

— Прекъсни го — извика Тъби.

— Не мога в този момент, сега точно обяснява за... Почакай малко... хайде започваме: готови, три и... готово...

— По дяволите, *майната* й — изръмжа Тъби.

— Прехвърлихме с четирийсет секунди! Казах й точно пет минути. Четири за материала и по трийсет секунди за влизане и излизане. Дръпни й шалтера. Махни я оттам.

— Не мога да направя това, тя е точно по средата на финала — възрази помощник-режисьорът.

— Не й вярвам — изрева Тъби.

— Снемаме ли редакционния? — попита помощникът.

Тъби трескаво зачеса главата си.

— Махай шибания редакционен. Не й вярвам!

— Материалът е добър, Тъби.

— Това не ме интересува, даже ако сложи началото на Третата световна война. Дадох й пет минути и виж я... държи се сякаш води студийно предаване от половин час, за бога.

— Вече приключва — съобщи асистент-режисьорът. След това натисна един бутон: — Чък, нямаме време, така че приключвай бързо. Започваме... сега, четири, три, две, едно... включвай трета, микрофона на Чък...

Навън, в студиото, Чък се усмихна с обичайната си уверена усмивка:

— Това бяха новините — съобщи той, — аз съм Чарлс Грейвс, ще се видим отново в единайсет часа.

Асистент-режисьорът щракна едновременно цяла редица превключватели на пулта и се отпусна в креслото си.

— Какъв живот! — въздъхна той в микрофона.

— По дяволите! — не спираше да ръмжи Тъби Слокъм. — Казах ѝ пет минути. Да си чувал режисьорът в студиото да ѝ е отпуснал още цяла минута, а след това и трийсет секунди отгоре? А тя си говори. Минута и двайсет и две секунди в повече. Майната ѝ! — И той излезе бесен от залата с пулта.

Илайза си събра нещата и намигна на Грейвс.

— Готино — каза тя.

Грейвс се усмихна. Той беше новинар от дванайсет години и без проблем разпознаваше репортерските находки.

Когато тя излезе от студиото, Тъби я очакваше. Той я последва, клатейки се, докато тя пое с широки крачки по коридора към своя офис.

— Проклятие — започна дебелакът сопнато. — Казах ти пет минути. Съгласих се да ти отпусна цели пет минути. Пет... не шест и отгоре. — Лицето му беше придобило цвета на варен рак. — От сега нататък, когато ти кажа...

Тя рязко спря и Тъби с усилие избегна блъскането в нея.

— Тъби?

— Да?

— Беше ли добре?

— Какво общо има това с...

— Добър ли беше материалът, или не беше?

— Не говорим за това. Исках да подчертая, че аз съм продуцентът на шибаното предаване. И няма да позволя на новоизлюпени таланти да ми се качват на...

— Тъби?

— Какво, за бога?

— Материалът беше ли добър?

— Е, добре, беше. Сама знаеш, че беше добър.

— И благодарение на него емисията се получи, нали?

— Лайза...

— Казвам се Илайза... И-лайза. Чао.

Тя го дари с въздушна целувка и влезе в офиса си, затръшвайки с крак вратата след себе си.

— А-а-а-х, майната му — каза самотно Тъби. После се обърна, тръгна обратно за студиото и извика към вратата ѝ: — Да си продуцент

тук е също като да си режисьор на шоу в Бродуей, пълно с глухонеми.

Когато Илайза влезе, телефонът вече звънеше. Остави бележките си на бюрото, пое дълбоко дъх, изгледа телефона и запали цигара.

Е, какво, не мога да избягам, каза си тя.

После вдигна слушалката и отсечено каза:

— Гън на телефона.

— Беше много добре — чу се познатия глас. Гласът на Хауи беше дълбок, тих и успокояващ. Той никога не повишаваше глас и рядко си позволяваше гневни изблици. Не му се налагаше.

— Вижте, мистър Хауи. Наистина съжалявам. Не исках да прозвучи така грубо...

— Мила моя, през целия си живот съм бил новинар. Не съм наследил бизнеса, а го създадох. Лично. И мога да позная, когато един материал е добър. Но искам да добавя, че изпитвам искрено съчувствие към Джони Колдуел. Той беше един добър приятел. И все пак, не се обаждам по този въпрос. Ще ви направя едно предложение, върху което искам да помислите.

Тя се опита да запази спокойствие. Чарлс Гордън Хауи говореше лично с нея.

— Предложение ли?

— Става дума за една задача, която не е съвсем по вашата специалност.

— Искате да кажете, че ме снемате от новините?

— Да.

— За колко време?

— Е, това наистина зависи в най-голяма степен от вас. Свободна ли сте в момента? Ще изпратя кола да ви вземе.

— Вижте, мистър Хауи, занимавам се с репортерски разследвания вече почти три години и си създадох добра репутация. Да напусна предаването сега...

— М-м-м. — Дълбок гърлен звук. Последван от няколко секунди тишина. Усети, че започва да се притеснява.

— Наблюдавах ви съвсем отблизо... Мога ли да ви наричам Лайза?

— Името ми е И-лайза, но всички ме наричат иначе.

— Добре, Илайза. Мисля си, че вие сте може би най-добрата репортерка, която имам. Именно затова искам да обсъдим

предложението ми с вас. Разбира се, задачата е свързана и с премия...

— Не става дума за пари — намеси се тя бързо. — Честно казано, парите не са без значение. Става дума просто за това, че хората бързо забравят. След три месеца те няма да знаят коя съм била. Колко време ще отнеме всичко това?

— Не съм сигурен — обясни Хауи. — Какво знаете за Франсис О'Хара.

— Франк О'Хара? Репортерът?

— Същият.

— Хм... ами знам, че беше номиниран за наградата „Пулицър“, но предпочетоха друг. Бил е няколко години в разузнаването, преди да стане репортер. И... написа страхотна серия за ЦРУ във „Вашингтон Поуст“ преди известно време...

— Не е зле — прекъсна я Хауи.

— Не разбрах, че става дума за викторина с награди — обади се тя.

— Рей Поли ме предупреди, че сте дръпната — засмя се Хауи.

— Е, и какво за О'Хара? — попита тя.

— Нека най-напред изясним каква ще е премията. Какво искате?

— Не знам в какво се състои работата.

— Да подходим така... вие няма да се появявате в телевизионно предаване около два месеца. Как мислите, каква следва да е еквивалентната компенсация за два месеца отсъствие от ефира?

— Искам да опитам в Ню Йорк... или Вашингтон.

— И мислите, че сте готова за Ню Йорк... или Вашингтон?

— Знам, че съм готова.

— Поли няма да иска да ви загуби.

— Нали вие ме попитахте, мистър Хауи? Защо, не смятате ли, че съм готова за там?

— Окей, можем да помислим за това.

Илайза преглътна с труд. Ето как просто ставали нещата... работа в Ню Йорк! Но какво трябваше да направи за това?

— Та значи... какво беше това за О'Хара?

— Искам да го намерите и да му предадете известие от мен.

— Да го намеря ли? Да не се е загубил?

— Точно така, Илайза. Крие се. ЦРУ се опитва да го убие почти от една година.

4.

4.1

Кинугаса Яма е планина с полегати склонове в северните покрайнини на огромния Парк на Шогуните в Киото. Върховете ѝ са осяяни с подредени в редици иглолистни дървета, а когато вятърът задуха от запад и дърветата се разлюлеят, планината заприличва на лъв с голяма рунтава грива, приклекнал край парка, сякаш за да запази едно от най-почитаните места в Япония.

На половин миля в южна посока от планината се намира Тофукуджи — най-високият и най-свещен шинтоистки храм в страната. Издига се на пет етажа. Всеки покрив деликатно се извива към небето и символизира по един от първичните елементи — земя, вятър, огън, вода и въздух — а на върха има кула, пристегната в девет гравирани пръстена, които представляват деветте пръстена на небесата.

Твърди се, че каменната градина, разположена между Тофукуджи и храма Рьоан Джи, е най-великолепната каменна градина на света и днес тя е все още такава, каквато е била създадена през петнайсетото столетие от шинтоистките свещенослужители.

Мястото беше усамотено, с изключение на един прегърбен старец, хванал гребло с дълга дръжка, който грижливо почистваше и пренареждаше всяко камъче в каменната градина. Той дори не вдигна поглед, когато Илайза забързано мина покрай него.

Рано сутринта беше паднал лек пролетен дъжд, спрял, за да отстъпи пред студения западен вятър, който развяваше гривата на Кинугаса Яма. Илайза не забави ход, страхувайки се дори за миг да се загледа във великолепието на парка. Кимура беше обещал да дойде тук в единайсет и половина, а сега беше единайсет и два и пет. Усещаше някаква приповдигнатост — за първи път, след като беше кацнала на летище „Ханеда“ преди една седмица.

Вече седем седмици следваше дирята. Времето, което ѝ беше отпуснато, изтичаше. Беше звъняла по телефона, беше пращала

запитвания или лично бе посетила половината свят през тези седем седмици, пътувайки по маршрута на О'Хара до Карибите, Мексико, после далече на юг до Буенавентура в Колумбия и още по-далече на изток до Ресифе в Бразилия. След това той беше потеглил в обратна посока към Маракайбо и отново бе влязъл в Щатите. Когато тя отпътува на запад до Сиатъл, дирята вече беше съвсем изстинала, но въпреки това откри, че е заминал за Ванкувър и се е върнал отново на юг в Сан Франциско.

Дирята, която оставяше, беше тънка, заплетена и влудяваща. Беше пътувал под няколко имена: в Южна Америка се бе представял като Соленца, а Канада — като Карне, а на Западния бряг беше пристигнал като Барет. Тя беше използвала всички връзки на империята Хауи за справка в митнически служби, паспортни отдели и половин дузина от големите авиокомпании. На два пъти беше загубвала дирята, за да я открие пак, но вече на друго място. Беше използвала старите си познанства, колеги по вестниците, пенсионирани агенти от разузнавателните служби и дори няколко от едновременношните си приятелки.

Сякаш бе тръгнала по следите на призрак. Неговите приятели бяха като неми. Враговете му се бяха отказали от опитите си да го открият. Но Гън се беше ожесточила в настойчивостта си. Постепенно бе натрупала значителен обем откъслечна информация. И докато дирята се удължаваше, самопресичаше, изчезваше и появяваше, досието ѝ за него ставаше все по-дебело. Но въпреки това, макар и след седмици, тя знаеше само малко повече от написаното за него.

Най-основните неща. И една голяма точка след тях.

В очакване да се натъкне на някаква случайна информация, която в съчетание с малкото известно щеше да я изведе до успешен завършек, тя беше запомнила всеки ред:

Франсис Ксавие О'Хара: роден в Сан Диего на 21 декември 1944 година. Баща: вицеадмирал във Военноморските сили на САЩ, командвал последователно два разрушителя, взривени под краката му от пилоти камикадзе край Окинава. Служил за кратко в Сан Диего в началото на 1944. Майка: докторски степени по филология

и история, Кеймбридж. Починала, когато О'Хара бил на 14 години. Баща му служил като висш офицер във Военноморската база на САЩ в Осака, Япония, в продължение на пет години до излизането си в пенсия; останал и след това в Япония до смъртта си през 1968 година. О'Хара е завършил Американския висш колеж в Осака, 1963; Токийския университет (специализирал езици и история), 1967; получил диплома по далекоизточна философия, 1968. Тренирал кендо, тай чи, карате, възпитаван в шинтоистки дух. Хобита: леководолазен спорт, карате, кендо, шах, китайски пръчици, кучета (особено порода акита, може би защото е характерна за Япония). Прозвище: известен като Кацуо за японските си приятели. Постъпил във Военноморските сили на САЩ като мичман втори ранг, 1968; прехвърлен в разузнавателната служба на военноморските сили и отново прехвърлен към ЦРУ, 1970; специализирал контрашпионаж, но участвал и в провеждането на тайни операции. Уволнил се през 1975 година. От 1976 до 1978 работил на свободна практика като репортер, занимавайки се с разследването на неясни случаи. В неизвестност е от публикуването на серия статии във „Вашингтон Поуст“ относно нелегалните тайни операции на ЦРУ в Африка, Азия и Карибския район.

Имаше и няколко характеристики: от учителите му, колегите по служба от корабите, агенти, работили с него, приятели и две жени, с които беше живял за кратко по различно време. Разполагаше и с мерките му: шапка — номер 7, обувки — номер 10, тегло — 162 фунта, височина — пет фута и десет инча; коса — пясъчноруса, очи — зелени. Белези — няма. Обикновената информация, която се появява при справки в компютрите.

Само най-основните неща.

Но колкото повече научаваше, толкова повече се изпълваше с решимост да го открие.

И неочаквано попадна на това, което може би й трябваше. Всичко тръгна от кучето.

Беше разговаряла с няколко от старите приятели на О'Хара в Сан Франциско: Дон Смит — главен редактор на вестник „Кроникъл“ и съпругата му Роуз — балерина. Бяха сърдечни, но се извиниха, че не са чували за О'Хара нищо от близо две години. Бяха много възбудени покрай малкото си кученце. Подарък от приятел. Порода — акита.

Инстинктът ѝ сработи. Направи справка в Американската киноложка асоциация. Обясни, че възнамерявала да се сдобие с акита. Биха ли могли да ѝ съобщят родословното дърво на кучето на семейство Смит?

Да, но щяло да отнеме няколко дни.

И после получи информацията от асоциацията. Кучето било родено в Киото. Заченато от Кацуо. Името я накара да трепне. Прегледа отново бележките си. Кацуо беше японското име на О'Хара. Собственик на кучето беше някой си Акира Кимура. А Киото беше нещо като предградие на Осака — града, в който О'Хара бе прекарал младините си.

Спа на пресекулки по време на полета над Тихия океан, опитвайки се безуспешно да се справи едновременно с пътеводителя на Фодор за Япония и английско-японския речник. Беше изморена още при излитането от Сан Франциско, но когато десет часа по-късно кацна в Токио, беше направо изтощена. Разликата във времето, лошата храна, безсънието и чувството за безсилие я бяха довършили.

Какво, по дяволите, правеше тук? На тази чужда земя, за която не знаеше нищо, отседнала в *рюкан* — традиционен японски хотел — вместо в някой от големите американски хотели. На хиляди мили от дома. Сама. Преследвайки един призрак.

Страшна си, Гън. Нищо чудно, че О'Хара се бе изплъзнал на кой знае колко на брой платени убийци. Беше неуловим като сън. Като лош сън при това.

Ако О'Хара беше жив, а точно в този момент тя съвсем не беше уверена в това, той трябваше да бъде тук. Усещаше го. Това бе единственото място на света, където би могъл да намери убежище.

Беше вторник, когато направи първото от деветте последвали обаждания по телефона на Кимура. Оказа се, че Кимура е японски професор, който беше преподавал философия и бойни изкуства в

Американския колеж. След още няколко телефонни обаждания разбра, че той има висш сан в шинтоистката религия и че живее в Киото. Имаше телефонен номер, на който можеше да остави съобщение. Но ѝ казаха, че Кимура сан е особен човек и понякога не отговаря на обажданията.

Когато накрая се обади отново в четвъртък, тя каза:

— Интересувам се от закупуването на акита. Приятели имат такова куче и казват, че са го подучили от вас. Семейство Смит от Сан Франциско.

— Нямам приятели в Сан Франциско. Това е грешка — отсече той.

— Според киноложката асоциация те са получили кучето именно от вас.

Настъпи дълга пауза и после гласът в слушалката продължи:

— Мис Гън, вие не се интересувате от куче.

Откровеността я обърка. Но след това тя реши също да бъде пряма.

— Моля ви... дозо... аз съм журналистка за американска телевизионна компания. Опитвам се да намеря Франк О'Хара. Двамата с О'Хара сме колеги.

— О'Хара сан има много колеги, но приятелите му са по-малко от месеците в годината — каза гласът на другия край на линията. Тих глас, почти шепот, с перфектен английски и безукорна дикция... но кой знае защо този глас я плашеше.

— Нося му добри новини. Моля ви, нека да се видим, нека да поговорим.

— Чувал съм вече същата история преди. Макар и с една разлика. Вие сте жена. Досега не бяха изпращали жена.

— Моля ви, искам само да поговорим. Ако не успея да ви убедя, ще загубите единствено около час от времето си.

— Не съм казал, че знам къде се намира. Бях един от учителите му в колежа. Това беше... — Той се поколеба за миг, опитвайки да си спомни.

— ... преди седемнайсет години — допълни го тя. — Завършил е през лятото на 1963.

— *Хай.* А аз съм над седемдесет. Съмнявам се, че ще мога да ви помогна.

— Дозо, Кимура сан. Не виждам какво друго мога да направя. Нека пием чай. Ще видите, че съм искрена.

— Имате ли *денва* в стаята си?

— *Хай*.

— А номерът?

— Ъ-ъ... номерът е 82-12-571.

— Ще ви се обадя. *Коничи ва* — и гласът в слушалката заглъхна.

— Добре, дявол да те вземе — въздъхна тя и сложи обратно слушалката. После отиде до прозореца, плъзна крилото встрани и се загледа в младия градинар, чиято коса беше сплетена около главата в *тенугуи*. Той прочистваше пясъчната алея пред стаята ѝ, събирайки всяко листо и клонче, докато заобиколения с мъх бежов остров не стана абсолютно чист. Работеше безшумно и без видимо усилие. Погледна телефона. Раменете я боляха и ѝ се искаше да вземе баня в *офуру*, но се страхуваше да не изпусне обаждането. Илайза беше превъзможнала неприязънта си към обществената баня още в началото на своята мисия. Сега знаеше, че горещата вода не само подмладява, но прочиства мозъка и ѝ помага да мисли.

Мина половин час, без никой да се обади. Събра постелката *футон* и легна, но беше прекалено възбудена, за да заспи.

Когато телефонът накрая иззвъня, тя грабна слушалката още преди втория звън.

— Да... тук е Илайза Гън.

— Мис Гън, обажда се доктор Кимура. Ще се срещна с вас, но за кратко. Трябва да стане днес. Можете ли да тръгнете сега?

— Да. Тръгвам веднага.

— Гарата е на десет минути в западна посока от Хишитоми Рьокан. Ще вземете локалния влак от *еки* на Санин и ще слезете на спирка „Ханацано“. Оттам до храма Тофуку-джи има само няколко преки. Ще ви чакам в залата на шогуните Ашикага непосредствено до храма. Сега е девет четирийсет и пет. До единайсет и трийсет ще имате достатъчно време.

— Благодаря ви — каза тя искрено. — *Аригато...* много *аригато*.

— Все още няма за какво да ми благодарите, Гън сан. *Сайонара*.

— *Сайонара*, доктор Кимура.

Градинарят, който беше стигнал до храстите пред стаята на Илайза, рязко се обърна и си тръгна. Прекоси фоайето и почука на една врата. Едър мъж с брада я отвори.

— Какво се случи, Сами? — попита той.

Градинарят влезе.

— Тръгва сега — отговори Сами и започна да се преоблича в черен анцуг и гуменки.

— Добре — каза едрият мъж. — Ще ѝ дам още няколко минути.

Сами действаше бързо, но не защото се безпокоеше, че може да я загуби. Знаеше къде отива. И когато тя излезе от хотела, той я чакаше в един магазин наблизо. Проследи я, докато минава покрай него и изчака няколко минути, преди да я последва. Беше много заинтригуван от мъжа, който я следеше.

4.2

По време на двайсетминутния път от Осака Илайза небрежно прелисти един от пътеводителите, с които се бе снабдила, но концентрацията ѝ бе като на едноклетъчно. Разиграваше ли я Кимура? Или наистина се приближаваше към края на двумесечната си мисия? Влакът се носеше през японския пейзаж — една замайваща плетеница от грижливо подредени малки стопанства, потънали в пищна зеленина, разделени с горички. Не знаеше много за Киото, освен че градът е бил столица на Япония през управлението на шогуните, продължило хиляда години и че западняците го смятат за най-красивия град на света. Но красотата не я занимаваше, докато минаваше под гигантските извити *тори* на входа на парка. Пред нея се виждаше Тофуку-джи, извисяващ се над останалите пагоди и тя се затича нататък. Статуи на шогун в бойни униформи дебнеха под сенките на корнизите и се гушеха под кедровите и борови дървета. Алеите на каменната градина бяха безукорно почистени, а всяка сграда, дърво, езерце и лека бяха разположени в хармония с природата. Дъждовните облаци бяха отминали и сега сърцето на парка бе обляно в мека слънчева светлина.

Когато стигна градината на Тофуку-джи, около храма беше спокойно и безлюдно. Нежен бриз се провираше под клоните на кедрите и боровите. Някъде отвътре се разнасяше приглушеният звън на камбанки, полюшвани от вятъра. Рибата изпляска на повърхността на съседното езеро и се скри под водата.

Залата на шогуните представляваше малко, тъмно и потискащо помещение в централния храм — изненадващо и странно място, изпъкващо в спокойната атмосфера на парка. Двете дълги редици дървени статуи вътре сякаш охраняваха неприкосновеността на това място. Това бяха статуите на шогуните Ашикага — шестнайсет на брой, поставени с лице една срещу друга, с гневни стъклени очи, пламтящи в полумрака. Тя плахо влезе, примижавайки, за да настрои зрението си в тъмнината и неспокойно прехвърляше поглед от едната редица на другата, докато вървеше по излъскания дървен под. Токчетата на обувките ѝ кухо отекваха, принуждавайки я да се изправи

на пръсти, и тя забърза към далечния край на стаята. Испита облекчение, когато отново се озова навън. Застана под извитите покриви на пагодата Тофуку-джи и се запита дали ще бъде светотатство, ако запали цигара.

Усети, че зад нея, в полумрака на залата на воините, нещо се размърдва. Някакъв мъж пристъпи иззад една от статуите, с поглед пламтящ почти като ахатите, поставени в очните орбити на шогуните. Той се приближи, спря и зачака, неподвижен като статуите, под чиято закрила се намираше. Друг мъж се приближаваше към нея откъм далечната страна на каменната градина. Първият мъж се оттегли в сянката.

Приближаващият се бе много възрастен японец с горда осанка, със снежнобяла изящна брада и изтъняла коса, с кожа, която почти прозираше от възрастта, създавайки впечатлението, че крехките му кост се задържат на едно място благодарение на обвивка от целофан. Беше облечен в традиционно кимоно от тъмносиня коприна, със сандали *цори* и носеше широкопола плоска сламена шапка, приличаща на плато за храна, а в ръката си държеше чадър, който използваше вместо бастун. Старецът спря пред нея. Беше по-висок, отколкото си го бе представляла и за миг застина, разглеждайки я отвисоко.

— Е, добре, Гън сан, не изглеждате особено опасна.

— Аз? Опасна? — Тя се изсмя. — Преди малко изтичах между статуите като четиригодишно дете, което бяга изплашено в нощта.

Тя знаеше, че японските бизнесмени държат особено на размяната на визитни картички и затова му предложи своята. Кимура я погледна за миг и я скри в полите на кимоното си.

— Съжалявам, но нямам картичка — каза той. Отново я погледна откровено през избледнелите си кафяви очи и продължи: — Вие определено сте по-симпатична от останалите, които дойдоха да търсят Кацуо.

— Повярвайте ми, аз съм Илайза Гън, работя за WCGH в Бостън и съм тук, защото съм приятелка на О'Хара.

— А? Откога познавате О'Хара сан?

Тя захапа ъгълчето на долната си устна.

— Всъщност, не го познавам. Имам предвид лично. Но знам много неща за него. Нося му известие, писмо от Чарлс Гордън Хауи. Той е един от най-уважаваните хора сред журналистите.

— Чувал съм за Хауи. Говори се, че е честен.

— Благодаря ви, че го признавате.

— Това не доказва нищо.

— Ако пожелае да се срещне с мен, аз ще му кажа на кой телефон да позвъни, за да се убеди в автентичността на писмото.

— Не съм казал, че знам къде се намира приятелят ви О'Хара.

— Окей, може би се лъжа. Но ако знаете как да се свържете с него, ще му предадете ли, че е много важно да се видим?

Те тръгнаха по брега на едно от многото езера в парка. Откъм водата се носеше студен вятър, носещ със себе си мъгла, която се увиваше около покритите с мъх камъни на брега.

— Дори ако знаех къде е О'Хара сан, бих бил много предпазлив да повтора каквото и да е било пред него — изрече Кимура. — Когато един слепец води друг, те и двамата са застрашени от падане в реката.

— В такъв случай ще ви кажа, че санкцията е вдигната. Той повече не е в опасност.

Старецът не показва, че е изненадан. След малко отново проговори:

— Шинтоизмът има поговорка: „Човек, застанал между две пропасти, трябва да седне и изчака“. Предприемането на погрешна стъпка в лицето на опасността означава да се предизвика катастрофата.

— Но нали ви казах, вече няма опасност.

— Това се нуждае от солидни доказателства. Онзи, когото наричат Фуьо сан — човекът зима — има сърце на невестулка и език на гарга. По-скоро ще се доверя на кобра.

— Но нали точно за това става дума. Човекът зима е неутрализиран. Сега той е безсилен. Именно мистър Хауи ме изпрати да ви уверя в това.

— Е, това е по-добре.

— Значи най-напред трябва да убедя вас, така ли?

— Тъй като от мен се очаква да изиграя ролята на папагала, ще трябва първо да научите папагала да говори.

Илайза спря и изгледа стареца за няколко секунди.

— Мисля, че ви разбрах — проговори тя. — Но не съм съвсем сигурна. Честно ще ви кажа, че ми е трудно да разгадавам вашите притчи. Не можете ли да ми кажете с прости думи онова, което искате?

Кимура леко се засмя и после кимна:

— Моят внук веднъж ме попита същото. Трудността се състои в това да се интерпретира правилно символизма на нашата реч чрез конкретността на вашата. Правилно ли използвам думата „конкретност“?

— На мен ми звучи добре — каза тя. — Но продължавам да не съм сигурна, че разбирам смисъла на това, което имате предвид.

Кимура спря. Погледът в очите му беше по-топъл, но предпазливостта в него не се беше разсеяла.

— Мъдрецът казва своята истина чрез символи. Слушателят избира начина, по който да го разбере — и отново я погледна. — Моята истина не е задължително да бъде и ваша.

Слънцето се скри зад един облак и вятърът стана по-студен. Тя потри ръце една в друга и лека тръпка мина през раменете ѝ.

— Студено ли ви е? — попита я той.

— Малко.

— Елате. Наблизо е Шокин-тей. За много хора това е най-добрата чайна в Япония.

После тръгна пред нея през главния храм, отправи се през прецизно подравнените ливади и мина по нисък мост, извеждащ пред входа на едноетажна постройка със сламен покрив и стени, боядисани в яркочервено. Помещението, в което влязоха, беше безукорно чисто и лакираният под бе покрит с татами. Събуха се пред вратата и седнаха кръстосали крака върху възглавничките *цабутон* пред ниска масичка. Стаята беше олицетворение на изчистената красота. Изтеглените настрани плъзгащи се стъклени врати разкриваха гледка към парка, а единствената украса вътре беше рисунка *токонама* и ваза с цветя. Стаята, макар и хладна, беше уютна. Появи се сервитьорка, която взе поръчката. В чайната нямаше никой друг.

— Казахте, че знаете много за О'Хара, така ли? — проговори Кимура.

— Не съм се занимавала с нищо друго, освен с него през последните почти два месеца — обясни тя и изрецитира наученото.

— Не искам да ви обидя, Гън сан, но вие не познавате О'Хара, а само знаете за него. За да хванеш вълка, трябва да станеш вълк.

— Ето, пак започвате.

Сервитьорката се върна с чая и отново излезе безшумно. Илайза ѝ даде време да се отдалечи, преди да продължи разговора.

— Приятелите му не искат да говорят за него, а враговете му просто нямат какво да кажат — поясни тя.

— Е, това е добра новина.

— Как тогава бих могла да науча повече за него?

— Знаете, че е дошъл тук още като малък. Но не знаете, че в началото той беше едно много трудно дете. Онова, което ние наричаме *чийсай*. Може да се преведе като „малък нож“. Момче от уличните банди. Първата година беше много трудна. Но аз бях настойчив, станахме приятели, а след това Кацуо беше като празно ведро, което чакаше да бъде напълнено.

— И вие напълнихте ведрото?

— Аз само предоставих водата. Той напълни ведрото.

— Били сте негов учител.

— Един от учителите му. Аз му показах пътя. Той усвояваше много бързо. Стана майстор на *тай чи*, после се залови с *хигару*, а това е особено трудна форма на вътрешна дисциплина, съчетана с отбранителни движения. Виждал съм го да стои в позата на птицата — на един крак — в продължение на шест часа, без да помръдне или дори без да мигне с клепач. Той овладя висшата степен на *хигару*, известна като *хигару-даши*. Трудно е да се преведе точно. Мисля, че би трябвало да бъде нещо като... „Танцът на отровната змия“. Пред очите ми е постигал състоянието на освобождаване от съзнанието само за секунди, вслушвайки се във вятъра.

— Освобождаване от съзнанието?

— Това е дзен упражнение и представлява форма на медитация, която прочиства мозъка и освобождава човек от всички мисли. Постига се чрез концентрация върху един-единствен звук. Камбана или изречена наум мантра. За някои процесът може да отнеме часове. Но О'Хара може да се освободи от съзнанието си чрез концентрация върху изолиран звук, дори ако това е песента на щуреца. И когато изпадне в това състояние, той може да запомни цели страници от книга с обикновен поглед върху тях. Те се превръщат в картини в главата му.

— Ние го наричаме фотографска памет.

— Извинете ме... дозо... фотографската памет е дар по рождение. Но освобождаването от съзнанието трябва да бъде научено. И О'Хара не само го научи, а стана майстор. А ведрото все още не е пълно.

— Звучи ми доста мистично.

— Той е просто един човек на честта, който е разбрал, че мъдрият човек търси всичко в себе си. За разлика от невежата, който го взема от останалите.

— Аз наричам това инстинкт.

Кимура се замисли над думата за няколко секунди и накрая каза:

— Това е опростяване на нещата.

— Всичко е много объркващо — въздъхна тя. — И то след толкова много време. Аз нося със себе си добри новини.

— Или може би една умно скроена клопка.

— Повярвайте ми, аз не съм особено умна, а най-малко от всичко съм в състояние да поставя клопка.

— Нека го обясня по друг начин. Нали виждате каменната градина пред вас. Тя е творение на будистите отпреди около четиристотин години. Всеки детайл в нея има свой смисъл: начинът, по който са подредени камъните, формата, в която са издялани, разположението на по-големите скали, които ние наричаме каменни лодки. От тях се вижда само една малка част, останалото е под земята, така че можем само да си представяме какво има там. Аз искам да вярвам на онова, което виждам и чувам, но не мога да игнорирам другото, което си представям.

Илайза отпусна рамене.

— Добре — каза тя, — да предположим, че ви покажа документи. Те би трябвало да докажат, че той вече е свободен човек.

— Но според вас те са предназначени само за очите на Кацуо.

— Пристигнах, за да предам известие на О'Хара — обясни тя. — Но ако се налага да покажа писмата най-напред на вас, ще го направя.

— Това звучи логично.

Той отпи от чая и остави чашката обратно в чинийката.

— Човекът, който изпраща посланието до О'Хара, изглежда, държи голяма власт в ръцете си.

— Така е.

Кимура допи чая си, попи устните си със салфетка и изненадващо се изправи на крака.

— И вие ще бъдете във вашия *рюкан* по-късно днес?

— Да, да!

— Трябва да помисля, Гън сан. Притежавате едно качество, на което се възхищавам. Наивна сте. Това ще ми бъде от полза, докато обмислям. *Сайонара*. — Той се поклони и излезе от стаята.

— А аз какво да правя? — извика тя след него. — Просто да седя и да чакам?

Той махна с чадъра си към нея, без да се обръща.

— Болестта може да се излекува — каза с по-висок глас той вече отвън. — Съдбата е неизлечима.

— О, по дяволите — въздъхна тя, — това пък какво трябва да означава?

Но него вече го нямаше.

Времето се стопли, денят стана приятен и след изживяното в компанията на Кимура тя се отправи обратно към *еки*, без да бърза. По пътя се отби да хапне и си поръча купичка *соба* — популярно в Япония ястие от нещо като фиде от елда, справяйки се с пръчиците за хранене като експерт. Когато отвори вратата на стаята си, за първи път почувства, че може би, наистина само може би, ще се срещне с изплъзващия ѝ се О'Хара.

В мига, когато влезе, разбра, че нещо не е наред и затова пристъпи вътре предпазливо. Усещаше нечие присъствие. Но можеше да види цялата стая от самата врата. Вратите на стенния шкаф бяха разтворени, както и вратата на тоалетната.

Погледна навън. Градинарят плевеше ливадата в правоъгълния двор, заграден от едноетажния хотел.

— *Шицуреи шимасу* — каза тя високо.

Той вдигна поглед и се усмихна. Беше млад и красив в онази странна комбинация между Изтока и Запада, с коса сплетена в прическа *тенугуи* и гуменки адидас. Тя взе в ръка разговорника на Берлиц и внимателно произнасяйки всяка отделна дума, го попита дали говори английски:

— *Еуго о ханашимасу ка?*

Той поклати отрицателно глава.

— А-а-а, забрави това — каза тя и влезе обратно.

Реши, че усещането, което изпитва, е закъсняла реакция на изживяната възбуда. Лека проява на параноя, а и защо пък не. Денят беше толкова необикновен. Имаше нужда да слезе долу в *офуру* и да се

отпусне в горещата вода. И в този миг видя куфара си, оставен на *футона*.

„Не беше там, когато излизаше, момичето ми“, мина през главата й.

Камериерката?

Но тогава защо е отключен?

Приближи се до леглото и предпазливо повдигна капака. Най-отгоре се намираше досието на О'Хара, грижливо поставено, но не където тя го беше оставила. А върху него имаше лист, на който пишеше:

Дайте това на шофьора на таксито и той ще ви отведе където трябва. Тръгнете в седем и трийсет. Пътуването ще ви отнеме 30 минути. Идете на кея в задната част на приземния етаж. Бъдете в магазина за фойерверки „Червения дракон“, 8 часа вечерта.

Адресът беше изписан с калиграфски почерк.
Чудесно.

4.3

Кимура бавно се отправи през парка, минавайки покрай топазовите градини и дзен езерцата, които бяха великолепно пищни и зелени, макар и толкова рано през пролетта, и се насочи към града. Някакъв свещенослужител от храма Тофуку-джи на планината Хиеи се шмугна покрай него и пое пътя през горичката от японски кипарис с намерение да се отдаде на самотно бдение известно като „Похода на хилядата дни“, за което дзенбудистите вярваха, че може да разкрие тайната мощ на Дзен.

Кимура добре помнеше своите бдения. Три пъти беше предприемал „Похода на хилядата дни“ и дори след толкова години си спомняше онези самотни изживявания кристално ясно. Последния път го направи веднага след като почина съпругата му. Тогава беше на петдесет и пет и беше изминал почти хиляда мили през трите години отсъствие, молейки се на хорските прагове за храна, така както изискваше обичая. Мистичното пътуване беше излекувало болката от смъртта ѝ.

Непрекъснато си я спомняше, а и всички неща, които най-много обичаше на този свят продължаваха да му напомнят за нея: внуците им; великият храм Кинкаку-джи, където двамата се бяха запознали и който впоследствие беше опожарен до основи от полудял будистки монах; гигантското шепнещо черешово дърво в парка Маруяма, под което я беше помолил да му стане жена; златно-сребърния манускрипт „Лотос Сутра“, в който се съдържаше основният текст на Тендаи — учението на Буда, и над който беше прекарал три дни в медитация, преди да овладее *хигару-даши*.

Паркът беше пълен със скъпи спомени и докато минаваше под гигантските дървета *тори*, той посвети мислите си на боговете.

Мина покрай разпрострелия се нашироко американски „Интернешънъл хотел“ и Американския културен център в квартала Гион, на две мили от парка. Това беше старият свят, светът, който той обичаше. Уличките бяха тесни, но по тях не се виждаше петънце и се извиваха между високи бамбукови огради, а магазините бяха останали верни на архитектурния стил на шестнайсети и седемнайсети век. Тук,

сред хората, които познаваше най-добре от всичко на света, диалектът, който се говореше в Киото, още не беше обезобразен и имаше хармония в симетрията на къщите и сред хората, които живееха в тях.

Не тръгна веднага към дома си. Вместо това зави и се отправи по сгушената между бамбуковите сгради уличка към една къща, която се намираше далече от домовете по улицата. Постройката беше красива, на близо двеста години, но чудесно запазена и изработените на ръка декоративни решетки блестяха от чистота.

Собственичката на дома беше известна като Мама Момо — майка Праскова — защото кожата ѝ се бе съхранила гладка, ненабръчкана и без петна въпреки бурните ѝ над шейсет години. Кимура познаваше Мама Момо от годината, през която почина жена му. Тя беше стара приятелка, която го разбираше напълно. Идваше тук два пъти седмично и всеки път донасяше със себе си предназначенията за нея 5112 йени, равняващи се на \$22.54, носейки ги в хартиен плик от ориз, украсен от един от художниците в класовете по кендо, които водеше. И всеки път тя го изчакваше да мине отзад, преди да отвори плика и да преброи парите.

И този път той се отправи през хола към задната част на къщата и влезе в стая, украсена с хризантеми и клончета, с разцъфнали цветове на сливови и черешови дървета. Постройката беше с правоъгълна форма и стаите гледаха към каменната градина на вътрешния двор. Кимура се отпусна на татамито, загледан в единствената каменна лодка в центъра на двора и зачака.

Колко от онова, което Илайза му бе разказала, беше истина, питаше се той, и каква част оставаше скрита. Беше ли настина тя онова, което показваше? Инстинктът на Кимура му казваше да ѝ се довери, но гледайки каменната лодка, той разбираше, че е длъжен да се съобразява и с възможността тя да е изпратена със задачата да убие О'Хара.

Мислите му бяха прекъснати от младо момиче на не повече от двайсет години, което влезе в стаята, носейки поднос с мазила и коленичи до него. Тя се поклони и му се усмихна, а после прекара пръсти по целофанените му бузи. Кимура пое другата ѝ ръка и се усмихна в отговор.

— Ах — каза той на диалекта, използван в Киото, — Миеи, моята любимка.

Тя се засмя и му отговори на същия диалект:

— Всички ние сме ваши любимки, Токенруи сан. — Коленичи зад него и свали кимоното си. Гласът ѝ бе като на птичка, тих и мелодичен. После започна да го гали по гърдите и раменете.

На вратата се почука, Кимура въздъхна и отново се облегна на лакти. Момичето облече кимоното си.

— Кой е? — попита той.

— Аз съм.

— Дозо.

Един едър мъж плъзна вратата встрани, събу се пред нея и влезе в стаята. Беше висок малко над шест фута, с европейдни черти, буйна черна коса, брада и сиви очи. Той се поклони на Токенруи сан и седна кръстосал крака пред него. Миеи отново се намести зад стареца и започна да масажира плещите му.

Едрият мъж проговори също на диалекта на Киото:

— Извинявам се, че те обезпокоявам — изрече той.

— Аз разполагам с много време.

— Срещна ли се с момичето?

— Да.

— И?

— Установих, че е освежаващо развълнувана и наивна за човек от Запада.

— В какъв смисъл?

— Тя страстно иска да ти предаде някакво известие. Но не долових да желае и смъртта ти. Имаше нещо в нея... невинност? Поиграх си с нея. Наговорих ѝ абстрактности, сякаш ги четях от Тендаи. Сега сигурно си мисли, че всеки в Япония над петдесетте говори като в лош американски филм.

— Но ѝ се доверяваш?

— А-а, това е интересен въпрос. Нека да кажем, че съм склонен да предам това, което тя искаше да ти каже. Не съм сигурен дали трябва да те посъветвам да се срещнеш с нея.

— Прочетох кореспонденцията ѝ в нейната стая. Имаше две писма. Едното е от Зимния, който вдига санкцията. Другото е от Хауи, който потвърждава оригиналността на това решение. Има също и един документ от човек на име Фалмаут, в което той се заклева, че Зимния му е предложил двайсет хиляди долара, за да изпълни задачата.

— Значи, това което ми разказа, може и да е истина.
— Има малък проблем — каза О'Хара.
— А-а?
— Следят я.
— Познаваме ли го?
— Не. Всъщност, ако се съди по поведението му, той не е в играта. Действа в стила на американските гангстери.
— Нещо друго?
— Голям мъж, с издължена глава и малки уши като на прасе. Толкова малки, че приличат на деформация на главата.
— И този... Малките Уши... я следи? — попита Кимура.
— Той наблюдаваше срещата ви от залата на шогуните Ашикага. Но Сами остана наблизо през цялото време.
— Хм. Ако е клопка, не е ли по-вероятно, че тя щеше да му каже, така че той да може да отиде там предварително?
— Да — съгласи се О'Хара, — освен ако те са по-умни, отколкото сме склонни да допуснем.
Кимура погледна пак каменната лодка в градината и кимна.
— Възможно е, разбира се — съгласи се той. — Направи ли каквото трябва, за да се срещнеш с нея по-късно?
— Да, в старата къща в Амагасаки.
— И ще отидеш там много преди тях?
— Точно така. Освен ако тя му даде адреса предварително.
— Ще разбереш, ако са партньори. Тя ще му каже къде е мястото и той ще отиде там преди нея. Ако тръгне да я следи, мини между тях и го накарай да направи някой отчаян ход.
— Още нещо. Проверих и нейните документи. Тя е такава, за каквато се представя.
— Довечера ще знаеш със сигурност. Това е първият път, когато изпитвам някакви чувства към тези, които изпращат тук. Харесвам тази млада жена. Надявам се наистина да е такава, каквато изглежда.
— Или аз, или Сами ще ти се обадим, когато всичко свърши.
— Ще чакам.
Едрият мъж стана и се отправи към вратата. Хвърли поглед към Кимура и Миеи и се засмя леко:
— Ти наистина имаш подход към младите жени. Каква е тайната ти?

— Казвам им, че ако се любят с един старец, боговете ще добавят много години към живота им.

— И...

— Те ми вярват.

4.4

Потеглиха на юг по магистралата за Кобе, по протежение на извитата линия на залива. Когато погледна назад в необикновено ясната нощ, тя видя светлините на големите промишлени предприятия и корабостроителниците на Осака.

Пътуването по крайбрежния път, заедно с пресичането на шумното малко селище между Осака и Кобе, чийто улици гъмжаха от моряци и работници с коркови шлемове, отне по-малко от половин час. Озоваха се в нещо, което напомняше кварталите с червени лампи из европейските градове. Шофьорът, възрастен мъж, който непрестанно си мърмореше под нос, насочи хондата през тълпата пешеходци в малка, извиваща се уличка, ярко осветена от блесналите в неонов светлини калиграфски надписи на салони за масаж и клубове за стриптийз, за да завие накрая в една още по-тясна уличка.

Там спря пред салон за татуировки на около двайсет фута от главната улица. После се обърна към нея:

— *Мису сигурна за нуме?* — попита той. — Тук не място ходи. — Той направи справка с листчето и поклати глава: — Тук само роши^[1] места.

— Колко? — поинтересува се тя. — *Икура десу ка?*

Той ѝ каза цената, продължавайки да клати глава, докато тя броеше парите.

— *Рош ба, рош ба* — повтори той няколко пъти.

— Да — отвърна тя. — Това ще бъде случаят на живота ми. Посетих всеки *лош ба* оттук до Рио де Жанейро. *Аригато*, стари приятелю.

— Иска чака? — попита той.

Лицето ѝ просветна. Имаше някакво чувство за сигурност в това да знае, че някой в тази страна се грижи за нея.

— *Хай. Домо аригато.* Само ще проверя. — Тя слезе от таксито и влезе в салона за татуировки.

Майсторът беше гол от кръста нагоре. Беше нисък, с огромен корем и бръсната глава, на която беше оставена опашка, пристегнатата с ластик. Човекът, над когото работеше, бе покрит с татуировки. Едва ли

имаше дори инч от кожата по гърдите и ръцете му, който бе убягнал на иглата.

— Ъ-ъ, някой тук говори ли английски? — запита плахо Илайза.

Татуировчикът я погледна безизразно, изсумтя и се захвана отново с работата си. Иглата тихо бръмна и клиентът подскочи в мига, когато докосна гърба му.

— Говори език — каза татуираният.

— Търся офиса на работилницата за фойерверки „Червен дракон“ — каза тя. — Трябва да е тук, в тази сграда.

— Фойерверки?

— Да, фойерверки. Илюминации. Разбирате ли... бум, бум — и тя изобрази формата на гъба с ръце.

— А-а? — Той кимна усмихнато и посочи към пода.

— Долу? Ъ-ъ... *шита ни?* — поиска да се увери тя.

Той отново кимна.

— Затворено — и направи с ръце жест на затваряне и заключване на вратата.

— А, затворено. За през нощта? Ъ-ъ... *насаи!*

Татуираният поклати глава:

— Всичко време.

— Завинаги? Изобщо?

— *Хай.*

Чудесно, Гън. Забутана в някаква уличка в сърцето на неизвестен град в Япония и на всичко отгоре мястото е затворено. Някакви други умни идеи?

— *Домо аригато* — каза тя и леко се поклони.

— *До иташимашите* — отговори той.

Тя излезе навън и се отправи към вратата до входа на салона за масаж. До вратата имаше червен знак със златни букви, но те бяха изписани калиграфски. Някаква светлинка слабо мъждукаше вътре. Опита вратата. Беше отворена. Открехна я няколко инча и подаде лице в пролуката.

— Ало? Кои сте? Има ли някой там?

Бутна вратата още малко и влезе. Озова се в тясно антре, в другия край на което започваше стълбище. Това помещение не беше използвано от много време, доказателство бе боклукът в антрето и по стълбището. Тя се приближи до стълбите и извика надолу:

— Ало? Има ли някой там?

Нищо. На долната площадка светеше друга слаба лампа, увиснала на кабел от тавана.

Е, добре, в бележката се казваше да иде на кея в приземния етаж. Направи го, Гън.

И тя тръгна надолу по стълбите.

От другата страна на улицата човекът с малките уши излезе от входа на някакъв магазин. Беше я наблюдавал, когато слезе от колата и влезе в салона за татуировки. Шофьорът на таксито наблюдаваше сградата. Щеше да пречи. Малките Уши прекоси улицата и приближи таксито отзад. В мига, в който се изравни с прозореца, шофьорът изви глава и вдигна поглед към него. Малките Уши го удари с дясната си ръка. Ударът беше къс, прав, с върха на пръстите, точно под ухото. Главата на шофьора отхвъркна назад и се удари в облегалката, а устата му се отвори. Миг по-късно той се свлече на седалката.

Малките Уши приближи до сградата предпазливо. Стъклото на вратата беше замъглено от прах. Той изчисти малък кръг с ръка и погледна през него. Жената на име Гън стоеше на площадката в долната част на някакво стълбище. Тя тръгна по един коридор и се скри от погледа му. Малките Уши безшумно влезе в сградата.

Това място я плашеше. Илайза установи, че се намира в дълъг, мрачен тесен коридор. В далечния край имаше увиснала на пантите си врата, а зад нея се виждаха водите на залива. Самотна корабна сирена изсвири някъде в далечината. Отговори ѝ друга, още по-далечна.

Стигна на половината на коридора и спря. Чуваше различни звуци отвсякъде около нея: плискане на вода в основите на кея; скърцане на стари греди; някъде отпред в тъмнината писукаше плъх и сновеше по пода. Взирайки се с мъка в полумрака, тя си каза: „Ти няма да отидеш там, Гън. Абсурдно е да направиш макар и още една крачка“.

— Ало?

Нищо.

Не отивам дори инч нататък. И това изобщо не ми изглежда забавно.

В края на коридора се отвори врата и сноп жълта светлина обля пода. Тя се приближи още малко. Звуците я обгърнаха. Скърцащото зад нея стълбище и кея, стенещ под напора на прилива.

Намираше се пред изхода, когато някаква ръка я сграбчи отзад. И затисна устата ѝ. Усети докосването на студен метал върху гърлото си. Опитва се да изкрещи, но беше невъзможно. Тежък дъх, наситен с миризма на чесън я пареше по бузата.

— Спокойно, момиче — чу шепот в ухото си. — Сега ние с теб ще се позанимаваме с риболов.

Тя рязко отметна глава назад, ръката се изплъзна от устата ѝ и тя я захапа. С всичка сила. И продължи да забива зъбите си, докато не усети вкус на кръв в устата си. Мъжът изкрещя и тя се отскубна от него. Друг я хвана в тъмнината и я завъртя в стаята. Усети, че потъва в калейдоскоп от движение, образи и гласове; един нов глас прошепна в ухото ѝ: „Сега по-спокойно, всичко е наред“; в средата на стаята имаше маса със запалена свещ, закрепена в стеклия се восък; втори мъж стоеше между нея и свещта — извисяващ се заплашителен силует в дебело кожено яке, черна разбъркана коса, буйна черна брада. Очи, гледащи към нея в тъмнината от лишеното от очертания лице: студени сиви очи, погледът минаваше през нея; после едрият мъж се хвърли покрай нея и изскочи през вратата, приклеknал в поза за атака.

Малките Уши беше застанал с гръб до стената, смучеше окървавената си ръка и лицето му беше изкривено от гняв. Не бе очаквал появата на големия мъж. В мига, в който се обърна, кракът на големия мъж описа широка дъга и счупи китката на Малките Уши. Пистолетът — специален модел, използван от полицията — изхвъркна от ръката му, прелетя през коридора и се заби с цевта напред в мазилката на стената.

Малките Уши вдигна ръце в класическа каратистка позиция и скочи към пистолета, но преди да довърши движението, нападателят му се обърна странично и изстреля левия си крак. Ударът не улучи, но опитът отклони вниманието на Малките Уши, така че големият мъж довърши завъртването си със забиване на петата на другия си крак дълбоко в слабините му. Въздухът изскочи от гърдите на Малките Уши сякаш от спукан балон. Лицето му почервения от болка и той се сгъна

напред, хващайки се за стомаха. Големият мъж го завъртя с едната си ръка и стовари дланта на другата в средата на гърба му.

Малките Уши излетя в коридора почти на пръсти, напразно опитвайки да запази равновесие. Едната му ръка проби напуканото стъкло на вратата, увиснала на изхода към кея; в следващия миг той влезе в съприкосновение с вратата, която се отскубна от пантите и падна по лице на платформата сред дъжд от натрошено стъкло и ругатни. Старите дъски изскърцаха под тежестта му. Той бързо се претърколи, успя да намести крака под себе си и скочи приклепнал, но големият мъж в коженото яке беше като вихрушка. Сграбчи китката на Малките Уши, рязко я извъртя, направи крачка напред и го хвърли. Той обаче продължи кълбото, излизайки от хвърлянето, като се опитваше да влезе обратно в коридора. В следващия миг направи рязко движение със здравата си китка и от ръкава му се плъзна автоматичен нож. Острието изскочи от дръжката със съскане и проблесна с отразена светлина. Но още преди Малките Уши да е успял да се обърне, големият мъж скочи пред входа към коридора и заби лакът в челюстта му. Ударът го върна обратно на кея, блъсна се в изгнилия парапет, който застрашително изскърца под тежестта му. Малките Уши със залитане се отблъсна от парапета и остро замахна с ножа. Острието мина на инч от лицето на големия мъж. Той изчака края на замаха, бързо влезе, но Малките Уши опита удар с обратен замах и острието разкъса якето на големия мъж, забивайки се в рамото му.

Големият мъж не издаде звук. Той направи лъжливо движение за удар с ръба на дланта си, изви назад тяло, за да избегне следващия замах с ножа, отново скъси дистанцията, хвана китката на ръката с ножа в блок и я изви. Малките Уши изкрещя и падна на колене. Ножът издрънча на дъските.

Големият мъж го обърна и постави предмишницата на ранената си ръка върху гърлото му. После заби пръстите на ръката си в шията и опря острието на ножа във вратните вени. Изви едно от кокалчетата на ръката си така, че да притиска сънната артерия.

— Успокой се — каза големият мъж. — Ще ми бъде наистина неудобно да ти прережа гърлото със собствения ти нож.

Малките Уши изръмжа нещо и се опита да се отскубне с извиване на тялото.

Пръстът върху сънната артерия се заби по-дълбоко. Малките Уши издаде звук на болка. Големият мъж каза:

— Чуй ме, приятелю. Ако си тръгнал за О'Хара, вече си закъснял.

Малките Уши спря да се боришка. После отмести глава от острието на ножа.

— Ааргх... лардър... фурмилпуп — каза той.

Големият мъж отслаби малко натиска върху артерията.

— Какво беше това? — осведоми се той.

— Успя ли вече някой да го пречука? — попита Малките Уши с дрезгав глас.

— Не, но Зимния отмени санкцията. Играта свърши.

Малките Уши отсече „Глупости!“ и се опита да се откопчи. Кокалчето се заби по-силно. Секунда по-късно Малките Уши започна да омеква. Големият мъж отново отслаби натиска. Но Малките Уши не беше убеден. Той яростно изгледа момичето. И после каза:

— Този лъжец Зимния ми каза, че операцията е моя. Предоставял ми изключителните права.

Големият мъж пак заби кокалчето в сънната артерия. Болката в рамото му беше силна, но той не отслабваше хватката, напълно неутрализирайки Малките Уши.

— Ако не се успокоиш, ще страдаш от гърло до края на живота ти — каза големият мъж и се обърна към Илайза: — В теб ли е писмото от Добс?

Очите ѝ бяха отворени като палачинки от по долар парчето. Тя енергично кимна.

— Дай го тук, преди този глупак да е умрял в ръцете ми.

Тя бръкна в чантичката си и започна да рови из бъркотията от огледалце, червило, гребен, четчица, шноли за коса, химикалки, листчета хартия. Накрая извади писмото. Но Малките Уши не се интересуваха. Заби лакът в ребрата на големия мъж и се извъртя, а той го пусна, ритна го в капачката на коляното и стовари свит юмрук в слепоочието му. Малките Уши залитна, блъсна се в перилата и ги разби. Тялото му рухна от платформата на кея, превъртя се във въздуха и плесна с разперени ръце и крака във водата, шест фута по-долу.

Големият мъж се облегна на стената и въздъхна.

— Надявам се, че можеш да плуваш — каза той, наблюдавайки боричкащото се в ледената черна вода тяло.

Малките Уши се добра до кея и с мъка се изтегли върху платформата. После се отпусна на четири крака.

Големият мъж го хвана за яката, вдигна го на крака и го замъкна в стаята. След това разтвори писмото пред лицето на Малките Уши.

— Можеш ли да четеш?

Малките Уши се опита да фокусира погледа си. Започваше да трепери. Изплю вода на пода.

— Прочети!

Малките Уши изчака, докато погледът му се фокусира и зачете писмото.

— Кучият му син — каза той. Отново прегледа съдържанието и поклати глава недоверчиво.

— Едва не загуби живота си за нищо — каза големият мъж. Болката в рамото му започваше да пулсира.

Малките Уши разтри врата си. Там имаше петно, което започваше да отича. Гласът му прозвуча с дрезгав шепот:

— Не вярвам — каза той, клатейки глава. — Не вярвам на тази шибана история. Знаеш ли какво вложих в тази операция? Започнах да я следя от Сан Франциско, за бога. До момента съм похарчил поне шест хиляди от собствените си пари. Без да говорим за времето. Три, четири седмици. Сигурно ми струва близо десет хиляди, дяволите да го вземат.

— Изпрати на Зимния сметката.

— Ще му изпратя сметката, но като се върна, ще скопя кучия син.

— Добре, значи ще ти трябва и това — големият мъж натисна бутона за освобождаване на острието на ножа и го прибра, натискайки го в стената. После го хвърли на Малките Уши. — Поне ножа си няма да загубиш — успокоително каза той.

— Господи, не мога да повярвам на всичко това — отвърна Малките Уши, който не беше спрял да клати недоверчиво глава. После помъкна мокрото си, треперещо тяло през стаята, изтегли забития в стената пистолет 38-и калибър, закуцука нагоре по стълбите и забравил за пистолета в ръката си, излезе през вратата, като разтриваше гърлото си.

Големият мъж се обърна към Илайза.

— Ей — каза той, — за дребосък изглеждаш доста добре.

Очите на Илайза все още бяха като понички и докато вървяха нагоре към улицата, въпросите сами се сипеха от нея:

— Добре ли си? Кой беше онзи? Така ли ще го оставиш да си отиде? Луд ли е? Ти едва не му счупи врата. Заплаши го, че ще му прережеш гърлото. Той се опита да те убие. Какво, по дяволите, става тук? Няма ли да те нападне по-късно пак?

— Той е ловец на глави — отговори големият мъж. — Първото правило при тях е никога да не позволяват на емоциите да се намесват в работата. Ако започне да чувства, вместо да мисли, един ден ще свърши ухилен с лице, обърнато към луната.

Тя потръпна, започвайки да осъзнава случилото се преди малко. Мъжът с малките уши се беше опитал да ги убие.

— Кацуо?

Гласът се разнесе зад нея. Тих глас, който прозвуча властно. Когато се обърна, тя се озова лице в лице с млад японец. Той беше понисък с цяла глава от големия мъж, но бе с широки рамене и с кръст, за който не заслужаваше да се говори. Беше облечен в черен пуловер с поло яка, черни панталони, обут бе в черни обувки с меки подметки, а черната му коса беше разпиляна върху яката на пуловера. В погледа на кафявите му очи имаше безпокойство.

Тя замръзна, но в следващия миг големият мъж заговори и се разбра, че това е свой човек.

— Добре ли си, приятелю? — запита той големия.

— Мръсникът едва не ми преряза ръката. Имаше ли още някой с него?

— Не, действаше сам — отвърна японецът. После се усмихна и повдигна вежди: — Може би трябваше да стоя по-наблизо до теб. Но не допусках, че може да ти е равен. Не ми изглеждаше чак толкова жилиав.

— Равен на мен? Глупости. Той беше просто един жалък уличен побойник. Има късмет. О, между другото, Илайза Гън, това е Сами. Той те проследи, докато аз следях нещастника без уши. Нарича се дублиране.

Но тя не го слушаше. Беше се концентрирала върху очите на големия мъж.

— Едното ти око си промени цвета — каза му тя.

— Какво?

— Онова око. Дясното ти око е зелено. А беше сиво.

Той се извърна настрани от нея, а Сами го погледна внимателно.

— Боговете наистина са се пошегували — каза Сами подигравателно сериозно. — Променили са цвета на дясното ти око.

— Хайде да отидем при доктор Сайвай — предложи големият мъж. — Трябва да ме позакърпи.

Но Илайза не допусна вниманието ѝ да бъде отклонено. Започна да се смее. Наистина се смееше сърдечно.

— Контактни лещи — каза тя. — Бил си с контактни лещи. А каубойските ботуши те правят по-висок с цял инч. Контактните лещи променят цвета на очите ти. Брадата... останалото... Кацуо... по дяволите, ти си О'Хара!

[1] В японския език отсъства звука „л“. — Бел.пр. ↑

4.5

Къщата на доктора се намираше в покрайнините на Киото. Беше тъмна едноетажна постройка на фона на сивия силует на планината Хиен, която се извисяваше зад нея на не повече от две мили разстояние. О'Хара и Сами влязоха и се забавиха не повече от петнайсет минути. Когато излязоха, О'Хара беше пхнал ръката си в джоба.

— Нищо особено — обясни й той. — Дванайсет шева, но раната не беше дълбока. Копелето обаче ми унищожи якето.

— Тана ще го оправи. Никой няма да разбере — успокои го Сами.

— Тана? — попита Илайза.

— Приятел на семейството — отвърна О'Хара.

Те потеглиха обратно за Осака, паркираха колата и влязоха в *номия* — заведение, в което се сервира саке. Заведението беше изтънчено, цареше полумрак и беше тихо. След като се събуха и оставиха обувките си до вратата, те намериха малко сепаре в задната част.

— Ще позвъня на Токенруи сан и ще му кажа, че всичко мина добре. Иначе ще се безпокои — каза Сами и излезе.

— За мистър Кимура ли става дума? — поинтересува се Илайза.

О'Хара кимна. Той я разглеждаше откровено със зелените си очи, а после неочаквано се усмихна за първи път и тя почувства някаква вътрешна топлина. Свали палтото си.

— Там добре си похапна, партнер — обади се той.

— Можем да сме благодарни на зъболекаря ми от Небраска за това.

— Небраска ли?

— Да. Висшият колеж Уебстър Гроувс, после университета в Мисури, след това Бостън, но през Чикаго. Такава е историята на моя живот. Нищо особено. За разлика от твоята. Често ли ти се случват подобни неща?

— Само когато се забъркам с хапещи телевизионни репортери.

— Остроумно — усмихна му се тя от другата страна на масата.

Усмивката ѝ беше страхотна. Ако изобщо имаше такова нещо като усмивка до уши, тази бе тъкмо такава.

— Какво означава тази дума? — попита го тя.

— Коя, „остроумно“ ли?

— Не, глупчо. Токен... как беше?

— Токенруи сан?

— Точно така.

— Буквално преведено „токен“ значи мечове. Но в този случай правилно е да се интерпретира като „господар“.

— Ти наистина ли го разглеждаш като свой господар?

— Не по начина, по който си мислиш. По-скоро в естетически смисъл.

— Искаш да кажеш учител?

— Донякъде. Той е *майстор на хигару-даши*, което от своя страна е съчетание от висши карате техники, Шинто и Дзен. Трудно е да се опише на английски. Думите биха заблудили. Както и да е, Кимура е човекът, който окончателно решава кой ще се захване със седмата степен на *хигару-даши* — известна като „Фазата на Отвъдното“.

— На мен ми звучи наистина като отвъдно.

— Само защото възприемаш думите буквално. В Япония нищо не е очевидно.

— Той ми разказа, че можеш да стоиш на един крак в продължение на шест часа, без да мигнеш. Това ли наричаш „Свят на Отвъдното“?

— Не — отговори той и отново се усмихна, — това наричам болезнено изживяване.

Появи се сервитьорката.

— *Осаке о упаи онегаи шимасу* — поръча О'Хара, а тя се поклони и изчезна. — Поръчах саке — обясни той на Илайза. — Мисля, че ще се отрази добре на всички ни.

— Изглежда се чувстваш доста добре тук, в Япония.

— Това е моят дом.

— Това означава ли, че си се отказал да се връщаш в Щатите?

Той направи неопределен жест, който реши да не обяснява.

— И всички тези хора ти помогнаха само защото са ти приятели?

— Има ли по-добра причина?

— Било е опасно.

— Имах неприятности. Да бягаш цяла година е много дълго време. Освен това Зимния се опита да опозори името ми. За Кимура това беше недопустимо. Също и за Сами. Тук честта на един човек е нещо свещено. Да се открадне тя, е същото, като да ти се открадне душата. Осъдителен акт.

Сервитърката се появи заедно със Сами. Те вдигнаха подгретите чаши в общ тост и отпиха от горещата оризова напитка.

— Разкажете ми повече за Кимура... Токенруи сан? Преподава ли все още? Искам да кажа, че изглежда доста възрастен. На колко години е?

— Сами?

— *Нана-джи-ни* — каза Сами.

— Седемдесет и две — преведе О'Хара.

— И все още живее активен живот?

— Той никога не би допуснал да бъде порязан като мен тази нощ, можеш да бъдеш сигурна в това. О, ще ми се наложи да изслушам мнението му за това, че съм позволил на този пикльо да забодне ножа си в мен.

— Ти не беше подготвен. Не знам за какво си мислил, но първите ти два хода, бяха макар и с малко, но неточни.

— Знам. Разбрах го, като усетих ножа му в рамото си.

— Искаш да кажеш, че Кимура е по-бърз от тебе? — попита недоверчиво Илайза.

— Не става дума за бързина, а за съзнанието — обясни Сами.

— Токенруи сан може да хване колибри в полет — продължи О'Хара. — Движението се получава много бързо, даже не се забелязва, а само се усеща раздвижването на въздуха от ръката му. Този вятър се нарича *окиншива* и има различен смисъл за различните хора. За тебе, вятърът ще означава объркване, за мен — понеже съм му приятел — може да означава сигурност. За неговите врагове може да значи опасност.

— А след това той ще отвори ръката си — каза Сами, протегна ръка и разтвори юмрук — и птичката ще е там и ще го чака да я духне, за да излети отново.

— Това е мистичната страна — обясни О'Хара. — Когато разбере това, ще почувствам, че съм постигнал „Фазата на Отвъдното“.

— Всичко това е много трудно...

— Това е защото изисква по-друг начин на мислене от онзи, с който си свикнала. Кимура промени живота ми... не, спаси живота ми. Ако не беше той, можех да свърша като ловец на глави от рода на онзи пънк Малките Уши.

— Не ти ли се струва странно — каза тя, — че не толкова отдавна сме били във война. Той беше ли замесен в нея?

— Замесен ли? — изсмя се Сами. — Мисля, че можеш да използваш тази дума.

О'Хара поясни:

— Той участваше в подбора на офицерите — имай предвид, че говоря за висшия команден състав на Имперската армия — които трябваше да влязат в седмото ниво на *хигару-даши*. Избра само дванайсет. Те прекараха с него три години и едва след това се върнаха към преките си задължения... през 1942. Всеки от тях се превърна в ключова фигура в японската военна машина.

Тя остана замислена в продължение на минута, осмисляйки чутото.

— Може да се каже, че ги е подготвял да ни спукат гъона — поясни О'Хара.

Той и Сами се разсмяха на израза, а след малко и тя се присъедини към тях.

— И ти ли мислиш по същия начин за него? — обърна се тя към Сами.

— Не е съвсем така — намеси се О'Хара. — Токенруи сан е негов дядо.

Чудесно, Илайза. Следващия път си събуй обувката, преди да напъхаш крак в собствената си уста.

— Извинявам се — обади се тя, — беше крайно тъпо от моя страна да споменавам за войната.

— Това не е тайна — каза Сами и продължи бързо: — Както и да е, този въпрос възниква естествено, макар много хора да не го задават. На него ще му хареса, че си проявила откровеността да разбереш истината докрай. Има обаче още нещо. *Хигару* никога не се използва за агресия, а само за защита. Когато дядо ми се е съгласил да обучи онези хора, направил го е, защото му е било внушено, че Япония може да бъде нападната.

— Той изпитва топло чувство към теб — смени темата О'Хара.
— Докато аз... аз смятах, че двамата с онзи *пистолеро* сте в комбина. Някакъв по-сложен капан.

— Ами, благодаря ти. Обиколих половината свят, изтърпях унижения, подмятах ме насам-натам, едва не бях убита, единствено за да ти донеса тези писма, а ти мислиш, че аз мога да съм... в „комбина“, представяш ли си, с онзи тъпак. Ако си в седмата фаза или както там го наричат, би следвало да преценяваш човешките характери малко по-добре. И освен това какъв беше смисълът на цялата мелодрама? Ако единственото, което искаш, е мир и спокойствие, защо просто не му каза, че санкцията срещу тебе е отменена?

— Би било прекалено логично.

— Точно така — обади се Сами. — По начина, по който стана, той ще разбере, че сме напълно сериозни.

— Все едно да удариш магаре с топ, за да му привлечеш вниманието.

— Освен това той имаше нужда от нещо по-солидно за парите, които е загубил.

— Във всеки случай — допълни О'Хара, — искахме да бъдем сигурни и в тебе.

— Искаш да кажеш, че сте ме използвали само като примамка.

О'Хара помисли малко и кимна:

— Да, може да се каже и така.

— Знаехме, че не работите заедно след пътуването ти от Осака — поясни Сами. — Следях го по магистралата. Когато те загуби от погледа си за минута-две, той изпадна в паника.

— Е, и...?

— Е, ако бяхте в комбина — каза О'Хара, — ти щеше да му кажеш къде ще се състои срещата. И той щеше да отиде там предварително. И щеше да се опита да ми постави клопка.

— Откъде знаеш?

— Има го в учебника за шпиони. Втора глава.

— Много умно. Излишно хитро, но умно.

Питам се дали наистина може да стои на един крак, без да мърда в продължение на шест часа. И без да мигне с тези очи. Тези зелени, зелени очи.

Той говори, Гън, слушай какво ти казва.

— ... съгласно Шинто. Вселената се развива, като оставя нещата да се развият по техния начин. Нищо не може да се промени чрез външна намеса.

За какво ми говори?

— Съжалявам, не разбрах началото — извини се тя.

— Искях да ти кажа, че е невъзможно да се победи съдбата, приятел.

— Моля те, не ме наричай „приятел“. Познавах едни хора, които имаха куче на име „Приятел“. Грозен булдог.

— Окей, Гън. Кажи ми сега за какво става дума всъщност. Кой махна Зимния от задника ми? И какво точно иска да получи Хауи от цялата история?

— Не знам. Това ще трябва да ти каже мистър Хауи.

Той я гледаше през масата. Погледът му беше по-проникващ и жив без онези контактни лещи. Гледаше я в лявото ѝ око и изведнъж в главата ѝ изплува нелеп спомен. Тя се опита да го игнорира, но той настойчиво се въртеше, шепнейки ѝ в ухото. Беше нещо дочуто в колежа: „Когато един мъж те гледа в лявото око, той може да види онази ти работа“.

Господи, каква мисъл!

Когато един мъж те гледа в лявото ти око, той... Говори ми нещо, а аз не чувам нито дума. Чувам единствено този глупав глас в ухото. Когато един мъж гледа...

— Извини ме — проговори тя, — нещо не мога да се концентрирам. Страх ме е, че не чух нищо от това, което ми каза.

А О'Хара си мислеше: „Непрекъснато се усмихва с голямата си усмивка. Трябва да бъде обявена за национален капитал“.

По-леко, момче, и друг път си виждал големи усмивки.

Да, ама не като тази... и не през последната година.

— Попитах, какво значи това, че мистър Хауи щял да ми обясни — изтръгна се накрая от устата му.

Илайза сложи писмото от Хауи пред О'Хара.

— Вече го прочетох — каза той. — Прочетох го, когато влязох в стаята ти днес следобед.

— А, няма нищо. Добре, значи знаеш. Мистър Хауи иска да се видите. Не знам защо. Не знам защо е така твърдо решен да те открие

и да те избави от неприятностите с онзи, който наричате Зимния. Всичко, което знам, е, че иска да говори с теб във връзка с някаква задача, която смята да ти възложи. Казва, че никой друг не би могъл да се справи. И не може да чака.

— Самонадеяният му кучи син!

— Хей, аз те намерих. Аз ти предадох съобщението. Ако ти се иска да му кажеш да се шиба, това си е твоя работа. Във всеки случай, ако решиш да тръгнеш, имам хиляда долара в наличност и самолетен билет за теб до Бостън. Първа класа.

— Носиш хиляда долара в наличност в себе си?

— Не е толкова лесно да се намерят.

Отново ме гледа. Гледа ме точно в... не... в лявото ми око.

О'Хара се вслушваше в звъна на поклащаните от вятъра камбанки над главите им. Погледът му застина, мислите му се изчистиха и в състоянието на освобождаване от съзнанието, в което изпадна, той видя лицето ѝ, гравирано върху бяла стена. Големите блестящи кафяви очи, черния кичур коса, широката усмивка. Лице, което никога нямаше да забрави.

— ... за О'Хара — довърши тя.

— Да...

— Интересува ли те?

— Ъ-ъ... какво да ме интересува?

— Предложението на мистър Хауи.

— Защо не спреш да го наричаш *мистър Хауи*? Звучи сякаш говориш за Бог.

— Той е възрастен. Също като Токенруи сан. Заслужава подобно уважение.

— Чудесно, тогава наричай го Хауи сан.

— Защо не станеш по-сериозен? Какво е решението ти?

— Нямам представа.

— Добре тогава, кога мислиш, че музите ще те сподият?

— Ще ти кажа сутринта.

— О!

— Трябва да помисля.

— Това ми е ясно. Кой би пожелал да се върне в страната на живите, след като може да си стои тук в японските градини и да отглежда малки кученца.

О'Хара се наведе през масата и приближи плътно лицето си до нейното.

— Онзи, който разбира другите, е мъдър, но този, който разбере себе си, е просветлен.

— А какво ще кажеш за „Ала-бала-ница...“, не ми казвай, че точно ти ще започнеш да се държиш по този начин.

Допадаше му арогантността ѝ, начинът, по който казваше всичко, което ѝ минеше през главата. Но усещаше и някаква потиснатост. Една част от неговия живот наближаваше края си. Знаеше го. Съдбата беше довлякла това момиче тук и пак съдбата щеше да го примами там заедно с нея.

— Няма — каза той. — Сега ще те отведе през улицата до твоя хотел, а след това ще се прибера, за да си почина.

— Ръката те боли, нали?

— Започна да пари. Болката ще отmine до сутринта.

— И ще ми се обадиш?

— Ще ти се обадя.

— Отивам за колата, Кацуо — обади се Сами и се поклони на Илайза. — Върни се тук, окей. Ще те научим на Тао. Пътят. Когато дойдеш.

Те се обуха, платиха сметката и О'Хара я изпрати до хотела, макар че рамото го болеше, чувстваше се отвлечено и както стоеше там, изведнъж почувства силна умора.

— *Оясуминасаи* — каза той и я целуна по бузата.

Когато тръгна да пресече улицата в обратна посока, тя неочаквано извика:

— Има полет утре следобед в три.

— Добре, тогава направи резервация за себе си — отговори той, без да се обръща. — Може да се свършат. *Сайонара*.

Качи се в колата и тръгнаха, оставяйки Илайза на входа на хотела. Целувка по бузата, мислеше си тя. Майната му. Но щеше пак да опита да му въздейства. Щеше да тръгне с нея за Бостън, беше сигурна в това. И следващия път нямаше да може да се извини с рамото си.

5.

О'Хара не каза нищо по време на пътуването от Осака за Киото, нито Сами прояви желание да разговаря. Той знаеше, че Кацуо е дълбоко замислен. Къщата на Токенруи сан се намиреше на една извита улица в старата част на Киото. Беше построена през 1782 година и се бе променила много малко от тогава до сега. Кипарисовата кора, с която бе покрит наклонения покрив, бе подменяна много пъти в течение на годините, така както и високата до кръста бамбукова ограда. Но кипарисовите колони на оградената с перила веранда бяха оригинални, което можеше да се каже и за безценните картини в главната стая: на едната беше изобразено завръщането на воин у дома, а другата — нарисувана от Исоно Кадо, известен художник от седемнайсети век — изобразяваше ястреб, кацнал на клона на бор. Картините бяха спасени от една от императорските къщи по време на големия пожар, унищожил повече от половината от храмовете и къщите в Киото през 1788 година.

Години наред къщата беше обитавана само от учащи се — монаси и свещенослужители, поради което бе позанемарена. Но през 1950 година зетят на Кимура — Тасагуи, я закупи и направи ремонт като сватбен дар за Кенака, единственото дете на Кимура. След смъртта на Тасагуи и Кенака, Кимура се пренесе да живее тук заедно с двете си внучета — Самуши и Тана.

Къщата беше близо до улицата и бе построена във формата на полумесец, чиято вътрешна дъга гледаше към пищна градина около езерце с риба, в което се вливаше поток, ромолящ непрестанно под ъгъла на верандата. Езерото беше зарибено отдавна с шарани и златни рибки и някои от рибите, стигащи до четири фута дължина, бяха на толкова години, че дори Кимура не помнеше колко.

В далечния край на градината, с лице към задната страна на къщата, се намиреше работилница, издигната десет години след къщата. Тъкмо тази малка постройка с едната си голяма главна стая и малката баня беше приютила О'Хара през двете години на подготовка за приемането му в *шичи* — вътрешния съвет на *хигару-даши*, а сега

беше станала негово убежище през дългите месеци на последното му изгнание.

Когато влязоха през централната порта и заобиколиха края на къщата на път за градината, доловиха сладката миризма на глицинии. Освен това тук винаги беше тихо, като че ли сам Бог изключваше звуците откъм улицата. Той пожела лека нощ на Сами, благодари му и заобиколи откъм задната част на неговото място за отдих, светилището, в което се завръщаше, за да обмисли проблемите си и да вземе решенията, които бяха запазили живота му по време на дългото преследване от страна на Зимния.

Откъм дърветата в близост до вратата се разнесе шум: пречупване на клонче и падане на листо, последвано от ниското и приятелско „раф“.

— Здравейте, деца — каза О'Хара на Кацуо-дан — голямото куче порода акита — и неговата партньорка, кръстена от О'Хара с името Консато, означаващо „концерт“, защото като малка тя лаеше непрестанно: към луната, звездите, слънцето, разцъфналите дървета и всичко останало, което ѝ даваше възможност да вдигне муцуна и да излае. Мъжкарят, голямо сребристосиво куче с опашка, извита над задницата му, излезе от сенките, за да го приветства. Беше царствено животно, с родословно дърво, стигащо до праотец, охранявал някога императора, и се държеше със сдържана възбуда. Женската бе полекомислена. Тя подскачаше наоколо, ближеше ръцете на О'Хара и се опитваше да захапе игриво врата на Кацуо, който проявяваше толерантност, изпълнена с досада.

О'Хара усети присъствието на Тана, преди да я види или чуе. Той влезе и видя лакирана ваза с бели хризантеми, оставена в *токонама* срещу вратата. Беше му приготвила за ядене *макицуши* — ролца от нахиснат в оцет ориз, увити в тънък слой водорасли и напълнени с риба и връхчета на аспарагус. Ястието беше оставено на ниската масичка до плъзгащата се врата от розово дърво, извеждаща към градината. Копринената му нощница лежеше до нейната близо до *футона* на леглото му.

Чуваше се и тананикането ѝ, идващо някъде от задната част на дома.

Щеше да бъде трудно да ѝ каже. Той влезе в тоалетната, намираща се встрани от късия коридор, водещ от входната врата до

главната стая. Затвори зад себе си, извади бръснача и след като насапуниса лицето си, избръсна брадата. Докато се бръснеше, погледът му непрекъснато се отклоняваше към отражението на снимката на химическия завод Хичитани, поставена на стената зад него.

На снимката беше запечатана мрачна, тъмна и отблъскваща картина, показваща завода като сива маса с високи комини, сгушена под злокобен облак изхвърлени газове. На преден фон замърсеното небе се отразяваше в блестящите вълни на залива. Снимката беше една от стотиците, направени от американския фотограф У. Юджийн Смит като част от есе, посветено на трагедията на Хичитани.

Заводът беше разположен на брега на безименен залив на няколко километра южно от Минамата в южната част на остров Кюшу. Цели петдесет години Хичитани бе обезпечавал единственото препитание за повече от седемстотинте работници в това изолирано селище. Никакви други средства за преживяване не съществуваха, ако се изключеха рибарите, а дори и техните лодки в по-голямата си част бяха построени с помощта на компанията. Хичитани даваше на хората в града работа, жилища и им предоставяше складовете си, откъдето те можеха да си набавят храна и облекло. По-голямата част от мъжете и жените, чийто родители също бяха работили за завода, никога не се бяха отдалечавали на повече от сто километра от града, където се бяха родили. Тази изолация се оказа в корена на трагедията. Минамата се превърна в име, станало синоним на ужаса, продължил тук повече от петдесет години.

Корпорацията Хичитани произвеждаше анодиран алуминий, започвайки от суровините и свършвайки с готовия продукт. Отпадъчните води от леярната се отвеждаха чрез дълъг тръбопровод и се изхвърляха в океана в далечния край на полуострова, който защитава залив от откритото море. Преобладаващите течения обаче донасяха покрай бреговата ивица водите обратно в залива.

Единият от примесите в отпадъчните води беше живак — почти безкрайно малко количество живак. Но в смес с водата и катализиран от другите примеси в отпадъците, живакът се свързваше в живачен окис, който от своя страна представляваше смъртоносна отрова. Годишите минаваха, но всеки ден донасяше нови количества отрова с прилива, която се просмукваше във флората и се утаяваше на дъното на залива. Самият залив беше рай за рибарите, а рибите — основна

храна за селището. Рибата — главният източник на храна за хората тук, живееше в отровената среда, поглъщайки микроскопичните дози живачни съединения.

Минаваха десетилетия. Малко по малко живачният окис се просмукваше в целия залив и околната среда. Въздействието му върху хората бе постепенно и в продължение на две поколения. И тогава, в 1947 година, химическият завод удвои капацитета си.

Първият случай на масова смърт сред рибата стана през следващата година — една година, преди да се роди детето на Мацаши. Огромно количество туна и скумрия бе изхвърлено на брега на залива. Случаят не намери обяснение и така и не стигна до пресата, но няколко дни след събитието се появи група инженери от управлението в Убе и се залови с търсене на причината. Хичитани по-късно обяви, че учените не били успели да стигнат до определено заключение.

През 1949 година се роди първото дете с вродени дефекти и едва тогава започнаха да се проявяват ефектите на трийсет години замърсяване. Никой не беше особено обезпокоен от бебето на Мацаши. Говореше се, че той и жена му били в роднински връзки. Но два месеца по-късно се роди бебе без очи, после друго — с малки изсъхнали крачета, след това трето — с глава, три пъти по-голяма от нормалното. Тази година се родиха четиринайсет деца с малформации, а трима служители на завода починаха от дизентерия.

Учените се върнаха пак. Съвсем тихо. В екипа, изпратен за втори път, бе включен и Тасагуи — надарен млад химик. Той се пресели в Минамата заедно с жена си Кенака, негова съпруга отскоро, установи се там и се залови със задълбочено изследване методите за освобождаване от отпадъци на територията на завода. Кенака преподаваше в училището. Дузини ужасяващи бебета се родиха през следващите три години сред работниците и гражданите, хранещи се с риба от водата, край която живееха. Няколко от по-възрастните работници ослепяха, а други починаха след тежка болезнена форма на дизентерия, която или убиваше или правеше инвалиди жертвите си. Мястото започна да се смята за прокълнато, каквото всъщност си беше.

Първото дете на Тасагуи, Самуши, се роди през 1952. Беше нормално, макар и крехко, и постоянно боледуваше. Тана, дъщеричката му, се роди на следващата година и беше глуха по рождение. По ирония на съдбата именно Тасагуи откри наличието на

живачен окис в рибата, водата и растителността покрай залива, но бе вече твърде късно, за да помогне на своето дете.

Той изпрати децата си в Киото при дядо им и тъй като все още смяташе, че компанията ще предприеме драстични стъпки, за да спаси селището, с цел да предотврати паниката, реши да представи резултата от изследванията си без много шум на заседание на борда на директорите на Хичитани. Компанията обяви, че ще построи нова инсталация за преработка на отпадъците в района на завода, нова станция за пречистване на водата за града, но все още не разкриваше пред хората на Минамата опасността, която ги дебнеше на прага на домовете им. По това време родилите се деца с увреждания бяха стотици, а дизентерията придоби характера на епидемия.

Тасагуи подаде оставка, сформира група за защита на гражданските интереси в селището и обяви изводите до които беше стигнал в пресата. В резултат избухна национален скандал. Няколко месеца след обявяването на кампанията си, Тасагуи започна да страда от характерни спазми и диария. Не се отказа от борбата. Но спазмите започнаха да стават все по-тежки. Започна да губи тегло. Една нощ се събуди в отчайващо състояние и почина в агония осем часа по-късно. Кенака беше решена да продължи делото му, но тя също се оказа фатално засегната от живачната отрова. Кимура върна обичната си дъщеря в Киото, където през последните два месеца от живота си тя полудя. Той отказа да я предаде където трябваше, и вместо това я държеше заключена в отделената сграда на работилницата, където се грижи за нея, докато тя не почина.

Работилницата стоя празна, докато не се появи О'Хара, който остана да живее в нея за последните две години от обучението си за *шичи*. Но снимката на стената остана като вечен спомен за ужаса на Минамата и опустошителния му ефект върху това семейство.

Той приключи с бръсненето и се върна в главната стая. О'Хара обичаше тази къща. Тя се беше превърнала в единствения му дом. Тук бе живял цели две години в подготовка за ритуала за посвещаване в ранга *шичи*. Беше наел апартамент, за да има някаква база през годините на военната си служба, но рядко се вестяваше в него. Цялата изтекла година се беше крил в този древен дом, беседваше с неговите

духове, затвърдяваше физическия си и душевен контрол върху *хигару-даши*, както и емоционалната си връзка с Кимура, Сами и, разбира се, Тана.

Главната стая беше изненадващо семпла, но странно уютна. Единственият електрически уред беше лампа на татамито, върху което спеше О'Хара. До него имаше и ниска застлана масичка, няколко свещника и лавица за книги. Нищо друго.

С изключение на цветята. Всеки ден Тана украсяваше стаята с цветя. Червени, бели, виолетови, розови — всеки цвят, който човек би могъл да си представи. Именно цветята придаваха на това място топлина и живот.

О'Хара прекоси стаята, захапа едно от оризовите рола, наслаждавайки се на скаридата, смесена с подкиселения ориз в закуската *макицуши*. Чуваше движенията на Тана в малката стаичка, в която се намираше голяма вана от секвоя. Тя подготвяше банята за него. Тихо си тананикаше с тъничкия си глас, който винаги звучеше леко фалшиво. О'Хара се преоблече в дългата до коляно нощница от черна коприна и седна с кръстосани крака на татамито.

Тана потопи ръка във водата, от която се издигаше пара. Беше много гореща, но Кацуо я обичаше такава. Според нея вече го нямаше три часа, но нито вкъщи имаше часовник, нито О'Хара притежаваше такъв. Чувстваше някаква топка в стомаха си — безпокойство, което я ядеше отвътре. Нещо щеше да го накара да се върне към обичаите на Запада. Усещаше надигащата се опасност.

Когато О'Хара за първи път пристигна да живее тук по време на подготовката си за ритуала по встъпване в *шичи*, Тана беше още дете. Свенлива, затворена, боязлива в началото към русия *гай-джин*, чуждестранният дявол, който дядо ѝ имаше намерение да осинови, постепенно тя се привърза към него благодарение на същата мистична сила, която беше привлякла както дядо ѝ, така и брат ѝ. Той изобщо не приличаше на останалите кандидати за *шичи*, с които бе имала контакт. Беше готов да се засмее винаги и обичаше да се шегува със себе си. Беше нежен и рядко се разгневяваше. Но най-хубавото от всичко бе, че научи езика на жестовите, така че можеха да разговарят. Обичаше да сядат вечер край езерото и макар да беше изморен от умственото и

физическо напрежение на дългите дни на подготовка, той почваше да движи пръсти и да ѝ разказва страшни приказки от Америка.

Самуши, когото О'Хара наричаше Сами, също се бе отнесъл в началото с неприязън към О'Хара. На Сами му се струваше оскърбително, че Токенруи сан — собственият му дядо — бе прикрепил внука си към русокосия Кацуо със задачата да бъде подготвен за *хигару-даши*. Но младият ученик бързо бе разбрал, че това решение е акт на любов, защото О'Хара не само имаше класическа подготовка, но и се оказа превъзходен учител. Именно О'Хара откри, че Сами има забележителни рефлексии и пак той създаде цяла серия движения, приспособени да използват в максимална степен бързината му. И пак О'Хара измисли изтощителните упражнения, които изградиха Сами физически, така че да може да се справи с изпитанията на *хигару-даши* — упражнения, толкова болезнени, че в първите дни на подготовката си Сами често завършваше последните два-три часа със сълзи, стичащи се по бузите му.

Разбира се, беше немислимо да се откаже. Подобна постъпка не само би опозорила него и самия Токенруи сан, но също сестра му и дори О'Хара. Освен това О'Хара, който сам се подготвяше за мистичното пътуване до седмото ниво, се придържаше към дневен ритуал, който бе не по-малко изтощителен. Презрението на Сами се изпари и на негово място първоначално дойде уважението, а после и любовта. И когато О'Хара стана *шичи*, а Сами бе посветен в *хигару-даши*, те бяха като братя.

Когато О'Хара замина, за да изпълни задълженията си към своя баща, това причини болка на всички, но за Тана беше направо агония. Тя се чувстваше дълбоко наранена, но болката ѝ не можеше нито да бъде изплакана, нито облекчена с викове на мъка. Тя я изтезаваше, загнездила се в гърдите и гърлото ѝ. Тогава бе само на четиринайсет, но можеше да осъзнае, че дълбочината на чувствата ѝ е много по-различна от силното приятелство, от онази почти семейна връзка, която се бе създала между О'Хара, брат ѝ и дядо ѝ.

Тана беше влюбена в О'Хара, но годините минаваха, а тя не казваше на никого, дори и на Кимура. И през следващите седем години, през които тя израсна като изумително красива жена, умна, но дистанцирана от останалите, тя не спря да мисли за Кацуо всеки ден. Искаше да го забрави, опитваше се да го забрави, но напразно.

Младежи от Киото се надпреварваха да я ухажват, но тя отблъсна всички. И накрая каза на Токенруи сан за своята трагедия.

„Човек не може да забрави, защото самото опитване поддържа спомена жив“ — каза ѝ Кимура.

По-късно тя отиде в храма и помоли боговете да ѝ помогнат да се отърси от любовта си към Кацуо.

И какво направиха боговете?

Изпратиха ѝ го обратно.

Понякога наистина е трудно да разбереш посланията на Тао. Затова тя прие техния дар, без да го разбира.

Беше на двайсет и две, когато О'Хара се завърна. Първоначално той се отнасяше с нея като с дете. Отчуждеността ѝ изчезна. Една вечер той започна да ѝ разказва някаква интересна история от дните, които беше прекарал в разузнавателните служби, но тя го прекъсна с жест и му каза с ръце: „Разкажи ми вместо това някоя любовна история“.

На О'Хара не му беше необходима мъдростта на Тао, за да схване за какво става дума.

И ето че сега блянът ѝ отново беше под заплахата. Тао не можеше да даде отговор. Съдбата ѝ вече не беше в нейни ръце.

Тя се изправи на прага на дневната и си избърса ръцете. Още не го беше видяла, не беше и почувствала присъствието му в стаята. О'Хара се облегна назад на лакти, наблюдавайки през полумрака на осветената само от свещта стая. Тя беше по-ниска от брат си и много стройна. Кожата ѝ беше безукорна, с цвета на пясък. Черната ѝ коса се спускаше почти до кръста. Кафявите ѝ очи гледаха премрежено под клепачите. Гърдите ѝ опъваха късата нощница, която висеше на презрамки.

Беше разкошна.

Той продължи да я гледа няколко минути и после помръдна, за да го забележи. Присъствието му я стресна, защото обикновено тя долавяше, че се е прибрал.

Погледна го в очите.

После изобрази думите в пръсти, движейки ги в преливаща последователност, която винаги напомняше на О'Хара за ръцете на

танцьорка.

„Няма брада?“

„Не.“

Тя прекара ръка през очите си.

„Няма очи?“

„Не.“

„Значи мина добре?“

„Да.“

„Сега си в безопасност.“

„Да.“

„Това прави ли те щастлив?“

„Да. Никой мъж не бива да се чувства като преследвано животно.“

„И никоя жена.“

„И никоя жена“ — поклони се той леко.

Тя премести поглед от лицето му, погледна в краката си и очите ѝ се напълниха със сълзи. После леко помръдна с ръце:

„Ваната ти е готова.“

Обърна се и тръгна към банята. Той я последва вътре и я обърна с лице към себе си.

„Има ли нещо? Това не е ли нашата вана?“

Целуна я леко по бузата, погали шията ѝ с връхчетата на пръстите си, после спусна ръцете си по гладката кожа, през раменете, свали презрамките на нощницата и я пусна в краката ѝ, а след това сам съблече ризата си през глава, прекъсвайки целувката само за миг.

Приближи се плътно до нея, така че зърната на гърдите ѝ да се докосват до кожата му. Тя също пристъпи към него, усети го да се възбужда, обхвана го с ръце и много нежно започна да го гали по гърба и да движи тяло под ръцете му, а той се възбуждаше все по-силно и тогава тя леко се отдръпна и започна да го гали по бедрата и стомаха и той си спомни първия път, когато беше дошла при него: облечена в червено-бялото копринено кимоно на майка си; тя влезе в тъмната му стая, запали единствената свещ до леглото му, коленичи до него и му каза със своите удивително поетични ръце колко силно го обича.

После беше затворила клепачите му с връхчетата на пръстите си и бе проследила всяко мускулче по тялото му, докосвайки го като с перце, тананикайки малко фалшиво с разкошния си мек глас, а след

това повторно бе минала по тялото му този път с устни и накрая го пое в устата си, без да го докосва повече с ръце. Споменът го възбуди до крайност и той започна със сила да я мачка, хванал я отзад, скъсявайки разстоянието малко по малко, а тя се надигна на пръсти и косата ѝ го обгърна; той подгъна колене и плъзна пениса си по тялото ѝ. Тя се изви леко назад, опирайки клитора си в него и няколко минути те останаха така, леко помръдвайки в такт с ритъма на нейната мелодия и после той подви колене още малко, усети, че прониква в нея, усети как влажните ѝ мускули го обхващат, усети как тя прехвърля първо единия, а после и другия си крак около кръста му. Постави ръка между тях върху стомаха ѝ, напипа източника на нейното наслаждение, почувства го да се втвърдява между пръстите си и продължи да я гали, а мелодията ѝ се превърна във въздишка, която прерасна в лек вик, зародил се в гърлото ѝ. Тя се напегна, спря да диша за няколко секунди, а после само се отпусна върху него и извика, треперейки. Реакцията му на нейната страст беше толкова всеобхватна, че сякаш всичките му сетива изхвъркнаха от него, и той почувства спазъм, после пак, и отново, и отново, и след това усети, че буквално експлодира, че коленете му се разтреперват, но я притисна близко до себе си, оставайки вътре в нея, качвайки се междувременно по стъпалата, за да влезе във ваната с нея. Горещата вода ги обгърна и тя пак извика и този път реакцията ѝ сякаш му вдъхна нови сили. Той усети как расте вътре в нея, прониквайки дълбоко, а тя започна да се движи нагоре-надолу, плъзгайки тяло по неговото. Усети сладостната вълна отново да я облива, загубила представа за време и пространство, а вълните идваха една след друга, надигайки се все по-високо.

Когато приключиха той се опита да ѝ каже, че трябва да се върне, че се налага да я напусне. Но тя затвори очи, защото знаеше, че сега болката ще бъде още по-силна, че спомените, за разлика отпреди, ще са истина и че този път боговете може и да не ѝ го върнат. Затова затвори очи, а така той не можеше да разговаря с нея. Но тя проговори, казвайки му една фраза, която беше репетирала много пъти заедно със Сами и макар все още да не беше доволна от начина, по който можеше да я изрече, трябваше да го направи сега:

— Обичам те, О'Хара — каза тя със затворени очи и постави пръсти на устните му.

6.

Странна нощ, помисли си О'Хара, даже нещо повече — невероятна нощ.

О'Хара стоеше на палубата на 120-футовата яхта, която се поклащаше на неколкостотин ярда в морето. Облечен беше в джинси, бяла копринена риза и кожено яке, чиято яка беше вдигнал, за да се запази от студения бриз, който духаше откъм брега. Мощният бинокъл, през който изучаваше бреговата линия, му бе даден от първия помощник-капитан — строен, стегнат бивш моряк от военноморските сили, прехвърлил четирийсетте, на име Кармоди.

И докато О'Хара оглеждаше безлюдното крайбрежие на Кейп Код, една двойка излезе между самотните, поръсени тук-там с морска трева дюни, застанали като стражи на брега. Жената, висока и изправена, беше заметнала сако от туид на раменете си и кестенявата ѝ коса се развяваше от силния вятър, който запращаше към тях водни пръски от разбиващия се прибой.

От кръста нагоре мъжът до нея имаше телосложението на борец: издути бицепси, необятни плещи и гръден кош; мускули, преплетени като корабни въжета около шията. Главата му беше плешива като плажа, с изключение на няколкото снопчета бяла коса, пригладени над ушите му. Краката му бяха атрофирани, тънки като клончета и той ходеше с труд, премествайки с клатене единия пред другия, като си помагаше с две яркочервени ски щеки.

Мъжът беше облечен в тъмносини плувки и жълто найлоново яке с отворена яка, издуто от вятъра. Болезнено пристъпвайки, той мина през издължените сенки, хвърляни по белия пясък от слънцето, което все още не се беше издигнало високо над хоризонта, а жената, игнорирайки физическия му дефект, вървеше редом с него. Тя го придружи до момента, когато той навлезе сред разбиващите се вълни; там спря и зачака. Той пристъпи с клатещата си походка в морето, докато водата не стигна до коленете му. Обърна се, запазвайки мъчително равновесие, хвърли ѝ щеките, съблече якето, хвърли и него през рамо назад, след това се отпусна сред вълните и започна да плува.

Мощните му ръце го пренесоха над линията на прибоя в по-спокойни води и тогава той яко загреба, без да намалява темпото, докато не се озова на петдесетина ярда от спуснатата стълба на яхтата. Вдигна острия си поглед под рунтавите вежди към палубата и като продължаваше да гребе в тази посока, извика:

— Ахой там, това да не е лейтенант О'Хара?

— Точно така, сър — извика О'Хара в отговор.

— Отлично. Аз съм Чарлс Гордън Хауи. За мен е удоволствие да се запознаем.

— Благодаря ви. Удоволствието е мое. Яхтата е чудесна.

— Как е рамото?

— Чудесно. Все още не мога да го раздвижа както трябва.

Хауи говореше на подчертан бостънски акцент, примесен с ирландски изговор, от който думите се получаваха като отсечени, а звуците „о“ се чуваха като провлечено „а“.

— Е, и това е добре. Ще се присъедините ли към мен, сър? Каква е температурата на водата, мистър Кармоди?

— Петдесет и осем градуса, сър. Четиринайсет и половина по Целзий.

— Ъ-ъ... благодаря — отвърна О'Хара. — Мисля, че ще почакам, докато рамото ми се оправи напълно.

— И водата се постопли, нали? — изсмя се Хауи с груб смях, запазен от годините в армията. — Имам колиба на плажа, ей там горе, на хълма. Идвам тук всеки май и оставам до септември. На трийсет минути с хеликоптер от центъра на Бостън. И започвам всяка сутрин с плуване в морето.

Хауи направи още десетина загребвания, които го доближиха до яхтата, изтегли се с лекота по стълбата, без да стъпва с крака, само на ръце, чийто мускули преливаха на мощни буци. Помощник-капитанът, Кармоди, го чакаше с приготвена инвалидна количка с електрическо задвижване, метнал през ръка яке. Когато стигна до палубата, Хауи извъртя тяло и тежко се отпусна в количката. Избърса се с кърпа и покри краката си с вълнено одеяло.

— Добре дошли на борда, сър — каза той накрая и протегна ръка на О'Хара.

Усещането беше като от ръкостискане с машината за мачкане на коли в автомобилно гробище.

Стюардът, младеж с нездрав външен вид, обут в сини панталони и бяло колосано сако, върху джоба на което имаше бродиран син делфин, се обърна към О'Хара:

— Как предпочитате кафето, сър?

— Без захар и сметана, с малко бренди, ако обичате.

— Слушам, сър. За вас както обикновено ли, капитане? — попита той Хауи.

— Силен чай с малко водка. Прави го по-малко стипчив, нали знаете — обясни той на О'Хара. — И моля ви закуската след петнайсет минути, мистър Ломакс. — После отново се обърна към О'Хара: — Млада треска с бъркани яйца. Надявам се, лейтенант, че треската е между любимите ви блюда?

— Да, благодаря. Но предпочитам да ме наричате просто О'Хара, ако не възразявате. Вече шест години изминаха откакто се уволних от военноморските сили.

— Вие сте си заслужили ранга, за бога, сър. Гордейте се с него.

— Уволних се, мистър Хауи.

— Но напуснахте с чест, лейтенант. Аз съм голям привърженик на титлите, сър. На борда на този кораб ние се отнасяме с уважение към тях.

Стюардът се върна с питиетата.

— Засега само това, докато не вземем душ и не се преоблечем. Ще говорим на закуска, лейтенант.

Месинговата табела на вратата, водеща за каюткомпанията, идентифицираше яхтата по следния начин:

ЧЕРНИЯТ ЯСТРЕБ

о-в Каталина, Калифорния

Пусната на вода: 9 октомври 1921

Собственик: Едуард Л. Доъни

Баронът, мошеник Едуард Доъни? — запита се О'Хара.

Разбира се, глупчо, кой друг, освен Едуард Доъни би могъл да си позволи подобно корито?

Осемнайсетчленен екипаж. Достатъчно място за царско прекарване на четирийсет. Възможност да преспят шейсет, ако се наложи, макар да не е ясно какво точно би могла да означава думата „наложи“ за човек като Хауи.

Столовата, както всичко останало на яхтата, създаваше впечатление за музей: месингови илюминатори и блестящи полилеи, като че ли извадени от златно съкровище на инките; тежка махагонова ламперия, потъмняла допълнително с времето, под, който отправяше предизвикателство към желаещите да го излъскат. Сребърни прибори за храна, елегантни като останалите неща на борда, антични и съпротивляващи се на опита да се прецени колко биха могли да струват. Стени, покрити с фотографии, поставени в месингови рамки и изобразяващи Хауи с почти всеки, който човек би могъл да си помисли, с изключение на Бог. Повечето от тях, направени през трийсетте и четирийсетте години и запечатали един много по-млад и по-строен Хауи.

— Винаги съм чел материалите ви с наслаждение, лейтенант. Напълно естествен стил. Без никаква официалност.

— Пиша по начина, по който бих го казал на глас. Един редактор навремето ми каза да правя така и проклет да съм, ако не беше прав.

— Добър съвет. Кой беше редакторът?

— Бен Бредли.

— О... Е, добре, седнете, сър.

Хауи извади плик от джоба си и го подпря на стъклената чаша пред чинията си.

А-а, обича драматичността, помисли О'Хара. Писмото очевидно е част от сценария. Една малка загадка, която предстои да бъде поднесена с треската.

— Трябва да призная, че ви познавам само по репутация — обяви О'Хара. — Служили ли сте във военноморските сили?

— О, минах прегледа, намериха ме за годен и бях с единия крак на кораба — каза Хауи. — Но една седмица преди да се явя по разпределение, един невнимателен кучи син ме простреля в гръбнака — по време на лов в Джорджия. Казаха ми, че повече няма да стъпя на крака. Майната им на лекарите. Три са нещата, които намирам за

безполезни, лейтенант: лекарите, страхливците и подкупните политици. И нищо не уважавам повече от добрия репортер. Чест е за мен да сте на борда, сър.

Той вдигна чашата си към О'Хара и отпи глътка, наблюдавайки го иззад ръба ѝ с пронизващите си черни очи. О'Хара кимна, вдигна в отговорен тост своята чаша и отвърна на откровения поглед.

— Предполагам — каза той след малка пауза, — че не ме докарахте от другия край на света само за да закусим заедно.

— Съвсем правилно предположение. Казаха ми, че бързо стигате до същността на нещата.

— Така ли?

— Също така ми казаха, че сте опасен човек, че сте наивен, но неуморим; че сте мека душа, че можете да бъдете труден за общуване, че сте страхотен партньор; че сте честен до мозъка на костите си, а също, че сте един нещастен, двуличен, некадърен кучи син.

О'Хара се засмя:

— Е, или сте говорили с много хора за мен, или само с един нещастник, който не е могъл да реши за себе си какъв съм точно.

Хауи се засмя на свой ред:

— Също така знам, че имате чувство за хумор. Три неща са истински на този свят, сър: Бог, човешките грешки и смехът. Първите две са отвъд способността ни да ги разберем, затова трябва да направим всичко, което е по силите ни за третото.

— Мислех, че мисълта е на Джон Кенеди.

— Джони я дължи на мен — наведе се Хауи през масата и намигна.

Поднесена беше закуската и когато стюардът се върна в камбуза, Хауи продължи:

— Познавате ли един джентълмен на име Ентъни Върджил Фалмаут?

— Не знаех, че второто му име е Върджил — засмя се О'Хара. — В това има известна ирония.

— В какъв смисъл?

— Ами, Върджил^[1] е бил поет. Тони Фалмаут е убиец. Двамата някак не се връзват.

— Убиец, казвате?

— Един от най-добрите.

— И знаете това със сигурност?

Настана пауза. О'Хара изгледа Хауи през масата и накрая кратко отговори:

— Да.

— Разбирам. А доверявате ли му се?

— На Фалмаут ли? Защо?

— Повярвайте ми, имам сериозни основания да се интересувам, лейтенант. Отчитам факта, че може би лоялността ви в миналото...

О'Хара погледна писмото, после свали поглед върху чинията си, разбутвайки ястието разсеяно с вилицата.

— В бизнеса, с който се занимава Фалмаут, няма такова нещо като лоялност — обясни той накрая. — Мисля, че се доверявам на Тони толкова, колкото на останалите в Играта.

— Играта?

— Играта на разузнаване.

— Гледате на него като на игра, така ли?

— Така се нарича. Играта, с главно „И“. Когато си в нея е Играта. А той е затънал до гуша в нея. Той е британски агент. МИ6 — Сикрет Сървис на Нейно Величество.

— Вече не е — отговори Хауи.

Той се пресегна и подаде писмото с величествен жест на О'Хара.

— Добре — обади се О'Хара. — Чудех се кога ще стигнем до това.

Писмото беше адресирано до Чарлс Гордън Хауи, Ескуайър, WCGH^[2], „Канал 6“, Бостън, Масачузетс. В долния десен ъгъл под адреса пишеше: „Лично“. Виждаше се, че пликът е бил запечатан със син восък. Нямаше марка.

— Фалмаут винаги е имал склонност към драматизиране — изкоментира О'Хара.

Хауи отново се наклони през масата и с палав блясък в очите попита през смях:

— Наричали ли сте го някога Фоулмаут^[3]? Винаги се сещам, когато чуя името му.

О'Хара продължи да изследва писмото. Отговори, без да вдига поглед:

— Не мисля, че някой някога го е изричал на глас. Би било малко безразсъдно да оскърбиш една от най-ефективните машини за убиване

на два крака.

— О-о! — Хауи се облегна обратно, но след миг добави: — Звучи ми сякаш говорим за Били Хлапето^[4].

— В сравнение с Тони Фалмаут Били Хлапето изглежда като малкия лорд Фаунтлерой^[5].

— О? — Нова пауза. — И въпреки това, вие сте склонен да му се доверите?

— Склонен съм да му се доверя дотолкова, доколкото бих се доверил на когото и да е друг в Играта, а това съвсем не означава, че му се доверявам. Думата „доверие“ не е особено ценена в Играта. Доверието се купува, продава, разменя, изобщо с него се търгува.

— Но въпреки това, точно Фалмаут ми даде необходимото, за да сваля онзи, когото наричате Зимния от гърба ви — отбеляза Хауи.

— Значи иска нещо.

— Мислите ли, че това е единствената причина?

— Знам, че е така. Вижте какво, Тони веднъж ми спаси живота. Без никакви специални съображения. Но си купи кредит с това.

— И според вас сега иска нещо в замяна?

— Е, тогава постъпката му се дължеше просто на моментно хрумване. Ако ситуацията се повтори — примерно, утре — той спокойно може да отплува с гребна лодка за Бомбай и да ми изпрати прощална телеграма, като пристигне там.

— Циничен сте, сър. Абсолютно циничен.

— Наистина абсолютно — съгласи се О'Хара. — Играта представлява един затворен свят — най-мръсния от всички светове. Всичко е лъжа. Ефективността ви зависи от това колко добре можете да лъжете. Някои може и да го наричат насочване в погрешна посока или да му сложат друг бюрократичен етикет, но става дума именно за лъжа. В Играта, честният човек е мъртъв човек.

— Затова ли излязохте от нея?

— Образно казано, излязох, защото каишката, на която ме държаха, започна опасно да се скъсява. Но не ме разбирайте неправилно, мистър Хауи, аз все още имам приятели там. Само че те не са от онзи тип, с който ще пожелаете да вдигнете наздравица пред камината.

— По-конкретно, сър.

— Просто техните ценности са по-различни.

— Все още не разбирам.

— Добре тогава... Веднъж попитах Тони какво точно иска от живота и знаете ли какво ми отговори? Той ме погледна и напълно сериозно каза: „Щастието е в потвърденото убийство!“. И това от човек с научна степен.

— Но не трябва ли някой да прави и това?

— Защо? След известно време то се превръща в средство за задоволяване на вътрешните потребности. Ако имах тази възможност, щях да забраня разузнаването по същия начин, по който сега се опитват да забранят използването на ядреното оръжие.

Хауи се загледа в тавана.

— Да-а. Но в такъв случай всички сегашни шпиони ще тръгнат по света, без да има какво да правят.

— Това вече не е мой проблем.

— Но въпреки това вие прекарахте в Играта, както я наричате, пет, шест години, нали?

— Бях заблуден. Но не бях човек на кариерата. Добс хареса стила ми и помогна да бъда прехвърлен в Компанията^[6]. И след като им дадох четири добри години, копелето се опита да организира убийството ми, а това е нещо, за което тепърва предстои да поговорим. Имам предвид как успяхте да убедите Зимния да ме остави на мира.

— Писмото, сър. Прочетете писмото.

21 януари

Скъпи мистър Хауи,

Вземам писалката в ръка, съзнавайки добре, че по всяка вероятност това писмо ще бъде бързо изхвърлено в кошчето като брътвеж на луд или на някой, който е прекарал много нощи сам с бутилката. Уверявам Ви, сър, че съм напълно на себе си и че пиенето не е един от моите пороци.

Причините да се обърна към Вас са много прости. Вие сте известен с агресивната си новинарска политика и живеете със страстта да бъдете пръв.

Нека най-напред Ви се представя. Името ми е Ентъни Върджил Фалмаут. Пенсионирах се преди шест месеца с медал от името на Нейно Величество и излязох от

редиците на Сикрет Сървис след дваайсет и една години служба. Можете да проверите това, ако се свържете със Сър Джеймс Таунсенд, МИ6, Чансъри Лейн 6, Лондон. Телефон: 962–0000, вътрешен 12.

По очевидни причини бих Ви помолил да не дискутирате съдържанието на това писмо със Сър Джеймс.

Благодарение на поста ми, през последните няколко години, но най-вече през последните няколко месеца, получих достъп до подробностите на една история, която е чудовищна по замисъл и ужасяваща с потенциала си. В нея са замесени най-изтъкнатите политици на света. Подходящо документирана, тази история може да направи конспирацията Уотъргейт да изглежда като обикновена ученическа пакост, а дори и убийството на Кенеди би изbledняло.

Запознаването ми с нея постави живота ми в опасност. В момента се крия и най-вероятно това ще продължи до края на живота ми. Ето моите условия:

Първо, цената, която искам за информацията, е \$250000, които трябва да се изплатят след като Вашият представител се убеди, че информацията е истина и че си струва парите.

Второ, има само едно лице, което аз смятам, че има нужните качества да представлява моите и Ваши интереси по този въпрос. Името му е Франк О'Хара. О'Хара е обезоръжаващо честен, той е излязъл от средите на разузнаването, той е признат и уважаван журналист, той е човек, когото познавам отпреди повече от пет години. По тези причини, аз считам, че той притежава уникалната способност не само да прецени моята честност, но и да оцени по достойнство ценността на информацията, която Ви предлагам.

Не съм виждал, не съм говорил, нито съм контактувал с О'Хара по какъвто и да е било начин от една година насам.

По отношение на О'Хара има допълнителен проблем. Сигурен съм, че си спомняте неговата серия материали

отпреди две години, в която той разкри цяла мрежа от незаконни тайни операции, проведени от ЦРУ в Африка и Близкия изток. Публикуването на материалите доведе до опозоряването, унижението и понижаването на бившия секционен шеф на О'Хара, Ралф Добс, също известен и с прозвището Зимния. В резултат Добс санкционира ликвидирането на О'Хара и предложи на няколко професионалисти да свършат работата срещу възнаграждение.

Знам това, защото бях един от тях. Отказах задачата.

Оттогава досега О'Хара е в неизвестност. Доколкото ми е известно, никой още не е успял да го открие.

Ще намерите приложено към това писмо нотариално заверено заявление, относно предложението, което Добс ми беше направил. Тъй като става дума за лична вендета, която по никакъв начин не би могла официално да засегне интересите на правителството на Съединените щати, Вие можете да го заплашите с публикуване на фактите. Това ще неутрализира Добс и ще го принуди да вдигне санкцията.

В случай че съумееете да намерите О'Хара и той се заинтересува от задачата, предайте му да се обади на Магьосника. Ако до 1 април не се свържете с мен, ще приема, че предложението ми не Ви е заинтересувало.

Искрено Ваш,

Ентъни В. Фалмаут.

Заявлението беше прикрепено с кламер за писмото. О'Хара го обърна, проверявайки плика.

— Как беше предадено? Няма марка.

— Един от моите кореспонденти беше в Ямайка. Когато се прибрал от вечеря, било оставено за него на рецепцията на хотела.

О'Хара прочете отново писмото и заявлението и ги остави пред Хауи. После допи кафето си.

— Е? — изрече Хауи.

— Е, какво?

— Какво мислите?

— Ще ви кажа какво не мисля! Не мисля, че смятам да поема отговорност за вашите двеста и петдесет хиляди и не бих я поел на когото и да бяха.

— Ще стигнем и дотам. Какво ще кажете за писмото?

О'Хара сви рамене.

— Хвърлете монета. Фалмаут или наистина е попаднал на нещо, или смята да извърти някой номер и е решил, че ще забърка и мен, или ще ме излъже. Но което и от двете да е, не ми харесва.

Довършвайки закуската си, Хауи внимателно остави ножа и вилицата и с пръст избута чинията на няколко инча от себе си. После се наклони към О'Хара и почти шепнешком произнесе:

— И за какво мислите, че може да става дума?

— Хванахте се въдицата, така ли?

— Достатъчно, за да повлека и вас.

— Показахте ли заявлението на Добс?

— Точно както Фалмаут беше предложил. Обядвахме в самолета ми, летейки над Вашингтон. Добс доста бързо се предаде. Мисля, още преди да сервират салатата.

— Добре, длъжник съм на Тони за това. Както и на вас.

— На ваше място не бих забравил и младата дама.

— Гън ли? Да, тя добре се представи там.

— Имам някакво усещане за тази история, лейтенант. Инстинктите ми направо звънят. От момента, в който получих проклетото писмо.

— Вие сигурно сте във всички списъци за пазаруване по поща в света.

— О, сър. Не ме оценявате добре. Повярвайте, аз съм способен на някои неща. Занимавам се с новини от дванайсетгодишна възраст, когато се хванах да набирам текста на седмичника на дядо ми в щата Мейн.

— Не исках да ви обидя. Но просто познавам тази територия по-добре.

— За бога, та това е приключение. Ако бях двайсет години по-млад и имах два крака под себе си, щях да дойда с вас.

— Казах ви, не желая да бъда отговорен за вашите пари, нито за парите на когото и да било. Освен това не става дума за приключение,

а за лудост. Проклетата Игра е една лудост и Играчите са сбирщина шибани побъркани.

— Но какъв материал може да бъде, а? — извика Хауи с въодушевление.

— Вие също май сте луд — отбеляза О'Хара.

— Става дума за моите пари, лейтенант. Следователно и проблемът е мой. Нашата цел е Фалмаут. Нали сам казахте: ако ще се доверите на някого, това би могъл да бъде и той.

— Но колко голямо е това „ако“!

— За какво, по дяволите, говорим. Това не са пари. Освен това очаквам да чуя и вашата цена. Назовете я.

— Вече ви казах, че не искам да участвам.

— Хиляда на седмица, с гаранция за една година?

— Казах „не“.

О'Хара стана, отправи се към един от илюминаторите и се загледа в океана. Небето започваше да притъмнява и откъм Провинстаун се носеха буреносни облаци. Усещаше, че вътре в него също отекуват гръмотевици.

Те ще ме вкарат в тази история, помисли си той и самата идея го разгневи, защото беше трудно да обясни на Хауи предчувствието си, чувството за опасност, което се засилваше в него. Той познаваше сценария, преди да го е прочел; знаеше главните герои, знаеше местата, където щеше да се развие действието, можеше дори да каже наизуст някой друг диалог. Не ставаше дума просто за чувството за безчестие, нито за ексцесите на Играта, в която хората убиваха, осакатяваха или крадяха безнаказано — един кървав спорт, в който сметката се водеше на брой глави. Не, гневът на О'Хара се дължеше на приемането. Той беше ядосан, защото беше приет от Играчите в тази общност на хиени. Беше част от нея, без значение дали това му харесваше или не. Опитът му да избяга се бе провалил и подсъзнателно той беше вбесен, че Хауи му напомня този факт. Затова, когато избухна, това стана толкова неочаквано, че Хауи се смая от изблика.

— Казах „не“, дявол да го вземе. *Не!* — стовари юмрук О'Хара върху солидната дъбова маса с такъв гняв, че ледът в чашите издрънча.

— Лейтенант, вие сте журналист. От каквото и да се страхувате, проблемът ви няма да се разреши с отглеждане на кучета в Япония.

Нито пък с отклоняването на един шанс, за който всеки уважаващ себе си журналист би извършил убийство. — Хауи отпи от чая с водка и каза, усмихвайки се: — Хиляда и петстотин. Плюс разноските. Това прави седемдесет и пет хиляди за годината. И премия от сто хиляди, когато донесете историята.

— Много бързо правите преценки, мистър Хауи. Ние току-що се запознахме.

Хауи взе писмото и го погледна.

— Аз бях сигурен във вас още преди да изпратя Гън да ви намери. Това не е Играта, лейтенант. Аз ви вярвам.

— Но аз дори не съм сигурен, че ще имам усета да преценя какво ви се предлага. Не мога да си представя каква може да бъде историята, която заслужава четвърт милион.

— Ами, ако Дълбокото Гърло^[7] беше дошла при мен с Уотъргейт и ми предложеше историята за половин милион, щях да я купя просто така — и той щракна с пръсти. — Това дава ли ви някаква представа?

О'Хара се обърна и се подпря на стената на корпуса. Първите капки на дъжда започваха да падат със сила по палубата.

— Ех, майната му — въздъхна той.

Хауи изви вежди.

— Това означава ли, че проявявате интерес?

— Нали съм ви длъжник за това, че ме свалихте от куката на Добс.

— В никакъв случай. Направих това просто така и не искам да се чувствате обвързан.

Но не и Тони. Той познаваше Фалмаут. Той беше неутрализирал Зимния и О'Хара беше в дълг пред него. И към Хауи, макар той да отказваше.

— *Шиката га наи* — прошепна той.

— Моля?

— Стара японска поговорка — поясни О'Хара.

— И какво означава?

— Свободно преведено „Ще ти влезе, ако го направиш, ще ти влезе и ако не го направиш“.

— Вижте, сър, в моите намерения наистина не влизаше да...

Но О'Хара не го слушаше. Той беше взел решението.

— Шест дни — каза той тихо. — Първи април е след шест дни.

— Човек може да отиде навсякъде по света за шест дни — подчерта тихо Хауи.

О'Хара замълча за няколко секунди.

— Окей, мистър Хауи. Ще сключа сделка с вас. Ще се срещна с Фалмаут и ще видя какво предлага. Но дори ако информацията му струва двеста и петдесет хиляди, искам да разполагам с възможността да си замина и да оставя някой друг да свърши мръсната работа.

Хауи примигна два пъти с черните си очи. После протегна менгемето на десницата си.

— Дадено. Ето ръката ми. — Те стиснаха ръце. И после той добави: — Синко, ти си прекалено добър репортер, за да изоставиш една история, която може да струва четвърт милион.

— Мога, ако става дума да се върна обратно в мръсотията.

— Ти си репортер, момчето ми, а не някакъв проклет шпионин.

— Наричайте го както искате, но след като ще се занимавам пак с Тони и Магъосника, това означава, че съм обратно в Играта независимо дали ми харесва.

— Знаеш ли как да намериш този Магъосник?

— О, мога да намеря Магъосника — усмихна се О'Хара.

— И той ли е агент?

— Магъосника ли? — изсмя се гръмко О'Хара. — О, да. Той е последният от големите шпиони.

[1] Английският начин на произнасяне на Вергилий. — Бел.пр. ↑

[2] Име на частен телевизионен канал, образувано от английските инициали на Хауи. — Бел.пр. ↑

[3] „Мръсната уста“ (човек, който говори непристойности), игра на думи (англ.). — Бел.пр. ↑

[4] От Billy the Kid (англ.) — американски бандит, наричан „Хлапето“, защото е извършил първото си убийство на 12-годишна възраст, действал в края на миналия век. — Бел.пр. ↑

[5] Герой от роман на Дикенс. — Бел.пр. ↑

[6] Така се наричат помежду си служителите в ЦРУ. — Бел.пр. ↑

[7] Героиня от нашумял американски порнографски филм („Deer Throat“), който навремето е бил забранен за прожектиране в САЩ. — Бел.пр. ↑

7.

7.1

Синьо-зелените води на Карибите блестяха под него като скъпоценен камък, свил се в ръката на бога. Самолетът „Лиър“ грациозно се наклони в безоблачното небе и започна да се спуска към остров Сейнт Луцифер. Коралови рифове, скрили се дълбоко в кристалночистото море, се стрелнаха под крилете му. Сейнт Луцифер се беше сгушил пред тях — малко островче, с характерния си единствен, покрит със зеленина връх на планина. Дългата пет хиляди фута самолетна писта, опънала се в покрайнините на главния град Бон Тер, ги привикваше като дълъг, костелив пръст.

От десет хиляди фута височина гледката напомняше за онзи райски кът, запечатал се в съзнанието му — едно плодородно и непокуварено от цивилизацията убежище, скрито между Гваделупа и Мартиника. Макар все още да беше френски доминион, островът имаше свой губернатор и полиция от шест души. Но докато самолетът се спускаше, О'Хара забеляза мрачните белези на настъпващата цивилизация.

Две години по-рано, когато О'Хара за последен път бе в Сейнт Луцифер, тук имаше един-единствен хотел, който привличаше бивши журналисти, рибари, чужденци, пияници, които всъщност бяха обикновени наемници. Дори туристическите бюра игнорираха острова, намирайки го прекалено скучен, за да бъде препоръчан някому. По тази причина той се беше превърнал в кръстовище за странстващи агенти на разузнавателните служби, отговарящи за карибския сектор, болшинството от които съставляваха измета на съответните ведомства: алкохолици, неудачници, оперативни работници в залеза на кариерата си, хора, които повече не можеха да издържат — всички те, изпратени в този слънчев Сибир, където прекарваха времето си във взаимно шпиониране. Когато се случеше

нещо заслужаващо внимание, тук пристигаха титулярите. Но рутинната разузнавателна дейност беше оставена на неудачниците.

Изминалите две години бяха променили Сейнт Луцифер. Проказата на комерсиализма най-сетне беше стигнала и дотук и бедствието се забелязваше дори от въздуха. „Хилтън“ и „Шератон“ се бяха настанили по спокойните плажове, по границите с джунглата бяха изникнали квартали с жилищни блокове — инвазията беше в ход. О’Хара можа да различи игрище за голф в западната част — там, където по-рано бе имало само девствен бряг — а в именията на по-заможните из покрайнините имаше малки плувни басейни. Дори главният път, извиващ се като змиорка в продължение на стотината мили крайбрежие, беше вече павиран.

О’Хара можеше да се досети и за останалото: масите за хазартни игри, заобиколени от полуграмотни босове, съпровождани от стройни, натруфени, накичени с бижута леки жени, лишени от всякаква класа. Сейнт Луцифер се беше превърнал в поредната безвкусна колония за затлъстелите и грозни новобогаташи и редките търсачи на екзотика, обикалящи света със самолети. Рай... загубен завинаги.

Докато самолетът рулираше по пистата, О’Хара си мислеше за Магьосника. Какво беше попитал Хауи... Дали той познава Магьосника?

О’Хара не можа да се сдържи и се усмихна на себе си. О, да, познаваше Магьосника много добре. Човекът, който французите наричаха *le Sorcier*. И, да, какви неща би могъл да напише за него. Но уникалният успех на Магьосника беше свързан до голяма степен с факта, че никой никога нито пишеше, нито отваряше дума за него.

Никой.

Шпионската общност защитаваше своето съществуване, защото всички имаха нужда от него. Магьосника беше тяхната енциклопедия, беше тяхното вечно наострено ухо.

Съдбата бе захвърлила Магьосника, Играта и Карибите в едно котле, сътворявайки по този начин едно забележително ястие — една яхния, в която се забелязваха всички признаци на чистата лудост. Зловещото чувство за хумор на Магьосника беше проявлението на тази лудост, а самите Кариби се бяха превърнали в една капсула, в която беше затворена цялата лудост на разузнавателната общност. На Магьосника, човек необучен, без минало в Играта, без особен интерес

в нея, се бе паднало да се превърне в главния монополист на разузнаването в Карибския регион.

Какви цели преследваше той?

Никакви. Той беше постигнал уникалното си положение просто ей така. Беше го превърнал в хоби. Майкъл Ротшилд, известен още като Шестопръстия, но най-вече като Магьосника или казано иначе le Sorcier, беше един забележително ексцентричен човек.

Магьосника беше очарован, когато О'Хара му се обади — очарован да разбере, че старият му приятел е още жив.

— Моряко! Значи все пак успя да опънеш оня проклетник Зимния — извика Магьосника, когато О'Хара най-сетне сполучи да се свърже с него по една от най-архаичните и ненадеждни телефонни мрежи на този свят. Докато разговаряха, в слушалката прашчеше, сякаш някой правеше пуканки.

— Нуждая се от помощ — обясни О'Хара.

— Идвай веднага! — извика Магьосника ентусиазирано.

— Търся Фалмаут.

— Знам подробностите.

— Нямам време.

— Не се безпокой. Всичко е сигурно. Ще те свържа с Тони.

— Не можем ли да разговаряме по телефона?

— Да. Но така или иначе ще трябва да дойдеш тук. Така че... ела. Не е далече.

— Окей, приятелю. Слагай ледените кубчета да се топят.

Самолетът „Лиър“ беше на Хауи. И докато го наблюдаваше да се отдалечава към бараката, която тук наричаха депо, О'Хара усети, че в кръвта му бурно започва да нахлува адреналин. Фалмаут беше някъде наблизо и за първи път, откакто бе приел задачата, той изпитваше нетърпение да разбере какъв номер му е подготвил.

7.2

Човекът беше абсолютно невзрачен. Не беше висок или нисък, слаб или дебел, красив или грозен. Нямахше белези, нито видими дефекти. Говорът му бе обикновен и той можеше да е роден в Портленд, Орегон или Далас без никаква възможност да се познае къде точно. Облечен беше в сиво: сив костюм, вратовръзка в сиво и виненочервено, сива риза на райета. Казано накратко: нямаше нищо в осанката му, изражението на лицето му или дрехите, което би могло да привлече нечие внимание или да направи някому впечатление.

Офисът се намираше на двайсет и втория етаж на стерилно чистия небостъргач от хром и стъкло в центъра на Ню Орлиънс, събрал в себе си цялата топлина и изящество на мухобойка. Той излезе от асансьора и погледна часовника си.

Две минути преди уговореното време. Перфектно.

Влезе в офиса на „Сънсет Ойл Интернешънъл“.

— Казвам се Дъфийлд — съобщи той на секретарката. Не й предложи визитна картичка.

— О, да, мистър Дъфийлд, трябва веднага да влезете — каза тя. — Мистър Олинджър ви очаква. Ще искате ли кафе или нещо разхладително?

— Не, благодаря.

Тя го въведе в кабинета. Олинджър беше мъж малко над четирийсетте, с бебешки гладка кожа на лицето и меки длани, които издаваха, че не се е претрудил. Мекият поглед на кафявите му очи погледна тъжно зад леко оцветените стъкла на очилата със златни рамки. Беше висок, с изправена осанка и в добра физическа форма, гладко избръснат, с ниско подстригана руса коса и по риза с къси ръкави. Зад гърба му високите френски прозорци разкриваха панорамата на града. Писалището от орехово дърво можеше да се даде като пример за спартанска организираност: дървени сандъчета за входящи и изходящи документи, съответно надписани и нито един лист, който да не си беше на мястото. На бюфета зад него беше поставена единствена фотография на жена с две деца, а до нея имаше малка месингова табела с надпис „Благодаря, че не пушихте“. В

кабинета нямаше нищо друго, което да беше свързано с обитателя му. Сякаш Олинджър току-що се беше нанесъл и още не бе разопаковал нещата си. В маниерите му имаше сърдечност, но и дистанцираност. Някои можеха да почувстват смущение в негово присъствие, но за Дъфийлд той бе само поредния менажер с проблем.

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо — каза Олинджър, след като се запознаха.

— Вие ми дадохте да разбера, че проблемът се нуждае от спешно разрешаване.

— Да, може да се каже така — отговори Олинджър с нотка на сарказъм. После въздъхна, изпъна ръце и ги постави върху масата с дланите надолу. — Преди да започнем — продължи той, — бих искал да бъде ясно, че този разговор никога не е бил провеждан.

Дъфийлд се усмихна.

— Разбира се — съгласи се той. Беше му ясно, че Олинджър е изпаднал за първи път в тази ситуация и чувства притеснение, че тя не се развива под негов контрол.

— Добре — каза Олинджър с видимо облекчение. Отвори чекмеджето на бюрото си и извади бележник с жълти листа. На първия лист бяха надраскани някакви бележки. — Надявам се, че ще мога да дешифрирам това. Драсках с всичката бързина, на която бях способен.

— Защо не ми кажете какъв е основният проблем — предложи Дъфийлд.

— Основният проблем е, че един от нашите хора е отвлечен от терористи във Венецуела — отговори Олинджър, продължавайки да изучава бележките си, без да вдига поглед.

— Разбирам.

— Всъщност става дума за консултант, прикрепен към бюрото ни в Каракас. Станала е грешка. Намерението им е било да заловят менажера на завода, а са попаднали на не когото трябва.

— Знаете ли това със сигурност?

Олинджър кимна.

— Името на нашия менажер е Доминьон. Той е трябвало да разведе Лавандър на обиколка из инсталациите, но в последния момент нещо се случило. Дал на Лавандър колата и шофьора си и понеже валяло, заел му и шлифера си. На по-малко от миля от главния портал били нападнати.

— Лавандър е отвлеченият така ли?

— Да.

— Той ли е петролният консултант.

— Да — кимна пак Олинджър. — Познавате ли го?

— Само по репутация. Кога се е случило всичко това?

— В осем и двацет днес сутринта.

— Обадиха ли ви се копелетата?

— Да.

— Какво искат?

— Два милиона долара.

— Какво време ви дадоха?

— Четирийсет и осем часа. — Той погледна часовника си. — Останаха четирийсет и пет.

— Значи разполагаме с времето приблизително до осем и трийсет вдругиден. Те знаят ли за направената грешка?

— Това не ги интересува. Поставиха въпроса така „Парите или живота“.

— Колко държите на него?

— Вижте, аз... ъ-ъ, ние трябва да се отнасяме с него като с...

— Мистър Олинджър, струва ли този човек два милиона за вашата компания?

Олинджър изглеждаше шокиран от откровеността на Дъфийлд.

— Става дума за живота на един човек.

— Да, да, но аз не ви питам това. Струва ли този човек два милиона за „Сънсет“?

Тежестта на събитията като че ли най-сетне притисна Олинджър. Той отпусна рамене и погледна ръцете си.

— Не знам човек, който би могъл да струва толкова — каза той примирено.

— Политически мотиви?

— Политически?

— Питам ви дали искат още нещо? Настояват ли да бъдат освободени затворници? Имате ли проблеми със синдикатите на територията на завода? Тези хора революционери ли са? Искат ли да национализират предприятието? Има ли политически момент?

— Не. Всичко... всичко, което искат, са двата милиона долара.

— Или?

— Или ще го убият, ще хванат нов заложник и ще вдигнат пода на четири милиона.

— Типичен случай. Познавате ли тези хора? Това някаква група ли е? Или е единак, който е наел помощници? Може да е някой от работещите за вас, който има причини да ви мрази.

— Те се нарекоха... Раф... ъ-ъ-ъ — Той погледна бележките си.

— Рафсалуди? — помогна му Дъфийлд.

— Точно така. Познавате ли ги?

— Занимавали сме се с тях един-два пъти. Това е не особено сплотена терористична групировка, която работи само за пари, обучена от хората на Кадафи в Либия. Не са мотивирани политически.

— Значи имат нещо общо с петрола и тогава...

— Това не е задължително. Те изнудват основно американските компании. За последен път се сблъскахме с тях, когато се бяха захванали с компания за безалкохолни напитки в Аржентина. Движеща сила за Рафсалуди са парите, а не социалните реформи. Това все пак е добре.

— Добре ли е?

— Ами при политическите революционери има елемент на фанатизъм. А това по правило вкарва елемент на непредсказуемост в действията им. С алчните терористи винаги се работи по-лесно.

— О — каза Олинджър. Беше очевидно, че не е спокоен. — Не може ли необходимото да бъде сторено без, разбирате ли, ъ-ъ... излишна, ъ-ъ...

— Не сте се сблъскали по-рано с подобни неща — каза Дъфийлд. Не прозвуча като въпрос.

— Да. Бях в правния отдел, когато преди два месеца ме направиха вицепрезидент, отговарящ за международните операции.

— Е, тогава ще бъде най-добре по-бързо да свикнете с тези неща — посъветва го Дъфийлд. — Става дума за кретени. Ако не се справим с тях грубо, ще се случи пак.

Олинджър потри чело. С всяка минута ставаше все по-неспокоен.

— Разбирам, че желаете да си върнете човека — попита Дъфийлд делово, сменяйки темата.

Олинджър го погледна с извити вежди.

— Но, разбира се — каза той.

— Мистър Олинджър, нека бъдем откровени. Разбира се, че искате да спасите този Лавандър. Това, което имах предвид, беше, че го искате, но не желаете да плащате два милиона за него, така ли е?

— Затова се обърнах към вас. Дерек Фрейзър ми препоръча...

— Да, да, аз говорих с Дерек Фрейзър. Искан да подчертая, че този човек е ваш консултант, а не е на заплата в компанията.

— Трябва да мислим за него като за наш служител — настоя Олинджър. — Ако се разчуе, че сме оставили терористи да убият нает от нас консултант... — Той остави изречението незавършено.

— Да, хората ще възприемат това като неизпълнен морален ангажимент.

— Не е необходимо да ми напомняте, че...

— Извинете ме — прекъсна го Дъфийлд с тих глас, — но не исках да прозвучи осъдително. Просто се опитвам да изясня напълно ситуацията.

Олинджър прочисти гърло и продължи:

— Да... вашият анализ е напълно правилен. Ако е възможно, бихме желали да намерим решение, без да даваме на медиите възможност да отразяват развитието на нещата. Самият Лавандър е малко саможив. Много е затворен. Съмнявам се, че и той би искал да говори за това... ако, разбира се, съумеем да го измъкнем и...

— Тук не може да става и дума за „ако“. Ние ще го върнем, ако това е, което искате.

— Не можем да си позволим да го загубим.

— Добре, ще повторя: вие искате да ви бъде върнат, но не желаете да хвърлите два милиона за тази цел. Правилно ли разчитам ситуацията?

Олинджър се размърда неспокойно. Разкърши рамене, сякаш вратът му се беше схванал. На челото му се появиха капчици пот. На ризата му под мишниците бяха избили тъмни петна. Накрая той се съгласи:

— Да, така е. Но също бихме желали да... ъ-ъ... да мислим, че това няма... разбирате ли... че няма да се повтори.

— Напълно разбираемо. Колко души знаят за случилото се?

— Не повече от седем или осем. Менажерите на завода, шофьора на колата, който е бил освободен след като са отвлечли Лавандър и шефът на отдела за сигурност.

— И нито един венецуелски полицай?

— Не.

— Държавният департамент? ЦРУ, ФБР...

— Не, никой от тях.

— Чудесно. Добре, мистър Олинджър, ще ви предлага да оставите нещата в наши ръце. Информирайте синьор Доминьон, че някой ще му се обади във връзка с проблема до един час. Ще имам нужда от обща информация, имена на менажери, телефонни номера, месторазположение на завода... може да ни се наложи да внесем известна екипировка в страната, без да се занимаваме с митницата. Основното, обаче, е да се обадите на Доминьон и да му съобщите, че ще се свържа с него. И след това забравете за случилото се.

Олинджър се усмихна неуверено.

— Това наистина звучи чудесно. Сега, нека да поговорим за цената...

— Цената ще бъде триста хиляди долара. И ще искам да ги взема в наличност, преди да си тръгна. Куфарчето ми е празно, така че можете да сложите парите в него.

— Триста хиляди долара! — Олинджър беше шокиран.

Дъфийлд се усмихна:

— Погледнете на нещата от този ъгъл, мистър Олинджър: ще инвестирате триста хиляди и ще спестите един милион и седемстотин хиляди. Освен това, ако ситуацията се повтори, ще поемем случая без допълнителни разноски. О, между другото, ако операцията се провали по каквато и да е причина, парите ще ви бъдат върнати с радост.

— Куил.

— Обажда се Дъфийлд.

— Каква е ситуацията?

— Ще започна с това, че този Олинджър е мекушава баба. Нов е на поста си и е много нещастен, че трябва да се занимава с това. Не иска да си цапа ръцете. Всъщност изпита такова облекчение, когато му казах да забрави за случилото се и да ни остави да оправим нещата, та за момент помислих, че ще скочи през бюрото си, за да ме разцелува.

— Има ли някаква опасност да изтече информация през него?

— Не, той добре съзнава необходимостта да се мълчи.

— Какви са подробностите.

— Група на Рафсалуди е пленила по погрешка един консултант в Каракас на име Лавандър. Целта им е бил менажерът, който се казва Доминьон. Искат два милиона до осем и трийсет вдругиден или ще го пречукат, ще заловят друг и ще вдигнат откупа на четири милиона.

— Типично в техни стил.

— Да, липса на въображение. Козът ни е в това, че са заловили не когото трябва. Но това трябва да бъде само дребна подробност, която по никакъв начин да не повлияе на цялата операция.

— Медиите? Полицията?

— Не, до момента всичко е чисто. Знаят само няколко от директорите и шофьора на колата, от която е бил отвлечен Лавандър.

— Отлично. Държавният департамент не се е включил, нито ЦРУ, надявам се?

— Не, всичко се държи в тайна. Договорът е готов и аз постъпих със средствата както обикновено. Триста хиляди без моята комисионна.

— Добре, поемам нещата от тук нататък. Както обикновено, справихте се отлично, мистър Дъфийлд. Когато чуete сигнала в слушалката, моля издиктувайте всички имена и контакти, както и останалата информация, която ще ни трябва.

— Много благодаря.

— Благодаря ви аз, че се задействахте така бързо. Приятен ден, сър.

— Дочуване.

— Тук е Главен контрол.

— Разрешение за достъп.

— Един момент, моля. — Няколко секунди по-късно в слушалката се чу записан глас: — Въведете парола. Вашият код?

— Куил. Z-1.

— Въвеждам Z-1. Проверка на гласа.

— Преди осемдесет и седем години.

— Проверката на гласа е позитивна. Вашият код?

— 730-037-370.

— Програма за работа?

— Селекция.
— Активирам селекция. — Нова пауза и нов глас: — Тук е „Селекция“.
— Антитероризъм.
— Въведено.
— Убийства.
— Въведено.
— Отвлечане.
— Въведено.
— Език, испански.
— Въведено.
— Венецуела.
— Въведено.
— Искam извадка.
— Генерирам извадка... дванайсет кандидати.
— Съхранение, нова селекция.
— Данните са съхранени, диалогов режим.
— Наличност в момента.
— Въведено.
— Искam извадка.
— Генерирам извадка... девет кандидати.
— Съхранение, нова селекция.
— Данните са съхранени, диалогов режим.
— Работа в екип.
— Въведено.
— Предишен екип.
— Въведено.
— Убийства, неpolitически.
— Въведено.
— Каракас.
— Въведено.
— Проследяване.
— Въведено.
— Искam извадка.
— Генерирам извадка... един кандидат.
— Име.
— Хиндж.

- Съхранение, нова селекция.
- Данните са съхранени, диалогов режим.
- Изтрий проследяване.
- Проследяване изтрито.
- Искam извадка.
- Генерирам извадка... четирима кандидати.
- Имена.
- Фалмаут, Гацински, Хиндж, Кимото.
- Съхранение, пауза.
- Данните са съхранени, пауза.

Настана дълга пауза и накрая Куил каза:

- Изтрий Кимото.
- Кимото изтрит.
- Пауза.
- Пауза.

Нова пауза. След това:

- Извадка за Фалмаут, операции в екип, ниво „А“.

— Фалмаут, Тони... предпочита самостоятелни действия... две операции досега в екип... максимален брой хора в екип: трима... ръководител на екип: един път... коефициент на ефективност като ръководител: А-плюс... общ коефициент на ефективност: А-плюс, А-плюс.

- Изтрий извадката.
- Извадка изтрита.
- Извадка за Гацински, операции в екип, ниво „А“.

— Гацински, Радо... четири операции досега в екип... ръководител на екип: два пъти... коефициент на ефективност като ръководител: С... общ коефициент на ефективност: С, А-минус, В, В-плюс.

— Съхранение на общ коефициент на ефективност, изтрий извадката.

- Данните са съхранени, извадка изтрита.
- Извадка за Хиндж, операции в екип, ниво „А“.

— Хиндж, Реймънд... четири операции досега в екип... ръководител на екип: два пъти... коефициент на ефективност като ръководител: А... общ коефициент на ефективност: А, В-плюс, А, В-плюс.

— Извадка резултат обща ефективност.

— Генерирам извадка обща ефективност: Фалмаут А-плюс... Хиндж А-минус... Гацински В.

Фалмаут и Гацински очевидно бяха най-добрите за тази работа.

По стар навик Фалмаут набра номера, започващ с 404 в единайсет часа. Телефонът се намираше в един малък апартамент на магистралата Бъфорд в Атланта. В апартамента имаше малко бюро, стол и телефон, свързан към телефонен секретар модел „Код-а-фон“ 1400. Фалмаут беше платил наема до края на годината. Тъй като телефонът се използваше единствено на повикване, сметката беше на предварително известна сума и се уреждаше всеки месец с паричен превод. Телефонният секретар реагира още на първото позвъняване и записания глас обяви: „Ало, това е офисът на Юнивърсити Мегъзин. Когато чуете сигнала, съобщете вашето име, номер и час на обаждане. Благодаря“. После се чу кратък мелодичен сигнал.

Фалмаут вдигна малка жълта музикална играчка до слушалката и натисна бутона отстрани. Играчката издаде серия музикални тонове. Фалмаут чу в слушалката как лентата на телефонния секретар се пренавива в началото.

— Майната му — каза си той.

След малко чу първото записано обаждане: „Тук е Куил, единайсет и десет, четвъртък, 730-037-370. Спешно“.

Второто обаждане беше почти идентично: „Тук е Куил, единайсет петдесет и пет, четвъртък, 730-037-370. Крайно спешно. Един час“.

Преведено на обикновен език, това означаваше, че Куил се е натъкнал на спешна задача и желае да се свърже с Фалмаут до един час. Фалмаут погледна часовника си. Беше дванайсет и десет. Разполагаше с четирийсет и пет минути, за да се обади на Куил.

Трябваше да вземе решение бързо. Времето течеше. На Хауи оставаха три дни, за да му изпрати О'Хара. Но ако Фалмаут се обадеше на Куил, това можеше да провали целия му план. Облегна се на стената. Реши да му позвъни.

Набра номера.

— Да? — чу се глас.

- Докладвам.
- Парола?
- Спетро.
- Класификация?
- Т-1.
- Проверка на гласа.
- „Джек побързай, Джек поспри, Джек...“
- Личен код?
- 730-037-370.
- Имате разрешение за връзка. Контакт?
- Куил.
- Свързваме ви.

Изчака няколко секунди и чу в слушалката познатия му глас:

- Куил.
- Фалмаут.
- Чист ли е телефонът ти?
- Да, обаждам се от автомат.
- Чудесно. Доволен съм, че ми позвъни. Имам нещо за теб.

Работата е малко мръсна, но парите са добри.

- Да?
- Рафсалуди са отвлели един консултант от „Сънсет Ойл“ в Каракас. Искат два милиона до вдругиден. Обектът се казва Ейвъри Лавандър. Искаме да бъде върнат цял.

— Имаш ли предвид някакъв план?

— Да. Вариант на алжирската размяна.

— Това налага предварителна среща лице в лице.

— По отношение на това сме късметлии. Менажерът на завода е организиран среща между Рафсалуди и представител на завода за утре в два часа. Доста са безочливи, но са и малко глупави. Ще разполагаме с доста време, за да отидем там и да се организираме.

— Хм.

— Ясно ли ти е за какво става дума?

— Да. Става дума за работа в екип.

— Точно така. Но само от двама души. Разбирам, че предпочиташ да работиш сам, но от друга страна, ще...

За Фалмаут гласът на Куил сякаш заглъхна. Той вече разглеждаше вариантите, с които разполагаше. Най-лошото, което

можеше да направи, бе да отклони крайно спешна задача точно в този момент. Но той почувства как някаква студена тръпка минава през тялото му, за да спре в стомаха. Като че ли беше глътнал ледено кубче. Моментът едва ли можеше да бъде по-неподходящ. И на всичко отгоре, работа в екип. Неговата репутация бе на човек, който работи соло. Беше се научил още преди години да разчита само на себе си...

В покрайнините на Нютънеби, на шест или седем мили североизточно от Белфаст, мрачните къщи сякаш се простират като отразени от огледало в безкрайността. Подредени по чакълени улици, тези неприветливи домове са покрити със сив промишлен прах, който отдавна бе скрил истинския им цвят. Един от най-ранните спомени на Тони Фалмаут беше, че неговият дом, както и всички съседни къщи в тази еднообразна безкрайност, изглеждат като че ли непрекъснато се белят. Мръсната боя висеше на люспи от рамките на прозорците, вратите и от оградите, сякаш някаква мъртва кожа се отделяше от едно мъртво тяло. В юношеските си кошмари той често сънуваше как започва да вали и как тези люспи набъбват и къщите започват да се топят, а каналите по предизвикващите клаустрофобия улици започват да преливат от плътна сива лепкава маса и Тони започваше да тича по тротоара, опитвайки се да намери своя дом в тази разтопена река от сива слуз. В този миг обикновено се събуждаше.

Когато стана на десет години, Тони Фалмаут вече беше започнал да овладява тази криза на самоличността. Трябваше да благодари на чичо Джери за това. Чичо Джери беше друг незаличим спомен от детството му, но за разлика от първия, този спомен беше приятен. Чичо Джери беше жилав, грубовато говорещ мъж с вечно усмихнатата физиономия на чеширска котка и винаги си тананикаше някаква простишка мелодия. Беше толкова грозен, че изглеждаше хубав: имаше огромен, покрит с брадавици нос и ръце, толкова огромни, че в тях спокойно се скриваше халбата с бира.

Джери Девлин, брат на майка му, изслуша сънищата му, разбра за страховете му и поговори с него. Никой друг не го направи. Баща му, Емет, смазан под тежестта на грижите за семейството и работата си, орисан да изживее живота си в потискаща анонимност, имаше много

малко неща, които си струваше да сподели с останалите. Всяка вечер той сядаше на пинта^[1] или две бира, загледан през прозореца към онова единствено място в бедняшкия квартал, където се виждаше късче от океана. Една нощ, когато Тони беше на девет години, той стана от стола и тръгна по посока на погледа си — през вратата и надолу по чакълена улица, изчезвайки в мъглата, за да не се върне никога повече.

Кризата, която надвисна в резултат от бягството на Емет Фалмаут, беше предотвратена от чичо Джери и чичо Мартин. Тони беше много умно дете и затова бе решено той да продължи с училището, а Джери и Мартин щяха да се грижат на масата да има нещо за ядене, наемът да бъде платен и някой да държи детето под око.

Но бремето си остана. Той го бе наблюдавал как прегъва баща му, докато не се прегърби съвсем. А сега ставаше свидетел как мачка и майка му, как бръчките по лицето ѝ се множат като вълни от камък, хвърлен във водата, как цветът напуска косата ѝ и живота избледнява в очите ѝ, докато една сутрин тя повече не можа да стане от леглото. След един месец даване в собствените си храчки, тя просто угасна.

Когато отец Донлийви дойде вкъщи, Тони се покая пред него. Той призна, че мразеше баща си. Отец Донлийви му препоръча лечение с молитви и му каза, че времето ще излекува болката. Тони се премести да живее при Марти и трябваше да минат цели две години, преди да осъзнае, че отец Донлийви му е наговорил глупости. Нито молитвите, нито времето му бяха помогнали да се освободи от яростта. Нещо повече, през цялото това време тя бе нараствала, спотайвайки се дълбоко в него като змия, навита в стомаха му.

Джери идваше всяка вечер. Винаги въоръжен. И единственото, за което говореше с горчивина в гласа, бяха англичаните. Марти беше по-друг. Беше напълно аполитичен. Имаше добри приятели сред англичаните в Ълстър. Не изпитваше желание да се бори и те двамата с Джери никога не дискутираха проблемите. Никой така и не каза на Тони, че неговият чичо Джери е боец на ИРА, но след известно време той някак си го разбра сам.

Веднъж, когато Тони беше на дванайсет, беше извършено нападение над камиона, с които се пренасяха заплатите на военните; завърза се ожесточена престрелка и няколко души от двете страни бяха убити. Същата вечер чичо Джери дойде както обикновено у дома, те

седнаха край масата в кухнята на спуснати пердета и тогава Джери извади пакет, обвит в омазнен жълт парцал.

— Скрий това заради мен, а? — помоли го той.

Тони се измъкна през прозореца на стаята си, която се намираше на втория етаж, и скри пакета в една дупка на покрива. Две седмици по-късно Джери излезе с Тони в полята на двайсет мили от Нютънеби и разтвори пакета. В него имаше чисто нов пистолет модел „Уебли“, 38-и калибър.

— Страшно оръжие — каза Джери. — И е време да се научиш да го използваш. Направи го, сякаш стреляш с насочен пръст. Дръж очите си отворени. Представи си, че стреляш по скапаните английски униформи.

Тони пое пистолета, постави пръст върху спусъка, усети колко удобно лежи в ръката му и как някаква енергия от него се прелива в тялото му. Изпъна ръка, погледна по дължината на цевта и почувства, че пистолетът се превръща в продължение на ръката му, че гневът му потича към пръста и тогава натисна спусъка.

Б-у-у-м!

Оръжието отскочи нагоре и той усети замайване от обзелата го възбуда. След това започна да се упражнява винаги когато можеше, гледайки как бутилки и камъни се пръскат на парчета под куршумите, които той изстрелваше. Но не си представяше английските униформи, а виждаше пред дулото баща си.

— Има едно нещо, което трябва да знаеш, когато решиш да използваш оръжие — съветваше го Джери. — Просто запомни, че най-важното нещо е планирането. Планирането, това е всичко. Винаги трябва да знаеш как ще отидеш и как ще се върнеш. И не се доверявай на никого. Когато е възможно, ние предпочитаме да работим сами. Мъртвите герои не са необходими на никого.

Когато свършваха, той прибираще пистолета в скривалището на покрива. Понякога Джери идваше нощем и искаше да вземе жълтия пакет. Ден-два по-късно го връщаше. Но един ден дойдоха хора и казаха на Марти, че Джери е мъртъв, издаден от информатор, след което новият английски полковник в Нютънеби го проследил и убил на място.

Никой не дойде да поиска пистолета. Минаха месец или два и Тони осъзна, че сега той е негов.

Тони обичаше да рита топка на улицата в близост до училището, което по една случайност се намираше от другата страна на улицата срещу сградата на британския патрул. Полковникът, чието име беше Флъдуел, бе солиден, с малко вдървена походка, мъж с грижливо оформени мустачки и поглед, изпълнен с подозрителност. Планирането — това беше най-важното. Но също и това, да го направиш сам. Два пъти седмично, точно в шест часа, полковникът напускаше сградата на патрула и изминаваше пеша три пресечки до една малка уличка без име, непосредствено до крайбрежните скали. Улицата беше без изход и зад бариерата теренът се спускаше остро на разстояние петдесет-шейсет фута до улицата на по-долното ниво. От страната на скалите имаше къщи, чиито мазета излизаха на долното ниво. Полковникът се отправяше по уличката и използвайки собствен ключ, влизаше в една къща в близост до задънения край, където пиеше чаша уиски, вечеряше и после се чукаше с младата жена, която държеше няколко стаи в къщата.

Тони планира първата си екзекуция през цялата зима. Той следеше полковника и го наблюдаваше от тъмнината на отсрещната страна. Намери една изоставена къща и започна да се отбива в нея на връщане от училище. Научи вътрешното ѝ разпределение наизуст, познаваше всяко стъпало, седеше неподвижно с часове наред, заслушан в боричкащите се в тъмнината плъхове и не преставаше да крои планове.

Между необитаемата къща и собствения му дом имаше малка караулка и когато станеше нещо, войниците в нея спускаха оплетена в бодлива тел бариера напреки на улицата. Тони имаше на своя страна младостта. Макар и на четиринайсет години, той все още беше дребничък. Когато се прибираще, той минаваше през пустия дом, излизаше през вратата на мазето, прекосяваше улицата и продължаваше скрит в сенките близо до къщите, докато не стигнеше до караулката. Тази практика в началото стряскаше часовите, но с течение на времето те свикнаха с него.

Един понеделник, в началото на пролетта, той зареди своя „Уебли“ и го зави обратно във все същия омазнен жълт парцал. Извади един картоф от панера, проби дупка с диаметър около три четвърти от инча през центъра му и сложи пистолета и картофа на дъното на брезентовата си раница, покривайки ги с учебници и обяда си. След

училище остана както обикновено да играе мач на улицата до сградата на патрула. Раницата стоя пред погледите на всички цели два часа. В пет и половина вече стана прекалено тъмно, за да играят. Той каза довиждане на приятелите си и се отправи директно към изоставения дом на безименната уличка. Извади пакета, разопакова го, хвана пистолета за дръжката и усети как неговата енергия преминава като електрически ток в ръката му. Извади и картофа. На този номер го беше научил Джери.

— Става за един изстрел — беше му обяснил Джери. — По този начин пистолетът ще гръмне като въздушен. Но онзи, когото улучиш, ще умре с картофена каша, размазана по муцуната си. — И се беше изсмял.

Тони забодде картофа около цевта на пистолета. И зачака в тъмнината в компанията на плъховете. Не чувстваше страх, а само опияняваща възбуда.

Полковникът навлезе в безименната уличка, подсвирквайки си нещо. Вървеше с маршовата си походка, наперен и арогантен, вдигнал високо брадичка. Тони излезе от входа, оставайки близо до къщата. Бавно се отправи срещу полковника.

Беше на десет фута от него, когато онзи го забеляза.

— Хей! — каза той. — Стресна ме бе, момче. Я ела насам да те разгледам.

Тони вдигна поглед към полковника и внезапно осъзна, че не вижда тънките му устни, нито дългия му арогантен нос, нито присвитите студени очи. Виждаше пред себе си лицето на своя баща. Той излезе от сенките, вдигна пистолета с изпъната ръка и натисна спусъка.

Картофът заглуши изстрела.

Чу се леко „пуф“.

Картофът се разпадна и куршумът се заби в лицето на полковника, точно над лявото му око, отнасяйки част от черепа. Парчета от картофа се забиха върху шокираното лице. Силата на изстрела го извъртя наполовина и той залитна странично, после краката му се подгънаха, но той не падна. Запази равновесие и се обърна отново към Тони. Лявата страна на лицето му беше обезобразена. Окоето беше избито от кухината. Струйки кръв се

стичаха по куртката. Здравото му око гледаше с недоумение Тони. Той направи една нестабилна крачка и рухна на колене.

Някакъв прозорец се отвори в горната част на уличката.

— Кой е там? Какво става? — извика гласът на невидим човек.

Тони се хвърли обратно в сенките и впери поглед в посоката на гласа. Някаква врата се отвори и сноп жълта светлина разсече тъмнината.

Тони се обърна към празната къща и в този миг сърцето му спря да бие. Някой го беше сграбчил за глезена. Той се обърна и видя, че полковникът е вкопчил едната си ръка в крака му и го гледа със здравото си око. Другата му ръка се опитваше да напипа кобура. Крачолът на Тони бе оплескан с кръв. Полковникът се опитваше да каже нещо, да изкрещи, но в устата му се чуваше някакво кърваво гъргорене.

Тони опита да се отскубне. Той изтегли полковника на няколко фута в посока към къщата, но офицерът беше хванал крака му в мъртва хватка. Вече бе напипал дръжката на пистолета в кобура. Тони насочи своя пистолет на инч от челото му и стреля пак. Челото на Флъдуел експлодира. Парчета от черепа му и пръски кръв посипаха лицето на Тони. Полковникът се обърна по гръб, давейки се в кръвта си, а миг по-късно в гърлото му се разнесе някакъв вибриращ звук.

Тони се хвърли във входа на пустата къща, обви пистолета в парцала и го напъха под учебниците. Извади носната си кърпичка и изтри лицето си, докато тичаше надолу по стълбите към мазето. Чу стъпки по улицата над главата си, но продължи да тича и да се бърше. Когато стигна задната врата, се спря. Напъха кърпичката при пистолета и предпазливо излезе на тъмната улица. Беше безлюдна. Бързо прекоси на другата страна, където сянката беше по-плътна и се отправи към поста. Виждаше добре двамата часови в малката караулка по средата на улицата. Улицата беше отворена. Преградата от бодлива тел беше изтеглена на тротоара. Войниците като че ли се занимаваха с радиото. Пращенето, разнасящо се от него, се чуваше все по-отчетливо.

Кръв имаше единствено върху единия си крачол. Това поне беше добре.

Остана в сянката, вървейки много бавно, без да откъсва очи от униформените войници, които стояха до караулката.

— Казвам ти, Страйкър, това бяха изстрели — изрече единия от тях, — най-малкото вторият беше.

— А-ах, ти чуваш изстрели и в съня си, Финч — каза онзи на име Страйкър.

Тони вървеше към двамата войници, чиито силуети се виждаха на фона на светлината в караулката. В бъдеще, мислеше си той, докато вървеше в тъмнината към тях, трябваше да се опитва да помисли за всичко, което можеше да излезе от контрол. Трябваше да има повече от един план.

Тони достигна до бодливата ограда, изтеглена върху тротоара. Войниците още не го бяха видели, съсредоточени върху опитите да настройат радиостанцията, но от нея продължаваше да се дочува само прашене.

Той опря крак върху бодливата тел и натисна, докато не усети, че единия от остриите върхове се забива в крака му. Отри крака си странично и телта се забодне в плътта му. Изкрещя от болка, без да се преструва.

Войникът на име Страйкър се обърна и светна с фенерче в лицето на Тони.

— Помогнете ми, моля ви! Нараних се — проплака той.

— Исусе Христе! — извика Страйкър и изтича към Тони.

— Много лошо си се одрал, синко — каза той, наблюдавайки как кръвта блика под разкъсания крачол на панталона на Тони. — Не видя ли телта?

— Бързах. Играхме до късно. А сега съвсем я наредих. Закъснях за вечеря, а и панталоните ми са скъсани. Чичо ще ме пребие.

— Хей, Финч, я дай аптечката. Нашият шампион по футбол се е убол на телта.

Финч удряше радиостанцията с юмрук, опитвайки се да изчисти шума.

— Питам се какво ли, по дяволите, става там горе? — каза той. После погледна крака на Тони. — Божичко, синко, ти наистина си ранен. Почакай малко, в аптечката има йод и бинт. Наистина ли не мислиш, че това бяха изстрели, Страйкър?

— Будалках се с шибаното радио, Финч, как бих могъл да чуя? — отговори му другият. — Стискай зъби, синко, сега наистина ще те

заболи. — Той поля разкъсаната дупка в крачола на Тони с йод и после превърза крака му.

Телефонът в караулката иззвъня и Финч вдигна слушалката.

— Какво... *Какво?* Боже, наистина ли е убит? Не, тук никой не е минавал от половин час... само един ученик, когото познаваме, преди малко си разпори крака на оградата. Точно така. Затваряме улицата, макар че в момента никой не се движи по нея — и той сложи слушалката обратно на вилката. — Няма да повярваш на това, Страйкър. Някой току-що е пръснал главата на полковника. На две преки оттук, при скалите. Трябва да затворим улицата. Казах ти, че чух изстрели.

Тони изкриви лице и се насили да пусне няколко сълзи.

— О-о-оу! — изстена той.

— Далече ли живееш? — попита го Финч.

— През две преки, на „Мълфлауър“.

— Ще можеш ли да ходиш на този крак?

— Мисля, че ще мога. — Той опита. Раната го изгаряше, но можеше да стъпва на крака си. — Ще се оправя. Благодаря ви за помощта.

— Внимавай къде вървиш, момче. Тази вечер ще имаме неприятности. Прибирай се колкото можеш по-бързо.

— Да, сър — и той закуцука в тъмнината, докато Страйкър и Финч започнаха да изтеглят заграждението от бодлива тел напърно на улицата.

Когато стана на осемнайсет години, завършвайки гимназия и спечелвайки стипендия за Оксфорд, Тони беше овладял професията си добре. Да вземе със себе си пистолета в Англия би било глупаво. Освен това Фалмаут повече не изпитваше гняв. Единственото, което си спомняше от убийството на Флъдуел, беше задоволство от това, че е отмъстил, но с течение на времето идеята да отмъщава ставаше все помаловажна за него. Отмъщението прерасна във възбуда. Вече самото убийство го караше да се чувства добре, може би по същия начин, по който се чувства добре нападателят след отбелязването на гол. Истината беше в това, което правеше, а той го правеше без угризения на съвестта, без да влага чувства и го правеше наистина много добре. При това сам.

В деня, преди да замине, той излезе с колелото си на брега и хвърли своя „Уебли“ колкото можа по-надалече в океана. Той бе изиграл ролята си. За четири години Тони беше убил девет души. Двама от тях англичани, а останалите информатори. Само една беше жена.

В Оксфорд Фалмаут се изяви отлично и по причини, известни само на него, след получаването на научна степен, постъпи в британската Сикрет Сървис. Никъде не се намериха компрометиращи данни за миналото му и МИ6 с удоволствие го приеха в редиците си. Никога повече не се върна в Ирландия.

— ... бъдеш заедно с първокласен специалист.

Фалмаут се върна към реалността.

— Извинявай — каза той, — имаше шум по линията. Би ли повторил пак?

— А, съжалявам. Виждам тази операция за двама души. Справката показва, че си много подходящ за плана и реших да те използвам в екип с един първокласен специалист.

— Кой е той?

— Казва се Хиндж. По-млад е, но е в Играта от няколко години. Наистина е добър. Смятам го за един от най-добрите. Участвал е в четири от нашите операции в екип и се представи великолепно.

— Разбирам.

— Съжалявам, но в бързината можах да направя справка за теб само на Ниво „А“. Участвал ли си някога в операция с размяна?

— В Рим. Преди четири месеца. Но беше малко по-различно. Ставаше дума за Червените бригади и се налагаше да измъкнем петима.

— О, разбира се, сега си спомням. Отлично изпълнение, искам да добавя.

— Благодаря. Въпреки това си остава рискован ход.

— Но колко е ефикасен, когато стане.

— Съгласен съм.

— Познаваш ли Каракас?

— Бил съм там, но не познавам града много добре. Познавам обаче един много добър местен шофьор.

— Чудесно.

— Срещу кого сме този път, банда революционери ли?

— Не, няма никаква политика. Просто сбирщина местни гангстери, обучени от Рафсалуди и опитващи се да изтръскат компанията, макар все още да нямаме точни данни какво представляват като противници.

— Рафсалуди понякога могат да бъдат доста неприятни.

— Така е. Работата е с премия. Седемдесет и пет хиляди.

Фалмаут тихо си подсвирна. Вече започваше да планира напред.

— Ще трябва да се извърши бързо. Може би до утре вечер. И определено не по-късно от другиден. Рискът ще нараства с всеки изминал час.

— Да, знам това. Нека да видим... днес сме понеделник, значи трябва да измъкнете Лавандър не по-късно от сряда вечерта.

— Добре — каза Фалмаут. — Ще играя. Предполагам, операцията е моя.

— Да, ти ще я водиш. Хиндж вече е проверен. Маями удобно ли е за теб?

— Прекрасно.

— Има полет на Пан Ам в десет и десет вечерта от Маями Интернешънъл. Каца в нула часа и трийсет и три минути. Хиндж ще може да пристигне не по-рано от осем сутринта. Лети през Мексико.

— Оръжие?

— Всичко, от което можете да имате нужда, ще бъде там. Връзката ви е Рафаел Доминьон. Номерът е 53-34-631. Както обикновено, на летището ще има пакет за теб.

— Добре. Как ще позная Хиндж?

— По снимка и с „Кемъл“, нали се сещаш?

— Ясно. Ще докладвам, когато приключим, освен ако се появят проблеми.

— Чудесно, сър, чудесно. Великолепно е, че ти ще водиш операцията.

— Благодаря. Дочуване.

— Довиждане.

Проклятие! Какъв гаден късмет. Какъв гаден, шибан късмет. Но ако Хиндж наистина е добър, Фалмаут щеше да може да се върне в Бахама до сряда. Ако О'Хара се появеше, помисли той, ще почака.

Пакетът беше доставен по куриер на гишето на Пан Ам петдесет и пет минути преди излитането. Фалмаут го отнесе в мъжката тоалетна, влезе в една от кабинките, седна на чинията и разгледа съдържанието му. В него имаше билет за отиване и връщане до Каракас, паспорт, шофьорска книжка, две кредитни карти на името на Ерик Слоан, пет хиляди долара в наличност и неподписани пътнически чекове, цветна снимка на Хиндж три на пет инча, малко неясна снимка на Лавандър, направена с камера „Полароид“, списък с имената на менажерите в завода в Каракас, потвърдена и предплатена резервация за „Таманако Хотел“ — най-добрия в града, и цигара „Кемъл“ с филтър, увита в алуминиево фолио. Той маркира края откъм филтъра с химикалка и постави цигарата в своя пакет „Житан“. Разгледа в продължение на няколко минути снимката на Хиндж, понечи да я изгори, но размисли и я пхна в портфейла при паспорта си. Подписа пътническите чекове и ги прибра заедно с банкнотите също в портфейла, после прибави към това и разписката за хотела. Разгледа известно време и снимката на Лавандър — дълъг като върлина човек с раздърпани дрехи и изтъняла коса, а когато реши, че го е запомнил, изгори фотографията и пусна водата в чинията.

После излезе от тоалетната и се отправи към гишето, за да се регистрира за полета.

Хиндж пристигна в десет на следващата сутрин. Пътуването от летището до Каракас беше неприятно поради горещината и влажния след вчерашния дъжд въздух. Буреносните облаци им обещаваха да залейт града всеки момент. В допълнение климатичната инсталация на таксито не работеше. Топъл, влажен вятър нахлуваше през отворените прозорци и Хиндж се чувстваше лепкав от пот и издухан от вятъра. Трафикът, както обикновено, беше гъст и изгорелите газове на двигателите дразнеха носа и гърлото му.

— Шибана бърлога — каза тихичко Хиндж на себе си.

Това не беше първото му идване в столицата на Венецуела. Познаваше града добре. Той изпълваше тясна, дълга девет мили долина между Авила — шестстотин и петдесет фута висок масив на

север и полите на планините Корд дел Мария на юг. Отвъд Корд дел Мария, още по на юг, нямаше нищо особено освен джунгла, пак джунгла и така до Бразилия. Възвишенията на Корд дел Мария винаги впечатляваха Хиндж като un rосо lосо — налудничаво място. Може би „шизофренично“ би била по-точна дума. На западните склонове се намираха едни от най-лошите бедняшки квартали на света, така наречените *ранчитос* — хиляди колиби и кирпичени къщурки, скупчени заедно в мизерията, докато на изток се намираха фантастичните имения на богатите и хората на властта, осеяни със скъпи домове, плувни басейни и частни клубове — еквивалента на Бевърли Хилс за Каракас.

Между тях се простираше централната част на града, „шибаната бърлога“ според Хиндж, забогатял от петрола, разраснал се прекалено бързо, който въпреки извисяващите се небостъргачи от стъкло и стомана, страдаше от същите болести, както и повечето процъфтяващи от конюнктурата градове. Беше презастроен, пренаселен, презамърсен, имаше ужасна телефонна мрежа, изпитваше недостиг на вода, изнемогваше от недобросъвестността на боклукчиите, гърчеше се от най-тежките задръствания на коли и беше жертва на най-грозните проститутки на света.

Но вечер блестеше като витрина на „Тифани“.

Хиндж избърса потта от челото си и се опита да игнорира неудобствата.

Дявол да го вземе, та той можеше да е и в Йоханесбург.

Шибана бърлога, при това на квадрат.

Опита се да помисли за задачата. Някъде там, сред трите милиона жители, в кошмара на централната част или сред нищетата на *ранчитос*, се намиреше бедния, стар Лавандър, като грешник сред молещи се, с тази разлика, че именно молещите се трябваше да потърсят спасение за душите си. Добре, помисли Хиндж, ако аз и Спетро не го измъкнем, значи просто не може да бъде измъкнат.

Бяха настанени в най-добрата част на града. Благодаря ти, Куил, поне за това. Всичко беше първокласно. Хиндж се регистрира и взе ключа за стаята си. Отказа помощта на пиколото. Целият му багаж се състоеше от пътна чанта, изработена от черна коприна за парашут. Стаята се намиреше на четвъртия етаж.

Добре. Хиндж не обичаше да е прекалено на високо. Веднъж в Банкок беше попаднал на пожар в хотел и оттогава страхът му от подобно бедствие беше параноичен. Асансьорът го изкачи бързо до етажа. Стаята беше голяма, пищно обзаведена и с чудесен изглед към *телеферико* — лифт от швейцарски тип, който превозваше богатите от едната страна на склоновете на Авила до другата, където на дванайсет мили на север се намираше Карибско море.

Остави чантата си на бюрото, отвори я, извади чисто бельо, риза, чорапи и панталони в цвят каки. Усещаше някаква тревога да циркулира по нервните му пътища. Беше се настроил вече за задачата, но изпитваше особена възбуда от факта, че партньорът му се намира в съседната стая. След цели десет години в този бизнес, най-сетне щеше да се запознае с *il Spettro* — Фантома — според легендите най-опитния убиец и човек, който едва ли не може да те порази само със сърдит поглед.

[1] Английска мярка за вместимост, равняваща се на малко над половин литър. — Бел.пр. ↑

7.3

По същото време, когато Хиндж пътуваше към хотела в Каракас, О'Хара спря с колата си пред входа на разкошния стар хотел в Сейнт Луцифер.

„Льо Гран Густавсен“ беше построен на склона на хълм, извисяващ се над Бон Тер, и от него се откриваше изглед към лазурносиньото Карибско море. Високи палмови дървета се издигаха по протежение на кораловата улица, водеща към главния вход. Нищо тук не се бе променило от последното идване на О'Хара. Винаги, когато се приближаваше към входа, О'Хара се чувстваше така, сякаш е бил загубен някъде из времето. Обширният четириетажен девствено бял викториански хотел представляваше може би най-елегантния пищно натруфен замък на света. Беше отрупан със заврънкулки, филиграни и арки от ковано желязо; широки балкони минаваха по периферията на втория и трети етаж; самата сграда беше оградена от високи папрати и палми. Главният етаж на хотела беше всъщност втория. Най-долният етаж — някога използван като мазе и изба за вина, беше превърнат в нещо подобно на мини международен базар. Зад френските врати бяха дискретно разположени магазини за сувенири със стока от Англия, Испания и Далечния изток. Един известен френски коафьор разполагаше с малък салон. На щанда за вестници имаше периодични издания от почти всяка страна по света, включително Русия. Пред входа на хотела тихо бълбукаше фонтан, от двете страни на който се виеха ескалатори, извеждащи към първия етаж и главния вход.

Хотелът беше построен като инвестиция от норвежкия корабостроител Олаф Густавсен през 1892 година. След три отегчителни съпруги и девет деца, накрая старият Гус реши да плюе на всичко и се усамоти в островния си замък, където се ожени за местна хубавица, която му роди син, умирайки при раждането. Гус приветстваше имигрантите, наемниците, журналистите, описващи туристически забележителности; изморените стари шпиони, изпратени тук за последна задача, както и всички останали, които можеха да му предложат някоя интересна история. С течение на годините той, макар

и неохотно, се беше примирил с канализацията, водата и електричеството. Синът му, малкият Гус, който прекарваше повечето от времето си в риболов, продължи традицията на безвкусна елeгантност, но никога не допусна поставянето на климатични инсталации или телефони по стаите. Съобщенията бяха приемани от който се случеше на телефона на рецепцията и можеше да бъдат, както и да не бъдат, предадени на лицето, за което се отнасяха. Външно погледнато, нищо не се бе променило от 1892 година досега, с изключение на поредния слой бяла боя по стените. Единственият повей на модерните времена беше малкият неонов надпис покрай пътя за хотела, на който пишеше:

LE GRAND GUSTAVSEN HOTEL
Представя
ШЕСТОПРЪСТИЯ РОТШИЛД
МАГЪОСНИКА НА КЛАВИШИТЕ
ПРЕДСТАВЛЕНИЯ ВСЯКА ВЕЧЕР

Магъосника вероятно беше подкупил стария мръсник, за да се съгласи да постави тази табела.

На входа стоеше грамаден негър, облечен в бяла риза с къси ръкави и черни панталони.

— Bonjour, monsieur — каза той и взе куфара на О'Хара.

— Bonjour — отговори О'Хара. — Merci.

Мястото си бе останало все така живописно. Докато оправяше сметката с шофьора на таксито, появиха се двама мъже. Бяха набити ниски негри, всеки килнал сламена шапка над ухо, с по един боен петел в ръка. Зад тях, гълтач на огън, очевиден аматьор, мушкаше и вадеше пламтящ факел в устата си.

— Excusez-moi, monsieur, s'il vous plait — каза единият от негрите с бойните петли, поздрави със сваляне на шапката и се усмихна достатъчно широко, за да се види златният зъб отстриани в устата му. — Parlez-vous francais? Habla Usted Espanol? Speak English?

— Je suis americain — отговори О'Хара.

— А, мосю! Вие имате привилегията да се срещнете с най-великия соф на островите. Този приятел веднъж изкълва цял тигър до

смърт.

Петелът явно беше виждал и по-добри времена. Гребенът му беше изкълван и разкъсан и освен това имаше само един крак.

— Merde! — възкликна спътникът му. — Една сляпа престаряла кокошка веднъж му изкълва крака. — Той вдигна своя петел високо във въздуха: — Този момък веднъж уби орел по време на полет.

— Ха! Какви лъжи! Мосю, десет долара american и ние ще решим спора пред вас в този момент — каза човекът с еднокраката птица.

— Друг път — извика О'Хара през гръб, следвайки портиера по стълбите към централното фоайе.

Двамата местни жители не се обезсърчиха.

— Je m'appelle Toledo. Donnez-moi de vos nouvelles! — извика собственикът на еднокракия петел след него... „Казвам се Толедо. Обадете ми се!“... и всички се засмяха.

Двойната френска врата водеше към необятно помещение, което изпълняваше функциите на фоайе, бар, чакалня, ресторант и рецепция. Веднага зад вратата имаше огромно бюро, отрупано с писма, сметки, телеграми, съобщения и един античен френски телефон. Старомодната книга за регистрация на хотела лежеше отворена в единия ъгъл. Дървеният плот на бара, излъскан от времето, се намираше отляво. Дългата двайсет фута цинкова ламарина, с която беше обкован тавана, навремето бе украсявала главната зала на френска кръчма, докато Густавсен не я беше спечелил от собственика ѝ на бакара, за да я докара на острова с цената на огромни разноски. Един собственик на ранчо от Монтана беше дал на стареца месингова плоча, когато ламарината бе пристигнала. Плочата беше монтирана в единия край на бара и на нея пишеше: „Честно спечелена на хазартна игра между стария Густавсен и Жерар Тиран в Париж на 4 декември 1924“.

Отдясно на бюрото се намираше ресторантът, който не представляваше нищо повече от няколко маси с плетени столове, но храната се приготвяше от местен младеж, обучен на кулинария от предишния главен готвач, великия Газеран. Дори само храната си заслужаваше екскурзията до острова.

Самата стая беше колекция от редки и странни предмети и неща, оставени, дарени или разменени на бара срещу пиене: самолетно витло, закрепено в центъра на тавана, ветроупорни фенери с най-

различни форми и размери, огромна котва, непомръдната от мястото си в единия от ъглите вече трийсет и четири години, съд за изстудяване на вино, даден на Густавсен уж лично от Хемингуей, австралийска шапка за ходене из джунглата, духало и няколко стрели, за които легендата говореше, че били оставени от някакъв пигмей в летен костюм от американски плат. Имаше няколко фотографии с автографи на борци, боксьори и музиканти, които висяха под ъгъл по стените, а голяма морска риба висеше препарирана над пианото. В стаята цареше полумрак и беше приятно хладно, а въздухът се раздвижваше благодарение на пропелерите по тавана.

— *Tiens, voilla le Marin! Bonjour, bonjour, mon ami* — извика някой на бара и О'Хара напрегна зрение, за да види, че съдията Жоликьор се приближава в тъмнината към него.

Съдията Жоликьор спря на няколко фута от О'Хара и застина за миг, сякаш се наслаждаваше на камина.

— *Alors!* — каза той. — Не си мръднал. Явно изгнанието ти е понесло добре.

Беше дребен жилав мъж, всеки инч от когото беше наситен с елегантност. Облечен бе в бял ленен костюм с жилетка, носеше вратовръзка в сигнално червен цвят и беше забол кървавочервен карамфил на ревера си. Ботушите му бяха от черна английска кожа, а бастунът му бе инкрустиран с емайл и завършваше с изработена на ръка дръжка във формата на лебед, обкована със злато. Къдравата му черна коса бе сресана назад, а когато заговореше с културния си отработен глас, правеше това на префинен креолски, макар от време на време да преминаваше за по-голям ефект на френски, който използваше като учен. Жоликьор бе хаитянин, напуснал страната си, преследван по петите от Тонтон-ите — зловещата тайна полиция на Папа Док. Какво точно беше направил, за да си навлече омразата на диктатора, оставаше загадка. Жоли, както той предпочиташе да го наричат, никога не обсъждаше миналото. Но се говореше, че е пристигнал на Сейнт Луцифер с двеста стодоларови златни соверена, скрити в кухия му бастун и незабавно бил изработил младия Гус да го приеме като официален посланик на добрата воля. За Гус беше изгодно Жоли да се навърта наоколо. Той придаваше на хотела му класа.

— Така е — каза О'Хара. — Но и ти, Жоли, ти също никога не си изглеждал по-процъфтяващ. Как вървят нещата?

— Няма да повярваш. Благодарение на новите хотели почти не ми остава време за мен самия. Merci, merci, Monsieur Хилтън, Шератон, както и вие, Мистър Домакин. — Той изпрати въздушна целувка в неопределена посока. — Трябваше да създадем трето вуду шоу, просто за да отговорим на желанията на туристите.

— На този остров няма вуду^[1]?

— Вече има, Marin. До момента съм повикал осемнайсет семейства от Порт-о-Пренс. Само от бакшишите изкарват за една нощ повече, отколкото правят за година в Хаити.

— Сега разбирам, че номерът с петлите на входа е също твоя идея.

— Oui. Видя ли и гълтача на огън? Той добавя особен колорит към схватката на петлите.

— Знаеш ли, ще трябва да купиш на единия от хората си нов петел. Онзи еднокракият не изглежда достоен дори да бъде изяден.

— Ей, Моряко, ти не знаеш какъв гаден характер има тази птица. Помисли сам, ти нямаше ли да си гаден, ако беше грозен и трябваше да подскачаш на един крак, за да се запазиш да не ти изкълват мозъка? Certainement това е световният шампион между еднокраките соф.

— Трябва да ти призная, Жоли, че измежду всички изобретателни хора, които съм виждал през живота си, ти си най-находчивият. Ти си просто кралят на всички обаятелни мошеници.

Лицето на Жоли грейна. В кафявите му очи проблесна благодарност.

— О'Хара, ти си истински cavalier — и той се поклони с изящество.

— Каж ми сега, къде е le Sorcier? — осведоми се О'Хара.

— Чака те. Venez avec moi.

Жоли го поведе към вътрешността на хотела, покрай бара и по един къс коридор. После енергично почука на една от вратите с бастуна си.

Приглушен глас зад вратата избоботи:

— Боже господи, Жоликьор, влез и пощади проклетата ми врата.

Жоли пристъпи в стаята пръв и с апломб обяви:

— За мен е удоволствие да обявя пристигането на le Marin, Моряка, който изостави изгнаничеството си.

— Страшна работа — изкоментира Ротшилд.

После човекът, когото наричаха le Sorcier, скочи и прегърна с двете си ръце О'Хара.

— Жоли — нареди той, — иди на бара и им кажи да донесат най-добрата бутилка „Наполеон“, която имат, с две чаши.

— Дали чух „Моля“? — попита Жоли оскърбено.

— S'il vous plait, да те шиbam — допълни Ротшилд.

— И само две чаши?

— Окей, Жоли, нека са три.

— Tout de suite — каза дребничкият мъж и излезе бързо.

— Боже, Моряко, изглеждаш по-добре, отколкото последния път, когато се видяхме. Изглежда бягането за спасяване на кожата ти се отразява добре.

Времето и островите бяха променили акцента му, но той все още отчетливо си беше от Източен Манхатън. Магьосника бе строен мъж, висок почти колкото О'Хара, с плътен слънчев загар, високи скули и твърда, решителна челюст. В очите му постоянно имаше удивление, а ъгълчетата на устата му бяха готови всеки миг да се разтегнат в усмивка, което той често правеше. Това отразяваше начина, по който той гледаше на живота. За Ротшилд животът представляваше шега, която чакаше да убоде с последната си реплика, а на света той гледаше като на лудница, пълна с френетично боричкащи се безнадеждно умопомрачени.

Незапалена цигара висеше отдавна забравена в ъгъла на устата му, а във въздуха се долавяше сладкият аромат на марихуана.

— Ще запалиш ли? Правят ги тук, а тревата отглеждат горе, в планината.

— Не разполагам с време, Майкъл. Не мога да си позволя да загубя в несвяст цял ден след твоята цигара.

— Както желает, Моряко. Сядай.

Магьосника почна да рови из джобовете на дрипавите си джинси, а после из тези на избелялата си работна риза, търсейки кибрит. Носеше бели ръкавици. Ротшилд винаги беше с бели ръкавици. Не че се притесняваше от факта, че му липсваха двата малки пръста на всяка от ръцете — това не го притесняваше и в най-малка степен. Носеше ги, понеже хората по-малко се притесняваха от дефекта му и обръщаха повече внимание на начина, по който свиреше

на пиано, ако не виждаха мястото, където трябваше да се намират липсващите пръсти.

Стаята бе преоборудвана на малък кабинет, в който цареше хаос; имаше бюро, древно полуразпаднало се кресло, чиято кожена тапицерия се бе отпрала и два ръждясали железни стола за посетителите. Във всяка дупка и отвор на бюрото бяха напъхани какви ли не неща. Най-накрая той откри кибрит сред боклуците и запали. Пое дима дълбоко и въздъхна с облекчение.

— Какво правиш в офиса на Гус? — попита О'Хара.

— А-а, това е дълга история. Но за да я скъся, ще ти кажа, че Гус младши умря.

О'Хара бе искрено опечален.

— Да — каза той, — отишъл си е един от големите.

— Голям мъж наистина — съгласи се Ротшилд. — Един ден излезе сам за риба, но не се върна. Открихме го на другия ден точно когато лодката му заобикаляше Саут Спайк. Сърдечен удар. Сигурно се е борил с голямата. Пръчката още беше в гнездото, а тялото му беше привързано за седалката. Каквото и да е било, умрял е, мъчейки се да го изтегли. Рибата, естествено, я нямаше, а куката беше изправена.

— Не мога да измисля по-добър начин за един старец да си отиде — прошепна О'Хара.

— Както и да е, старият мръсник ми остави всичко, даже и парите си! Можеш ли да повярваш, Моряко? Представяш ли си, остави всичко на мен!

— Голяма отговорност, приятелю.

— Да, вече започнаха да ме притискат за климатичните инсталации. Но казвам на всеки — хей, това го има в завещанието на Гус! Не мога да променя нищо. Доверието му в мен е нещо свещено.

Жоли се върна с бутилката бренди и напълни трите чашки почти до ръба.

— Merci bien — каза О'Хара.

— Ce n'est rien — отговори малкият мъж и вдигайки чашата си, предложи тост: — A votre santé.

— За деня на последното причастие! — откликна О'Хара на английски.

— Дявол да го вземе, организирахме на стария Гус изпращане, от което и един цар би се почувствал щастлив — каза Ротшилд. — В

завещанието си беше написал, че иска погребение на викинг, както в Beau Geste, ако си спомняш, с Гари Купър, където опожаряват форта, докато Браян Донлийви лежи в краката му.

— Този филм е отпреди да съм се родил — обясни О'Хара.

— И аз също, но съм го гледал дузина пъти по телевизията. Както и да е, така искаше да си отиде и стария Гус, затова изпратих Кристоф в града, където той хвана едно от помиърчетата, които джафкат по улиците, после наех половин дузина рибарски лодки, натъпкахме ги с бутилки от бара, натоварихме пианото на голямата лодка на Дюпре, качихме всички гости на хотела и се изнесохме отвъд Саут Спайк, а там положихме кучето в краката му и аз запалих шибаната рибарска лодка. Искam да кажа, лодката с тялото на Гус, кучето и всичко в нея. А аз свирех на проклетото пиано и всички се изпонапихме като на китайска Нова година. Беше красиво. Сигурен съм, че Гус е плакал, където и да се е намирал. Защото всички останали плакахме. Лодка за трийсет хиляди долара, Моряко, която ние изгорихме до ватерлинията. Дявол да го вземе, защо не? Все още имам шифровани сметки на всеки остров из шибаните Кариби. До момента събрах над триста хиляди долара, а още не съм опрял до Швейцария. — Магьосника се надвеси над масата и намигна: — Само бог знае какво има в сметката там. — Той се облегна обратно и отпи от брандито: — Както и да е, в момента пред теб е собственикът на това проклето място. Така че, ако не се държиш добре, може да се окаже, че резервацията ти се е загубила.

— Всичко е на път да се промени, Майкъл. Големите вериги хотели вече са разкрили Сейнт Люси.

— Да — потвърди Жоли. — Bonjour, рай.

— По дяволите, те никога няма да дойдат тук. Имам предвид клиентите. Това влиза в задълженията на Жоли — да ги отблъсква. Но точно преди да открият новите хотели, един ден цъфнаха трима типа. От онази разновидност, Моряко, които си ядат ноктите за закуска. Идват те, облягат се на гишетото отвън и започват да ми обясняват как ние — ние, забележи! — сме щели да превърнем фойето, бара и ресторанта в казино, как те щели да го управляват вместо мен, а аз съм щял да получавам цели десет процента. Десет шибани процента, ясно ли ти е? Поглеждам, значи, единия от типовете право в очите и му казвам — О'Хара, ще се гордееш с мен! — казвам му, ей така: „Няма

да я бъде!“. Пичът с кривия нос леко се отдръпна, погледна другите двама шегобийци, те поглеждат мен на свой ред и ми хвърлят по една от онези усмивки, които казват ясно: „Може и да ти изглежда като усмивка, но ние ще ти прережем гърлото“, след което Кривия нос пита: „Няма да я бъде, ли?“. Така, недоверчиво. Отговарям му: „Не чу ли, копеле. Няма да я бъде. Н-я-м-а...“ и му го повтарям буква по буква, натривайки му го в носа. За миг атмосферата се нажежава, окей, честно ти казвам, нажежи се. После хвърлям ведрото със студена вода. Казвам им: „Това място тук се използва от ЦРУ. Ако искате да започнете гангстерска война с федералните власти, окей, започвайте да стреляте. Но хазарт тук няма да се играе. Точка. Ясно ли ви е? А сега, довиждане, да ви шиbam!“.

— И?

— Те се спогледаха, погледнаха ме отново, после се сбогуваха, вдигайки пръст до шапките си и се изнесоха на пръсти. Беше преди година и половина. Не съм имал проблеми оттогава. Виж какво ще ти кажа, Моряко, защо не зарежеш всичко и не дойдеш тук като мой партньор. Имам нужда от някого, който да ми помага. Аз съм нищо като бизнесмен. Това, което досега ме спасява, е, че същото се отнася и за останалите на този побъркан остров.

— Оуі, той има нужда от помощ — потвърди Жоли.

— Ако се хвана в бизнеса с тебе, ще фалираме за една седмица. Та аз трябва да си събуя обувките, за да преброя до единайсет. По-добре да поговорим за Фалмаут, окей?

— Ти си тук от десет минути, само от десет скапани минути и вече искаш да говорим сериозно.

— Не разполагам с много време.

— Господи, та ти още не си се срещнал с Исидор.

— Кой е Исидор?

— Ха! Кой наистина е Исидор? — възкликна Жоли.

— Изи е новият ми партньор. Живее тук, зад тази врата.

— Майкъл...

— Un moment, приятелю — каза той, извади връзка ключове и отключи вратата.

— Исидор?

В действителност Ротшилд беше завоювал уникалното си положение в разузнавателната общност благодарение на случайността. Той просто се бе оказал там където трябва и когато трябва, свирейки на пиано в невзрачен бар, наречен „Синьор Колада“ в Монтего Бей, Ямайка. Един агент на ЦРУ на име Джеръм Оскарфийлд се превърна в неволния катализатор на целия гамбит.

Оскарфийлд имаше нужда от пощенска кутия. И видя пред очите си щастливия Шестопръст, Магьосника на клавишите, който свиреше нота след нота, мелодия след мелодия, месец след месец. Перфектната пощенска кутия. Една вечер Оскарфийлд мушна на Ротшилд малък запечатан плик.

— Ти патриот ли си? — попита Оскарфийлд шепнешком.

— Американски или световен? — поиска да уточни Ротшилд.

— Американски! — отсече Оскарфийлд, леко обезпокоен.

— Абе аз само се пошегувах — успокои го Ротшилд. — Аз съм червен, бял и син^[2] до мозъка на костите си.

Оскарфийлд почувства облекчение.

— Сега ме слушай внимателно. Ще ти се представи човек на име Боло. Ще те помоли да изспириш „Луна над Маями“ и по това ще разбереш, че той наистина е Боло.

— Не свира по поръчка! — информира го Ротшилд.

— Не е необходимо да спириш мелодията — обясни Оскарфийлд, чието търпение започваше да се изчерпва. — Това е като парола, за да разбереш, че наистина е той. Просто избери удобен момент и му предай плика.

— Някой друг може да ме накара да изспирия „Луна над Маями“. Песента е много популярна. Ще ти кажа една песен, която още никой не е искал да чуе...

— Песента няма никакво значение — каза Оскарфийлд, прекъсвайки Ротшилд в началото, но гласът му беше започнал да изтънява. — Няма защо да спириш песента. От значение е комбинацията. Той ще ти каже: „Добър вечер, името ми е Боло, ще изспириш ли, ако обичате «Луна над Маями»?“. Можеш да му кажеш да върви да го духа, това ми е все едно, но просто му дай този шибан плик. В него има двеста долара за теб.

— А! — каза Ротшилд. — За две стотачки с удоволствие ще му изспирия „Луна над Маями“.

Оскарфийлд отново се опита да говори тихо. Усмихна се, макар и с нежелание.

— Недей да свириш тази песен. Кажу ми, че не я знаеш. Забрави за шибаната песен. Помни само „Боло“ и „Луна над Маями“. Това е всичко, което трябва да направиш.

— Дадено — съгласи се Ротшилд. — Как изглежда този Боло?

— Аз... аз не знам как *точно*... изглежда той. Никога не съм... го... Виж какво, няма значение как изглежда.

Оскарфийлд остана загледан в Ротшилд известно време. Идеята вече не му се струваше толкова добра. Но реши да опита още веднъж:

— Нека опитам пак — каза той. — Човекът, който се казва Боло, ще дойде и ще поиска от теб да изсвириш „Луна над Маями“. Когато го направи, дай му този плик. Това е като парола, разбираш ли? Кой го интересува как изглежда онзи. Не ми пука, дори ако прилича на Кинг Конг, стига да ти каже паролата. Окей?

— Добре, ставаме партньори — каза Ротшилд и подаде ръка.

— Не прави това — ужаси се Оскарфийлд. — Могат да ни видят. Прибери си ръката. Ето, вземи това.

— Какво е това?

— Двестате долара.

— Сделката си е сделка — каза Ротшилд и точно когато Оскарфийлд тръгна да излиза от „Синьор Колада“, изчука началото на „Луна над Маями“.

Всъщност Ротшилд само разигравал Оскарфийлд. Всички, от майстора на сладкиши до портиера, знаели с какво се занимава Оскарфийлд. Първоначално Ротшилд просто не искал да го възприема на сериозно. Но ето че една вечер цъфнал самият Боло. Няма кой друг да бъде. Бил с габаритите на камион „Мак“, носел тъмни очила посред нощ и сменил масите три пъти.

Той бил. Кой друг, помислил Ротшилд. Неспокоен като проповедник на нудистки плаж. Но ако това е тайна задача, защо е трябвало да изберат човек с размерите на планината Ръшмор.

Отговорът, както научил след време, бил, че очевидното често му убягвало.

В мига, в който обявил музикална пауза, Боло се изправил и застанал зад гърба му. Подал ръка с площта на капака на пианото.

— Аз съм Боло — казал той.

— Добре — съгласил се Ротшилд.

— Знаеш ли „Луна над Маями“?

— Не изпълнявам поръчки.

Боло се сащисал. Просто не бил програмиран за шеги.

— Знаеш ли „Луна над Маями“? — повторил той.

— За това ли става дума? — поискал да разбере Ротшилд и изсвирил с уста мотив от „Падат звезди над Алабама“.

Боло огледал цялото помещение, без да помръдва глава.

— Не знам дали става дума за това — казал той. — Дявол да го вземе, къде е шибаният плик?

Схващайки най-сетне, че грамадата е абсолютно лишена от чувство за хумор, Ротшилд тайно му предал плика.

— Ще те смачкам, да знаеш! — изръмжал Боло с нисък глас и се изнесъл от заведението.

Ротшилд решил, че това е краят на мисията му. Но две седмици по-късно Оскарфийлд се появил отново.

— Чудесно си се справил — доверил му той. — Наистина си изпитал стария Боло. Разказаха ми за случая. — И подал незабелязано на Ротшилд още две стотачки.

Четиристотин долара за това, че не изсвирил „Луна над Маями“. Ротшилд бил впечатлен. След това Оскарфийлд често го използвал като пощенска кутия. Боло повече не се появил. Скоро след това и друг агент решил да използва Ротшилд като пощенска кутия в Карибския регион, след това трети. Появил се и Хейвършам, английски агент на МИ6, после някакъв израелец на име Силвърблат, французин на име...

В течение на пет години Ротшилд станал пощаджия за цялата разузнавателна общност в Карибите. Научил се ловко да отваря на пара пликовете. Захванал се с криптология. Превърнало се в хоби. Разчитане на шифри. Поддържане на картотека. Кръстосани справки. Преди да мине много време, Ротшилд вече осъзнал, че агентите по островите прекарват по-голямата част от времето си във взаимно шпиониране. Понякога дори агенти на една и съща централа се занимавали един с друг. Цялата тази лудост допаднала особено силно на любовта на Ротшилд към перверзното. Започнал да усеща в себе си силата на властта. От време на време леко преправял съобщенията, просто за да види какво ще стане. След един подобен опит едва не

поставил началото на революция в Гватемала. Било чудесно. И давало на Магьосника един напълно нов поглед върху живота.

Така че когато се прехвърлил на Сейнт Луцифер, за да стане пианист в резиденцията на великия Густавсен, епицентърът на Карибската разузнавателна дейност по най-естествен начин се пренесъл с него. Ротшилд станал толкова важна фигура, че веднъж, когато отпътувал за Щатите в триседмичен отпуск, цялото разузнаване в района излязло от релсите. Имало момент, когато цели осемнайсет агенти, представляващи всяка голяма страна по света, отседнали в „Гранд Густавсен“ в очакване le Sorcier да се завърне.

Когато се сдобил с Исидор, той печелел по пет хиляди месечно от хонорари и получавал парите си от ЦРУ, КГБ, Сюрете, МИБ и всяка друга централа в мрежата.

Исидор разкрил пред него нови хоризонти. С помощта на Исидор неговата мощ станала още по-голяма.

— Voilla! Позволи ми да ти представя Изи — каза Ротшилд и отвори вратата към стаята на Исидор.

Стаята на Исидор се оказа вграден стенен гардероб.

Самият Исидор представляваше персонален компютър модел „Apple II“.

О'Хара го гледаше, онемял от възхищение. Машината беше красива. Имаше клавиатура, до която се виждаше телефонна гарнитура, притежаваше собствен монитор и беше свързана към принтер „Кюб“. Самата кутия, в която се намиреше мозъкът на Изи, беше с размер около един квадратен фут, три тесни отвора отпред и голям квадратен червен индикатор за готовност. Към телефонния модем беше включен и касетофон, а самият телефон беше със слушалка.

Ротшилд беше вкарал цяла планина с информация в него. Но той предоставяше компютъра си и на други агенти, винаги напускайки стаята, за да им даде възможност да въведат собствените си пароли и да се свържат с базите данни в изчислителните центрове на своите страни. В стената имаше вградена замаскирана видеокамера, за да събере информацията, необходима му, за да получи достъп до главните компютри на болшинството от големите разузнавателни централи по света. Подслушвайки телефона, свързан към компютъра, той можеше да узнае останалите подробности, убягнали на обектива на камерата и

така бе в състояние да установи връзка с базите данни, където пожелаеше.

Хобито му беше забележително.

И даваше възможност на Магьосника да се превърне в един от най-опасните хора на света.

След като обясни възможностите на вълшебната си играчка, Ротшилд седна пред компютъра и разпери ръце:

— Е, какво ще кажеш? — попита той гордо.

— Значи искаш да ми кажеш, че можеш да се подвключиш към главните компютри на ЦРУ, КГБ и така нататък? — поиска О'Хара да разбере дали е схванал правилно.

— В повечето случаи само на ниво „2“, но в някои случаи мога да чета най-секретните им досиета.

— Откъде намери това нещо?

— Купих го в Маями. Но това може да направи всеки. Номерът е да се научиш да го използваш по начина, по който го правя аз. Нека ти покажа как работи. — Той плъзна картината на стената встрани и зад нея се показва вратата на голям сейф. Магьосника набра кодовата комбинация и отвори сейфа. Беше пълен с аудио и видеокасетки, и флопи дискети. Той извади отвътре касетофон и три дискети.

Постави по една от тях в трите процепа на компютъра и мушна касетата в касетофона.

— На дискетите е записана информация — обясни той. — На първата е програмата. Тя кара всичко това да работи. На касетата е записана информацията за достъп през телефона. След като включи компютъра през телефона, ще ми трябва да знам паролите, след което ще мога извеждам информация на екрана или на принтера.

Той вдигна слушалката и набра номер.

— Надявам се днес телефоните да работят — каза той. — В момента избирам номера за връзка с Ленгли.

— Говориш за компютъра на ЦРУ?

— Да.

Жоли сръга О'Хара с лакът.

— Той прекарва толкова дълго тук, че наистина има нужда от някой за бизнеса — прошепна той в ухото му.

Ротшилд натисна бутона за включване на външния говорител на телефона. О'Хара чуваше сигнала за позвъняване. След малко се чу

глас: „Тук е База 1 в Ленгли. Идентифицирайте се, моля“.

Ротшилд остави слушалката на вилката, монтирана отстрани на компютъра и натисна бутона „Play“ на касетофона. Записан на лентата глас произнесе: „Обажда се Оскарфийлд, достъп С-1, ниво 2“.

Ротшилд натисна бутона „Pause“ на касетофона.

Гласът от говорителя продължи: „Проверката на гласа е позитивна. Достъп, моля“.

Ротшилд пак натисна „Play“: „Ниво две, достъп до досиетата“.

Гласът отговори: „Проверка за ниво две, достъп до досиета...“ и след малка пауза: „Моля, продължете“.

Ново натискане на „Play“. Гласът на Оскарфийлд обяви: „Връзка чрез модем, ниво две“.

Чу се слаб мелодичен звук и екранът на монитора се изпълни с въпроси с оставени места за отговорите. Ротшилд започна да ги попълва:

Код на достъпа: оперативна дейност

Сфера на дейност: операции

Достъп на агента: 1-2

Код на агента: b-532

Име на агента: О'Хара, Франсис

Бил ли е агентът на служба: да

Към коя агенция: ЦРУ

Ниво на извадката: базово

Снимки: да

Друга информация: не

Обработка на заявката...

Индикаторът отстрани на компютъра започна да мига. След две-три секунди спря и на екрана се появи съобщение:

Моля, въведете кода, за да продължите...

Ротшилд набра две-три-пет от клавиатурата, екранът за миг се изчисти и после на него се появи досието на О'Хара.

— Проклет да съм, ако вярвам — прошепна О'Хара.

— Това наистина е магия — обади се Жоли. — Той може да говори с целия свят чрез този компютър.

Ротшилд натисна някакъв клавиш и малкият бял курсор се втурна по екрана. Но когато стигна до полето, озаглавено „Текущи задачи“, там се появи:

Обектът изпълнява специална задача.

Строго секретна.

Не се очаква контакт с него през следващите месеци.

— Разбираш ли, Зимния наистина се е опитал да си скрие задника, Моряко. Доколкото може да се разбере от това досие, ти изпълняваш задача като дълбоко законспириран агент на ЦРУ. По този начин той не трябва да дава обяснения за теб може би в продължение на една година, когато информацията във файла ще трябва да се актуализира. Но след месец или два той ще напише доклад, че задачата ти е приключила, а малко по-късно ще обяви, че си излязъл в оставка. И поне от това досие никой никога няма да разбере, че цяла година си се крил, спасявайки се от проклетите му наемници.

Ротшилд набра „достъп, снимка, текуща“, натисна бутона за въвеждане и на екрана се появи компютърно обработена снимка на О'Хара. Беше в униформа на военноморските сили.

— По дяволите, тази снимка е направена, когато бях военен — възрази О'Хара.

— Приличаш на дете — обади се Жоли.

— Понякога нещата наистина изглеждат странно — съгласи се Магьосника.

— Как ти хрумна тази идея, Майкъл?

— Няма да повярваш, но прочетох за компютъра в „Ню Йорк Таймс“. Първоначално си помислих, че става дума просто за една скъпа играчка. После започнах постепенно да осъзнавам потенциала. Човече, аз мога да се включа в „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Поуст“, Юнайтед Прес Интернешънъл. Само кажи къде.

— Виж какво, мисля, че Изи действително е страхотен. Но в момента трябва да мисля за други неща.

— Ако се безпокоиш да не изпуснеш Фалмаут, забрави това. Фалмаут ми каза да ти предам писмото, когато и да се появиш. Спомена, че ако ситуацията се промени, той ще се обади и че тогава трябва да изгоря плика. До момента не се е обадил. Ако го направи, ще му кажа, че си на път.

— Какво писмо?

Ротшилд бръкна в едно от отделенията на бюрото, извади голям плик и го подаде на О'Хара.

— Трябва да отидеш до едно туристическо бюро във Форт Лодърдейл — каза небрежно Ротшилд. — Един от туристическите агенти там, жена на име Яскоуиц, знае какво трябва да направи.

О'Хара погледна Ротшилд.

— Ти си го прочел? — попита той възмутено.

Ротшилд се сгуши и се загледа оскърбен в пода.

— Силата на навика — обясни той. — Знам, че е ужасно. Прости ми.

В плика имаше билет до Форт Лодърдейл и листче хартия, на което беше написано: Потърси Керъл Яскоуиц, туристическа агенция „Андерс“, под което бяха написани адреса и телефонния номер на агенцията.

— Не е много щедър на думи, а? — изкоментира Ротшилд.

— Що за въртележка е това? Защо не ми нареди просто да отида в Лодърдейл, а най-напред ме накара да мина оттук?

— Мисля, че го прави, защото има доверие в мен. Тази Яскоуиц е само туристически агент. Той се нуждае от мен като посредник просто за в случай, че нещо се издъни.

— Какво да се издъни?

— Онова, с което двамата сте се захванали. Той не ми обясни нищо, Моряко, каза само, че санкцията срещу теб е вдигната, че очаква да се срещнете и че всичко е много потайно и не бива да става предмет на слухове. Това е, което знам. — Той се наведе към О'Хара с въпросително извита вежди и попита: — Не искаш ли да ми разкажеш?

— Oui — допълни Жоли, — вече седмици наред се опитваме да се досетим за какво става дума.

— Не още — отказа О'Хара.

— Майната му. Любопитството ми ще ме изяде жив вече три месеца, а ти само казваш „Не още“.

— Нямам какво да ти кажа.

— Добре тогава, можеш да излетиш в седем вечерта и ще бъдеш в Маями към десет. Или можеш да останеш тази нощ тук, за да изпразним тази бутилка и да наваксаме пропуснатото през последните две години.

— Аз съм за бутилката — съобщи Жоли и посегна към нея, за да долее чашите.

— Майкъл, долетях от Япония през Бостън дотук за по-малко от три дни и опашката ми се влачи. Разликата във времето ме измъчва. Но напрежението ме побърква и ще остана в това състояние, докато не разбера какво става с Фалмаут, поради което не мога да бъбря празни приказки, докато не го открия. Затова, Жоли, налей още по глътка и направи необходимото самолетът за Маями да излети довечера... с мен на борда.

[1] Ритуален магьоснически обред, свързан с жертвоприношение, произхождащ от Хаити, но разпространил се и из някои страни на Централна Америка и Африка. — Бел.пр. ↑

[2] Това са цветовете на американското знаме. — Бел.пр. ↑

8.

Когато Хиндж пристигна в хотелската си стая, първата му работа бе да вземе душ, а след него да изсуши косата си със сешоар. После той остана прав и гол пред огледалото. Тялото му беше твърдо и стегнато, жилите му изпъкваха като въжета на мускулите. Погледна белезите си и се усмихна. Колко много ги харесваха жените; те обичаха да прокарат пръсти по твърдите ръбчета на краката, ръцете и от лявата му страна. Можеше да напише цяла книга с лъжите, които беше разказал за тези белези. След малко се върна в спалнята и се облече. Бръкна в чантата, извади широк колан от необработена кожа с голяма златна тока и го вдигна в ръка, сякаш проверяваше тежината му. Токата беше надписана и буквите блестяха със ситните диамантчета, с които бяха изписани:

Асоциация по родео на САЩ
Национален шампион за 1963 г.
Чейен, Уайоминг, 6 януари, 1964 г.

Колко дълъг път беше изминал от Дел Рио, Тексас.

Когато паднеш при обзядване на коне в Западен Тексас през зимата, не боли много, макар под чистата снежна покривка земята да е твърда като тухла. Рано сутрин дъхът на конете излиза все още като плътен бял облак, примесен с неговия, а мекият пухкав сняг омекотява падането, така че не го беше страх от полуделите понита с дълга, още неподстригана козина и див блясък в очите. Да паднеш през зимата, съвсем не е същото, както да паднеш през лятото, когато сушата е опекла напуканата земя в корала, а от прахта конете кихат и поначало са неспокойни от горещината и започват да се борят в мига, в който чуят кожата на седлото да проскърцва. О, как мразеше той лятото.

— Покажи малко кураж, момче. Иначе ще опиташ колана.

— Да, тате.

— Скачай на това проклето пони и му скъсай задника, иначе аз ще съдера твоя.

— Да, тате.

— Яхвай го, дявол да те вземе, не се мотай около шибаното ведро.

— Да, тате.

— И не ме наричай „тате“, а се захващай с понито и искам да го свалиш на колене, тогава ще съм ти „тате“. В това семейство никога не е имало шибани глезльовци.

Висок, с едри кости, кореняк тексасец, с привлечен глас и загрубели ръце, наследил гадния характер и избухливия темперамент на баща си, излязъл на арената за родео още докато беше в колежа, преди да стане на двайсет и една години и да може да си поръча сам бира в безбройните кръчми от Уичита до Чейен и от Финикс до Ел Пасо, той имаше мазоли по кокалчетата на ръцете си от даване на уроци на шегобийците, които се майтапеха с името му („Хинки Хинкъл“), беше натрупал купи и трофейни колани, бе ходил на лов за мечки, елени и ягуари с най-добрите, беше си чупил костите над дузина пъти, бе страдал, беше се надигал с болка в тялото сутрин, бе живял на яйца, бекон и хапчета, заливайки ги с бира „Коорс“.

На двайсет и две години и в своя зенит.

Беше се напил преди армейското състезание по родео, беше пропуснал реда си и една сладкодумна сержантка от наборната комисия го беше чукала цяла нощ и цяла сутрин и го бе прекарала да подпише, изпращайки го на път за казармата, преди дори да е изтрезнял.

А после...

Виетнам;

седем месеца по-късно,

ловец на хора,

и сбогом съпротивляващи се коне и лов на елени.

За осем седмици през 1967 година той бе убил двайсет и седем поклонници на Буда. Беше служил в Мот Сог — армейския наказателен взвод, за който след войната унищожиха всички архиви. Една нощ, в близост до демилитаризираната зона, използвайки „Манлихера“ модел CD-13 с инфрачервен прицел, на повече от четвърт

миля разстояние, той бе хванал в мерника агент на Виетконг, който се промъкваше покрай бойната линия, и го беше застрелял с един изстрел — изстрел толкова невероятен, че двама от инженерния корпус дойдоха да измерят разстоянието, просто така, за архивата. Хиляда деветстотин двайсет и седем фута — най-далечният точен изстрел в историята на армията.

След това нещата се бяха развили като в тир — бам, бам, бам по патиците.

А когато се прибра в Тексас, той стана наемник. В Родезия, където печелеше по триста долара на ден плюс дневната издръжка, той се специализира в разпитите и стана експерт в смъртоносното умение да убеждава. Летеше, спуснал пленените черни, завързани за краката, на петстотин фута височина, докато не проговореха, или ги пускаше да паднат, ако мълчаха. Когато две години по-късно се върна, „тате“ повече не посмя да го наругае, даже след като си смени името на Хиндж. Тате се страхуваше.

Реши, че токата е прекалено помпозна. Спетро сигурно знаеше вече всичко, което можеше да се научи за Рей Хиндж. Сложи си по-консервативен колан, провери отново в огледалото как изглежда, и вървейки изправен като сержант от Гвардията на кралицата, отвори своята врата към съседната стая и почука. Миг по-късно Фалмаут отвори откъм неговата страна.

Хиндж беше изненадан от височината на Спетро. Изглеждаше подвижен, беше силно загорял, косата по слепоочията му беше леко посребряла и бе облечен в тъмносин копринен костюм с жилетка и вратовръзка на ивици в сиво и виненочервено.

Фалмаут намери Хиндж точно такъв, какъвто беше очаквал: здрав мъжага с едър кокал, с малки ахатови очи, загрубели ръце и твърда руса коса.

Дай боже наистина да си добър, помисли си Фалмаут. За тази задача ще ми трябва най-добрият.

Хиндж знаеше сценария наизуст и го изрецитира с лекота. Добър артист, това щеше да бъде от полза.

— Извинете ме — каза той провлечено с тексаския си акцент, — мислех, че това е някакъв гардероб.

— Няма нищо.

— Да ви се намира една цигара в повече, а? Свърших ги.

— Разбира се.

Фалмаут му подаде кемъла и я запали. Хиндж дълбоко пое дима и в мига, в който горещината на огънчето мина през тютюна, по дължината ѝ се появи надписът „Спетро“. Хиндж се усмихна и подаде ръка.

— Хиндж — представи се той. — И наистина, удоволствие е за мен, човече.

— Благодаря ви, мистър Хиндж. Наричайте ме Спетро.

— Да, сър.

Фалмаут разтвори вратата до края и Хиндж пристъпи в стаята му. На леглото имаше дипломатическо куфарче.

— Преди малко се разделих с момчетата от завода — обясни Фалмаут. — Има съществено развитие на нещата. Бандата на Рафсалуди се е съгласила на среща днес следобед, за да бъде дискутирано изплащането на откупа. Мислят, че ще преговарят с човек на компанията. В групата, която е отвлякла Лавандър, са били четирима според Гомес — шофьорът, който е карал Лавандър, когато е станало нападението.

— И ония от Рафсалуди са оставили Гомес да си ходи, така ли?

Фалмаут кимна.

— Малко тъпичко от тяхна страна, какво ще кажеш? — попита Хиндж.

— Не се връзва с другите им действия.

— Мислиш, че той е един от тях?

Не е зле като начало, Хиндж.

— Без да навлизаме в големи подробности, нещата понамирисват на уговорени — съгласи се Фалмаут.

— Да, мисля, че работата е организирана отвътре. Шофьорът и, по мое мнение, още четирима. Мисля, че той направи грешка по Фройд, като каза, че нападателите са били четирима, но трябва да имаш предвид, че цялата тази информация е от втора ръка. Още не съм се срещнал с Гомес и той дори не знае, че съм тук.

— Как стоят нещата с него? — поинтересува се Хиндж.

— Всичко, което знае, е, че предстои да пристигне със самолет човек на компанията, от когото се очаква да проведе операцията.

Проклетият кучи син се е предложил да го откара на срещата този следобед.

— Ще се съгласим ли да играе в сделката?

— Но, да. Ако откажем, това може да събуди подозренията му. Най-добре е да го държим под око — може да ни потрябва, ако нещата се развият не както трябва.

Той отиде до леглото и отвори куфарчето. В него имаше неподвижно фиксиран автомат. Спусъкът се активираше чрез дръжката. Автоматът беше не по-дълъг от осемнайсет инча, прикладът му беше метален, на дулото имаше монтиран заглушител и устройство за гасене на пламъка. Мерникът беше с издължена конична форма и вървеше почти по цялата дължина на цевта. Отстрани се виждаше ключ. Пълнителят беше много дълъг, но се извиваше назад към приклада, за икономия на място. В куфарчето имаше два резервни пълнителя, а също два пистолета и някаква метална кутийка. Фалмаут разкачи спусъка от дръжката и извади оръжието от куфарчето.

— Използвал ли си някога такова нещо?

— Дори не съм виждал нещо подобно.

— Моделът е „Унгин“. Чисто ново. Почти абсолютно заглушаване и гасене на пламъка. Не можеш да го чуеш от пет фута и не можеш да го видиш през нощта. Скорострелност — хиляда куршума в минута. Всеки пълнител съдържа по сто патрона, калибър 45. Това означава шест секунди ефективна непрекъсната стрелба на пълнител. Всичко, което трябва да се направи, е да се чукне леко спусъка и това ще доведе до откос от осем до десет изстрела. От друга страна, може да се нагласи на единична стрелба.

Хиндж подсвирна. Очите му широко се разтвориха, когато Фалмаут му подаде автомата. Хиндж го огледа така, както един бижутер разглежда двайсеткаратов диамант, завъртя го в ръцете си и се опита да прецени тежестта.

— Седем фунта — подсказа Фалмаут.

— Каква далекобойност има?

— Четиристотин метра.

— Фантастично.

— Лазерният прицел е настроен на автоматична стрелба при зададена температура. Деветдесет и седем цяло и шест градуса^[1]. Единственото, което трябва да направиш, е да го завъртиш. Започва да

стреля в мига, в който лъчът попадне върху човек. Спусъкът позволява и сам да избереш момента за стрелба. На дръжката на куфарчето има два ключа: единият включва лазерния прицел, другият е спусъкът.

— Чудесно е.

Фалмаут извади малката кутийка и я отвори. Вътре се намираше духало за стрелички, приличащо на пура; четири стрелички, малка бутилка с прозрачна течност, някакъв електрически инструмент, не по-дълъг от инч, който изглеждаше като бушон за рейс, два бутона и два тунера за УКВ, които бяха не по-големи от визитна картичка.

— Я-я, виж — проточи Хиндж и стана от креслото. — Обикновено си ги правя сам. Никога преди не съм виждал купени в магазин.

— Това тук вероятно е по-точно от домашно направения вариант — каза Фалмаут. Той извади пурата, нагласи една от стреличките в единния ѝ край и се обърна към лампиона. После духна силно в духалото. Стреличката изсвистя във въздуха и се заби в абажура.

— Действа съвсем точно от седем-осем фута разстояние — поясни той и допълни, — с малко практика.

— И какво използваме? — попита Хиндж, посочвайки бутилката.

— Натриев динитрат.

— Добър избор.

— Ако се улучи артерия или кръвоносен съд, лицето губи съзнание след около пет секунди. При попадение в нерв, моментално настъпва парализа.

— Аз се целя в гърлото. Ето тук — и Хиндж почука мястото под адамовата си ябълка. — Шансът да се улучи нерв е най-голям. Ако пропуснеш, то съзнатата артерия е съвсем наблизо. Обичам да се целя в нерва. Пет секунди могат да бъдат безкрайно дълго време, ако попаднеш на някой бик.

— Съгласен съм.

— Добре, как ще действаме?

— Ако информацията, с която разполагаме, е точна, бил си два пъти в компанията на похитители при операции с размяна.

— Да, сър.

— Предлагам отново да поемеш тази роля, а аз ще съм сянката.

— Вариантът ми изглежда печеливш — обади се Хиндж. После усмихнато допълни: — Наистина го очаквам с нетърпение, човече.

Искам да кажа, очаквам с нетърпение да работя заедно с теб. Това е като да съм партньор на Уайът Ърп^[2], господи — и той се изсмя.

— Много съм поласкан — каза Фалмаут.

Отношението на Хиндж към него го притесняваше. Изглеждаше му непрофесионално, макар че Хиндж вероятно си знаеше работата. По дяволите, Куил не би избрал Хиндж, ако не беше първокласен професионалист. Отпусни се, Фалмаут.

— Има още някои неща — продължи Фалмаут. — Колата ти е микробус „Буик“. На нея има монтирана подслушвателна уредба с радиопредавател. Сигналът се лови до една миля. Очакваме да ни се обадят към два часа и да ни дадат указания. Очакват да се появиш сам в кола на компанията, макар да се съгласиха Гомес да те кара.

— О, съгласни са, разбира се.

— Рафсалуди ще те посрещнат на мястото, където ти наредят да отидеш. По мое мнение те ще нападнат колата някъде по пътя и ще те отвлекат по начина, по който са отвлекли Лавандър. Аз ще те следвам с друга кола и с най-добрия шофьор на Южна Америка.

— А аз?

— Ще се погрижим и за теб. Разполагам с анален предавател. Малко е неудобен, но е много ефикасен и няма да го намерят с обикновено претърсване. Не се притеснявай, старче, ние ще направим всичко възможно да не те изпуснем от поглед.

— Няма ли да имам микрофон? Бих могъл да ти дам някои ценни указания.

— Всъщност това е малко рисковано. Не се притеснявай, ние ще чуваме всичко, което кажеш в буика. Ако те отвлекат, ще разчитаме на предавателите и на визуалното наблюдение.

— Добре. Кажи ми нещо за Гомес.

— Рафаел Гомес. Роден в Маракайбо. Спокоен тип. На трийсет и една. Ерген. Навърта се с шапка в ръка около големите босове в рафинерията и е от онези, по които жените полудяват. Не е гений; напуснал гимназията преди две години, не представлява физическа заплаха и не мога да си го представя като един от лидерите на групата. Работи за „Сън Ойл“ от две години. Говори развален английски.

— Звучи добре.

— Направо е прекрасно. Разполагаме с два часа до тръгване, приятелю. Нека повторим нещата един-два пъти. Може би ще ни

помогне да избегнем изненадите.

Алжирската размяна е почти абсолютно сигурна. *Почти*, защото никога не може да се изключи човешкият фактор, а с него и неочакваното. Размяната е замислена като логическо упражнение с основен мотив страха и е крайно ефикасна срещу неполитически терористи — алчните, готови да рискуват главите си за пари, но нежелаещи да умрат за тях. Те могат да бъдат изплашени. Фанатиците са съвсем друга категория. Опасни и непредсказуеми. Те биха могли да направят всичко без никакво предупреждение. За тях смъртта е акт на героична жертвоготовност, а това от своя страна е част от идеологическата обработка. Фалмаут знаеше, че в конкретния случай терористите са жадни за пари и точка. Зад отвличането на Лавандър не стояха никакви политически мотиви. Не бяха последователи на някаква идея с плам в очите. Обикновена алчност. Всичко го потвърждаваше.

Размяната изискваше участието на професионалисти и Фалмаут бързо беше видял в Хиндж онзи абсолютно аморален и завършен професионалист, който беше идеален за тази работа. Не го харесваше от чисто човешка страна. С изключение на професията им, между тях нямаше нищо общо. Хиндж беше типичен наемник. Хиндж живееше за кръв и за пари; нямаше вкус и беше лишен от класа. Редовно, но с досада се хранеше с месо и картофи, пиеше бира и нискокачествено уиски, четивото му се свеждаше до списание *Soldier of Fortune*^[3], което беше нещо като *Business Week* за наемниците; по някоя случайна книга за оръжията или за последните новини в изкуството да се убива, издание на „Паладин Прес“, получило името си от името на легендарния бродещ стрелец, списвано, естествено, във Финикс, където духът на Стария Запад все още беше запазен. Такъв се виждаше в мислите си Хиндж — бродещ каубой, отправил се в лъчите на залязващото слънце, търсещ някакво знаме, за да го понесе, готов да убива комунисти, представители на левицата, социалисти и когото и да било, застанал политически отляво на Атила^[4], защото по неговите разбирания подобен факт можеше да служи като оправдание. Както многото други като него, той беше недодялан, нерафиниран — една машина за убиване, неспособна да различи хубавото вино или

качествената пура. Накратко казано, той беше един дръвник и нищо повече. Но беше добър в онова, което можеше да прави, а тъкмо това бе необходимото им в момента.

Шофьорът на Фалмаут, дребничък човечец под петдесетте на име Анхел, бе карал такси в Париж в продължение на три години, така че нямаше проблеми нито с ужасяващите завои, нито с намирането на път в трафика от завода до Каракас. Приемникът, който ловеше сигналите, излъчвани от аналния предавател на Хиндж, издаваше висок и ясен сигнал.

Хиндж беше умен. Той не спираше да разговаря с Гомес и всяка дума между тях се възприемаше от микрофона в буика, за да бъде чута по стереоприемника на сребристосивото БМВ на Фалмаут.

— Как се казва това? — чу той Хиндж да пита.

— Специално място за странни растения — отговори Гомес.

— „Странни растения“ ли?

— Разбирате ли, синьор, по-различни...

— А-а, редки растения?

— Si. Редки.

Няколко секунди по-късно:

— Какво е това?

— Това е статуя на нашия спасител, Симон Боливар, най-великият герой на цяла Венецуела.

— Как се нарича този район на града? Много е красив.

— Ел Есте. Много е скъп. Само богатите живеят тук. Тук ще завием и ще минем през част от него.

Продължавай, не спирай, правиш го чудесно, помисли си Фалмаут. Идеята за работа в екип започваше да му се струва малко по-приемлива. Младежът беше добър, в това не можеше да има повече никакво съмнение. А и Анхел бе истински професионалист зад волана. Фалмаут не искаше много да се приближават. До момента Гомес не го бе зървал и изобщо не подозираше за съществуването му. Беше много важно нещата да останат така. Затова БМВ-то се намираще на значително разстояние от колата с Хиндж, когато Анхел зави в жилищен район, който напомни на Фалмаут донякъде за Палм Бийч и Корал Гейбълс.

Хиндж продължаваше да говори и грубоватият му южняшки акцент се приемаше ясно и силно.

— Този път е ужасен — чука го да казва. — Защо не го павират?

— Оттук е най-кратко. Само на една миля.

— Добре.

Анхел се усмихна:

— Виепо. Знам къде се намират.

— Хубаво — обади се Фалмаут. — Сигналът започва да отслабва. Където и да се намират, в този район приемането е отвратително.

— Пътят, по който карат, се извива около планината като змия. Много лош път.

— Значи го познаваш?

— Но, разбира се, синьор. Това е единственият черен път тук.

Анхел зави в някакъв квартал в полите на планината и се насочи по павирана улица, която изведнъж свърши. После се обърна към Фалмаут:

— Това е пътят, синьор.

— Искам да продължим по-предпазливо. Не желая да се натъкнем на тях.

— Si, няма проблеми.

Фалмаут се люшкаше на задната седалка, докато Анхел се стараеше да избягва дупките и локвите по скапания черен път, извиващ по периферията на планината.

Изведнъж в говорителя се чу гласът на Гомес, доста по-силно, отколкото преди малко.

— Por Dios — извика той, мъчейки се да се престори на изненадан.

— Ах, по дяволите — откликна Хиндж, който разиграваше същия номер.

Миг по-късно, някъде извън колата, се чу автоматен откос.

— Добре, спри — обади се Хиндж. — Те са въоръжени с автомати и искат да сме наясно с това.

Гласът му прозвуча напрегнато, липсваше уплах, но се долавяше гняв. Боже мой, помисли си Фалмаут, не си изпускай нервите точно сега.

— Окей — заповяда той на Анхел, — намали сега. Дай на копелетата възможност да се налудуват.

— Si.

Към колата на Хиндж се приближаваха двама мъже. Гомес слезе, за да ги пресрещне, вдигнал високо ръце над главата си. Играеше ролята си добре. Хиндж се възползва от момента:

— Това е, екскурзията свърши. Колата: тъмносин „Понтиак Гран При“, 1974. Много мръсна. Очукана на много места. Двама типа с ловджийски пушки се приближават насам, в храстите има трети, въоръжен с автомат, на хълма има наблюдател. Боже мой, тези тук живеят във времената на Джеси Джеймс. Двамата са с маски на лицата. Окей, ето го първият. Bonas pokkers.

Този, който се приближи, беше нисък и трътлест, приличаше на кутия. Беше с дълга мазна черна коса, задържана на място от кафява барета. Маската не можеше да скрие брадата му, нито странното му ляво око — сивкава маса, плуваща под полузатворения клепач. Той рязко отвори вратата, държейки с една ръка ловджийската си пушка, насочена към Хиндж.

— Vamos — заповяда той и направи на Хиндж жест да излезе от колата. — Pronto!

Хиндж се измъкна, притискайки куфарчето си до гърдите.

Сивоокия погледна куфарчето и върна погледа си върху Хиндж.

— Habla Usted espanol? — попита той.

Хиндж сви рамене.

— Говори испански? — озъби се Сивоокия.

— Не — излъга Хиндж.

— Хокей, аз говори английски, un poco, малко, si.

Той се изсмя и посегна към куфарчето, но Хиндж се извърна от него, симулирайки, че иска да го запази. Терористът го дръпна от ръцете му и го отвори с една ръка. Изсипаха се половин дузина папки и листата им се разхвърчаха от вятъра. Хиндж изглеждаше в паника. Сивоокия отпусна рамене.

— Извинявай — каза той подигравателно. Хвърли куфарчето на земята, извъртя Хиндж обратно, хвана двете му ръце зад гърба и бързо го обискира.

Ще си го получиш, приятел, обеща му наум Хиндж. Кривогледа свиня такава, ти ще си отидеш пръв.

— Моля ви, куфарчето ми — кимна Хиндж към него. — Подарък ми е. От жена ми. От... de mi esposa.

Сивоокия погледна пак куфарчето, въздъхна и го вдигна.

Вторият въоръжен мъж, който беше по-млад, вързал дългата си коса на опашка и имаше златна обеца на дясното ухо, беше крайно неспокоен и извика:

— Pronto, pronto! — на Сивоокия, след това скочи в колата и спря до тях. Колата беше насочена в обратна посока, към Фалмаут.

— О, ще се връщаме ли? — попита Хиндж с висок глас, но без да прекалява.

Сивоокия набута Хиндж в колата и хвърли куфарчето на задната седалка на понтиака. Те потеглиха в облак прах, оставяйки Гомес на пътя с все още високо вдигнати ръце.

Фалмаут едва успя да долови последния въпрос на Хиндж, заглушен от рева на двигателя.

— Господи — извика той на Анхел, — те се връщат в нашата посока.

Анхел настъпи спирачките, рязко завъртя волана и направи перфектен завой на сто и осемдесет градуса, превключвайки междувременно на по-ниска предавка, после подаде газ и потегли в обратна посока. Бързо.

— Великолепно — не се сдържа Фалмаут.

Анхел стигна до павираната улица, влезе в първата пряка, направи обратен завой и паркира. Беше готов за тях, когато се появяха.

— Manífico — повтори Фалмаут с възхищение. Смъкна се в седалката, извади 9-милиметровия „Люгер“ от кобура под мишницата си и го скри под бедрото си. Ако се появяха усложнения, играта трябваше да свърши така или иначе. Щеше да бъде въпрос на оцеляване.

Минута по-късно синият понтиак се появи на черния път, зави със свистене и се насочи към главния път за Каракас. В колата имаше трима души.

— Ще им дам малко аванс, окей? — попита Анхел.

— Не, в колата бяха само двамата pistoleros. След малко ще минат и другите двама. Нека им дадем минута. Нали не искаме да се озовем между двете им коли. — Сигналното устройство до него пискаше като обезумяло.

Минутата изтичаше безкрайно бавно и едва тогава на пътя излезе черен шевролет, модел 58-а година, който мина по следите на първата кола.

— Трябва да са те — обади се Фалмаут. — Хайде да потегляме и ние.

Анхел се отдели от тротоара и го последва.

Сигналите продължаваха да се чуват силно и ясно. Те се отправиха през Ел Есте към магистралата за града. Виждаха шевролета пред себе си, който се движеше точно с разрешената скорост. Онези не искаха да рискуват.

Малко преди да излязат на магистралата, се случи непредвидимото: едно момче изхвъркна от градината на една от къщите с мотоциклета си, видя БМВ-то в последния миг, опита се да го избегне, но гумите поднесоха. Момчето падна и заедно с мотоциклета се понесе по паважа към Анхел, а той наби спирачки и едновременно завъртя волана. Избегна момчето и хондата на сантиметър, преди да овладее колата. БМВ-то удари бордюра на тротоара, занесе за миг, сякаш щеше да се преобърне, изправи се и точно тогава задната гума се спуска с оглушителен гръм. Анхел съумя да спре и веднага изскочи. Гумата висеше на парцали.

Анхел ритна колата.

— Ах, майната ти — изръмжа той. — Майната ти!

Фалмаут остана на задната седалка, слушайки как сигналят става все по-слаб и по-слаб, докато накрая заглъхна. Сега Хиндж можеше да разчита само на себе си. Не бе заплашен от непосредствена опасност, но цялата операция по размяната зависеше от това Фалмаут да съумее да залови един от терористите, напускащи мястото на срещата. Рискът на Хиндж се оказваше абсолютно безполезен.

— Прав си — съгласи се Фалмаут. — Майната му.

Фалмаут седеше на балкона, пиеше джин с тоник и наблюдаваше *teleferico* бавно да пъпли нагоре по склона на Авила. Беше оставил отворена вратата между двете стаи и първо чу Хиндж да влиза, после вратата да се затваря и след това шума от водата на казанчето.

Секунди по-късно тексасецът излезе при него на балкона. Младежът беше очевидно изненадан и разстроен.

— Какво стана? — попита той. — Защо си тук?

— Едно хлапе изскочи пред нас с мотоциклет. Анхел се удари в бордюра и спуска гума.

— Боже господи! — каза сърдито Хиндж.

— По-спокойно — отговори Фалмаут. — Налей си нещо и нека да поговорим по плана Бейкър.

Тексасецът влезе обратно в стаята. Въпреки нервността си, той не беше от онези, които се оплакват. Подобно на Фалмаут, той вече обмисляше следващия ход. Наля си щедра порция джин върху ледените кубчета и се върна на балкона.

— Искаш да кажеш, че разполагаме с план Бейкър? — обади се той.

— Винаги има на разположение нещо като плана Бейкър — обясни Фалмаут, без да откъсва поглед от кабинката, която в този момент достигна до билото на планината.

— Проблемът е, че след като не хванахме нито един от тях, не разполагаме с нищо — каза Хиндж. Репликата му не прозвуча като укор, а по-скоро като коментар.

— Какво се случи на срещата? — тихо попита Фалмаут.

Хиндж въздъхна. Както беше казал Спетро, винаги е възможно да се случи най-неочакваното. Хиндж започна да докладва, без да изпада в подробности, свеждайки изложението си само до най-важното, и то без емоции.

— Както предположи, те са четирима, плюс шофьора Гомес. Четирима нещастници, прекарали някой друг месец при Кадафи, които са си въобразили, че са шибаната ООП^[5]. Завързаха ми очите, когато се качих в колата. Мисля, че стигнахме в центъра на града. Чуваше се силен шум от трафика. Пътувахме около осем минути. Паркирахме в нещо, което по ехото ми заприлича на вътрешен гараж. Изобщо не сме излизали навън. Качихме се един етаж и извървахме около петдесет крачки до някакъв офис. Там ми свалиха превръзката, за да разговаряме. Осветлението беше зад гърба им. Проектор от три киловата. Изобщо не видях лицата им ясно. Разговарях само с един от тях. Държеше се грубо, имаше кестенява брада, а лявото му око изглеждаше сиво. Шофьорът на колата връзва косата си на опашка и носи обеща на... дясното си ухо. Изглежда на около четирийсет. Офисът беше малък. Прозорци с щори, които бяха спуснати, заседателна маса, шест стола, телефон. Толкова. Нямаше дори пепелник. — Той спря и отпи глътка от питието си.

— Какво те питаха?

— Нося ли парите. Парите са на много хубаво и сигурно място, казвам им аз. Готови ли сме да преговаряме? Обяснявам, че трябва да съм сигурен, че моят човек е жив, обяснявам аз. Свързаха се по телефона. Беше Лавандър. Английски акцент. Изплашен до подмокряне. Можаше само да ми каже името си и да приплаче: „Моля ви, помогнете ми“. Разбрахме се да се обаждат отново тази нощ в десет и половина. Аз ще нося парите, те ще вземат Лавандър. Ако разберат, че някой ме следи, убиват заложника, отвличат следващия и играта се повтаря, само че на двойна цена.

— Къде ще се срещнете?

— Сценарият е както първия път. Когато се обаждат, ще съобщят адрес. Потеглям нататък, а те ме прехващат по пътя. Логиката им е, че след като е станало веднъж, защо да не опитат отново. Глупави *piriolos*.

— Справил си се добре, Хиндж — каза Фалмаут.

— Съжалявам, че се издънихме. Нищо не можеше да се направи.

— Да. Е, и аз малко си изпуснах нервите. Но има едно нещо. Оня тип със странното око. Мой е, окей?

— С удоволствие.

Хиндж се усмихна:

— Окей, сега... какъв е планът Бейкър.

Фалмаут вдигна поглед към него и на свой ред се усмихна.

— Гомес — отговори той и подаде на Хиндж лист с адреса на шофьора.

Къщата беше червеникаво бунгало — едно от многото подобни на западния склон на планината, отделяща Каракас от останалата част на Венецуела. Главната стая беше малка и гола. Леглото се сгъваше на диван. Сандък от опаковка за мебели играеше роля на маса в единия край на дивана. На сандъка имаше малка лампа, която беше изгасена. Стените бяха покрити с плакати на Джон Траволта, Род Стюарт, Блонди и Фара Фосет, а на пода беше оставен транзистор, от който се разнасяше глухият тътен на диско парче. Имаше и два дървени стола до прозорците. Върху единия беше натрупано мръсно бельо за пране. В единия ъгъл на пода се виждаше телефон. Някакъв ръчно тъкан губер покриваше част от линолеума. Краищата му бяха орфани и

мръсни. Протрити памучни пердета висяха отпуснато на прозорците. На сандъка до лампата беше поставен малокалибрен пистолет.

Гомес се чукаше на комбинирания диван.

Жената беше от шумните. *Боже, колко шум вдига тази жена, мислеше си Гомес. Съседите ще си помислят, че убивам някого в стаята. А всъщност не аз, тази тигрица, тази човекоядка, може да ме свърши.*

— *Todavia* по, *todavia* по! — извика жената, а той почувства, че почва да трепери и всеки миг ще експлодира.

Тя се гърчеше под него, пискаше от удоволствие, после почна да крещи, накрая застана. Беше го обхванала с крака през таза и всеки път, когато проникнеше в нея, тя ги пристягаше малко повече, забивайки дълбоко ноктите си в гърба му. По брадата му започна да се стича пот и прокапа на челото ѝ, а тя се изкиска и го пресрещна с движение на ханша си нагоре. Въпреки полумрака в стаята, той можеше да различи лицето ѝ, и видя, че е обърнала налудничавия си поглед нагоре.

— *Mas, mas, mas* — искаше тя още, но той вече нямаше какво да ѝ даде — усещаше, че може да се сдържи още много малко и че сфинктерът му е стегнат в напън да устиска до последния момент.

Чу с периферията на съзнанието си, че вратата с трясък се отваря.

През следващите няколко секунди, съзнанието му възприе случилото се в объркана, забавена последователност:

Две мрачни фигури застават на прага.

Момичето отваря уста да изписка.

Разнася се някакъв слаб звук:

бъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъп

Гръдният кош на момичето се превръща в каша, а тялото ѝ се забива в стената.

Куршумите, които разкъсват тялото ѝ, вдигат повече шум от изстрелите.

Момичето пада настрани, главата ѝ безжизнено започва да се клати като махало покрай ръба на дивана, а потната ѝ черна коса провисва до пода.

На чаршафа се появяват две кървави петна и започват да се разширяват в негова посока.

Той най-сетне съумява да се обърне и да протегне ръка към пистолета, но отново се разнася този приглушен, едва доловим звук:

бъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъп

И пистолетът, лампата и сандъкът изчезват във вулкан от трески.

Той пада назад, отворил широко уста, за да си поеме въздух, все още възбуден, ококорил ужасени очи към силуета до леглото и насочения в окото му автомат.

И свърши за няколко секунди. Какво, за бога, беше всичко това?

В полумрака на стаята един тънък като пръст лъч светлина на фенерче съпровожда другата фигура първо в банята, а после в кухнята.

— Que quiere Usted? — съумя най-сетне да извика Гомес.

— Млъквай — отсече гласът на този с автомата. — И отговаряй на английски, когато те попитам.

Той чу звук на течаща вода в банята. Другият се върна и Гомес позна провлечения му глас.

— Няма никой друг. Този наивник наистина е голяма работа. Сложил си е цяла вана. Течаща вода. Някакъв шибан модерен телефон там, в ъгъла. Ама наистина погледни този чисто нов телефон. Обзалагам се, че не го е използвал и пет пъти.

Хиндж взе един от столовете и тръгна към банята с него.

— Шибаният Рей-фи-ел се смята за шибан милионер, а, Рей-фи-ел?

Гомес не отговори. Той гледаше момичето и кръвта, бликаща от разкъсания ѝ гръден кош като вода, изливаща се от крана. Усети, че започва да му се повдига.

— Забрави за нея — посъветва го тексасецът. — Ако повърнеш, ще ти натрия проклетия нос в него.

Гомес преглътна с труд, опитвайки се да игнорира киселия вкус в устата си.

Другият, който беше по-висок и по-слаб от тексасеца, подаде пистолета си на Хиндж, напъха кърпа за ръце в устата на Гомес и я завърза.

Тексасецът вдигна натрошената лампа и я отнесе в банята.

— Да вървим — каза високият, дръпна Гомес от леглото и го повлече към банята. Там насила го накараха да седне на стола, завързаха ръцете му зад гърба и пристегнаха краката му към краката на стола.

Тексасецът, когото Гомес знаеше като мистър Ломакс, му се усмихна отвисоко. Подпря автомата до стената, изтегли двужилния кабел на лампата и го раздели на две. Извади ножа си и зачисти изолацията в края на двете жила. Когато приключи, в ръцете си държеше две дълги парчета жица, все още съединени в другия си край към щепсела.

— Това тук би трябвало да те зареди с енергия — каза Хиндж и се засмя, докато увиваше жиците около глезените на Гомес.

Очите на шофьора щяха да изхвъркнат от орбитите. Той започна да се дърпа в стола.

Хиндж спря водата. Двамата с Фалмаут вдигнаха стола и го поставиха във ваната. Гомес погледна в краката си. Водата стигаше доста над глезените му.

Хиндж взе щепсела в ръка и коленичи до контакта.

— Не знаех, че тук имате и електричество, Рей-фи-ел, мислех, че ще трябва да ти подгреем ходилата с малко газ. — Той отново се изкиска, доближи щепсела до контакта и много бързо го докосна и отдръпна.

Гомес отскочи, сякаш някой го беше ритнал. Писъкът му потъна в кърпата. Задиша тежко през нос и започна да клати глава напред-назад.

— Не ти ли хареса, стари приятелю? — учуди се Хиндж. — Я, по-добре да ти разкажа какво смятаме да направим от тук нататък. Ще ти зададем няколко въпроса и ако не ни допаднат отговорите ти... е, приятелю, аз просто ще включа щепсела, ние ще излезем на вечеря и ще се върнем след десерта. Харесва ли ти това, Рей-фи-ел? Хм?

Гомес продължаваше да тресе глава.

— Онзи със странното око, ъ-ъ, el malo ojo, къде живее той?

Гомес вдигна поглед към Фалмаут, който извади бележник и химикалка.

— Сега той ще ти развърже ръцете, Рей-фи-ел, а ти само напиши името и адреса на онзи нещастник, comprende, гадино?

Гомес поклати глава отрицателно.

Хиндж пхна щепсела в контакта. Този път го задържа там цяла секунда. Гомес се хвърли срещу въжетата, после се отпусна обратно. Главата му се отметна зад облегалката на стола. Очите му се обърнаха. Фалмаут намокри някаква кърпа във ваната и избърса лицето му.

Поднесе амоняк под носа му. Шофьорът постепенно се свестяваше. Сумтеше и дишаше задавено през носа си и през пристягащата го кърпа започна да се стича слюнка от ъгълчетата на устата му. Той погледна Фалмаут, после Хиндж, опитвайки се да фокусира погледа си.

— Това, от което се нуждаем, приятелю, са имена и адреси. На онзи с тало ојо и на шофьора на колата, с която ме откараха — малкото лайно с обеща на ухото. Освен това и на другите двама, които бяха там. Също така искаме да знаем къде точно ме откарахте и къде държите скрит Лавандър. Схващаш ли за какво става дума, или говоря прекалено бързо за теб?

Гомес го гледаше тъпо. Имаше затруднения с дишането.

— Наистина става дума за нещо съвсем леко, човече. Написваш имената и адресите на това листче и може да смяташ, че си приключил с неприятностите за днес. Окей? Иначе ще ти дам възможност да опиташ това още веднъж.

Той приближи щепсела до контакта и го мушна в самия край, така че да се задържи, без да пада, но и без да прави контакт. Гомес го гледаше като хипнотизиран. Той енергично кимна с глава и промърмори нещо неразбираемо през кърпата.

— Я виж, този тип май наистина е готов да разговаряме. Казвам ти, партнер, старият номер с ваната винаги върши работа. Развържи го, за да видим дали може да пише.

Фалмаут развърза ръцете на Гомес и му подаде химикалката. Шофьорът я пое с лявата си ръка, която трепереше неудържимо.

— Южната лапа, а — обади се Хиндж. — Ти, Рей-фи-ел, е трябвало да станеш бейзболист, щеше да бъде много по-здравословно за теб от тази игра, в която си се забъркал.

Гомес написа имената и адресите в бележника.

— Също и телефонните номера — нареди Хиндж.

— Вие, момчета, явно сте си купили еднакви нови телефони като онзи там, а? Само за тази малка операция.

Гомес написа телефонните номера под адресите. Очите му боязливо следяха Хиндж. Приличаше на заек, който се е втренчил в гърмяща змия. Хиндж взе бележника от ръцете му и прочете имената и адресите.

— Не виждам Лавандър. El prisionero?

Гомес диво поклати глава.

— Не мисля, че той знае къде държат Лавандър — намеси се Фалмаут.

Гомес закима с глава в потвърждение.

— По дяволите, той е само един шпионин на работодателя си, купен, за да кара колата, от която е станало отвлечането — съгласи се Хиндж. Погледна списъка отново. — Пасо Киадо, Лупо Арено, Били Запата и... кой е този... Чико. Чико кой?

Гомес сви рамене и поклати глава.

— Иска да каже, че този има само това име. Това често се среща тук — обясни Фалмаут. — Означава, че този Чико е копеле. В буквалния смисъл на думата. Съвсем естествена ситуация за Венецуела.

— И кой е онзи с malo ojo? — попита Хиндж, въртейки пръст пред лявото си око. — Киадо ли?

Гомес поклати глава.

— Арено?

Този път Гомес кимна. Хиндж продължи да изучава листа още няколко минути.

— Защо не помолиш твоя приятел да провери онзи офис? — обърна се той към Фалмаут, който взе листа и излезе във външната стая.

— Просто да се убедим, че не ни лъжеш — поясни Хиндж на Гомес.

Гомес отново поклати глава. Клатеше я много енергично.

— Само изказвам едно предположение, човече — усмихна се Хиндж.

Гомес обърна поглед към небето като в молитва, без да спира да клати глава.

— Какво става? — извика Хиндж на Фалмаут.

— Ей сега ще ми позвъни тук.

— Добре.

Телефонът наистина иззвъня и Хиндж чу, че Фалмаут задава с много тих глас някакви въпроси по телефона, а след това прекъсва разговора.

— Бил си съвсем точен — каза Фалмаут, влизайки обратно в банята. — Става дума за една стара административна сграда в квартала Ла Пастора. Първият етаж бил приспособен за гараж на наемателите.

— По дяволите, аз наистина не допусках, че той ще ни излъже, партнер. Всеки друг да, но не и старият Рей-фи-ел. Нали така, Рей-фи-ел?

Гомес не можеше да реши върху кой от двамата си мъчители да спре поглед. В очите му се четеше ужаса на примирението.

— Още един или два въпроса... този Киадо, той женен ли е?

Да.

— С неговата ли кола бяхме?

Не.

— Колата на Арено?

Да.

— И по какъв начин се беше добрал тогава Киадо до мястото на срещата?

Гомес написа думите „el omnibus“.

— Перфектно — каза Фалмаут.

— Върхът е — уточни Хиндж и натисна странично с крак щепсела в контакта.

Проводниците забръмчаха тихо, а Гомес започна да се тръшка в стола си. Кърпата на устата не позволяваше да се чуе нито звук. Столът се наклони настрани върху стената, краката му се плъзнаха по дъното на ваната и той рухна назад. От носа на Гомес изскочиха мехурчета. Тялото му беше обхванато от спазми. След малко то се отпусна. И след още малко мехурчетата спряха да излизат.

Хиндж извади щепсела.

— Никога не отнема повече от минута — каза той. — Нека ги напъхаме двамата с приятелката му в багажника на колата и да оставим Доминьон да се погрижи за тях. Този кучи син до момента не си е помръднал и пръста и е най-добре да благодари на бога, че не са отвлекли него.

От чисто психологическа гледна точка, налагаше се да вземат друг пленник — онзи, който беше женен и който беше един от лидерите. Гомес не би могъл да им бъде от полза. Освен това вече беше мъртъв. Според Фалмаут Арено и сие най-вероятно щяха да бъдат доволни да научат новината. В края на краищата това означаваше по-малко хора, между които да се делят парите. Те прегледаха списъка

отново, но изборът беше очевиден: Киадо. Той живееше в предградията в полите на планината. И трябваше да вземе автобус за центъра на града, а това го правеше особено уязвим.

Минаха бавно покрай къщата му с една „Файърбърд“, която Анхел бе помогнал на Фалмаут да наеме. Подобно на къщата на Гомес и тази беше съборетина, с нищо неотличима от останалите по улицата. Хиндж фокусира мощния бинокъл модел „Лайц“, докато минаваха пред дома. Киадо вечеряше със семейството си. Съпругата му, млада жена, която беше болезнено затлъстяла, кърмеше малко бебе. Край масата можеше да се видят още две деца.

— Там си е — изръмжа Хиндж. — Лигави се с дебелата си жена и три хлапета.

Стигнаха до ъгъла, завиха и изминаха шестте преки до една от главните улици. Анхел ги очакваше.

— Единайсет и четирийсет и пет, нали? — каза Хиндж, докато слизаше.

— Единайсет и четирийсет и пет — потвърди Фалмаут и пое с колата обратно към дома на Киадо, докато Анхел и Хиндж поеха в нощта към поредното похищение.

Хиндж почувства прилив на възбуда, когато му свалиха превръзката от очите. Стаята беше същата: запусната и гола, с изключение на заседателната маса, телефона и пистолета 45-и калибър, поставен на масата пред Арено. Хиндж седеше в същия стол със същото куфарче в скута, пристегнато с верига за китката му. Адреналинът в кръвта му се носеше в очакване на следващите няколко минути. Не изпитваше страх. Никога не се страхуваше. По-скоро беше стимулиран от потенциалната заплаха. Имаше един критичен момент, когато Рафсалуди прехванаха колата и Арено разбра, че не Гомес е шофьорът. Хиндж обясни, че Гомес не се бил обадил и е трябвало да се примири с друг шофьор, защото не е искал да рискува да закъснее. Арено прие обяснението с видимо безпокойство.

Хиндж погледна часовника си. Беше единайсет и четирийсет и една. След това огледа стаята. Лавандър го нямаше. Разбира се, нямаше го и Киадо.

— Къде е нашият човек? — попита той Арено.

Арено го изгледа гневно със здравото си око и сви рамене:

— Един от нашите закъснява — каза той.

— Това не отговаря на въпроса ми. Лавандър с него ли е?

Мъжът се озъби, показвайки два неравни реда жълти зъби.

— Решихме най-напред да видим колко тежат парите ти, гринго. Хокей? А след това може и да си получиш обратно онова плашило.

Тримата останали се изсмяха.

— Бяхме се договорили, че ще направим сделката тук. Парите срещу Лавандър. Това беше сделката.

Арено сви рамене и разпери ръце с дланите нагоре.

— Променихме решението си, хокей?

Нов пристъп на смях.

Хиндж също се усмихна:

— Няма Лавандър, няма пари, хокей?

Той се помести стола. Гривната на ръката му издрънча, когато помръдна куфарчето. Сега то беше насочено към Арено, говорителя на групата.

— Хей, синьор, та аз мога да ти отсека ръката с едно леко замахване с моя мачете.

— Мисля, че би могъл, приятелю.

Арено отново му показва лошите си зъби.

Хиндж се усмихна в отговор:

— Това куфарче ще остане в мен, докато не видя Лавандър, ясно ли ти е?

Водачът на групата продължаваше да се усмихва, но в усмивката му вече имаше нещо гадно.

— Говориш големи приказки за такъв малък човек. За да говори така, човек има нужда от приятели.

— О, аз имам много приятели. Един от тях, например... — той погледна часовника си, — точно в този момент е в дома на Киадо. Защо не му позвъните, преди да продължим разговора?

Тримата терористи се спогледаха въпросително. Откъде знаеше този гринго името на Киадо? Що за номер им разиграваше?

— Наистина ще бъде най-добре да му позвъните — посъветва ги Хиндж с глас, който някак незабелязано беше станал твърд и лишен от емоции.

Водачът го изгледа за няколко секунди, после взе слушалката и набра номера.

— Човек никога не е сигурен, докато не опита, нали така? — съобщи Хиндж.

Фалмаут седеше зад волана на своята „Файърбърд“ на стотина фута от дома на Киадо. На задната седалка имаше малък пластмасов диск, не по-голям от чаена чинийка, в чийто център беше поставен микрофон с размера на нокът. Антената беше насочена към отворения преден прозорец на къщата на Киадо. Тънък проводник свързваше микрофона със слушалката в дясното ухо на Фалмаут. Устройството позволяваше да се подслушва разговор от хиляда ярда.

Самият Киадо лежеше на предната седалка до Фалмаут. Около гърлото му беше обвит шнур от пластичен експлозив С-4, не по-дебел от найлонова рибарска корда. На тила му нишката беше свързана към радиоуправляем детонатор. Киадо беше мъртъв вече от един час — от момента, когато Фалмаут се срещна с него. Киадо беше видял високия гринго с пурата в уста да натиска вратата на колата си, опитвайки да я заключи. Когато Киадо се приближи до него, високият мъж се обърна, посочи пурата и запита на перфектен испански: *Deme un fosforo, por favor?* В следващия миг Киадо усети нещо да го убожда по гърлото, нещо, което започна да пари и огънят се разпростря надолу по шията му, към гърдите, още по-надолу по ръцете и върхчетата на пръстите и тогава въртящият се свят се отдалечи от него, а мъжът стана все по-малък и по-малък. Стреличката беше попаднала в главен нерв. Фалмаут захвърли терориста на предната седалка, подкара колата, спря в една малка уличка и уви пластичния експлозив около гърлото му.

Ухото на Фалмаут започваше да го боли от врявата — две плачещи деца, острия глас на жената, извисяващ се над ревящото някъде в къщата радио, хленченето на третото дете в ръцете ѝ. В този миг телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— *Que hay!... Buenos noches, Areno... Que pasa?*

Фалмаут включи на скорост, наклони се през седалката и изправи тялото на Киадо в седнало положение. Насочи колата към къщата, отвори вратата, намали и рязко зави, избутвайки тялото на Киадо точно пред дома му. Натисна клаксона няколко пъти и започна да се

отдалечава, забелязал, че жената на Киадо със слушалка в ръката гледа през прозореца тялото на съпруга си. Фалмаут натисна бутона на детонатора.

Експлозията откъсна главата на Киадо. Тя заподскача като футболна топка из двора.

Жената изпищя. И продължи да пищи истерично в слушалката, а след това изкрещя:

— No! No! Pasco, no! Esta muerto! — И започна отново да пищи.

Фалмаут караше, без да спира. Измина шестте преки до първата главна улица, паркира колата и тръгна по една от малките улички. Намери задния вход на някакъв ресторант, точно както Анхел му го беше описал, мина през кухнята, прекоси с небрежна походка между масите и излезе през централния вход. Никой не му обърна внимание. Отвън го чакаше такси.

— Rico? — попита Фалмаут.

— Si, señor.

— Bueno — каза той и се качи в колата. — Lieveme al Hotel Tamanaco, por favor.

Арено отвори широко очи, докато слушаше крещящата в слушалката съпруга на Киадо. След малко стовари слушалката на вилката.

— Los bastardos lo mataron! — извика той и сграбчи пистолета на масата.

Хиндж обърна куфарчето към него и натисна бутона на лазерния прицел, скрит в дръжката. Зеленият лъч на лазера мина по стената и се закова върху гърдите на Арено. Чу се серия слаби изпуквания; човекът с брадата някак необяснимо се повдигна на пръсти и се заби с гръб върху стената. Столът му също изтрака в стената. В гръдния му кош се появиха дузина малки дупки от куршуми. Масата се обля в кръв, а също и стената, край която той се свлече като костюм, паднал от закачалката. Остана да лежи там, затворил здравото си око, а сивото впери странния си поглед в тавана. Устата му се разтвори, от нея се разнесе дълбок, бълбукащ звук; десният му крак потръпна конвулсивно. И тялото му се отпусна напълно безжизнено.

Другите двама гледаха и не можеха да повярват.

Хиндж започна да обръща куфарчето към тях. Зеленото зайче се стрелна по стената.

— Чуйте ме сега, момчета. Онова зеленото, което се вижда там, се нарича лазер. Ако докосне някой от вас clinches, автоматът ще започне да стреля. Comprendes? Гледайте.

Той хвана куфарчето под мишница, така че дръжката да остане напълно свободна, и бавно го завъртя към тялото на Арено. Зеленият лъч на лазера се спусна по стената и спря върху челото на Арено.

Бъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъпбъп.

Главата на Арено сякаш експлодира отвътре.

— Сега, задници такива, *comprende?* — попита Хиндж.

Двамата терористи безмълвно погледнаха Арено, после Хиндж. И двамата вдигнаха ръце.

— Това не е необходимо, muchachos. Просто ме чуйте добре. Искаме нашия човек. Искаме го жив и невредим. Разполагате с един час, за да го оставите пред станцията на teleferico на улица „Кота Мил“. — Той се обърна към Чико, незаконородения, и му заговори директно: — И ако той не бъде там, ще те убием заедно с жена ти, всичките ти деца и останалите ти peros, и gatos, и cochinos, и pollos, а после ще изгорим шибаната ти къща до основи. Comprende това, задник такъв?

След това се обърна към другия мъж.

— След което ще направим същото и с теб, приятелю. Ще те убием, ще убием жена ти, децата ти, всичките ти котки, кучета, свине и кокошки, и също ще опожарим и твоята шибана къща до основи. Но няма да знаете кога ще се случи. Може да го направим, преди да се е съмнало утре, но може да стане и след месец. — Хиндж се усмихна: — Схващате ли идеята? Разполагате с един час. Una hora. И повече да не се повтаря, хокей?

Той се обърна и излезе от стаята.

В единайсет и трийсет и две Ейвъри Лавандър, изплашен, небръснат, с блуждаещ поглед, но в относително добро здраве, беше избутан малко грубо от една кола, точно пред станцията на лифта в квартала Ел Сентро.

Два часа по-късно Фалмаут, който просто не можа да се откъсне от Хиндж достатъчно бързо, бе на път за Маями.

[1] 37°C. — Бел.пр. ↑

[2] Знаменит американски шериф (герой от филма „Престрелката при корала Окей“). — Бел.пр. ↑

[3] „Наемник“ — списание, в което се предлага работа за наемници. — Бел.пр. ↑

[4] Вожд на хуните. — Бел.пр. ↑

[5] Организация за освобождение на Палестина. — Бел.пр. ↑

9.

О'Хара стигна до края на кея и клекна по индийски, очаквайки изгрева на слънцето. Океанът беше притихнал като езеро. На фона на алената зора се виждаха силуетите на увеселителни яхти, чиито мачти се поклащаха от бриза. Слънцето още не се бе показало над хоризонта, но сиянието му се бе пръснало по нощното небе като локва кръв.

Някъде в другия край на пристанището мотор на лодка задавено се събуди за живот и един източен скутер със силно скосен нос изръмжа към открито море.

Ако целта на играта, подхваната от Фалмаут, бе изолацията, той поне беше избрал страхотно място. Уолкърс Кей, един сравнително скоро издигнал се над повърхността коралов риф, малко по-голям от футболно игрище, едва ли заслужаваше да се нарече остров. Елемент от веригата Абако, той се намираше на стотина мили на изток от Палм Бийч и беше най-северният атол за риболов от групата на Бахамските острови.

Хиляда и петстотин футовата самолетна писта, застлана с покритие от мидени черупки, се простираше на половината му дължина. Митничарят — шкембест негър, облечен в колосана бяла риза и обут в черни панталони на червени ивици, беше също шеф и на полицията и метрдотел в ресторанта на хотела. Радиотелефонът можеше да се използва един час сутрин и един час в късния следобед. А от малките балкончета на древния хотел се разкриваше гледка по цялата дължина на острова и към всички яхти, които навлизаха в акваторията на крайбрежните води. Беше почти невъзможно някой да пристигне тук незабелязано, независимо дали през деня, или нощта. Макар чарът на това място да беше малко поизносен, храната бе великолепна.

О'Хара беше на островчето само от осемнайсет часа, когато един едър, чорлав рибар почука на вратата му в един и половина през нощта.

— Капитан Кей е на ваше разположение, сър — каза мъжът с усмивка, която разкриваше няколко дупки между зъбите му.

Заедно с думите към О'Хара долетя и специфичната миризма на джин. Той му предложи визитната си картичка, която изглеждаше така, сякаш я беше валил дъжд, а след това е била оставена да изсъхне на слънце. О'Хара ѝ хвърли бегъл поглед. Капитан Кей я дръпна обратно и я напъха в задния джоб на джинсите „Ливайс“. Якето, в което се бе облякъл, бе разкопчано до кръста, разкривайки заплетената червеникава четина на гърдите му, започнала вече да посивява. Малкият пръст на левия му крак надзърташе през разкъсания брезент на ботушите му. Буйните кичури на червената му коса напиреха изпод капитанската фуражка, която беше наистина виждала и по-добри, много по-добри времена.

— Ще ви взема от втори кей в пет и половина, сър — каза той и в гласа му прозвуча характерния за Южен Бронкс акцент. — И след това ще излезем в морето.

— О, наистина ли? — вежливо се обади О'Хара. — И къде точно, по дяволите, се очаква от мен да отида?

Усмивката стана още по-широка и дупките между зъбите сякаш се разшириха.

— Но това е само част от програмата, организирана от туристическата агенция — каза той, леко засмивайки се. — „Можете да намерите най-добрите условия за риболов в открито море в непосредствена близост до острова.“

И с този цитат капитан Кей намигна и с леко ревматична походка се отправи по коридора, щракайки с пръсти.

— Гледайте за „Красавицата на Маями“ — добави той през рамо и отчайващо фалшиво затананика своята версия на „Дайте шанс на мира“.

А, да, каза си О'Хара, добре дошли на острова. Не са изтекли и двацет и четири часа, а запознанството с местните побъркани е в пълен ход.

— Пет и половина — въздъхна той и затвори вратата.

И ето че сега чакаше на кея, чувствайки, че се намира в центъра на океана, в пет и трийсет сутринта, а слънцето още не беше изгряло и погледът му не можеше да открие никаква чаша кафе наблизко, и всичко това само защото някакъв неизтрезнял местен луд се бе появил на прага му посред нощ.

— Насам, сър — чу той мрачен глас в призрачния полумрак.

Капитан Кей се извисяваше на височината на О'Хара — една едра сянка, очертана на фона на пламтящото небе, застанала на мостика на издължена, добре запазена петдесетфутова увеселителна яхта. Той пиеше нещо от димяща чаша.

— Ако бях акула, вече да съм ви отгризнал краката. Хайде, качвайте се и си сипете кафе. А на идване можете да хвърлите въжетата насам.

Той се обърна, натисна някакъв бутон и два двигателя от по петстотин конски сили всеки, прочистиха гърлата си и с изръмжаване се събудиха за живот. О'Хара откачи въжетата на носа и кърмата и скочи на борда. Яхтата потегли, внимателно се измъкна от мястото си на кея и насочи нос към открито море.

О'Хара слезе долу и провери каютата. Беше празна. Празен бе и камбуза, който в допълнение беше безукорно чист. На котлона имаше кафеварка. Наблизо се виждаше кафемелачка „Браун“ и три пакета кафе на зърна. О'Хара се поинтересува от етикета на единия от пакетите. Танзанийско „Килиманджаро“.

Наля си чаша, върна се на палубата и се подпря на перилата, наблюдавайки Уолкърс кей да се смалява в далечината, докато слънцето започваше да се показва иззад хоризонта. Над главите им кръжаха чайки и гневно грачеха в тяхна посока. Двигателите смениха ритъма си, захващайки се сериозно на работа и „Красавицата на Маями“ набра скорост.

Когато слънцето показва целия си диск, Уолкърс кей беше само пращинка в далечината. Те лавираха между безброй малки песъчливи островчета, защитавани от назъбени коралови рифове, около които се плискаха спокойните води на отпуснатия океан. Тук-там се виждаха и други лодки, излезли на лов за голяма риба. Няколко дълги акули, по десет фута и повече, се приближиха към яхтата, надявайки се на подаяние. Коралови образувания минаваха на трийсет фута под краката им, макар да изглеждаха толкова близко, сякаш можеше да бъдат докоснати с ръка от палубата.

Петнайсет-двайсет минути след като потеглиха, капитан Кей промени курса и заобиколи един плосък, песъчлив остров. Откъм западната му страна, скрит от трафика на другите лодки в някакво заливче, един мъж с широкопола сламена шапка ловеше риба от кърмата на малка гребна лодка.

— Ей, там долу — излая капитан Кей. — Как върви?

Тони Фалмаут вдигна поглед и се усмихна:

— Тези мухи едва не ме свършиха. Още половин час и щяха да ми изсмучат кръвта. Я привържи тази спасителна лодка и пусни стълбата, докато все още съм жив.

— Готово, приятел — извика надолу червенокосия собственик на „Красавицата на Маями“. Даде на заден ход и хвърли въжето на Фалмаут.

Фалмаут изглеждаше добре, макар и малко напрегнат. О'Хара го намери за по-висок, отколкото го помнеше и определено по-слаб. Може би и малко по-сив. Но симпатичните черти на лицето му се подчертаваха от плътния загар и от устните му не слизаше познатата усмивка на мошеник. Изтеклите година и половина бяха проявили милост към него, особено в тази игра, в която дори само една седмица понякога може да стори ужасни неща с човека.

Високият мъж се изкатери на палубата и запали цигара. Хвърли клечката и проследи дъгата, която тя описа, преди да изчезне в огледално гладкото море.

— Привет, Моряко — проговори той, сякаш не се бяха виждали от вчера.

О'Хара се усмихна и подаде ръка.

— Радвам се да те видя цял, момко — продължи Фалмаут, — защото в продължение на известно време се опасявах, че ще се докопат до теб. — Годиците бяха облагородили всичко в него, включително и акцента, макар все още да се долавяше характерния ирландски изговор.

— Знаех, че се навърташ наоколо — каза О'Хара.

Фалмаут повдигна вежда:

— О? И защо?

— Една вечер разговаряхме в един ресторант в Сан Франциско. Стана дума за кафето.

— Боже мой, това трябва да е било преди четири години.

— Горедолу.

— И ти си запомнил какво кафе обичам?

— Не, запомних, че предпочиташ сам да си го мелиш. От друга страна, на този капитан сякаш ще му е все едно, ако му сервираат кафе

от изпразнения на бизон. Но в камбуза има три пакета кафе, а до тях се мъдри и кафемелачка.

— Не е лошо — каза Фалмаут. — Получавах отличен. Искаш ли малко да подсилиш своето кафе?

— Бренди?

— Мисля, че бихме могли да ти угодим.

Фалмаут слезе долу и се появи отново с бутилка „Курвоазие“. Наля щедра доза в двете чаши.

— Преди да съм забравил, благодаря ти, че ме откачи от куката — изрече О'Хара.

— Беше удоволствие за мен, Моряко. Виж какво, аз ти бях длъжник, нека не забравяме някои неща.

— Значи сега започваме начисто, така ли?

Фалмаут се поколеба само за миг:

— Може да се каже и така — съгласи се той.

Капитан Кей приключи със завързването на лодката за кърмата. Избърса ръце в мръсен парцал. След това попита:

— Някой иска ли поничка с кафето?

— Поничка ли? — попита О'Хара. — Преди два дни на яхтата на Хауи ми сервираха за закуска млада треска.

— Е, майната му тогава — изкоментира капитан Кей и изчезна през люка в посока на камбуза.

— Откъде го изкопа? — поинтересува се О'Хара.

— Той е емигрирал американец — обясни Фалмаут. — Познава тези води по-добре и от рибата. Едно време е бил адвокат и то от едрокалибрениите. Но преди десетина години му писнало, теглил една майна на всичко, взел децата си от училище, купил си яхта и се довял дотук. Сега момчетата въртят бизнеса. Освен това са собственици на чартърната мрежа между островите. И притежават един много полезен радиотелефон.

— Да не си решил да прекараш живота си на някой плаж, след като се пенсионираш?

Фалмаут го погледна с умерено любопитство за миг и после отговори:

— Това е идея. Този мошеник не само познава тези острови по-добре от когото и да било друг, но също така не вижда, не чува и не казва нищо.

— И какво, по дяволите, правим в момента в центъра на нищото?
— Тук никой не може да ни проследи.
— Станал си малко параноичен, не мислиш ли?
— Имам основателна причина — отговори той, без да обяснява смисъла на забележката си.

О'Хара никога не го беше виждал така неспокоен. Но Фалмаут бързо промени настроението си.

— Нaley си още и опитай една от поничките на капитана. След малко потегляме. Ще се попечем на слънце, ще уловим по някоя риба. И ще ти разкажа една история, от която ноктите на краката ти ще се обърнат нагоре.

— Защо не хвърлим въдиците, докато сме спрели? — попита капитан Кей, прекъсвайки ги в мига, когато подаде главата си през люка.

През следващите няколко минути се разви трескава дейност. Капитанът обърна „Красавицата на Маями“ с носа към морето и фиксира руля. После се върна на кърмата, влачейки четирифутова баракуда, и заби огромна кука в хрилете ѝ. Хвърли куката през борда, отпусна около петнайсет фута от въжето и постави пръта в специално гнездо под перилата. Остави въжето по-свободно, прехвърли го през малка макара, закачи го на върха на наклонената мачта и го нагласи правилно в улея на макарата.

Повтори процедурата и с другия прът, но за стръв този път сложи орфана рибешка глава. След това се облегна на перилата.

— Помнете — обясни той, — голямата, едра риба винаги удря два пъти — и той вдигна два пръста, за да подчертае важността на този факт. — Първия път използва удължението на носа си, за да парализира ястието си, после се отдръпва за секунда-две и отново удря. И захапва куката, окей? Тогава става ясно. Когато удари първия път, въжето се откача от мачтата и затова трябва да има резерв, за да не ѝ избяга стръвта. Тогава... банг... тя удря пак. В този момент трябва да се стегнеш, да забиеш куката навътре, защото иначе мръсницата ще я изплюе. И след това сте само двамата — един срещу друг. — Той махна презрително с ръка към другия прът: — Онзи там е нагласен за по-дребен улов. Когато ухапе, се гмурка надълбоко. Ако сме късметлии, ще хванем нещо вкусно за обяд.

Капитанът отиде на мостика и включи двигателите на бавен ход. Стръвта заподскача по повърхността на петдесетина фута зад тях.

Фалмаут седна на единия от двата специализирани стола за лов на едра риба, монтирани на кърмата.

— Реших, че няма да е лошо да съчетаем малко удоволствие с бизнеса — обясни той. — Сядай на другия и нека да поговорим.

— Просто от любопитство, Тони, защо избра мен? Защо реши да се спреш на някой, който се крие от света?

— Е, добре, Моряко, ние се познаваме, познаваме и територията, и на теб ти е много добре известно, че не съм човек, който се занимава с глупости... Кой друг да избира, да не искаш да се спра на смотания Уолтър Кронкайт? Казах ти, че се чувствах длъжник. Затова реших да оправя проблема със Зимния. От друга страна, ти си най-добрият, когото познавам за тази работа.

— „Работа“ ли каза? — попита О'Хара.

— Е, нали с това се занимаваше. Изкарваш си хляба като репортер. — Фалмаут запали цигара и хвърли клечката, която бе подхваната от вятъра.

— И как стана така, че ти отказа да приемеш предложението на Зимния? — попита О'Хара.

— По дяволите, не сме ли приятели? Освен това този човек не ми харесва. Точно мръсници като него са причина за лошото име на Компанията. От друга страна, Моряко, аз не бях толкова сигурен дали ще мога да те открия. Не ми е в това силата. Моята специалност е планирането на убийства. А дори да те бях открил, не бях сигурен дали ще мога да се справя с теб.

Той погледна с каменно лице О'Хара за миг и после се засмя.

— На всичко отгоре — каза той, — кой кучи син би се съгласил да убие приятел за някакви въшливи двајсет и пет хиляди?

— Може би това е причината, поради която онзи скъперник не може да се обгради със свестни хора — обади се О'Хара.

Фалмаут съблече ризата си и я просна отгоре на сандъка за улова.

— За начало ще ти разкажа една малка история — започна той, — която ще ти обясни за какво става дума, ако, разбира се, във всичко това има някаква логика, Моряко. Една история, която ще ти помогне да погледнеш на нещата в правилната им перспектива. Не е кой знае

какво, но съм сигурен, че няма да възразиш. Историята е крайно интересна.

Случи се през есента преди... осемнайсет месеца. Бях се захванал с много гадна работа. Всичките ми задачи в продължение на цели две години бяха все гадни. Трябва да ти кажа, Моряко, беше взело да ми писва от службата. Нещастни екзекуцийки на дребно. Агенти, които са ни предали. Двойни агенти. Типове, преминали на наша страна. Задачата, за която искам да ти разкажа, беше в Шотландия. МИ5 — които, както знаеш, се занимават най-вече с контрашпионаж — бяха разкрили агент, устроил се на много деликатна длъжност в една от ядрените ни бази, захвърлена някъде на майната си. Мястото се наричаше Тобърмори, намира се на остров Мъл — далече на запад в Шотландия. Там е по-студено, отколкото в сърцето на banker и е по-тъжно от руска любовна история. Онзи приятел се беше спотайвал дванайсет години, бавно изкачвайки се по стълбицата, за да се озове накрая там, където им е трябвало. Не си спомням как е бил разкрит и какво го е издало. Както ти казах, ситуацията беше деликатна. Той имаше връзки сред политиците... с някакъв пер, ако помня добре. Министерството на вътрешните работи не искаше да се ангажира със съдебен процес с неясен изход. Затова изпратиха мен.

Свръзката ми там се казваше Коулхелмс — един малък пикльо, който правеше всичко по най-неудобния начин. Типичен държавен служител. Ужасен дребосък. Както и да е, озовах се там, чакайки да се яви Коулхелмс, който трябваше да ми даде подробностите за набелязания обект. Уговорката беше да се срещнем в една кръчма — място, където сервират най-вече пиво, построена на скалите, точно на брега над морето. Мисля, че това е най-унилото заведение в целия шибан свят. Там винаги е мъгливо и е толкова влажно, че те пронизва до мозъка на костите. Пиех нещо и чаках, привиквайки с полумрака, защото там имаше само свещи, гледах през стаята, без да фокусирам поглед върху нещо конкретно и в един момент осъзнах, че погледът ми е спрял върху някакъв гигант на бара, а той също ме гледа с най-студения поглед, който бях виждал през живота си. Имаше жълтеникава коса, облечен беше в костюм от туид и държеше някаква изкривена сопа. На главата си имаше кепе, кривнато на една страна,

брадата и мустаците му бяха засукани нагоре и подстригани накрая. Приличаше на полковник от шотландските хайлендъри^[1]. Типичен кореняк шотландец.

И наистина си беше такъв... освен че трябваше да е червенокос, а последния път, когато го бях видял, беше облечен във военноморска униформа и се казваше Гай Торнли.

Може би си забравил кой точно е Гай Торнли, макар да съм сигурен, че името ти е познато. Торнли работеше за МИ5 и неговата специалност беше подводното разузнаване и саботажните операции. Но беше малко своенравен тип агент. От непокорните. Правеше каквото му харесваше. През лятото на шейсет и осма руснаците пристигнаха с няколко кораба на устието на Темза и навлязоха с тях. Не знам кой беше измислил тази политическа игра, но един от корабите беше траулер, който се оказа съоръжен за електронно разузнаване. Мръвката бе прекалено апетитна за сър Гай, затова той реши да се гмурне и да разгледа кораба отблизо.

Никой повече не го видя. Така и не изплува на повърхността на Темза. Просто изчезна.

Реши се, че руснаците са дошли с подготвен леководолазен екип, който е контролирал околността през подводен люк, похарчили са Торнли, натоварили са тялото му на кораба и са го изхвърлили в морето, след като си заминаха.

Напълно приемлива и много логична теория. Сам вярвах в нея... до онзи октомври преди осемнайсет месеца. Защото седях в онази крчма и го гледах в очите. Разбирах, че той съзнава прекрасно, че съм го разпознал, а и сам не хранех илюзии, че не се е сетил кой съм.

Е, добре, излязох и запалих цигара. Сметнах, че каквито и да са намеренията му, най-добре ще е да му дам известна свобода в осъществяването им. Но ако знаех какво е имал предвид, щях да стана и да се махна, макар да се съмнявам, че щях да стигна далече.

Едва бях дръпнал два пъти и ето че той също излезе да се поразходи. Озовахме се двамата сами в онази гъста като захарен сироп мъгла и изведнъж той проговори: „Коулхелмс няма да дойде, старче“. Просто така, между другото.

Стреснах се, сякаш бях забол пръст в контакта. Космите на ръцете ми щръкнаха като гвардейците на кралицата. Ясно беше, че всичко е нагласено, но се притеснявах, че съм се надянал така

простодушно. Бях се озовал в тази ситуация, защото се бях доверил на онази кабинетна маймуна. В резултат стоях в мъглата, слушах как океанът тежко се разбива някъде под краката ми и разговарях с призрак. Даже още по зле: знаех, че не сме сами. Имаше някой друг наблизо, просто долавях дишането му във врата си. Реших, че трябва да изслушам Торнли, каквото и да имаше да казва.

Очевидно беше чел секретното ми досие, защото знаеше за Гуардио и Трухильо и за операцията в Бразилия отпреди четири години. Всъщност беше запознат с всяка операция, в която бях участвал. Коулхелмс явно му беше доставил досието ми.

Абсолютно строго секретна информация, разбираш ли?

Сега изненадата. Оказа се, че Торнли не изпълнява никаква дълбоко засекретена операция, нищо подобно. Той беше дошъл там, за да ми предложи работа! Обеща ми сто хиляди годишно. Каза ми, че към мен ще се обръщат само когато се налага. Можел съм да живея където искам по света, а разплащането щяло да става чрез депозирание на сумата, в която банка пожелаея.

„Ние не се занимаваме с политика — каза ми той. — Става дума само за бизнес. Наши клиенти са най-големите компании по света. Можеш да кажеш, че сме на разположение на световната индустрия. След като изпълниш първата си задача, а тя за теб ще е нищо работа, трябва да напуснеш Сикрет Сървис и от там нататък ще си заживееш като принц Чарли.“

Бях толкова смаян, че не намирах никакви думи, за да реагирам. Тогавя той ми разказа за някои от останалите, които са в Играта, изброявайки ги на пръсти и едва в този момент схванах какъв е мащабът на тази „Служба“, както той я наричаше, защото той спомена имената на най-добрите в бизнеса.

Гацински — онзи от КГБ, който отвлече Жаги Ромолоф под носа на западногерманците; Кимото, неуморимият японски саботьор; Чарли Симънс, вероятно най-големият спец по електроника на ЦРУ; Тавен Камински, онзи як евреин, който създаде израелската група за антитерористични действия; Кит Уилоуби от Австралия; Аманет, иранският подпалвач от САВАК; две момчета от британската група за антитероризъм.

И към всичко това, два скъпоценни камъка: Данилов, онзи български бижутер, станал убиец — може би най-опасният човек в

цялата група. Неговите деликатни ръце бяха изработили сачма не по-голяма от главичката на топлийка, в която беше впръскал една-единствена капка рицин. Чувал ли си за рицина? Капка с размера на прашинка захар може да убие кон. Сачмата се изстрелва с въздух и прониква лесно през дрехите.

Последният: един французин, известен само като Льо Кроа, оглавявал френския отряд за мъчения в Алжир в продължение на две години, после унищожил всички свои снимки и заслужил прякора си, защото най-много обичал да разпъва на кръст своите жертви.

Една впечатляваща галерия от най-умните и най-хладнокръвни оперативни работници на света. Нито капка топла кръв сред тях.

Вариантите, с които разполагах, не бяха кой знае какви. Ако се опитам да премахна Торнли, щях да падна от изстрела на онзи, който ме дебнеше неизвестно къде в мъглата. А с какъв избор разполага един покойник?

Да се престоря, че се съгласявам, докато не се измъкна от капана, после да издам Торнли и да се крия през останалата част от живота си? Винаги щеше да се намери някой като Гацински, Лаваньо или Данилов, който да ме издебне и да спусне завесата в подходящ момент.

Да изслушам предложенията му, за да спечеля малко време може би? По дяволите, нямаше какво толкова да избирам! Знаех, че някъде в мъглата палачът очаква решението ми.

С две думи: „Или си с нас, или ще умреш“. Бяха решили, че им трябва. И не ми бяха дали възможност да избирам.

Какво можех да направя? Дори сега, когато съм един от тях, имам ли възможности за избор? Оставам с тях, докато се проваля и, или те ще ме убият... или някой друг. Или бягам и се крия.

За първата ми задача — така да се каже „покръстването“, както се изрази Торнли — съм щял да получа двайсет и пет хиляди долара.

„Кой е обектът?“, попитах аз.

„Коулхелмс“, отговори ми Торнли.

Просто така. Не можех да си събера мислите, толкова шокиран бях. Накрая го запитах: „Защо? Освен че е един непоносим досадник“.

„Ти никога няма да се интересуваш защо — каза Торнли. — Щом трябва да се направи, значи има причина за това. Но тъй като става дума за първата ти задача от нас, ще ти кажа само това: Той надживя

полезността си за нас. Доказа, че представлява слабо място от гледна точка на сигурността за твоите хора.“

„Те са също и твои“, напомних му аз.

„Вече не са — отговори той. — Нито са и твои, от тази нощ нататък.“

Всъщност, Коулхелмс се оказа само проверка.

„И кой, по дяволите, ръководи този клуб?“, попитах аз.

Тогава за първи път чух да се споменава Хамелеона.

Бам!

Кордата на пръта отдясно на борда изскочи от пръстена на мачтата и писна през макарата: *дзи-и-и-и-н*.

Рибата изскочи високо във въздуха и изплю куката. О’Хара се възползва от краткото прекъсване, опитвайки се да съпостави всичко, което Фалмаут му беше разказал досега.

Той игнорира моментната рибарска драма, концентрирайки се върху равномерното боботене на двигателите, използвайки шума като своеобразна мантра, за да изпадне за миг в подобна на транс медитация. Кимура я наричаше *шидасу хакамару* — отиване до стената.

О’Хара възприемаше това състояние, сякаш се намираше в чисто бяла стая без прозорци или врати. Той прожектираше образи и думи на белия фон, запечатвайки ги завинаги в паметта си. Имаше съвсем бегъл спомен как изглежда Торнли, но някои от другите познаваше:

Гацински, висок руснак с глава, сякаш свалена от труп, с очи на котка и винаги с някакъв остатък от храна по брадата; Тоширу Кимото, приличащ на Буда японец, облечен неизменно в костюм с жилетка и ослепително бяла риза — веднъж беше взривил четири ракетни площадки на руснаците и си беше отишъл даже без да се задъха; Аманет, слаб, чернобрад, дребен терорист на САВАК, когото веднъж бе зърнал в Алжир да пие прясна козя кръв, като че ли ставаше дума за коктейл.

Французинът, Льо Кроа: висок, нисък, слаб, дебел? Нямахме никакъв визуален спомен за него. Знаеше само, че при битка в Алжир беше загубил окото си и алжирците бяха заплатили ужасяваща цена за това: лично той бе езекутирал двайсет и двама бунтовници.

Накрая, Данилов бижутера, когото беше виждал веднъж през бинокъл да се разхожда из Тюйлери в Париж. „Запомни това лице, беше казал партньорът му, този е един от най-опасните в Играта. И внимавай за чадъра. Във върха му е монтирана изстрелвана с въздух игла, която е заредена с отрова. Може да те прониже през палтото.“

О’Хара помнеше Данилов добре: нисък, късокрак, с лице кръгло като зелка, тънки мустачки, дебели стъкла на очилата, обработени специално, за да отразяват минимум светлина, очи като мъниста, разположени сред гънките на плътта около клепачите, език като на змия, постоянно облизващ устните, сякаш долавяше присъствието на нищо неподозираща жертва около себе си. И този вездесъщ черен чадър с отровната игла, дебнеща от върха му.

Образи, които не можеше да забрави, също като образа на Фалмаут, оказал се в плен на собствения си кошмар, изпълняващ езическия ритуал на смъртта вместо „покръстване“.

Идеята беше безумна, защото самите Играчи се бяха захванали с Игра, много по-опасна, отколкото си беше представял.

— Господи, не съм ли те учил какво да правиш? — сопна се капитан Кей от мостика.

Голямата риба се беше откъснала от куката и бе изчезнала.

Капитанът слезе пак, дойде на кърмата и постави нова стръв.

— Трябваше да го подсечеш — каза той раздражено. — Тежеше поне двеста фунта, Тони. Цели двеста фунта.

— Говорехме за важни неща — обясни Тони и нагласи кордата на мачтата.

— Риболов и приказки не вървят заедно — отсече капитанът. Върна се на мостика и нервно удари ръчката на двигателите.

Шумът върна О’Хара към действителността. Той изчака Тони да седне на стола.

— И ти наистина ли похарчи Коулхелмс? — попита той.

Фалмаут погледна О’Хара, в сивите му очи за миг проблесна хладен огън и после той кимна:

— Направих го, Моряко.

— *Защо?*

— Ставаше дума за работа като всички останали.

— За двайсет и пет хиляди долара?

— Не ставаше дума за това.

Откровеността на Фалмаут шокира О'Хара.

— А за какво? Защо просто не се върна в МИ5 и не разкри, че Торнли е най-обикновен дезертъор.

Фалмаут някак странно се прегъна на две. Плещите му увиснаха. Лицето му се издължи, бръчките покрай очите и устата станаха по-дълбоки. Гласът му прозвуча като глас на човек, който вижда пред очите си греховете, които е сторил, и плуващите, безтелесни лица на своите жертви.

— Виж какво — обади се той накрая, — изморих се, окей? Гоня петдесетте. Вече не мога да тичам така, както тичах едно време. Нито да скачам толкова високо, нито да се движа толкова бързо. Не можеш да се задържиш на върха в Играта, когато прехвърлиш четирийсетте. Започваш да забравяш. Зрението ти отслабва. Губиш издръжливостта, която някога си имал. Рефлексите ти се забавят. Почваш да допускаш малки грешки от време на време. Не фатални, но когато настъпи този момент, черният ангел започва да ти шепне в ухото.

— Господи, не може да не е имало нищо, което...

— Ти май наистина не разбираш, човече! Опитваш се да погледнеш на нещата от моралната страна, но в това, за което говорим, няма никакъв морал. Не виждаш ли, че нямах избор? Хващаш се на работа и това е. И съм благодарен, че го направих, защото отдавна можеше да ме няма. Тези хора не признават такова нещо като подаване на оставка. Провалиш ли се, опитах ли да се измъкнеш, от този момент все едно че си мъртъв. Искам да ти обясня, Моряко, че при оставка те изпращат в ковчег и от това правило няма изключения. Е, добре, аз никога не съм си представял, че ще свърша с дупка в тялото. Винаги съм разчитал да умра в леглото. Така че нека забравим за моралните преценки, а? Не сме се събрали тук за това, а за да видим как можем да им пукнем балона. Ако разкриеш на света за какво става дума, аз съм свободен човек. Иначе продължавам да се крия през остатъка от живота си, а ще ти призная, че още отсега ми е омръзнало.

Настъпиха няколко секунди на неловка тишина.

— Не разбираш ли колко неприятно е да признаеш, че си изгубил това, което е било силата ти, особено, ако си имал само нея?

Отново мълчание. Това ли е наистина? О'Хара се питаше. Толкова ли е просто? Действително ли Тони е чак толкова изплашен, че да не може да се изправи срещу някакъв безименен, анонимен

убиец, дебнещ в тъмнината? Той се замисли за собствената си параноя, но не намери отговора. Клопката, която Фалмаут сам си беше поставил, изглеждаше толкова логична, колкото всичко останало в страшния му разказ.

Реши да смени темата.

— Каква е целта на всичко това и кой, по дяволите, е Хамелеона?

Фалмаут се облегна, затвори очи и остави лицето си на слънцето. Болката от признанието, че е вече твърде стар за Играта, бавно се разсейваше по симпатичните му черти.

— Целта може да се изрази с една дума: алчност.

— Кои компании са замесени?

— Най-големите в света. За нас врагове са техните конкуренти. Ако врагът притежава нещо, което клиентът иска, то трябва да се открадне. Ако не можеш да го откраднеш, тогава убий онези, които вършат работата. Взриви им лабораториите, подпали ги, изхвърли ги от бизнеса, открадни им тайните. Кои са клиентите ли? Ха, кои ли не са? „Юнайтед Телефон“, „Континентал Мотор Къмпани“, „Сънсет Ойл“, бостънската „Обща Банка“, „Глобал Стийл“...

Той направи жест, за да изобрази безсмислието на опита да се изредят всички.

Приказки, реши О'Хара. До момента Фалмаут беше дал твърде малко доказателства извън приказките. Нищо не можеше да се докаже.

— Това, което чувам, са само приказки — заяви той.

— Добре тогава, а какво ще кажеш за Гуардио — южноамериканския хардлайнер. Чу ли за убийството му, докато се криеше?

— В Япония получават вестници, Тони — каза О'Хара, съумявайки да се усмихне.

— Превратът беше замислен от Хамелеона.

— Ти каза, че не става дума за политика.

— Абсолютно точно, старче. Само бизнес. Гуардио планираше национализация на енергийните компании, а един от клиентите беше инвестирал петдесет милиона там. Торнли отиде за четири месеца и започна да заговорничи с генералите. Аз влязох в страната един месец преди преврата — толкова ми потрябва, за да планирам ликвидирането му. Убих го в църквата. Генералите затвориха границите и хванаха в капана семейството и лоялистите. На границата, може би на трийсет

мили само, чакаше армия от четиристотин наемници. Трупът на Гуардио още не беше изстинал, когато те се стовариха от хеликоптери в парка срещу църквата. Още същата нощ вечерях в „Четири сезона“ в Ню Йорк. Довършването на нещата отне четири дни, а цената беше два милиона долара.

— Те нямаха ли своя армия?

— Бригада от английски хайлендъри по договор с британската армия със специалната клауза, че могат да напуснат страната, когато пожелаят, стига тя да не е под пряка военна заплаха. Могат да бъдат изведени на линия, напълно екипирани, за по-малко от трийсет дни.

— Това е напълно недоказуемо — каза О'Хара.

Той стана, облегна се на перилата и се загледа във витлата, който разбиваха водата на пяна. Имаше много пропуски и недостатъчни подробности. Нуждаеше се от повече имена, от хора, които бяха избягали. От някой, който искаше да проговори. Отново се концентрира върху звука на двигателите и се изправи срещу стената. Но това този път не му помогна. Нещо по-силно от подробностите го привличаше неудържимо. Долавяше зародиша на голям репортаж и инстинктите му на професионалист просто звънтяха. Усети някаква тръпка дълбоко в стомаха си. Но само Фалмаут не стигаше, трябваше му още нещо. Трябваше да направи своите справки, преди да реши да предаде парите на Хауи.

— Кажи ми нещо за Торнли — поиска той. — Ако съумея да го спечеля за каузата, това ще бъде добро начало.

— Не съм го виждал от операцията с Гуардио.

— Някакви отцепници? Никой никога ли не е избягал?

Фалмаут се поколеба. Спечели малко време, запалвайки поредната „Житан“.

— Казвай де? — настоя О'Хара.

— Ще направим ли сделката? — попита Фалмаут.

— Още не знам. С това, което ми разказа, дори не мога да започна да сглобявам нещо смислено. Трябват ми имена, за да се захвана с лицата, и лица, за да продължа с онова, което е направено. И искам да знам кой се крие.

— Не съм казал, че има такъв.

— Не ми казвай, че ти си първият, на когото хрумва да се махне от тази лудост.

— Светът е луд! — каза Фалмаут. — Ти беше в Играта цели пет проклетни години, О'Хара, нищо ли не си научил? С алчността идват парите, с парите идва властта, а именно това е крайната цел.

— Не говориш за света, в който искам да живея.

— Така е, Моряко. И затова, ето ти една възможност да го промениш. Наистина ли се съмняваш, че като ти разказвам тези неща, аз рискувам живота си?

О'Хара се замисли как да отговори, но Фалмаут продължи атаката:

— Просто разбери, че когато има нужда от нещо, винаги ще се намери някой, който да го предложи.

— И този някой е Хамелеона?

— Хамелеона е само началото.

— На мен ми стига, за да започна отнякъде. Кой е той?

— А-а, кой наистина е той? Едно тяло без лице. Повей на въздуха. Никой от Играчите не го е виждал, поне никой от тези, които аз познавам. „Хамелеон“ е единственото, което знам, и то от другите момчета, с които съм работил. Но той е главата и съм чувал това достатъчно често, за да повярвам, че е истина.

— Не знаеш ли откъде действа?

— Не. Мога да ти разкажа всичко, което знам за него, само за трийсет секунди. Той е от жълтите и се подвизава от доста време. Тъкмо по тази причина ти си единственият, подходящ за тази работа, старче. Познаваш Япония, както познаваш лявата си ръка, а от друга страна, познаваш и Играчите, така че можеш да прецениш важността на това, което ти казвам.

— Откъде знаеш, че е жълт?

— От Торнли. От другите разбрах, че е най-опасният в групата. Именно Хамелеона премахна Колин Бредли.

— Бредли е мъртъв?

— Да. Изплува в Ийст Ривър с куршум в главата. Някой е решил, че Хамелеона трябва да бъде убит и Бредли сметнал, че задачата е по силите му. И свърши, като му пръснаха главата. Ето така се получава, когато мислиш.

— Кой е решил да го премахне?

— Не знам отговора и на този въпрос, но не е трудно да се досетя, че е бил един от враговете.

— От твоята уста всичко това звучи като война, Тони.

— Така е. Но не студена война, Моряко. — Той се наведе и с театрален шепот изрече: — А една гадна *доларова* война.

— По какъв начин си върши работата този Хамелеон, как ръководи това побъркано шоу, за което ми говориш, след като никой не е бил в контакт с него?

— Чрез *Мастъра*.

— Какъв Мастър?

— Говоря ти за компютър. Всичко се върши по компютър. Единственият жив човек на върха, с когото контактувам, се нарича Куил.

— Той ли е свръзката ти?

— Да.

— Куил?

— Да, Куил.

О'Хара поклати глава:

— Звучи ми сякаш си чел прекалено много Дикенс — каза той.

— Няма значение, това е името, дяволите да го вземат. Куил. Никога не съм го виждал и единственият начин да вляза във връзка с него е чрез Мастър.

— И Мастър е компютър?

— Точно така. За да се свържеш чрез Мастър, трябва да минеш през цяла серия проверки. Проверка на гласа. Засечка с числа. Променящи се лични кодове. Ето такива неща. Но работата се върши така просто, че даже ужасява. Появява се заявка. Куил програмира Мастър, определя най-подходящия изпълнител и се свързва с него. За всичко е помислено. Билети, пари, свръзки, резервации в хотелите, коли. Дори оръжие, ако има нещо специално, което би могло да ти потрябва. Възнаграждението е депозирано по сметка, която посочиш, преди още да си събрал нещата си за път. Всичко става така гладко, както изтичането на пясъка в пясъчния часовник.

— Кажми нещо за самия човек, какво е правил в миналото?

— Никога не съм го виждал. Не бих го познал дори ако се изправи срещу мен на улицата и ми се изплюе в очите.

— Искаш да ми кажеш, че си в цялата тази история от осемнайсет месеца и още не си виждал нито един от Играчите на върха?

— И може би никога няма да ги видя. Не се налага.

И докато слънцето минаваше над главите им, пронизвайки безмилостно с лъчите си, Фалмаут разказа подробностите по операцията Гуардио, продължавайки със случайната смърт на Марца и унищожаването на колата „Акила“. Той разказа къде е поставил експлозива, къде е чакал, какви влакове и самолети е използвал.

— С „Акила“ се справих толкова добре, че те все още се опитват да разберат как е станало. Операцията забави работата над колата с месеци. Още не са преодолели шока от смъртта на Марца.

— Искам от тебе писмено да изложиш всички тези подробности. Фалмаут се замисли за момент.

— Когато ми преведете сумата.

О'Хара също помисли малко и после кимна:

— Искането ти е справедливо. Но всичко това трябва да влиза в някаква схема, трябва да има нещо, което свързва нещата в едно.

— Виж какво ще ти кажа, Моряко, не търси някаква логическа закономерност.

Но съзнанието на О'Хара беше тренирано да разглежда заедно както логичните, така и нелогичните възможности във всяка ситуация. Трябваше да има някаква свързваща нишка, някаква върховна цел в тази лудост, но когато сподели мислите си, Фалмаут само се изсмя.

— Това е Игра за забавление и печалба, проста и обикновена. Някой някъде трупа състояние. Какво мислиш, е струвало ликвидирането на Марца? Само аз получих сто и петдесет хиляди. Цената за клиента вероятно е била около половин милион.

О'Хара продължаваше да изпитва недоверие. Струваше му се, че операцията „Мастър“ има по-висша цел от „забава и печалба“. Но може би тази цел беше известна само на Хамелеона.

— Ако се опиташ да откриеш следите на някаква конспирация, ще се озовеш с китайска кръстословица в ръцете — настоя Фалмаут. — Понякога задачите изглеждат направо безсмислени. — Той разказа за Хиндж, който беше убил един човек в Хаваите само и само за да вземе от него една дузина негативи, а после бе унищожил и тях.

— И кой е този Хиндж? — поинтересува се О'Хара.

— Един скапан каубой. Убива, без да мисли или да се колебае. Мъже, жени — няма значение. Може да го направи с нож или пистолет,

но може и с отровни стрелички или с гарота. Дявол да го вземе, той просто може да ни заплую и двамата с теб ще умрем.

— Никой не може да те убие, Тони.

— И аз мислех така, докато не участвах с него в една операция преди два дни в Каракас.

— Какво си правил в Каракас онзи ден?

— Възложиха ми задача. Не знаех ще успееш ли да пристигнеш навреме. Не можех да им откажа, без да разкрия, че замислям нещо.

— И кой е този млад гений, наемник ли е?

— Бил е, преди това.

— Такива с лопата да ги ринеш, Тони.

— Не и като него. Като него няма много. Застрелял е някакъв от хиляда и деветстотин фута във Виетнам. А е използвал само карабина с нощен прицел.

— И каква задача изпълнявахте?

— Един тип на име Лавандър бил отвлечен от някакви местни *tuchachos*. Трябваше да го върнем. Но точно онова, което се случи след това, може да ти даде нишката, за която искаш да се захванеш.

— И как по-точно?

Фалмаут отново се наведе към него и се усмихна с блясък в очите:

— Ще ти кажа, когато потвърдиш, че сделката ще стане.

О'Хара се бе загледал в нещо, което се движеше под повърхността на океана близо до куката със стръвта. Все още изпитваше безпокойство от това, че трябва да предаде двеста и петдесет хиляди долара на Тони Фалмаут, но ако получише допълнителна информация от него, това можеше да го накара да го направи.

— Мисля, че ще се върна в Япония — каза О'Хара. — Ще заживея един хубав, обикновен живот. Без компютри, които управляват частни разузнавателни агенции, без призраци, които използват подобни компютри. Всичко е така сложно. Още от самото начало не исках да се захващам за тази работа.

Перката на голяма риба разреже повърхността за миг и отново потъна.

— Не можеш да се оттеглиш сега — предупреди го Фалмаут.

— Мога, и то много лесно.

— Направиш ли го, с мен е свършено.

— Защо, изпълни още една-две задачи и бягай — посъветва го О'Хара.

— Вече се крия. Съгласих се снощи да участвам в още една операция, но не се обадох на повикването на Куил, за да получа подробностите. Не може да приемеш задача, а после да изчезнеш, без това да породи известно безпокойство в сърцето на мистър Куил. Той вече сигурно си мисли, че или съм избягал, или с мен се е случило нещо лошо. Но каквото и да е решил, той сигурно е прехвърлил задачата на друг и точно това ми позволява да ти помогна.

— И как по-точно?

Нещо проблесна в погледа на Фалмаут, а на устните му се плъзна усмивка.

— Просто познавам обекта — обясни той. — Знам къде ще бъде проведена операцията по ликвидирането му. Знам кога. И знам кой ще бъде убиецът.

И след една ефектна пауза той допълни:

— Ще ти кажа като премия и името на човека, който избяга от нас.

Беглецът. Някой друг, който се крие. Да, това създаваше известни възможности. Точно споменаването на „премията“ подтикна О'Хара да вземе решение. Ако наистина и някой друг, освен Тони се опитва да се скрие от Хамелеона и ако той съумееше да го намери, това щеше да помогне да се получи потвърждение на разказа на Фалмаут.

— Ето каква сделка ти предлагам — каза накрая О'Хара. — Ако ми предоставиш тази информация, аз ще ти изплатя половината. Ако съумея да се възползвам от нея, ще депозирам останалата половина в банка, която пожелаеш или ще се срещнем и ще я получиш на ръка.

— Дявол да те вземе, Моряко, играеш малко грубичко!

— Парите не са мои.

Фалмаут кимна едва забележимо и после подаде ръка:

— Дадено — каза той.

— Сега да чуем — предложи О'Хара.

— Чууй ме, Моряко. Не мога да те излъжа, не мога да ти кажа, че разбирам всичко, което става, окей? Но мога да ти кажа следното... винаги има причина да постъпват по начина, който са избрали. Ето, не бяха изтекли и десет часа след завръщането ми от Каракас и разбрах,

че Куил спешно ме търси. Свързах се с него. Трябва да разбереш, че ние — Хиндж и аз — притиснахме нашите *сојонес* да ни предадат Лавандър, ясно ли ти е? Докарахме го, а две дни по-късно Куил има за мен спешна задача. Каза, че всичко трябвало да свърши за четири или пет дни. Нареди ми да се срещна със свързката някъде из Карибите и да остана на разположение за евентуална операция по ликвидиране. И кой мислиш, е проклетият обект? *Лавандър*.

О'Хара искрено се изненада.

— *Лавандър?* — възкликна той.

— Да, Лавандър. Сега разбираш ли ме? Можеш ли да схванеш накъде води всичко това?

— Тони, те са твои приятели, така че чакам да чуя от теб какво мислиш.

— О, мислих дълго по въпроса. Логиката? Вероятно той представлява заплаха за някого.

— Защо?

— Знае прекалено много. За *нещо*. Но не знам какво е то. Работил е като платен консултант за много фирми по целия свят. Значи знае много неща за много хора. Знае и много фирмени тайни.

— Ти допускаш, че те ще убият този човек само защото той заплашва сигурността на някоя от компаниите?

— Абсолютно съм сигурен.

— За какъв дявол тогава ти е необходима свързка, защо просто не те изпратят да похарчиш онзи нещастник?

— Мога само да предполагам, разбира се, но според мен свързката ще го подложи по изкусен начин на разпит от трета степен. И ако получи неудобни отговори... тогава *au revoir*, мосю Лавандър.

— Спомена, че знаеш къде ще бъде проведена операцията.

— Е, не точно. Но ми е известно, че планира скоро да тръгне от Хондурас на туристическа обиколка из Карибите, платена от „Сънсет Ойл“, разбира се, като малка компенсация за притесненията и неудобствата. Знам също, че ще пътува под името Дж. М. Тийч. Снощи Куил ме предупреди, че всичко трябва да свърши за четири или пет дни. Едва ли е много трудно да се открие кой кораб предстои да отплава от Хондурас до ден-два и да се разбере на кое пристанище ще спре най-напред.

— Защо трябва да пътува под фалшиво име?

— Защото е странен тип. Казах ти, той е ексцентрик. Видях го съвсем за кратко веднага, след като беше освободен. Няма да го забравя: очи, хлътнали като кладенци, сякаш не беше спал два дни, а първото нещо, което ме попита, бе: „Освободихте ли стаята ми в хотела, докато ме нямаше?“. И знаеш ли, това наистина го безпокоеше. Чиста проба луд.

Един слънчев лъч проблесна по перката на риба в килватера на „Красавицата на Маями“; кордата на големия прът изскочи от гривната на мачтата, после отново се опъна и запя с пронизителен звън, докато се размотаваше с бясна скорост от макаратата.

— Господи, хванахме голяма — извика Фалмаут.

— Твоя е, Моряко!

О’Хара бързо пое пръта от гнездото под перилата и го хвана здраво между краката си. Фалмаут затегна осигурителния колан на стола му и О’Хара започна битката.

Рибата — син марлин — беше огромна.

— Триста фунта! — изказа предположение Фалмаут. — Това може да стане рекорд, момко.

Борбата продължи почти два часа. Когато свърши, О’Хара усещаше ръцете си като оловни, а дланите му бяха покрити с мехури. Капитан Кей маневрираше с лодката като професионалист, използвайки мощните двигатели, за да изтощи рибата, докато О’Хара придръпваше боричкация се марлин все по-близо до кърмата.

Рибата използва последния си шанс, изскочи високо от водата и плесна заплашително с опашка. После се стрелна надолу, но О’Хара не отслабваше натиска. Грозната муцуна на марлина се показва само на няколко фута от кърмата. Изглеждаше примирен.

— Чудесно се справи, Моряко! Каква красота! Е — въздъхна Фалмаут, — колко жалко... — После се наведе, измъкна стар, ръждив мачете от един процеп в палубата, отстъпи крачка, острието изсвиствя във въздуха покрай главата на О’Хара и се заби в дъските на кърмата с глух звук. Кордата беше прерязана. Марлинът изскочи на повърхността за последен път, направи рязко движение с глава и изчезна във водите зад кърмата.

Капитанът изкрещя:

— Какво, по дяволите, направи? Това беше почти тристафунтов марлин, копеле! — Капитан Кей продължи да беснее на мостика,

крещейки ругатни срещу вятъра, чайките, морето и всичко останало.

Фалмаут погледна изумения О'Хара, който се бе отпуснал в стола си и се опитваше да забрави за болката в ръцете си.

— Не е удобен моментът да се появим във Фрийпорт с рекорден улов. Ще има снимки и бог знае още какво, нали? Вестниците тук и без това няма с какво друго да се занимават.

О'Хара кимна малко неуверено.

— Знаеш ли, Тони — изрече той, — май започвам да ти вярвам. Кажи ми сега, кой ще се заеме с Лавандър?

Фалмаут се надвеси над него и гордо заяви:

— Разбира се, че Хиндж. Той познава Лавандър. И освен това трябва да бъде Хиндж. Ако решат, че се опитвам да избягам, те ще изпратят Гацински или Лаваньо по следите ми.

— А защо не Данилов?

— Защото той е другият беглец.

[1] Планинец, войник от шотландски полк. — Бел.пр. ↑

10.

— Мистър Хауи, ако обичате.

— Мистър Чарлс Гордън Хауи? — попита секретарката му.

— Точно той.

— Съжалявам, но мистър Хауи е на заседание и не може...

— Кажете му, че се обажда О'Хара.

— Имам изричното му нареждане да не бъде безпокоен — обясни с непреклонен глас секретарката.

— Просто му кажете, че съм аз. Убеден съм, че ще пожелае да разговаря.

Настъпи кратка пауза и след това гласът се обади отново с лека досада:

— Изчакайте момент така, моля.

Едва беше поел дъх и в слушалката се разнесе дрезгавият глас на Хауи с характерния лек ирландски акцент:

— Къде се намирате, лейтенант?

— На островите, но това не толкова важно. Налага се да попътувам. Мога ли да се възползвам отново от вашия „Лиър“?

— Къде искате да го изпратя и кога? — попита Хауи незабавно. Гласът му прозвуча възбудено.

— Колкото е възможно по-бързо. Летището на Форт Лодърдейл.

— Значи да смятам, че имаме материал за публикуване?

— Ще ми трябват още ден-два, за да бъда сигурен в това.

— Много сте предпазлив, това ще ви кажа.

— Става дума за вашите пари, мистър Хауи.

— Да, да... но вие се срещнахте с този Фалмаут, нали?

— Да.

Настана мълчание, сякаш Хауи очакваше О'Хара да продължи. Накрая издателят не издържа:

— Е?

— Още не съм готов да говоря по този въпрос. Но ще ви кажа, че му изплатих сто двайсет и пет хиляди. Ще получи останалото, ако информацията се окаже добра.

— От това, което току-що казахте, предполагам, че усещате, че има нещо, така ли е?

— Нямаше да се разделя с такава сума, ако не мислех, че в разказа му има нещо. Но сглобяването на цялата картина може да се окаже проблем.

— Разполагам с най-добрите адвокати по дела за клевета, лейтенант. Искам да бъда точен, но не и предпазлив.

— Ще имам това предвид. Обикновено нещата се развиват по обратния начин — издателят ме кара да бъда предпазлив.

Хауи се засмя.

— От това, което долавям у вас, лейтенант, усещам, че ако се натъкнем на нещо, то ще е голямо.

— Благодаря.

Нова пауза.

— В опасност ли сте, лейтенант?

О'Хара се замисли за няколко секунди и после каза:

— Има елемент на риск. Може да нарушим спокойствието на доста гадни типове.

— Значи ги познавате?

— Лично и по репутация. Но точно в момента разполагам само с предположения. Ако говорим повече по въпроса, може да навреди, както и да увеличи риска.

— Мисля, че не е необходимо да ви казвам да се пазите.

— Не е.

— Добре. Както казах още при първия ни разговор, аз ви имам доверие. Но ще призная, че любопитството ми просто ме изгаря. А освен това, подготвил съм ви една малка изненада.

— Каква?

— Скоро ще разберете — засмя се Хауи.

— Не обичам изненадите, мистър Хауи.

— О, мисля, че тази ще ви допадне.

О'Хара изостави темата... вероятно Хауи възнамеряваше да му изпрати два живи рака в кухнята на самолета.

— Ще ви се обадя отново след около три дни — каза той. — Мисля, че тогава ще мога да ви кажа дали парите ви са хвърлени в тоалетната.

— Самолетът ще пристигне във Форт Лодърдейл след четири часа. Ако имате нужда от още нещо, ако се появят проблеми, обадете ми се по всяко време. Мога и да не се окажа в състояние да обявя война, но поне ще опитам, ако се наложи, дявол да го вземе.

— Благодаря. Ще поддържаме контакт.

Свързването с Магъосника не се оказа толкова лесно. Най-напред се оказа, че линиите са задръстени. После се опита от Форт Лодърдейл, където слезе от чартърния самолет на капитан Кей. В слушалката нещо силно изпука и когато връзката най-сетне се осъществи, гласът на телефонистката се чу, сякаш се обаждаше някъде от центъра на земята.

— Le Grand Gustavsen Hotel, s'il vous plait — извика О'Хара.

— Hotel? — каза тя с въпросителна нотка.

— Oui. Le Grand Gustavsen.

— Pardonnez-moi... Хилтън ли казахте?

— Густавсен! — изрева О'Хара, чудейки се как е възможно да се чуе Хилтън вместо Гран Густавсен.

— Ah, oui, Gustavsen. Un moment, s'il vous plait.

Ново прашене, някакво съскане и накрая се чу човешки глас. Гласът прозвуча кисело — очевидно принадлежеше на гост на хотела, който случайно, минавайки край телефона, беше решил да вдигне слушалката.

— Да?

— Там ли е Магъосника? — попита О'Хара.

— Кой?

— Магъосника. Ротшилд. Собственикът на хотела.

— Имате предвид онзи, който свири на пианото?

— Да.

— Не знам.

— Дайте ми тогава някой от персонала на хотела, ако обичате.

Нещо изтрака силно, като че ли онзи, който бе решил да отговори на позвъняването, беше хвърлил слушалката през залата.

Секунди по-късно в ухото му прозвуча гласът на Жоли:

— Allo. Que desirez-vous? С какво мога да ви помогна?

— Жоли? Обажда се О'Хара.

— Ah, François! Comment ca va?

— Добре съм, Жоли. Ou est le Sorcier?

— На пазар.

— J'arrive ce soir. Voulez-vous me donner la piece avec la salle de bain?

— Volontiers! Quelle heure?

— Още не знам. Très tard. Vers deux heures, peut-etre.

— Bon! Ou etes-vous?

— Флорида. Чакам полета. Кажи му, че ще имам нужда от помощ.

— Чудесно! Ще застелем леглото ти с нови чаршафи.

— Много щедро от ваша страна, Жоли.

— Pour vous, mon ami, je mieux. Възлагаш ни задача значи?

— Може и така да стане. Чуй сега, когато Майк се върне, кажи му, че искам да направи справка за четири имена. Добре ли ме чуваш?

— Oui.

— Много добре. Имаш ли нещо за писане?

— Oui. Давай.

— Ентъни Фалмаут, бивш агент на МИ6; Хиндж, не знам първото му име, наемник; Грегъри Данилов, български тайни служби; Ейвъри Лавандър, британски поданик, петролен консултант. А, още един. Но за него знам само прозвище... Хамелеон. Като гуцера. За този искам да проверите всички източници на информация. Помъчете се, докато пристигна.

Жоликъор повтори имената за проверка.

— Чудесно. Хайде, скоро ще се видим.

— A bientôt, Francois! Ще бъдем готови, когато пристигнеш.

— Туристическо бюро „Андерс“, на телефона е Керъл Яскоуиц. Акцентът в гласа ѝ беше със следи от Бронкс, примесен с Бруклин, но култивиран от Манхатън.

— Здравейте, мис Яскоуиц. Казвам се О'Хара, помните ли ме?

— О, разбира се. Джентълменът, който купи еднопосочен билет за Уолкърс Кей, нали? С цел самоубийство ли го направихте? Никой не купува еднопосочен билет за Уолкърс Кей. Островът едва ли е по-голям от задния ми двор.

— Доплувах обратно.

— Разбирам. И... откъде искате да доплувате обратно този път?

— Хондурас.

— Хм. Нещо по-конкретно или ще се доверите на моя избор?

— Всъщност, интересувам се от екскурзия по море.

Тя се засмя.

— Не мога да ви дам еднопосочен билет за екскурзия с кораб.

Как се казва.

— Не знам.

Дълга пауза.

— Не знаете името на кораба, който искате да вземете в Хондурас?

— Точно така. Но съм сигурен, че предстои да отплава до ден-два.

Нова пауза и след това лек смях.

— Проверявам — каза тя с мелодичния си глас. Пак пауза и после: — Дявол да ме вземе. О, извинете ме, не исках да ругая, но точно тази сутрин от Порт Кортес е отплавал туристически кораб. Хм, „Гълф Стар“. Е, има и по-добри компании, които бих могла да ви препоръчам...

— Кое е първото пристанище, в което спира?

— Първото... е Монтего Бей, Ямайка. След три дни. Я да видим... днес е вторник... значи пристига рано сутринта в петък. Искате ли да се качите на борда там?

— Изобщо не искам да се качвам. Просто исках да изпратя дванайсет рози на един от пасажерите.

— Знаех си, че има нещо по-особено. Съжалявам, но ние не сме куриерска служба.

— Значи душата ви не жадува за малко романтика, така ли?

— Само ако розите са за мен, скъпи.

— Много ми помогнахте. Когато някой път се озова в Помпано Бийч, ще ви се обадя. Може би ще обядваме заедно.

— Ако пращате дванайсетте рози просто на *някой*, може да пропуснем обяда и да започнем направо с вечерята.

— Чао, Керъл.

— Чао, мистър...

— О'Хара.

— Разбрах.

Корабната компания „Кинг Стиймшип“ разполагаше със специален служител, който приемаше съобщения за пасажерите. О’Хара се свърза с него и му каза:

— Отнася се до мистър Дж. М. Тийч. Качил се е на борда на „Гълф Стар“ в Порт Кортес, Хондурас.

— Казвайте нататък.

— Диктувам: „Дж. М... запетайка... имам допълнителна информация за плана «Мастър»... точка... Не напускайте кораба в Монтего Бей, докато не се свърже с вас... точка“. Подпишете го с... „Куил“.

О’Хара се опита да дремне в „Лиър“-а, носещ се на юг над океана, но беше напълно буден, когато кацнаха в Сейнт Луцифер. Започваше леко да се замайва. От Япония до Бостън, после до Сейнт Луцифер, после през Форт Лодърдейл до Бахамските острови и обратно към Форт Лодърдейл — всичко това само за три дни и ето че сега, в един и трийсет през нощта, се бе върнал отново на Сейнт Люси. На летището, което нощем се затваряше, го чакаше такси. Дори митническата служба не работеше. Но какво ли би могъл някой да внесе контрабандно на Сейнт Люси, независимо дали денем или нощем?

Чу музиката на Мага, който свиреше яростна версия на „Сиджем блус“, докато изкачваше стълбището към централния вход. Голямата зала беше почти празна. Млада двойка се натискаше на една от масите, а в бара бяха останали само някои от постоянните посетители. Жоликъор беше единият и той се сбогува в мига, когато видя О’Хара. Мага се бе изолирал от всичко, което ставаше около него, и шестте му пръста се носеха по клавишите.

— Bon soir, mon ami, радвам се да те видя! Имаме интересни новини.

Когато Магъосника го видя, набързо претупа парчето, което свиреше, затвори капака на пианото и постави табелка на него, на която пишеше: *Затворено. Не си играйте с пианото. Нарушителите ще бъдат разстреляни на разсъмване.* После прекоси залата с цигара в ъгъла на устните си.

— Наистина си бърз — каза той и раздруса изморения репортер в мечешка прегръдка.

О'Хара го погледна с премрежен поглед:

— Отведете ме в бърлогата. Не мисля, че бих могъл да издържа още.

И докато минаваха през големия хол, Ротшилд му разказа, че са вкарали всички имена в компютъра и разполагат с разпечатки за трима: Лавандър, Фалмаут и Данилов. До момента нямало нищо за Хиндж, а проверката на Хамелеона довела до маса препратки към книги по зоология и биология, статии от природонаучни списания и няколко енциклопедии.

— От къде на къде се интересуваш от хамелеоните?

— Казах на Жоли, че става дума за прозвище. Опитай ЦРУ, военното или военноморското разузнаване. Не е лошо да видиш какво може да излезе за Колин Бредли. Говори се, че Хамелеона е похарчил Бредли миналата Коледа.

— Какво, по дяволите, става...?

— По-късно...

О'Хара влезе в стаята срещу апартамента на Мага, пусна куфара си на пода и заяви:

— Събудете ме по обяд.

— Но ние трупаме тези справки от момента, когато се обади — възрази Магъосника. — Няма ли поне да ги прочетеш?

— Не мога — избърбори той неясно. — Натрупа ми се много разлика във времето. Риболов. Слънце. Направо съм развалина — и като смъкна дрехите от себе си, той мигновено заспа.

Чукането на врата не преставаше.

— Махай се — простена той.

Чукането продължаваше.

— Не ме безпокойте. Махайте се.

Отново се зачука.

— A demain! A bientôt! Au revoir! — изкрещя той.

Но нищо не помагаше. Чукането дори стана по-настойчиво.

— Майната ти!

И това не помогна.

Той стана, залитайки от леглото, откряна вратата и надзърна в процепа.

Изгледа лицето на Лизи Гън няколко секунди, присвил очи.

— О, боже мой! — каза той.

Тя държеше изпускаща пара чаша кафе.

— Кафе? — попита го тя с лъчезарна физиономия.

— Не, не мога да повярвам — не се сдържа той накрая.

— Пак те намерих — съобщи тя. Усмивката ѝ беше толкова широка, че го заболяха очите.

— Колко е часът?

— Осем сутринта.

— Осем сутринта!

— Точно така. Осем сутринта.

— Невероятно.

— Не искаш ли кафе?

— Не, освен ако държиш да видиш как един възрастен мъж повръща.

— Мога ли да вляза?

— Мога ли да ти попреча?

— В никакъв случай.

— Тогава нека си легна пак. Гол съм.

— На мен не ми пречи. Имам трима братя.

— Това е хубаво, но аз не съм един от тях. — Той тръгна, клатейки се обратно към леглото и дръпна чаршафа върху главата си.

— Не е много гостоприемно — обади се тя.

— Животът ми е застрашен от остра форма на страдание, причинено от разликата във времето. А може би също и от недоспиване. Тези две опасности ме чакат... в дълги черни тоги, ей там, зад вратата — каза той с глух глас изпод чаршафа.

Тя седна на един стол и закрепил кафето на коляното си.

Той предпазливо надзърна.

— Няма да си отидеш, така ли?

— Не...

— Държиш се невъзпитано като малко дете.

Тя поклати глава, все още усмихвайки се.

— Тогава ще те изчакам да пораснеш — и той отново потърси спасение под чаршафа.

— Мистър Жоликъор ме предупреди, че ще се държиш точно така.

— Откъде, по дяволите, познаваш Жоликъор?

— Беше във фоайето — нали така наричат онази стая — когато пристигнах — тя отпи от чашата, — той ми целуна ръка.

— Той целува ръцете на всички. Това му е едно от задълженията — да целува ръце.

— Няма значение, никой преди не ми беше целувал ръка.

— Ами, защо не се върнеш пак във фоайето. Мисля, че той с удоволствие ще ти целува ръката цял ден.

Но тя продължаваше да пие от кафето невъзмутимо. Тогава той неочаквано се изправи.

— Как ме намери, дявол да те вземе? Как, по дяволите, успя да стигнеш тук толкова бързо?

— Пилотът ми каза, че трябвало да регистрира плана за полета в Бостън и после във Форт Лодърдейл.

— И толкова?!

— Е... едно време излизах с него.

— С пилота?

— Аха.

О'Хара поклати глава.

— Трябваше да си стоя в Япония — каза той тихо на себе си. После я погледна отново през подпухналите си клепащи: — И знае ли Хауи, че си тук?

— Да — кимна тя.

— Значи ти си изненадата, за която Хауи ми спомена.

— Хауи ти е казал, че идвам?

— Е, не с толкова много думи. Изпратил те е да ме следиш, нали?

— Е, не точно...

— Добре тогава, какво точно има предвид?

— Той най-сетне се съгласи, че малко конкуренция няма да навреди на никого.

— О, наистина е много логично, Гън, да изпратиш един от репортерите със задача да следи друг.

— Помислих, че бихме могли да работим заедно. В края на краищата, ти пишеш, а аз снимаю. На практика няма конкуренция. А

по този начин Хауи е застрахован и от двете страни. И наистина ще получи онова, за което плаща.

— Винаги мислиш за всичко, нали?

— Опитвам се.

— Какво знаеш до момента?

— Ами... даде ми да прочета онова писмо от...

— Фалмаут.

— Точно така. Но спокойно можеше да ми даде ръкопис, написан на старогръцки.

— Сега разбираш ли какво имах предвид?

— Но аз ще се науча.

— Това не е игра за аматьори. Тук...

— Аматьор ли? Аз съм репортер от...

— Не става дума за това... Говоря за Играта, за възможността да се занимаваш с едни от най-опасните хора на све...

— А аз съм жена, нали?

— Ще ме оставиш ли да свърша? Не е свързано с пола ти. Аз познавам тези типове, знам как действат. Работил съм със... или против повечето от тях. За теб тази територия е напълно непозната. Един пропуск от твоя страна и те ще те премахнат, сякаш са размазали муха на прозореца.

— Не се безпокой за мен, О'Хара! Аз съм се занимавала с Мафията.

— В сравнение с това, за което ти говоря, Мафията е игра за деца.

— Е, чак за деца!

— Каквото и да си мислиш, е точно така. Ти си добра, признавам ти го, но...

— Много ти благодаря.

— Престани да ме прекъсваш.

— Престани да се държиш покровителствено с мен.

— Глупости, покровителствено.

— Ти се държиш покровителствено.

— Казах, че си добра. Ти си много, много добра, окей?

— Точно това е покровителствено поведение.

— А-а, майната ти — и той отново се зарови под чаршафа.

— Аз мога да помогна, О'Хара. Повярвай ми.

— Без значение е колко си добра, ако си мъртва.
— Казах ти, не можеш да ме изплашиш.
— Не се опитвам да те плаша, опитвам се да те убедя, че това е игра за убийци.

— И може да бъде играна само от такива, нали?
— Аз не съм убиец и никога не съм бил. Но познавам тези хора. Познавам начина им на мислене. И мога да се справя с тях.

— Аз пък се справям от тринайсетгодишна.
— С *тях*! Казах, че мога да се справя с *тях*!
— Намерих те в Япония, намерих те и тук. Нека не отминаваме това като дреболия.

Настъпи мълчание. После О'Хара проговори отново:

— Нека опитам от друг ъгъл. Дори *ако* има сензация и *ако* аз реша да се занимавам с нея, и *ако* намерим достатъчно материал, който да ни даде макар и само начална точка, та *ако* всичко това се сбъдне, тази история въпреки това ще си остане доста... страшна.

Тя му се усмихна:

— Не можеш да ме замотаеш, О'Хара. — В кафявите ѝ очи проблесна пламъчето на очакването. — Знам, че ще бъде нещо голямо. Знам, че мистър Хауи нямаше да ме изпрати да те търся из цял свят, ей така, за нищо. А и ти не си тук, разхождайки се със самолета на Хауи само за забавление. Хайде, О'Хара, разбери, че аз мога да ти бъда в помощ. Дай ми шанс.

— Събуди ме в десет — каза той. — Ще заспя, мислейки за това.

Тя въздъхна, остави чашата на шкафчето и излезе. В мига, в който вратата се затвори след нея, О'Хара изморено стана. Избръсна се, взе душ и застана в ъгъла на стаята, където почти час изпълняваше серия движения, известни като „Пеперуда“, освобождавайки се от болката и вдървеността. След това седна на пода и потъна в двайсетминутна медитация.

Когато завърши сутрешния си ритуал, чувстваше, че отново е жив и готов да посрещне и този ден.

Тя се върна пет минути по-късно, този път с Жоли и Магьосника.

— Каква забележителна промяна — отбеляза тя. — Само преди час ти се държеше, сякаш умираше.

— Преди час наистина се чувствах така. Окей, нека видим с какво разполагаме, а после ще те въведа в нещата.

— Най-напред — започна Магьосника — не успях да открия нищо за този тип Хиндж.

— Военното разузнаване?

— Нула. Поне засега изглежда като че ли той е съумял да се опази от всички архиви.

— Окей. Нататък.

— Фалмаут. Ето разпечатка на всичко, което изрових за него. Направих кръстосана справка на ЦРУ и МИ6. Много интересно.

За О'Хара обаче материалът съдържа твърде малко нова информация. Няколко подробности, за които не знаеше, но в основни черти те потвърждаваха, че Фалмаут се е пенсионира. Както ЦРУ, така и МИ6 преставаха да актуализират данните за бившите си агенти след излизането им в оставка.

В досието на Данилов, обаче, имаше по-интересни неща: Данилов се подозираше не в шест или седем, а в цели дванайсет убийства, включително две на територията на Съединените щати; той беше разработил рициновата сачма, както и оръжието, с което тя стигаше до организма на жертвите; беше работил в няколко случая за КГБ, което не беше кой знае каква изненада. Голямата изненада бе, че в продължение на две години, допреди осемнайсет месеца, Данилов беше действал в Карибския басейн и бе разработвал свръзки за руснаците в Хаити, където бе добре познат. Беше излязъл в оставка преди година и половина и в два или три случая бе разпознаван от други агенти както в Порт-о-Пренс, така и в Кап-Хаитиен.

Беше ли работил в Хаити за Мистър? И ако да, то какво бе правил? В това можеше да помогне Жоли. Той все още познаваше всеки акър на своята страна и бе в течение на политическите и светски клюки.

Справката за Ейвъри Лавандър се оказа по-пълна, отколкото бе очаквал. Магьосника я бе съставил от няколко източника, между които три различни информационни агенции, две американски вериги от списания, няколко вестника, „Пари Мач“, „Интернешънъл Хералд Трибюн“ — и дори едно малко известно английско списание, което бе публикувало единствения очерк, писан някога за него. Този очерк се състоеше главно от инсинуации и клюки, извлечени от интервюта с други хора, между които и бившата му съпруга, Маргарет, която бе изтърпяла дванайсет бездетни и лишени от секс години с него, преди

да избяга с някакъв тромбонист от Лондонския симфоничен оркестър и която си бе върнала, разказвайки всичко каквото знаеше за него. В типичен стил Лавандър беше отказал да разговаря с човека, написал очерка.

О'Хара се опита да сглоби по-цялостна представа за Лавандър — един истински ексцентрик, който живееше в свой собствен свят, отказвайки срещи с журналисти и отбягвайки фоторепортерите; който изискваше... и получаваше огромни консултантски хонорари, депозирани по правило в злато в посочените от него банки, пръснати по целия свят; който поддържаше малък шифрован списък на всичките си сметки; кога, къде и от кого са били направени и това очевидно беше единствената архива, която водеше. И толкова висока беше репутацията му, че още преди да проведе предварителния разговор с потенциалния клиент, той изискваше предплащане от десет хиляди долара в кръгер-рандове, но това не му пречеше да бъде достоен за съжаление скъперник, който отсядаше в западнали хотели и се хранеше в най-семпли ресторанти.

Но въпреки странния му външен вид, още по-странното му поведение и влудяващия му избухлив темперамент, повечето от големите петролни компании се бяха възползвали от услугите му по веднъж или повече пъти, защото той се оказваше човек, посветен на една-единствена цел, цел, която се казваше „петрол“. Различни доклади потвърждаваха, че той практически не се интересува от храна, жени, книги или музика. Всъщност, освен петрола го интересуваха малко неща.

Петролът беше смисъла на неговия живот — петрол под земята, петролните кладенци, петрол по петролопроводите, петрол в танкери, рафинерии, цистерни, помпи, коли, в козметиката и фармацията. Петрол в големия бизнес. Петрол във всякакво превъплъщение. Оказваше се, че той е най-големият жив експерт по петрола в света. И понеже беше аполитичен, понеже бе един промишлен наемник, който не служеше под ничий флаг и нямаше друг господар, освен себе си, понеже работеше само на консултантски договор, той се движеше без притеснение в световната петролна общност, разчитайки на контактите си в ОПЕК, Латинска Америка, Канада, Югоизточна Азия и даже сред африканските петролопроизводители. Той знаеше колко петрол се транспортира, знаеше къде е добит, знаеше колко струва и колко

остава. Той беше в състояние да предскаже петролните кризи, промените в цените, знаеше как да го намери, къде да го намери и как да го изведе до пазара.

Фалмаут се оказваше прав. Лавандър можеше да се превърне в заплаха за сигурността на голям брой компании. Въпросът беше коя е заплатила за премахването му и защо?

До момента Магъосника не можеше да намери нищо за Хамелеона.

О'Хара се опита да осмисли информацията, запомняйки за начало всички детайли, които му се струваха от значение. След това остави справките настрана и каза:

— Добра работа, Маг.

— Ще ти помогне ли?

— Много, но в момента просто не съм сигурен как точно.

— Сега ще ни разкажеш ли за какво става дума? — попита Илайза.

— Добре, но не преди вие тримата да ми обещаете, че няма да споделяте тази информация с никой друг... никой, нали, Гън?

— Да, разбира се.

— Закълни се. Закълни се, че няма да разкриваш никаква информация по този въпрос, докато не приключим с разследването.

— Заклевам се.

— Окей. Ето какво знам до момента... — и той им разказа с подробности за срещата си с Фалмаут, за операцията Марца, за убийството на Мауи и за преврата в Южна Америка.

— За момента разполагаме в три стартови точки: първата е Лавандър, който се планира да бъде разпитан с пристрастие от свързка и да бъде ликвидиран от Хиндж, ако даде „лоши“ отговори...

— Какво означава „свързка“? — попита Илайза.

— Това е човек, действащ като посредник между агент и контролора му в централата. Обикновено той служи като проводник на информация. Понякога има властта да поставя задачи, както е в този случай.

— Познаваме ли този човек? — попита Мага.

— Не, но знаем кой трябва да бъде убиецът. Хиндж. — О'Хара извади полароидната снимка от портфейла си и я подаде. — Ето, това е Хиндж. Фалмаут ми даде снимката. Използвал я е за визуална

идентификация на Хиндж по време на операцията в Каракас. Лавандър ще пътува под името Дж. М. Тийч. Най-добрата ни възможност е да се свържем с Лавандър, преди той да слезе от кораба.

— А знаем ли откъде ще мине? — запита Илайза.

— Това вече е въпрос на предположение, но все пак мисля, че той ще пристигне в Монтего Бей, Ямайка, в петък, рано сутринта. Аз... аз направих изстрел в тъмното. Изпратих му телеграма, в която му нареждам да не напуска кораба и я подписах с името „Куил“.

— А какво ще стане, ако той не познава този Куил? — поинтересува се Магъосника.

— Е, не може да избяга. Телеграмата няма да му бъде предадена преди заминаването на кораба от Хондурас. Просто няма къде да отиде.

— А Хиндж? — запита Илайза.

— Той може да влезе в играта по най-различни начини, но като се отчита времето, с което разполага, аз мисля, че ще използва самолет.

— Бихме могли да наблюдаваме летището в Монтего Бей — предложи Магъосника.

— Трябва само да наблюдаваме митницата — съгласи се Илайза.

— Но, разбира се — възкликна Жоли, — митницата е само в една зала. Всички излизат в чакалнята през една и съща врата.

— Аз ще покривам аерогарата — каза Илайза. — Дори, ако е предпазлив, пак няма да очаква, че ще бъде следен от жена.

— И защо не? — попита О'Хара.

— Той е мъжкар... ясно е от онова, което ни разказа за него. Съзнанието му няма може да приеме, че една жена може да играе в същата игра, в която играе и той.

— Може би. Но аз казах, че е професионалист. Той не поема рискове. И убива по инстинкт... при това знае повече начини за убиване, отколкото ти можеш да си представиш, Лизи.

— Не, не започвай пак.

— Какво? — попита Магъосника.

— Това с „Лизи“. Казвам се Илайза.

О'Хара я погледна и се усмихна. Погледът му срещна нейния и след малко тя не издържа и отмести своя поглед. Е, помисли си тя, беше крайно време. Първият признак на реакция, откакто съм тук.

Тя ще ни забърка в неприятности, мислеше си О'Хара, тя самата е една голяма грижа и това се вижда толкова ясно от погледа в тези очи и от начина, по който е стиснала устни.

За Магъосника можеше да се каже точно обратното, той можеше да играе като Джеймс Бонд или като Лаурел и Харди, според ситуацията. А Жоли щеше да се занимава с други неща.

— Окей. Познавам Лавандър само по описание, а Монтего Бей не е толкова малък град. Ако се измъкне, ще имаме проблеми. Нека приемем, че аз и Майк ще поемем кораба и ще се опитаме да стигнем до него, преди да се е озовал на улицата. Илайза, ти отговаряш за аерогарата. Ако Хиндж се появи, остави го да действа свободно, защото ако скъсиш дистанцията и той те забележи... просто ще те убие. Помни, този човек обича пистолетите повече от хората. Ако имаш късмет, можеш да разбереш къде ще отиде.

— И какво да правя тогава? — запита тя.

О'Хара се замисли и после отговори:

— Няма да усложняваме нещата. Ще се обадиш в хотела. Къде ще отседнем? — обърна се той към Магъосника.

— „Халф Муун Бей Клъб“. Ще наемем три бунгала. Така ще влизаме и излизаме, без да минаваме през фоайето.

— Добре. Ще използваме телефонната централа. Ако видиш Хиндж и останеш с него, докато не спре някъде, обади се на рецепцията и остави съобщение за нас къде да те намерим.

— Ние сме двама — обясни Магъосника, — ще можем да проверяваме през пет-десет минути.

— Ами аз? — обади се с възмутен глас Жоли.

— Жоли, можем да се приближим към Хамелеона само по два начина. Единият е чрез Лавандър, другият е Данилов. Но Данилов се крие и ако наистина познава Хаити толкова добре, колкото изглежда, има вероятност той да се крие там.

— Това наистина е един халосен изстрел в тъмното, Франсис — поклати глава Магъосника.

— Нямам представа как иначе да започнем да го издирваме. Той се крие. Не е нелогично да опита Хаити. Ако е ключовата фигура за руснаците там, сигурно познава това място по-добре от тях. А има и приятели там. Жоли, мислиш ли, че би могъл да скриеш един български убиец с лице като зелка някъде в Хаити?

— Мосю, в Хаити аз бих могъл да скрия светложълт слон в престилка на зелени точки.

— Добре тогава, виж какво можеш да научиш за него. Каквото и да е.

— О, винаги съм си мечтал да играя ролята на инспектор Мегре. Ако кракът на този Данилов някога е стъпвал в Хаити, аз ще го науча, vite^[1]!

[1] Бързо, веднага (фр.). — Бел.пр. ↑

11.

В девет сутринта кеят на компания „Кинг Лайн“ в Монтего Бей представляваше лудница. Още призори местните търговци бяха надошли, за да разпънат сергии, превръщайки кея в един макар и шумен, но все пак живописен пазар. Големият пътнически кораб беше акостирал, а мостчето за пасажери бе прехвърлено на брега. Самите пътници, облечени в бели костюми и памучни дрехи, нетърпеливо обикаляха из пазарчето, пазаряха се за цената на плетените кошници, сламените шапки, пощенските картички, кафето на зърна, миниатюрите от дърво и играчките. Суматохата се подсилваше от калипсо-оркестър, допринасящ за гълчавата, блъскайки върху стоманени варели в центъра на площадчето.

О'Хара и Магъосника чакаха на края на мостчето да слязат първите пасажери и се взираха за човека, когото познаваха само по бегло описание. Той трябваше да бъде нисък, слаб и ексцентричен — това бе цялата информация, с която разполагаха. Няколко пъти те спираха мъже, отговарящи макар и слабо на описанието.

— Вие ли сте мистър Тийч?

Досега отговорът бе поклащане на глава и забързано „Не“.

Само десет минути по-късно напливът на първите пасажери отмина и мостчето опустя. Стюардът се отдалечи от горния му край, заемайки се и с другите си задължения. О'Хара и Магъосника се качиха на борда. В суматохата никой не им обърна внимание. Бяха облечени спортно и спокойно минаха за пътуващи. Домакинът касиер се въртеше наблизко с дълъг списък в ръце. О'Хара реши да рискува.

— Извинете ме — обърна се той към него, имитирайки безпокойство, — изглежда съм изпуснал мистър Тийч. Трябваше да слезем на суша заедно, но се оказа, че не помня номера на каютата му.

Домакинът го погледна и леко се намръщи, но преди да отговори на въпроса му, О'Хара погледна часовника си.

— Сигурен съм, че ми каза да се срещнем тук. Има ли някакъв друг начин да се слезе от кораба?

— Не, сър — отговори домакинят и провери в списъка на пасажерите. — Мистър Тийч е на палуба „А“. Каюта 116.

— О, разбира се! Благодаря — каза О'Хара и бързо се отдалечи, преди домакинят да реши, че трябва да зададе някои въпроси.

Мага остана да чака до мостчето, а О'Хара се отправи към каюта 116. Намери я без никакви проблеми, но Лавандър не отговори на почукването.

— Мистър Тийч — настоя О'Хара, — аз съм стюардът. Имам съобщение за вас.

И въпреки това никакъв отговор.

Няколко пасажери кимнаха за „Добро утро“, минавайки покрай него на път за града. Когато коридорът се изпразни, О'Хара извади джобно ножче, мушна острието в процепа между вратата и рамката ѝ и избута езичето на ключалката, натискайки едновременно с това дръжката на бравата. Ключалката щракна. О'Хара откряхна вратата предпазливо само дотолкова, че да вижда цялата каюта.

Празна.

Провери и малкото антре. Също никой. Затвори вратата, сложи резето и започна да претърсва помещението.

Каютата беше малка, но обзаведена с вкус, леглото беше разхвърляно, а илюминаторът отворен. Шумът от врявата на палубата проникваше чак дотук.

Лавандър очевидно пътуваше без много багаж и не обръщаше особено внимание на дрехите. В гардероба имаше два костюма и чифт панталони. Пръстите на О'Хара ловко опипаха джобовете и подплатата. Нищо. Единият от костюмите изглеждаше като че ли никога не го бе докосвала ютия, а на ревера на другия се виждаше голямо петно от кафе. Имаше една вратовръзка, увиснала накриво на закачалката — ужасна, шарена вратовръзка с цветен мотив, която дори не беше развързана. Куфарът беше празен. В чекмеджетата на шкафчето се въргаляше бельо и бяха нахвърлени ризи. На масичката до леглото лежеше книга — том, създаващ впечатление за научен труд, озаглавен „Царството на петрола“. О'Хара я прелисти небрежно.

После се захвана с шкафа в антрето. Там намери несесера на Лавандър. Накрая провери джобовете на хавлията, закачена на вратата. Нищо.

Цялото претърсване му отне не повече от пет минути.

Отново се огледа, надзърна под матрака и едва тогава се убеди, че в каютата не е останало нищо скрито от погледа му.

В мига, в който посегна към дръжката на вратата, на нея се почука. О'Хара замръзна. Отстъпи няколко крачки. Някой в коридора отново почука на дъбовата врата.

— Синьор, камериерката е.

— *Un momento.*

— *Si.* Ще дойда след малко — каза тя и тръгна по коридора.

О'Хара дръпна резето и провери отвън. Камериерката беше пред вратата на съседната каюта. Той заключи след себе си и се качи на горната палуба. Беше безлюдна. Същото се отнасяше и за ресторанта, бара, игралната зала, салона. Плувният басейн се охраняваше от спасител, които спеше в шезлонга си.

Върна се долу и отново почука на вратата. И пак никакъв отговор.

Когато слезе на брега, Магьосника го чакаше, седнал на сандък, отпивайки пиня колада.

— Е? — попита той.

О'Хара го поведе към пазарчето.

— Слязъл е — обясни той. — Телеграмата е изиграла обратен ефект. Сега вероятно се щура като побъркан. Проверих на горните палуби, в ресторантите — навсякъде.

— Може би ще се срещнат на борда — изказа предположение Магьосника.

— Съмнявам се. Ако свръзката се срещне с него на кораба, това значи, че те ще трябва да го убият на борда. Къде по-безопасно е да го примамят на брега. Не, той е някъде тук.

— И нищо чудно в този момент те двамата да са се срещнали.

— Съвсем вероятно. — О'Хара отново погледна часовника си. Единайсет часа. — По дяволите, той дори може вече да е мъртъв.

Спряха в далечния край на площада и се огледаха. Ейвъри Лавандър беше излязъл на среща със смъртта. Единственият му шанс беше Илайза да разпознае Хиндж, когато той пристигне. И това, разбира се, само при положение, че вече не беше пристигнал, иначе Лавандър съвсем сигурно си беше покойник.

Аерогарата на Монтего Бей представляваше голяма двуетажна сграда. Главната чакалня заемаше по-голямата част от първия етаж, а половин дузината бюра на авиокомпаниите бяха подредени до стената с лице към входа. Митническата проверка се извършваше в малка стая в източното крило на сградата и беше повече от повърхностна. Ресторантът се намираше на втория етаж, непосредствено срещу митническата служба.

Илайза беше пристигнала тук още в шест и половина сутринта, а сега бе вече към обед. До момента бяха кацнали три самолета. Беше сигурна, че Хиндж не е пристигнал с никой от тях. Провери списъка. До залез-слънце се очакваха още пет самолета: два от Щатите, единият от които с междинно кацане в Пуерто Рико точно в този момент беше пристигнал; един от Мексико, полет на Ер Франс от Париж през Порт-о-Пренс и малък самолет по вътрешна линия, осъществяващ връзката с Кингстън. Беше намерила свободен стол в чакалнята до вратата на митницата и сега седеше, стиснала разписанието в ръка. Освен това беше наела кола и бе подкупила един от носачите да ѝ разреши да паркира до входа.

Поредната група туристи се изсипа откъм помещението на митническата служба и забързано се отправи към изхода с викове за такси. Хиндж не беше сред тях. Тя не обърна никакво внимание на високия мъж с ястребово лице и лъскава черна коса, който мина покрай нея с дипломатическо куфарче в ръка. Това бе Дерек Фрейзър, вицепрезидент на АМРАН, нов петролен консорциум със седалище в Хюстън, който след по-малко от осем часа имаше среща с Лавандър.

Денят лениво се точеше. След кацането на всеки следващ самолет тя се обаждаше в хотела, за да остави практически едно и също съобщение. Последният път нареди да предадат: „Кацна EAL от Маями. Багажът не е на него. Следващият самолет пристига в шест и пет“.

После се качи в ресторанта и отново се захвана със скучното си бдение край прозореца, през който се виждаше пистата. До следващия самолет имаше цели два часа.

О'Хара и Магьосника прекараха сутринта в бродене из Монтего Бей с надежда да се натъкнат на Лавандър. Накрая се отбиха в малък

бар срещу кея, където останаха с часове, наблюдавайки мостчето, с надеждата Лавандър да се върне. Или може би да слезе от кораба. О'Хара беше осъзнал, че просто може да не го е видял, докато оглеждаше кораба. Лавандър, колкото и малко вероятно да бе това, все още можеше да бъде на борда. Тази мисъл, обаче, бе повече представяне на желаното за действително.

Още в ранния следобед О'Хара осъзна, че е действал прекалено енергично. Онова, което му се бе сторило добра идея — да възпре Лавандър от слизване, в действителност се беше превърнало в катастрофа. Може би Лавандър се страхуваше от Куил. Съществуваше, макар и малката вероятност той да не знае кой е Куил, а в този случай телеграмата можеше просто да хвърли ексцентричния консултант в ръцете на Хиндж. Това беше едно от нещата в играта, което той ненавиждаше. При работа с такива като Хиндж беше недопустима каквато и да е грешка. В Играта непремереният анонс се наказваше със смърт. Тази мисъл не му даваше покой, докато накрая Магьосника не махна с ръка на всичките му съмнения.

— Стига си се измъчвал — каза той. — Ходът можеше да се окаже много успешен.

— Много ме успокояваш — отвърна репортерът измъчено.

— Той е опак човек, Моряко. Не е възможно да предскажеш с точност как ще постъпи такъв като него. По дяволите, приеми, че си опитал и си се провалил. Не позволявай на това да те тормози.

— Може би у мен е причината той да загуби живота си.

— А-а, майната му, que seга ще ти кажа аз, беше си изстрел в тъмното.

И докато денят изтичаше без никаква следа от ексцентричния консултант, те все повече и повече се убеждаваха, че вече е прекалено късно и че някъде на острова трупът на Лавандър очаква някой да го намери.

При нормално развитие на нещата Лавандър щеше да изчака на борда, докато стане време за срещата с висшия служител на АМРАН, но телеграмата, която бе получил, го обезпокои. Кой би могъл да знае, че той пътува под името Тийч? И кой, за бога, би могъл да бъде този Куил?

Тези въпроси го измъчваха цели два дни и затова той напусна кораба през люка на товарния отсек в мига, в който акостираха. И сега се налагаше да убие цял ден до срещата.

От АМРАН бяха проявили желание да дискутират *benefice réciproque* въпрос и това го заинтригува. Дори ако се окажеше, че разговорът не си заслужава, той беше сигурен, че ще може да научи нещо, защото дори слуховете му носеха безценна информация, тъй като откъслечните факти, сглобени един с друг, добавяха парчета към мозайката, която представляваше неговото задълбочено познаване на петролния бизнес.

Срещата на Лавандър трябваше да се състои едва в осем вечерта и затова той се отбиваше в ресторанти, в чайни, в барове, спираше пред сергии за вестници, само и само да не стои просто така. Лавандър не бе от особено търпеливите и затова нетърпението му се превърна в раздразнение, а после и в гняв, докато денят ставаше все по-горещ, а улиците все по-препълнени. Това го принуждаваше да си пробива път през тълпите улични търговци, които се надпреварваха да му предлагат всичко, като се започнеше от щурци в клетка до скъпи часовници, а децата, които подтичваха редом с него, му шепнеха: „Ginja, ginja, предлагам ти най-добрата цена за най-добрата цигара в Ямайка“.

— Махайте се, малки палавници, или ще ви обадя на полицията — сопна се той и едно от момченцата му се изплези и се скри в тълпата.

Лавандър беше от онези, с които не бе трудно да си направиш майтап. Той представляваше една визуална шега: съсухрен, кисел дребосък, със сив нездравословен тен на лицето, нацупени бузи, сламеноожълта коса, която бе избуяла във всички страни като люцерна върху несъразмерно голямата му глава; единият джоб на самото му се беше измъкнал, папийонката му беше изкривена, а обувките му изглеждаха така, сякаш никога не се бяха срещали с четката.

Лавандър никога не ходеше; той се промъкваше, озъртайки се непрекъснато, като плъх, ровещ в тъмните ъгълчета на някой склад. Представяше си дебнещи репортери, които чакат удобен случай да се нахвърлят и да поискат интервю. Фактът, че нито един журналист не се бе обръщал към него вече няколко години, беше без значение. Той често сменяше полетите си в последния момент, понякога се отправяше за съвсем различна страна, после се връщаше,

предприемайки сложни маршрути до места, за които имаше директни полети и променяше хотелите си по два-три пъти. Тази налудничава страст към анонимността беше единственото му забавление, може би защото граничещите му с религиозност възгледи относно петролния бизнес бяха изтласкали всякаква рационалност от главата му. А след изживяния ужас на отвличането Лавандър беше станал още по-подозрителен, още по-параноичен.

И затова той бродеше без посока из града, сядаше в парковете, четеше по няколко американски и английски вестника, убиваше времето и без да съзнава, позволяваше на съдбата да го настигне.

Самолетът закъсняваше с двацет минути, но Хиндж разполагаше с повече от час до срещата между Лавандър и Фрейзър. Достатъчно време, за да огледа предварително Трелоуни Скуеър и сладкарницата, в която те се бяха уговорили да се видят. Беше запомнил образа на Фрейзър от снимката, преди да я изгори в тоалетната на самолета.

Хиндж мина през митническата проверка без никакво притеснение. Сложиха знак с бял тебешир на пътната му чанта и му махнаха с ръка да минава.

Той веднага забеляза момичето, което седеше на пейката в чакалнята и изучаваше разписанието на полетите. Не можеше да сбърка реакцията ѝ, когато го видя. Дали го познаваше отнякъде? Обикновен интерес? Или го бе сбъркала с друг?

Следеше ли го? Но защо? Защо ще го чака някаква жена в чакалнята на аерогарата на Монтего Бей?

Той се отправи към една от телефонните кабинки и потърси в джобовете си монета. Видя я да се премества на друга пейка, по-близо до изхода. Можеше да я следи по отражението ѝ в стъклото зад телефонната кабина.

Застана директно пред автомата докато набираше номера, а след това небрежно се облегна на рамо. В този момент тя беше в телефонна кабина от другата страна на чакалнята.

Сигурно си беше параноя. Докато разговаряше, тя весело се смееше. Но нямаше да му попречи, ако бъде по-внимателен. Реши да я държи под око.

Помоли дежурния на телефона в ресторанта да повика мистър Дейвид Джексън. Дерек Фрейзър се обади практически веднага.

— Мистър Джексън ли е? — попита Хиндж.

— Кой точно мистър Джексън търсите? — запита на свой ред Фрейзър.

— Ейвъри Джексън.

— Да не се обажда мистър Гарет от Тексас? — поиска да разбере Фрейзър.

— Да.

— Кога се преместихте?

— Преди четиринайсет месеца.

— Много добре. Някакви проблеми?

— Всичко се развива отлично.

— Погрижих се за кола. Можете да вземете ключовете от агенцията за коли под наем. Пакетът е в багажника.

— Благодаря. Нали става дума за сладкарница „Нелсън“ на Трелоуни Скуеър? В осем часа?

— Точно така.

— Кога заминавате?

— От сладкарницата тръгвам направо за аерогарата.

— Ще оставя съобщение, когато предам пакета.

— Благодаря.

Когато свърши разговора, момичето го нямаше. Огледа чакалнята, после влезе в офиса на агенцията и получи ключовете. Колата се оказа червен датсун с две врати. Отвори багажника. Зад резервната гума имаше малка брезентова чанта. Затвори багажника, качи се в колата и потегли.

В същия миг друг датсун, син, потегли след него. Излезе на главния път и потърси с поглед фаровете му. Намали скоростта и синият датсун се приближи. Когато се озова на по-малко от една пряка зад него, Хиндж отби от главния път и направи завой около парка. Синята кола не се откъсваше от него.

Сигурно бе момичето.

Но защо?

Хиндж нямаше време да се замесва в разни истории. Трябваше да направи нещо и то бързо. Натисна педала на газта до пода и зави в първата пряка надясно. Колата му поднесе на завоя, след това на

следващия и на по-следващия. После изгаси фаровете и се вмъкна в оградения с палмови дръвчета път, който водеше към някаква къща.

Изгаси двигателя и зачака.

Вече няколко минути О'Хара наблюдаваше „Гълф Стар“, без да продума. Наближаваше седем часа, а от Лавандър все още нямаше и следа.

— Най-добре е да се обадя в хотела. Хиндж може да е пристигнал с последния самолет — проговори Магьосника.

О'Хара продължаваше да съзерцава кораба. Едва когато Магьосника се изправи, за да тръгне, той каза:

— Качвам се обратно на борда.

— Защо?

— Помниш ли, когато ти разказвах колко неспокоен е бил Лавандър за хотелската си стая, когато го освободили в Каракас?

— Е, и?

— Защо е трябвало чак толкова да се притеснява? Нали е бил там на разноски на компанията? Искam да кажа, че според Тони този въпрос бил първото, което се е чуло от устата му.

— Е?

— Е, това ме кара да мисля, че е криел нещо в стаята си и се е безпокоял дали ще може да си го вземе обратно.

— Пари ли?

— Може. Но се съмнявам. Той има пари в банки из целия свят.

— И какво мислиш, че е, Моряко?

— Според твоята информация за Лавандър той съхранява личната си картотека в бележник. Може би бележникът е прекалено голям, за да го разнася насам-натам. Тогава го крие.

— Нали претърси стаята му.

— Може нещо да ми е убягнало. Нещо ме човърка отвътре и ми казва, че сигурно нещо не съм забелязал.

— Ами ако се окаже, че Хиндж е пристигнал?

— Няма да се бавя. Ти се обади в хотела, а аз ще се върна до десет минути.

Качи се отново без никакви проблеми на борда. Коридорът беше пуст. Повечето от пасажерите се веселяха из града. Справи се с лекота

с ключалката и предпазливо влезе в каютата за втори път.

Камериерката беше почистила малката стая. О'Хара затвори илюминатора, дръпна завесите и запали лампата. Седна на леглото и внимателно огледа помещението. Отново провери гардероба и пак отвори куфара. След това пак надзърна в тоалетната. Вдигна матрака и бръкна с ръка под него, а след това внимателно го опипа и после го пусна обратно на мястото му.

Пак седна на леглото.

Загледа се в шкафа. Стана и издърпа чекмеджетата едно след друго, започвайки с най-горното. Когато измъкна и петото, легна на пода, щракна запалката си и я задържа под чекмеджето. На дъното ѝ, залепена със скоч, се виждаше малка книжка.

О'Хара я дръпна и седна на пода. Прелисти страниците една след друга — страници, пълни с числа и кодови думи. Нямахте нито една страница, която да му казваше нещо.

Сложи обратно чекмеджетата, напъха бележника отзад в колана на панталона си, изгаси осветлението и си тръгна.

Магьосника го чакаше пред бара.

— Пристигнал е в шест и десет с полета от Маями — обяви възбудено музикантът. — Закъснял е с двацет минути. Тя се е обадила да остави съобщение пет минути преди да им позвъня.

— В такъв случай Лавандър все още е жив.

— Хайде — настоя Магьосника, — вече уредих сметката. Да се върнем в хотела и може би ще успеем да говорим с нея, когато се обади пак.

Илайза бавно караше в тъмнината. Беше обиколила малкия парк, след като загуби Хиндж, и сега направо ѝ се плачеше. Беше ли я видял той? Или просто тя го бе изгубила? Каквото и да бе станало, главният им коз се бе изпарил.

Продължаваше да обикаля, надявайки се да се натъкне на Хиндж. Десет минути по-късно, осъзнала безсмислеността, тя се отказа. Започна да се оглежда за телефон. Тъмните улички я отведоха обратно на брега. Мина покрай шумен нощен клуб и малко по-нататък забеляза самотна телефонна кабина.

Спря колата, изрови монета от разбърканата си чантичка, пусна ключовете в нея и изтича през улицата към кабината. Телефонистът сякаш се забави цяла вечност.

— Шестнайсета вила, ако обичате — помоли тя.

— Моля.

Чу сигнала няколко пъти в слушалката, но никой не се обади. Тракна вилката няколко пъти и телефонистът отново се обади.

— Искам пак да оставя съобщение, моля.

— Диктувайте.

На две преки от нея в притъмнялата уличка се запалиха фаровете на кола, но тя беше с гръб.

— За Шестнайсета. Съобщението е: „Загубих багажа. Връщам се в хотела“.

— Вие прекарахте ужасен следобед с този багаж — не се сдържа телефонистът. — Може би нашият менажер ще може да ви помогне.

Колата бавно се приближаваше по улицата към нея.

— О... мисля, че авиокомпанията ще се...

Тя се обърна и видя колата вече на по-малко от пряка. Червен датсун. Зад волана се виждаше загорялото лице на Хиндж.

— ... погрижи за него. Много ви благодаря. Чао.

Остави слушалката, но вече беше твърде късно да изтича през улицата обратно при колата си. Той беше съвсем наблизко; беше толкова близо, че можеше да съзре очите му, студени като на гущер, да гледат към нея през спуснатия прозорец.

Събу се и хукна да бяга. Бягаше по-бързо от всеки друг път в живота си. Можеше да спечели олимпиадата, толкова бързо бягаше. Прекоси улицата, хвърли се в тъмнината, мина по някаква непрогледно тъмна уличка в посока към плажа.

Хиндж спря и изскочи от колата.

Илайза тичаше по плажната ивица, докато не усети, че е останала без дъх, че краката ѝ се подгъват и тогава падна на пясъка. Обърна се в очакване да види Хиндж. Но зад нея се виждаше само пустия плаж, странно сив под лунната светлина.

Огледа се.

Не се виждаше никой.

Високо над главата ѝ заплашително изглеждащи облаци подгониха луната и ниско над хоризонта проблесна светкавица.

Чудесно. Всеки момент щеше да завали.

Остана без да помръдва още няколко минути, колкото да си поеме дъх, после се отправи към ивицата дървета, която се простираше покрай самия бряг и използвайки сянката им, предпазливо се отправи назад към колата.

Хиндж беше решил да не преследва момичето. Нямаше време за това. Видя я да се скрива в тъмнината, бягайки през глава и помисли: „Коя ли е тя? Какъв, по дяволите, ѝ е проблемът? Има ли нещо тук, което не знам? Или е просто някаква побъркана?“.

Спря до колата ѝ и погледна вътре. Намери в жабката договора за наемането на колата.

Илайза Гън, отседнала в „Халф Муун Бей Клъб“, вила 16.

Остави договора обратно и затвори жабката.

Върна се усмихнат при колата си и потегли. Предстояха му важни неща. Може би щеше да има време да се погрижи и за нея, след като свърши с Лавандър.

Когато Илайза отново излезе на улицата, тя беше опустяла. Нито следа от червения датсун. Тя се поколеба за няколко секунди, все още скрита в тъмнината на храсталаците край пътя, събирайки кураж; накрая се реши, втурна се през улицата и скочи в колата.

Чувстваше се страшно щастлива, когато завъртя ключа и потегли към хотела. Цял ден не бе говорила нито с О'Хара, нито с Магъосника. Може би, помисли си тя, те са прехванали Лавандър и всичко е наред.

12.

Когато Лавандър излезе на Трелоуни Скуеър, беше вече тъмно, но всички магазини бяха още отворени и цареше карнавална атмосфера.

Озова се срещу сладкарницата и влезе в магазин за сувенири. Мина в задната му част и започна да разглежда някакви неща, докато наблюдаваше площада. След това излезе през задната врата и заобиколи блока, като се придържаше в сенките и оглеждаше улицата.

Дерек Фрейзър — човекът, когото му бяха описали по телефона, беше седнал до витрината на сладкарница „Нелсън“. Лавандър се концентрира за момент върху него. Фрейзър имаше онези остри черти, които някои жени намират за привлекателни. Лавандър познаваше този тип мъже. Типичен фирмен лакей, облечен в дрехи от „Брукс Брадърс“, с безобиден пост, от рода на „вицепрезидент по еди-какво-си“ — най-често всеобхватен термин, прикриващ маса прегрешения.

Фрейзър отпиваше от кафето си и четеше достойния за съжаление кингстънски „Джърнал“.

Е, добре, нямаше да се забави с него. Лавандър се засмя леко на себе си. Беше сигурен, че никой не го следи.

Лавандър беше прав: не се налагаше Хиндж да го следи. Единственото, което трябваше да прави, бе да наблюдава Фрейзър. Трикът беше стар, но ефикасен: да се следи човекът, който щеше да осъществи контакта, вместо самата цел, но това беше номер, който никога не би хрумнал на аматьор като Лавандър.

Фрейзър разпозна консултанта в мига, в който Лавандър се появи на площада и с благодушна усмивка проследи над ръба на вестника странното представление, разигравано от дребосъка. Фрейзър вярваше, че убиецът също наблюдава.

Лавандър най-сетне се реши да пресече улицата и влезе в сладкарницата. Фрейзър вдигна поглед, усмихна се, повдигна пръст и вежди, стана и протегна ръка, когато Лавандър се приближи до масата. Възприема директорските си маниери, отбеляза наум Лавандър.

— Здравейте, аз съм Дерек Фрейзър.

Колко самодоволно, помисли малкия човек.

— Лавандър.

— За мен е чест, наистина съм поласкан. Човек не всеки ден има възможност да се срещне с една жива легенда.

Гласът му, отработен още на младини в някакъв курс за подготовка на висши бизнесмени така, че да звучи безизразно, властно и потискащо, се стори на Лавандър странно покровителствен. За англичанина както маниерите на Фрейзър, така и външният му вид, изглеждаха превзети и оскърбителни.

Лавандър сви рамене:

— Да, наистина не сме много.

Егоманиак, помисли си Фрейзър. Абсолютен, наперен и изкукуригал егоманиак.

— Какво ще поръчате? — осведоми се Фрейзър и направи знак на сервитьорката.

— Силен чай и нещо сладко. Може би „Наполеон“. — Сервитьорката кимна и се отдалечи.

Фрейзър се усмихна и потри длани.

— Е, сър... ние... сме ви задължени, че се решихте да... отделите време през почивката си, за да разговаряте с нас.

— Използвате множествено число, мистър Фрейзър. Ще дойде ли и още някой?

Фрейзър се усмихна, признавайки, че е разбрал шегата:

— Аз, разбира се, говоря от името на моята компания. Сигурен съм, че сте чували за нас. АМРАН. Нещо от рода на... новопоявили се, ако разбирате какво искам да кажа?

Няма никакво съмнение, помисли Лавандър, този тип Фрейзър изобщо не ми допада. Изпратили са някакво парвеню, натоварено със задача за мъж, и това е най-оскърбителното. Но бизнесът си беше бизнес и Лавандър беше готов да изслуша онова, което този имаше да му казва.

— Да, да, знам всичко за АМРАН — каза той нетърпеливо.

— И предполагам, че проверихте дали сумата, която поискахте, ви е преведена в банката, която посочихте?

— Нали съм тук, не ме ли виждате?

— О, много добре. В такъв случай поне няма да се налага да ви представям моята компания. Това ще ни спести известно време, нали

ме разбирате?

— Аз разполагам с много време — отбеляза Лавандър безгрижно.

Сервитьорката донесе чая и пастата му. Когато си тръгна, Лавандър погледна Фрейзър в упор през масата и блясъкът в очите му подсказваше, че очаква разговора.

— Добре, какво искате? — попита той направо.

— Ние сме отскоро в бизнеса, както обясних. Не претендираме, че знаем всички отговори, но знаем, че вие знаете много от тях. Искаме да бъдем консултирани.

— Вие вече имате сериозен проблем — каза Лавандър и шумно отпи от чашата чай.

— Извинете?

— Измежду най-малко удачните решения, който АМРАН взе, е включването на „Хенсел Ойл Къмпани“ във вашия консорциум, сър. Вие се сдобихте с банкрутирал партньор. — Той повдигна вежди и се наклони през масата към Фрейзър: — Хм?

— Ние... този разговор ще си остане конфиденциален.

— Я виж!

— Извинете — бързо продължи Фрейзър. — Идеята, сър, беше в това, че се нуждаем от тяхната материална база. Те присъстват в трийсет и седем щата. Дванайсет помпени станции, нали ме разбирате?

— Всъщност става дума за четирийсет и два щата под прикритието на три компании. Можехте да изчакате още три месеца и щяхте да изкупите „Хенсел“ за десет цента на долар. — Лавандър махна с ръка презрително като крал, който освобождава просяк.

— Беше по-евтино, отколкото да направиш гигантски инвестиции, особено в момент, когато ситуацията е малко...

— Не сте си направили добре сметката. Сега имате като равен партньор компания с проблеми в момент, когато пазарът е нестабилен.

— Щяхме да ги изпуснем. Някой друг щеше да ги отмъкне под носа ни.

— Но не и като партньор с равни права. Като дъщерна компания, може би.

Фрейзър се облегна.

— Става дума също за петролните концесии, особено онези, които бяха собственост на „Хенсел“.

— Какви средства отделихте за разработване?

Фрейзър се поколеба. Той като че ли се опитваше да реши дали да говори, или не.

Лавандър се изсмя:

— Искате ли аз да ви кажа?

— Триста милиона — каза Фрейзър почти шепнешком.

— Поредният съмнителен ход. Над половината от концесиите са в ивицата Монтана. Това петролно поле е много несигурно, сър. Познавам го добре. Над милион акра и никаква логика в разположението на находищата. Ще пробие по дузина сухи сондажи на едно попадение, а добивът няма да е кой знае какъв. Бих казал, че ще бъде някъде около... двайсет и два барела на ден на кладенец. — Той поклати глава. — По-добре можете да изразходвате парите си в Аляска или Северно море.

— Там е много населено — възрази Фрейзър. — Другите ни компании имат ресурси...

Лавандър го прекъсна по средата:

— Да, разбира се, другите ви четири компании са в добро здраве. „Американ Петролиум“ ще регистрира петстотин и петдесет процента увеличение на печалбата спрямо миналата година. „Сънсет Ойл“ ще бъде над четиристотин процента. Много добре. Много добре, че американците са такива овце. В продължение на известно време всичко това ще им излиза през носа. Въпросът е само колко дълго ще се примиряват с подобно състояние на нещата.

— Достатъчно дълго, за да платят най-тлъстите дивиденди в историята — каза Фрейзър.

— Ами ако Близкия изток затвори кранчето?

— Ние не очакваме това да се случи скоро.

— Ще се случи. Съвсем неочаквано и много скоро.

— Е, добре, ще се занимаваме с този въпрос, когато...

— Факт е, че разполагате с добре гарантирани резерви. Знам това и го знам много добре. Всички петролни компании са взели необходимите предпазни мерки. Големи количества на склад. Нека се опитае да бъдем откровени, а? Вашата компания е седнала на поне... колко... пет милиарда галона резерви?

— Това е конфиденциална информация, мистър Лавандър...

— ... обявена от собствената ви компания в годишния ѝ отчет преди не повече от два месеца. Конфиденциална, няма що! Предложих да бъдем откровени. Всъщност става дума за нещо от рода на петнайсет милиарда.

Фрейзър беше искрено изненадан от широката информираност на Лавандър.

— Виж какво, стари приятелю — каза Лавандър, — честно казано, не ме е грижа какво ще кажете на бедните глупаци в Конгреса или на хората по улиците на Америка. Но, моля те, не се опитвай да ме баламосваш. Защото всъщност вие седите върху петдесет до шейсет милиарда галона, недекларирани резерви, така ли е? Всички петролни компании имат далече по-големи резерви, отколкото си признават. Та как иначе бихте могли да определяте цените, а?

— Всички го правят — опита да се оправдае Фрейзър.

— Разбира се, разбира се, но какво казват числата? Господи, за какви количества става дума! А провокирате недостиг, въпреки че имате излишъци. Рано или късно, някой ще разкрие цялата грозота на този бизнес пред света.

— Едва ли ние сме в най-добра позиция, за да застанем начело в едно движение за изчистване на имиджа.

Лавандър се загледа в живописния площад.

— Но когато това се случи — каза той, разсъждавайки на глас, — някои хора ще свършат по затворите, нечийи политически кариери ще рухнат и нещата могат да опрат чак до Кабинета, нали разбирате. И в сравнение с този скандал, Уотъргейт и Абскам ще изглеждат невинни като ден, прекаран в Дисниленд.

— Това няма да се случи.

— Американският народ бе унижен от Уотъргейт и Абскам — каза Лавандър. — Хората ще бъдат вбесени, когато разберат в каква степен са били експлоатирани от петролните компании. Искам да ви наведе на мисълта, че няма да е лошо да демонстрирате малко здрав разум. Има начини да се направят толкова много пари. Не е необходимо да се нарушава законът.

— Ако все пак се случи — упорстваше Фрейзър, — брадвата ще падне най-напред върху останалите. Ние сме отскоро в бизнеса.

— Слабите винаги падат първи. Хората, които ще се захванат с разследването, ще си отворят апетит най-напред с новаци като вас.

Хиените ще изядат най-напред именно вас, а после големите конкуренти ще изглеждат много покаяни и ще кажат: „Ох, извинете ни, ние не преценихме добре нещата“; политиците, които те държат в джобовете си, ще завикат в един глас: „О, колко лошо постъпихте“, ще ги глобят сто-двеста хиляди долара и ще ги оправдаят за доброто на икономиката. И каква ще бъде ползата от това за АМРАН? Те вече ще са ви смачкали.

— Доста обезкуражаваща гледна точка, наистина.

— Напълно реалистична. Сценарият вече е написан.

— Нека се надяваме, че този път грешите.

— Аз имам репутация, Фрейзър. Никога, по никакъв начин не съм се обвързвал с нищо нелицеприятно. Мога да помогна на АМРАН, но само ако се съгласите да ме послушате и да възприемете съветите ми. Цената ще бъде хиляда долара на ден. Предплащане за трийсет дни. Ако продължим да работим и след това, ще ми изплатите още един трийсетдневен аванс. А аз ще си запазя правото да се оттегля във всеки момент, ако почувствам, че вашите решения могат да ме злепоставят по какъвто и да е начин. Това са стандартните ми условия и можете да ги приемете или да ги отхвърлите.

— Добре, ще съгласувам това с директорския съвет и...

— Днес е петък, Фрейзър. Ще очаквам отговора ви в понеделник. Да кажем, 5 часа следобед. Може да ми телеграфирате на борда на „Гълф Стар“.

— Срокът е малко къс, особено ако се...

На лицето на Лавандър падна сянка. Започваше да губи търпение. Той прекъсна Фрейзър:

— В момента „Хенсел Ойл“ произвежда в Щатите около дваисет хиляди барела дневно. Резервите на компанията са... ще изкажа само предположение, разбира се... шейсет милиона барела от по четирийсет и два галона. Една от причините „Хенсел Ойл“ да не върви на добре е, че купува шейсет процента от суровия си петрол от Близкия изток. На цена с премия.

Фрейзър не можеше да откъсне погледа си от Лавандър. Беше започнал да почервявява.

Но Лавандър не отслабваше натиска.

— Важното, мистър Фрейзър, е, че вашият АМРАН е закупил кон... — той спря и се засмя — ... без да погледне под чула.

Ах, *ти непоносимо копеле*, помисли Фрейзър. Но се овладя. В задълженията му влизахе да се владее.

— И това, което сега ще стане, стари приятелю, е, че АМРАН ще трябва дълбоко да бръкне в своя капитал. Ще трябва да черпи от резервите на другите членове от консорциума, ще трябва да намали зависимостта на „Хенсел“ от Близкия изток. И ето как, сър, вие сте пред една опасна ситуация: скоро ще се наложи да обяснявате откъде имате тези петролни запаси, които според вас самите не притежавате. Мафията има същия проблем с парите си, които трябва да пере. Вие пък ще трябва да изперете собствения си петрол. — Той отново се позасмя и после добави: — Е, достатъчно безплатни съвети за един ден.

Фрейзър усещаше топка от гняв, стаила се дълбоко в стомаха му, но продължи да играе ролята си:

— И какво предлагате в такъв случай?

— Предлагам да ме наемете, за да ви опазя от неприятностите и да пооправя тази каша.

Фрейзър го изглежда над ръба на чашата кафе.

— Е, нали за това сме тук — каза той бавно, след кратка пауза.

Лавандър вдигна вежди. Погледна вътре в чашата чай.

— Аз виждам... аз виждам едно послание и то ми казва: „Фрейзър няма пълномощията да вземе решение“. Прав ли съм?

— Моята задача беше просто да поставя началото на преговорите. Знаем по репутацията ви, че можете да ни помогнете. Въпросът е, можем ли да си позволим да ви наемем.

— О, това е прашинка сол в океана. Разбира се, че можете да си го позволите. Аз мога да ви помогна. Топката е у вас. Уведомете ме — и той се надигна от стола си.

В този момент Фрейзър се обади:

— Може би имаме още нещо в торбата.

— А?

Фрейзър извади стъклен буркан от куфарчето си и го постави на масата. В него имаше пясък, бял като захар, но примесен с някаква тъмна субстанция. Фрейзър вдигна буркана и го разклати, погледна Лавандър и се усмихна. Поднесе буркана на Лавандър и каза:

— Чувал съм, че вие сте в състояние да погледнете една проба, да я вкусите и да кажете с точност до две преки от коя част на света е

донесена и колко богато е находището.

Лавандър не можа да скрие любопитството си. Но не докосна буркана.

— Когато сключим сделката, мистър Фрейзър.

Той наистина е един побъркан стар глупак, помисли Фрейзър. Побъркан на тема да бъде хитър. Играе си на игрички. Човекът супер компания.

Фрейзър обаче повече се интересуваше от конкретните резултати.

— Упълномощен съм да ви наема за минимум шейсет дни — каза той. — Ще преведем където пожелаете шейсетте хиляди в злато още в понеделник сутринта, когато отворят банките. — Той се усмихна и отново разклати буркана. — Няма ли да ви бъде интересно да видите най-силния ни коз?

Лавандър погледна буркана и в кафявите му очи нещо присветна. Но пак не посегна към него. В душата му се бореха любопитството и търговската жилка.

— Следващите близо две седмици ще пътувам — уточни той. — Това би ли създавало проблеми?

— Абсолютно никакви, сър. Ще искаме да пристигнете в Хюстън на първо число следващия месец.

— Това е приемливо... мога ли сега?

— Но, разбира се — каза Фрейзър. *Ще захапеш въдицата,* каза си той. *Скоро ще разберем.*

Лавандър взе буркана и го вдигна на светлината, сякаш беше рядък диамант. Разстла една хартиена салфетка на масата и я пригладил с ръце. Отвори буркана, изтръска минимално количество на салфетката и го затвори. Вдигна салфетката с двете си ръце, повдигна краищата ѝ и разклати пясъка, наблюдавайки го внимателно. Остави салфетката обратно на масата, извади бижутерска лупа, раздели пясчинките с дръжката на лъжичката и внимателно го разгледа през лупата. Докосна пясъка с език и го вкуси като дегустатор, който опитва скъпа бутилка вино.

Фрейзър го наблюдаваше с нескриван интерес. Той видя, че в един миг егоцентризмът и сарказмът се бяха изпарили и тяхното място бе заето от един истински професионалист, захванал се на работа.

Лавандър взе малко пясък между пръстите си и посоли обратно на салфетката.

Устните му се мърдаха като на парализиран старец:

— Полутропичен до тропичен. Не е Африка... я да видим... Близкия изток? Не, цветът е друг. Не е достатъчно едър... хм... но е прекалено фин за Мексико. Или за Калифорния... хм?

Той неочаквано спря, вдигна поглед към Фрейзър за миг и после, също така бързо, го свали към пясъка.

Хвана се, помисли си Фрейзър. Нека видим какво ще направи по-нататък.

Лавандър сви салфетката на фуния, изсипа пясъка обратно в буркана и го подаде обратно на Фрейзър.

— Бих изпил още един чай — каза той. А когато Фрейзър се обърна да извика сервитьорката, Лавандър сгъна салфетката с останалите в нея две-три песъчинки и я постави незабелязано в джоба си. Фрейзър се направи, че не е забелязал.

— Е, нека сега видим колко сте добър! — предложи той.

Лавандър проговори с известна предпазливост:

— Централния Пасифик, в северна посока от Нова Зеландия. Може би в околностите на падината Тонга^[1].

— Аз току-що се съгласих да ви предплатя шейсет хиляди долара за два месеца работа за нас, сър — каза той, — а първото нещо, което се опитвате да направите, е да ми говорите глупости.

— Моля!

Беше ред на Фрейзър да атакува:

— Вие знаете много добре, че тази проба изобщо не идва от района около Нова Зеландия.

— Тогава защо ме питате?

— Защото това би трябвало да бъде силата ви.

— Значи ме изпитвате?

— А защо не? Познавам ви само по репутация. И знаех за нея още от преди да се видим. Кажете нещо за качеството.

— Знаете какво е качеството, Фрейзър.

Фрейзър кимна много бавно.

— В момента мога да говоря само приблизително. И мога да изкажа само предположения — изтъкна Лавандър. — За да бъде точен, ще трябва да направя анализи в лаборатория.

— Разполагаме с необходимото оборудване — успокои го Фрейзър. — Искрах само да ви демонстрирам, че имаме сериозни основания да сключим сделка с „Хенсел“.

— Това е от собствеността на „Хенсел“? — запита изненадан Лавандър.

— Не беше в пакета като част от тяхната собственост. „Хенсел“ е закупил района по други съображения. А инженерите ни случайно се натъкнаха, анализирайки пробата с друга цел.

— Разбирам.

— Ние чувстваме, че тук има нещо, нали разбирате? Никой друг дори и не предполага, че във въпросния район може да има петрол.

Временно Лавандър беше загубил контрол над срещата. Беше крайно време да си го възвърне.

— Грешите — каза той директно и остави забележката си без пояснение за по-голям ефект.

— Грешим ли?

— Къде най-общо се намира това находище? — попита Лавандър тихо, почти шепнейки.

Фрейзър се наведе през масата.

— Северно от Микронезия, грубо казано.

Егото на Лавандър се беше поразклатило и той изпитваше остра нужда да постави Фрейзър на мястото му и да поеме развоя на нещата в собствени ръце.

— Там... в северна посока, са разкрити залежи. Петрол от много високо качество, точно като вашия.

— Не е възможно.

— Това, което ви казах, е факт — отбеляза сухо Лавандър, възмутен от това, че думите му могат да бъдат подлагани на съмнение.

— Ние направихме въздушни снимки на въпросния район с много висока разделителна способност, а цялата околност в протежение на три хиляди мили беше сканирана от спътник. Между нас и Япония няма нищо.

— Казвам ви, че там са разкрити залежи... не става дума за някаква си проба, говоря за открито находище!

— Къде?

— Между вас и... Япония. Може дори да е в същия слой.

Ето значи, каза си Фрейзър, той на практика ми го каза. С това раздуто его, което даже професионалната етика не може да овладее. Какъв фатален недостатък!

— Вижте какво — каза той гласно, — убедихте ме. Тази вечер излитам за Мексико, където трябва да се срещна с жена си. Ще се погрижа за нашата сделка още в понеделник сутринта и предлагам да се видим в Хюстън на първи. Централният ни офис, в девет сутринта, окей?

— Отлично, аз ставам рано — съгласи се Лавандър и после възкликна: — О, боже, сметката!

— Аз плащам — настоя Фрейзър и повика сервитьорката.

Лавандър се сбогува и приведен излезе от сладкарницата. Фрейзър плати сметката, взе вестника си, излезе навън, скъса го наполовина и го хвърли в кошчето за боклук.

Хиндж бе имал на разположение по-малко от час, за да планира елиминирането на Лавандър. Той беше зарязал колата на Илайза и бе спрял със собствения си датсун в малка тъмна уличка недалече от площада. Когато слезе, той отвори багажника и извади малкия пакет от него. Вътре имаше приличащо на пура духало, игла от спринцовка, малка ампула живак и нож с дълго осем инча двойно острие в калъф, закрепващ се на ръката.

Чудесно.

Прости инструменти за проста работа. По всяка вероятност духалото нямаше да му трябва.

И никакви пистолети. Да се носи пистолет в Ямайка, означаваше човек да си търси белята. Освен това задачата не изискваше куршуми.

Той закрепил калъфа на ножа на лявата си предмишница. След това изтегли три капки живак с иглата, поставил я в пурата духало и го сложил в джоба на ризата си.

Бързо и чисто. Нищо сложно. Удар и бягство. Лавандър щеше да бъде лесен. Сега беше време да помисли за мястото.

Информацията, с която разполагаше за него, беше откъслечна и с малка стойност, но все пак успя да разбере, че Лавандър предпочита да ходи пеш, вместо да ползва таксито, особено когато става дума за къси разстояния.

Хиндж набързо измери разстоянието от площада до кея и избра най-използвания маршрут. Той тръгна от площада, извървя по главната улица четири преки, после зави на запад и измина още две. Пристигна на кея след седем минути. Следващите четирийсет минути той употреби, за да се върне отново на площада, разглеждайки различните комбинации, които Лавандър би могъл да предпочете като по-къси варианти. Имаше няколко възможни маршрута. Най-трудно щеше да стане, ако Лавандър предпочетеше да се върне по главната улица. Тя бе доста силно осветена и трафикът продължаваше да бъде оживен. Останалите възможности за прибиране означаваха, че Лавандър щеше да се прибере по дълги тесни странични улици през район, осеян със складове.

Когато Лавандър пристигна в сладкарницата, Хиндж вече чакаше от другата страна на площада. Той стана свидетел на мелодрамата, разиграла се в заведението. Имаше съществено преимущество пред Лавандър. Лавандър трябваше да прекоси площада на път за кораба и Хиндж, който се намирал между кораба и Лавандър, щеше да разполага с известен аванс.

Първоначално Хиндж се концентрира върху Фрейзър, видя го да напуска сладкарницата, да скъсва вестника и да го хвърля в кошчето за боклук. С този прост акт Фрейзър подпечатваше смъртта на Лавандър. И Хиндж тръгна по следите на жертвата си.

Лавандър спря един от местните жители и го попита за посоката. Хиндж видя, че мъжът най-напред посочи с ръка по дължината на главната улица, след това я изви наляво, а после направи жест направо през складовете.

Лавандър предпочете краткия маршрут.

Хиндж почувства облекчение. Той бързо извървя две преки по булеварда, след което свърна, излизайки в края на една от страничните улици. И зачака.

Лавандър се беше изпотил, когато стигна до „Талисман Уей“ — тясна, покрита с чакъл уличка, по която можеха да се разминат двама души, обградена от складове с високи стени, които пречеха на проникването на каквато и да е странична светлина. Все пак в другия край пред себе си той виждаше светлините на пристанището. Упъти се

към тях. Над главата му изтрещя гръмотевица и блясъкът на светкавицата озари макар и за миг уличката.

Може би беше изминал половината от приличащия на тунел път, когато в другия край се появи мъж и се отправи към него. Лавандър за миг почувства паника. Но в слабата светлина откъм края на уличката той различи, че мъжът е облечен в костюм и е бял. Реши, че е турист. Независимо от това, той все пак ускори ход. Приближаващият се мъж си подсвиркуваше.

Когато разстоянието между тях се скъси, мъжът спря да подсвирква и добродушно подхвърли:

— Хей, приятел, какво ще кажеш за малко ginja? Най-добрата в Ямайка.

Лавандър, с лице пламнало от възмущение, се обърна гневно и вдигна поглед към мъжа:

— Не ме интересува проклетата ти...

Не можа да завърши изречението. В мига, в който заговори, той зърна нещо да се стрелва, а след това усети някакво ужилване в шията, чу гласа си да заглъхва. Видя, че мъжът се усмихва, съзря твърдите черти на лицето му, слабо осветени от далечните прожектори на кея, а мъжът държеше нещо пред себе си, но Лавандър кой знае защо не можеше да фокусира погледа си и въпреки това видя какъв беше предметът — стилет, с тънко, изцапано с кръв острие. А после почувства, че някой го дърпа за самото, бърка в джоба на панталона му, а след това мъжът размаха нещо пред лицето му и това беше портфейлът на Лавандър, за когото всичко бе вече като насън, защото не усещаше краката си и сякаш плуваше, а миг по-късно долови в устата си солена привкус и паренето в гърлото се превърна в огън. Той погледна надолу, видя разширяващото се алено петно по ризата си, видя алена струя да потича надолу, осъзна, че това е собствената му кръв, отвори уста, за да изкрещи, но дихателната му тръба беше пълна с кръв и се хвана за гърлото, а пръстът му потъна в дупката.

Земята с някакво странно завъртане изчезна от погледа му.

Можеше да види краката си, които се движеха, пристъпвайки един пред друг, но не ги усещаше.

Нещо го удари през коленете и изминаха няколко секунди, преди да осъзнае, че е паднал.

Лавандър започна да лази към светлините на кея, опитвайки се да извика, да привлече вниманието някому, но нямаше кой да го чуе; тогава усети ръба на някаква сграда, изпълзя на тротоара, вдигна очи и видя лицето на една жена, а тя отвори устата си и като че крещеше, но той не чуваше нищо. Опита се да проговори, но зъбите му затракаха, миг по-късно тялото му се сгърчи в спазъм, той изви гръб назад, падна по лице на „Кинг стрийт“ и умря.

Когато пристигна на летището, Фрейзър веднага се регистрира, потвърждавайки резервацията си. После се отправи през чакалнята и застана в близост до телефонните автомати. Остана там десет минути, когато първият телефон в редицата иззвъня. Той веднага свали слушалката.

— Мистър Джексън е на телефона — каза той.

— Ейвъри Джексън?

— Да, точно така.

Студеният, лишен от всякакви емоции глас от другия край на линията съобщи:

— Пакетът беше предаден.

— Някакви проблеми? — попита Фрейзър.

— Нищо, с което да не мога да се справя.

— Много ви благодаря.

Фрейзър окачи слушалката и се отдалечи от автомата, усмихвайки се доволно. Десет минути по-късно обявиха полета му. Той си купи „Пари мач“ и италианското издание на „Плейбой“, след което се качи на самолета.

Хиндж също окачи слушалката и се върна при колата си. Продължителна гръмотевица бавно разтърси небето. Тъмни облаци скриха пълния диск на луната. Между тях зигзагообразно се стрелна светкавица и той усети първите неуверени капки на дъжда. Не им обърна внимание. Намираше се на неколкостотин ярда от входа на „Халф Муун Бей Клъб“. Насочи колата към обградения с палми вход на мотела и паркира в сенките. Сви рамене, за да се запази от дъждовните капки, които бяха започнали тежко да падат, и забързано се отправи към плажа. Преди да стигне до океана, той се захвана да изучава разположението на ширналия се крайбрежен мотел.

Плажът се извиваше в широк полумесец: единият му рог опираше в ниската сграда на двуетажен хотел, а другият — на каменен вълнолом, който разделяше плажа от прилежащия „Холидей Ин“. Регистрацията беше залепена за главната сграда, но беше открита под навес от палмови клонки. Непосредствено до нея се намираше открит бар и ресторант, който гледаше към залива. Под навеса се бяха струпали хора, надяващи се да се спасят от дъжда, а калипсо-оркестърът, свикнал с ненадейните бури, продължи да свири в ресторанта и стоманената му музика отекваше над водите на залива.

Вилите започваха веднага след ресторанта и свършваха чак при вълнолома. Бяха на не повече от петдесет-шейсет фута от самия бряг. Представляваха едноетажни, измазани с гипс постройки и повечето бяха тъмни. Преброи ги. Осемнайсет на брой. Само на последните три в редицата прозорците светеха. Въпреки предстоящата буря морето оставаше спокойно и вълните лениво миеха брега.

Той тръгна към вила 16 и в този момент заваля по-силно.

[1] Втора по дълбочина след Марианската, 10850 м. — Бел.пр. ↑

13.

О'Хара и Магьосника пристигнаха във вилата на Илайза само две минути след нея. Тя със заекване описа срещата си с Хиндж и в очите ѝ още можеше да се види ужас.

— Имала си късмет — заяви О'Хара. — Вероятно той просто не е имал време да те преследва. — Поклати глава: — Този път всички действахме като сбирщина аматьори.

— Аматьорката съм аз — призна Илайза. — Ако...

— Никой не е виновен за нищо — обади се Магьосника.

— Да — продължи О'Хара, — спънахме се още в самото начало. И най-доброто, което ни остава, е да продължаваме нататък.

Дори яркочервените пролетни цветове на вилата, жълто-зеленикавите басмени постелки, вазата с цветя върху тоалетната масичка, пресните плодове по нощните шкафчета, не можеха да им оправят настроението. Те седяха и мрачно обмисляха възможните варианти.

— Може би трябва да се обадим на полицията, те поне биха могли да обявят общо издирване на Лавандър и Хиндж — предложи Илайза.

— Това тук не е Бронкс — възрази О'Хара. — Не съм сигурен дали има и десет полицаи в тази част на острова.

— Каква каша — въздъхна Илайза, искрено загрижена за съдбата на Лавандър.

Магьосника почеса небръснатата си буза.

— Е — обади се той, — ситуацията може да ви се струва тежка, но искам да ви попитам как бихте се чувствали, ако се озовете в един часа сутринта, забъркани в сражение между шест шофьори на камиони и четиринайсет джуджета в „Уафъл Хаус“, Сопертън, Джорджия?

— Какво! — възкликна Илайза и започна да се усмихва.

— Това се случи преди десет години. Бях позакъсал и свирех на калиопа^[1] за един малък цирк от побъркани, който фалира в Тексаркана — едно място, загубено в центъра на небитието. Събрах четиринайсетте джуджета и сформирах баскетболен отбор. Мислех, че

идеята е страшна: те се катерят по раменете си, за да направят кош, провират се между краката на противниците и т.н. Шегата обаче се оказа малко плитка и издържа само половината на първото тримесечие, след което публиката започна да ни замеря с каквото ѝ попадне. И ето че се озовахме в шибания Далтън, Джорджия и всичките ни мачове бяха отменени, така че не ни оставаше нищо друго, освен да търкаме петачета едно в друго с надеждата, че ще се размножат. Отчайващо... И съвсем неочаквано установих, че фъстъците могат да пеят, проклет да съм, ако не беше истина! Боже, от гърлата им се изтръгваха ангелски звуци. Песните се превръщаха в хармония за четиринайсет гласа. Така че променихме името на групата от „Малките големи мъже на Майк Ротшилд“ на „Исус Ротшилд и джуджетата евангелисти“ и — най-сетне! — допаднахме на всички. Канеха ни на панаири, на събирания на помощи, на богослужения, извършвани на открито. Негрите ни харесваха, децата бяха влюбени в нас. Фермери идваха отдалече заедно със семействата си и надигаха бутилките, за да се напият и да се докоснат до религията.

— Магьоснико, за какво, по дяволите, говориш? — попита О'Хара.

— Изчакай малко, в това, което ви разказвам, има поука. И така, една вечер пристигнахме в Сопертън, Джорджия — град, голям колкото задника на бълха. Беше към един през нощта и понеже минавахме край денонощно отворения „Уафъл Хаус“ се отбихме да прием по едно кафе. Вътре имаше може би половин дузина шофьори на камиони, които вдигаха олелия до бога и понеже едно нещо води до друго, скоро нещата взеха да загрубят с разни подмятания към джуджетата и други подобни. Тогава Херман Хартфайндър, който беше нещо като говорител на групата им, и, между другото, имаше отвратителен темперамент, се обади и им каза да престанат с подигравките. В този момент един от шофьорите каза на Херман: „Ей, фарфалак, дори пишката да ти беше два пъти колкото устата, пак щеше да си я държиш с две пръстчета“, а Херман скочи, изправи се с целите си три фута и шест инча, и запрати една от онези старомодни стъклени захарници, които тежат по два тона. И го цапардоса точно в слепоочието. Изведнъж се озовахме във времето на Джон Уейн. Шофьори и джуджета се захванаха да се млатят и покрай другото опустошиха „Уафъл Хаус“, Сопертън, Джорджия, докато все още бяха

вътре. В този миг осъзнах, че Сопертън, Джорджия не е най-доброто място за един шестопръст евреин пианист, водач на група джуджета, които в същото време предизвикваха безредици. Така че просто се измъкнах, отпразих се към спирката на Трейлудейс^[2], където чаках около половин час, вслушвайки се във воя на полицейски сирени и линейки, докато накрая автобусът пристигна и аз потеглих на юг и слязох едва когато пристигнахме в Кий Уест^[3] и повече просто нямаше накъде да се върви.

Той спря, усмихна се с известна гордост и допълни:

— И точно това е поуката.

— Каква е поуката? — не разбра Илайза.

— Поуката е, че мястото, където се намираме сега, не е място, където да оставаме.

— Амин — добави О'Хара.

— Но Лавандър може все още да не е мъртъв. Ако полицията разполагаше с описание на Лавандър и Хиндж...

— Нямаше да си помръдне дори оная работа — поясни Магъосника.

— С Лавандър е свършено — заяви О'Хара. — В момента Хиндж вероятно е на път за Тъсън или там, откъдето е дошъл, а всичко, с което разполагаме, е малкото черно бележничко на Лавандър, пълно с безсмислици.

Отвън Хиндж се беше сгушил близо до стената на вилата, за да се скрие от дъжда. Беше благодарен на бурята, тъй като шумът от нея маскираше евентуалния шум от движенията му. Дъждовните капки, които шибяха листа и папрати, звучаха направо като барабани в акомпанимент с тимпаните на гръмотевиците. Беше се приближил максимално до прозореца и сега стоеше встрани от снопа светлина, но достатъчно близо, за да дочува разговора през отворения прозорец.

Господи, мислеше си той, те знаят името ми и знаят за Лавандър! И какво беше това за бележника на Лавандър?

И, най-вече, кои, по дяволите, са тези хора?

Не че имаше особено значение. Хиндж бързо реши, че трябва да убие и тримата. Въпросът беше само кога и как. Той прецени, че вероятно всеки от тях разполага със собствена вила, основание за което му даваше светлината в трите последни вили. Щеше да изчака да се приберат по стаите си и тогава щеше да ги ликвидира един по един.

Съвсем просто.

Продължаваше да се вслушва.

— Мисля, че бележникът ще ни даде нещичко — обади се Магьосника. — Трябва само да разшифроваме кода.

— *Само!* — подхвърли Илайза.

— Той носи бележника със себе си. Очевидно пише в него през цялото време, следователно трябва да е в състояние да запомни шифъра. А след като може да го запомни, аз мога да го разгада. Дори, ако аз не мога, Изи със сигурност може — и стана с намерение да си тръгне. — Кога каза, че ще ни чака пилотът на летището?

— Пет и трийсет — каза О'Хара.

— Ще ви събудя — заяви той и тръгна, притичвайки приведен под дъжда към своята вила, която беше последната от трите.

О'Хара се намести по-удобно в единия от жълто-зелените фотьойли и обясни:

— Ще спя тук.

— Не се безпокой за мен — обади се Илайза.

— Веднъж вече подценихме Хиндж. Ще се чувствам по-спокоен, ако съм тук.

Навън блесна светкавица и миг по-късно отекна и гръмотевицата.

— Внимавай, О'Хара. Лесно мога да сбъркам и да помисля, че все пак може да имаш сърце.

— Това пък какво означава?

— До момента ти се държа като робот.

— Робот ли?

— Точно така, робот.

— Е, добре, аз обаче не се чувствам робот — каза той, без да сваля от нея полузатворените си очи.

О'Хара вече бе задраскал случая Лавандър в главата си. Бяха оплескали нещата. Бяха говорили предостатъчно. Сега се беше концентрирал върху конкурентката си в другия край на стаята. Все още мислеше за нея като за конкурент. Висока пет фута, опитна и опасно наивна.

Такова беше мнението му от професионална гледна точка. Но в личен план мислите му бяха ангажирани с други неща. Сега му се струваше по-симпатична, отколкото при кратката им среща в Япония, а

когато изникна в Сейнт Луцифер, той беше твърде изненадан, за да ѝ обърне сериозно внимание. Сега осъзнаваше каква изумителна жена бе тя. Дребният ѝ ръст допълваше към чара ѝ. Гъста гарвановочерна коса, късо подстригана, с кичури, които обгръщаха шията ѝ; големи, някак изненадано гледащи очи, които я правеха още по-беззащитна заради ръста ѝ; великолепен прав нос и малко нацупени устни, готови всеки миг да разцъфнат в най-ослепителната усмивка, която някога беше виждал.

Чудесна, умна и съблазнителна.

Безкрайно опасна.

Тя загуби увереността си за миг и отмести поглед от зелените му очи. Седна на ръба на леглото и се загледа в пода. О'Хара я потискаше — беше съумял да го постигне още от момента, когато се бяха срещнали. Справката за него, която беше прочела, му отдаваше заслуженото за много неща, включително способността му да провежда разследване. Но тя бе впечатлена и странно обезпокоена от неговото очевидно владееене на японската философия. В движенията му се забелязваше някаква плавна грациозност, която тя отдаваше на дългите тренировки в бойни изкуства. Все още ярко помнеше бързината, с която бе атакувал нападателя ѝ в Япония. С абсолютна невъзмутимост. Дори ранен, той беше запазил невъзмутимостта си. Всъщност от него се излъчваше някакво обезпокояващо спокойствие. Ето, дори сега, той беше в състояние да приеме неизбежността на смъртта на Лавандър без чувство на вина и без съжаление. Но все пак, макар обяснението за това поведение, което бе прочела, да звучеше едва ли не мистично, резултатът можеше да се дължи и на годините втвърдяване. Може би О'Хара бе така добре екраниран, че той само изглеждаше мистичен.

Тя въздъхна и се обади:

— Не мога да свикна с мисълта, че ние може би сме причината за смъртта на Лавандър.

— Не, ние не сме причината. Но и не го спасихме. Има разлика, и тя е голяма.

— Не можем ли да направим нещо? Аз мога да разпозная колата му. Освен това тя беше наета, следователно той ще трябва да я върне и...

— Добрият ловец разбира кога ловът е приключил.

— Ето, започваш отново. Мистър Кимура разговаря с мен по този начин през цялото време. „Умният човек не обува чорапи“, как ти звучи това?

— Всъщност, звучи така: „Умният човек не обува чорапа си, докато слънцето не го благослови“.

— О-о, стига глупости. — Тя замлъкна за миг. — Бих искала още веднъж да видя онзи изверг. Никога по-рано не бях виждала в очите истински убиец.

— На теб май тези неща ти допадат, а?

— Какво ми допада?

— Да си по следите на голямата сензация. Между другото, как влезе в този бранш? Дявол да го вземе, след като си прочела досието ми, знаеш за мен всичко; дори кой номер бельо нося. А аз не знам нищо за теб.

Наистина, как се беше захванала с тази работа? Хм, май всичко започна с това, че беше топчеста.

Когато израстваше в Небраска, Илайза беше пълничка. Е, може би думата „пълничка“ бе леко изопачаване на нещата. Всъщност, тя беше нещо средно между пълничка и дебела. Големи бузи и гривни по крачетата — такава беше истината.

Живееха в Озон. Когато извадиш усмивката при споменаването на името, всичко, което оставаше, бе наклоненият терен. И скука, скука, скука. Единствената статуя в града беше на Калвин Кулидж^[4], махнал навремето с ръка към града от опашката на преминаващ влак. Това беше Озон, Небраска.

Баща ѝ беше собственик на магазин и бе един мил, търпелив християнин. Доста сдържан, от онези хора, за които потупването по главата е нещо като прегръдка. Алуин Гън бе умрял, смятайки, че „Плейбой“ се чете само от перверзните. И това през 1977 година.

Когато беше на три години, майка ѝ умря при катастрофа с колата след пазар в Омаха. Пътуването било толкова безинтересно, че заспала на волана. Алуин нае жена, която да се грижи за дома — вдовица германка, чийто съпруг беше починал след падане от трактор — и се захвана с бизнеса си, сякаш нищо не се бе случило. Така и не се ожени повторно. Такива ненужни усилия.

Пълничките деца са много сладки. Докато не станат на шест години. Едно дебело дванайсетгодишно момиче не може да се нарече

сладко. Илайза не навлезе в пубертета, тя изтрополи с дебелите си крачета в него.

Една от причините Илайза Гън да е дебела беше, че ако живееш в Озон, нямаш никакви основания да си като щека. Просто нямаше какво да се прави, освен да се четат книги, да се яде и да се забременява. Много от приятелките на Илайза забременяха. Илайза четеше и ядеше. Една от многото добродетели на Алуин Гън бе, че обичаше книгите. Когато бе наближил моментът Илайза да отвори първата си книга, Алуин донесе въщи половин дузина детски книжки от библиотеката. А когато Илайза навърши десет, тя се захвана със секцията книги за възрастни.

Горе-долу на същата възраст започна да осъзнава, че е различна от всички останали. Не защото бе пълна, а защото не искаше да бъде като останалите. Нямаше желание да бъде една от другите. И ако не можеше да стане победителка, предпочиташе да пресече финала десет минути след последния. Бе готова на всичко, за да не се превърне в една от стадото. Тънка или дебела, но мисълта да бъде невзрачна я отблъскваше. Беше състояние на психиката, а не усещане на тялото.

Освен това бе страстно любознателна — да бъде първата, която е разбрала за нещо. Да има тайна, несподелена с никой друг.

И колкото повече четеше, толкова повече избуяваха фантазиите й.

Не, те направо експлодираха.

Тя посети Валхала с Киплинг, нахлу през портите на Москва с Толстой, прокрадна се в Ню Орлиънс с Твен. Разбра какво е класа от Шоу, грациозност от Голсуърти, елегантност от Хенри Джеймс. Беше Ана Каренина, Сара Бернар и Холи Голайтли. Измисляше си разни истории в училище, разказваше ги на четката си за зъби в банята, на котката, на кучето, на всеки, готов да слуша. А когато по телевизията започнаха да излъчват стари филми, тя се превърна в Розалинд Ръсел, Джеймс Кагни и Пат О'Брайън, събрани в едно, и се втурна в търсене на своята сензация.

Стана редактор на училищния вестник — длъжност, по правило делегирана на бузести момичета с очила, тъй като за тях се предполагаше, че са по-сериозни от симпатичните момиченца с цицки и дупета, или пък момчетата, които бяха толкова похотливи, че не можеха да свършат нещо свястно. Започна да носи меката шапка на

баща си с прикрепен на периферията ѝ пропуск за представител на пресата; научи се да се разпорежда и да вбесява останалите с поведението си. Вестникът спечели наградата „Сигма Делта Хи“ за най-добър училищен вестник в щата. Самата тя получи лична награда за най-добър редакционен материал. В него се разказваше за смъртта на последния ковач в града. Беше в годината, когато стана на шестнайсет.

А после стана на седемнайсет. И тогава с Илайза се случи нещо забележително. Отслабна. Изтъня до онази степен, до която момичетата мечтаят да отслабнат.

Случи се крайно неочаквано. Като разчупване на пашкул; тлъстината по нея падна и на света се появи Илайза Гън — висока пет фута, тежка деветдесет и четири фунта, с най-хубавите гърди и най-привлекателното дупе в гимназията на Озон. Момчетата полудяха. Телефонът ѝ не спираше да звъни, защото беше станала *готина*.

Но беше също и независима, макар и малко ексцентрична; беше мечтателка и самотница. Макар и неузнаваемо отслабнала, тялото ѝ кипеше от неизтощима енергия.

Озон, Университетът в Мисури, Линкълн, Чикаго и Бостън — животът ѝ се беше развил по възходяща линия. Съдбата ѝ беше отредила след Озон повече да не се среща със скуката. Сивотата се бе разтворила във вечерните новини в шест часа и в онова постоянно усещане в стомаха ѝ, което тя наричаше „потрепване“. Оттогава стомахът ѝ непрестанно „потрепваше“. Дори сега, когато заедно с Франк О’Хара се бе втурнала в преследване на химера на име Хамелеон, сега когато бяха на прага да се сбъднат всичките ѝ мечти, блянове, амбиции... всичко!

Разказът ѝ не беше дълъг. Отпуснал се в дълбините на фотьойла, той не сваляше погледа си от нея. Гледаше я, сякаш се прицелваше с пистолет. Но този път тя устоя на погледа му и когато свърши, веднага се прехвърли на ситуацията в момента.

— Не мога да повярвам, че в този миг може да убиват някого, а ние седим тук напълно безпомощни.

О’Хара стана, отправи се към леглото, хвана я за ръцете и я изправи на крака. После я прегърна леко. Прегръдката беше по-скоро приятелска и трябваше да я убеди, че няма от какво да се страхува.

Почувства се трогната от този простиച്ък жест, а и топлината на тялото му бе така успокояваща.

— Всичко стана прекалено гадно, твърде бързо — каза той.

— Беше прав — призна тя, — когато каза, че онези от мафията се занимават с детинщини.

Той я погали с пръст по бузата и го прекара по контура на лицето ѝ.

— М-м-може би си прав, че не съм създадена за всичко това. — Божичко, аз заеквам, помисли си тя.

— Направихме, каквото можахме. Животът е много по-прост, когато се научиш да възприемаш неотвратимото — и той я погали.

— Мислех, че съм страшно умна; бях по следите му през цялото време, а като завих на ъгъла и го...

— Нека не се измъчваме с разсъждения по този въпрос. Аз направих лош ход. Този човек е професионалист. Доказа го с делата си. Забрави за него. — Той леко я погали по шията с връхчетата на пръстите си.

Тя се приближи още малко към него. Той прехвърли ласките си върху бузите ѝ, а след малко спусна пръстите си върху долната ѝ устна.

Да не си мисли, че ако продължи още минута-две и ще рухна в леглото, мина през главата ѝ.

— Затвори очи, Лизи — каза той.

Тя усети топлите му устни и почувства езика му едва доловимо върху устните си.

Да, той наистина разчита точно на това, помисли тя.

Леко отвори устни и докосна с крайчеца на езика си неговия.

Прав е, помисли тя.

Бурята навън се развихряше. Светкавици разкъсваха облаците и пробуждаха земята. Светът блясваше за миг, поемаше енергията им в себе си и после се възцаряваше абсолютен мрак.

Хиндж се приближи предпазливо още по-близо до прозореца.

Тя се отдръпна за миг и запалката ѝ светна. В стаята имаше пет свещи и тя ги запали всичките. Пламъчетата им потрепваха от студения вятър, нахлуващ през прозореца.

— Побъркана съм на тема свещи — прошепна тя.

— А колко твърда изглеждаше — отговори той и леко я притегли отново към себе си.

В главата ѝ безразборно се въртяха мисли. Беше възбудена от предстоящата нощ. Осъзна, че не може да устои на О'Хара — пиратът, появил се незнайно откъде, за да я отвлече от пазара на роби и да я качи на кораба си. Това беше любимата ѝ фантазия още откакто се бе почувствала жена — фантазия, от която не бе съумяла да се отърси толкова години. Но ето че накрая се бе срещнала със своя пират.

А тя беше момичето от фантазията си: крепко, прекрасно... и опитно.

Хиндж се приближи още малко. Дъждът и вятърът се усилиха, градината около вилата започваше да се превръща в кална локва, светкавиците сякаш се сипеха върху земята и в призрачната им светлина той забеляза мъжа да разкопчава блузката на момичето. Това сякаш продължи безкрайно. След това блузката се разтвори, но мъжът се намираше между Хиндж и нея. Той пристъпи до съседния прозорец и видя силуета му на светлината от светкавиците. В момента той докосваше пълните ѝ гърди с палец, после свали блузката ѝ, пушна я на леглото и започна да целува шията ѝ, раменете, края на гърдите.

Хиндж извади пурата от джоба на ризата си, захапа я със зъби и измъкна ножа от калъфа под ръкава си. Трябваше да поеме риска от неочакваното включване на осветлението в комплекса или от следващата светкавица зад гърба си, която щеше да го разкрие пред погледа им. Но те най-вероятно щяха да бъдат твърде заети един с друг, за да видят каквото и да е било. Този тип трябваше да му благодари. Какъв начин да си отидеш! Щеше да промуши най-напред мъжа и да убие момичето със стреличка.

Телата на О'Хара и Илайза се бяха слели, осветявани епизодично от светкавиците. Известно време те се занимаваха с колани и копчета, накрая се вплетоха с търсещи ръце и вкусващи устни, а после той я отпусна върху леглото.

Дръвчетата в горичката шумоляха. Дъждът шибаше Хиндж през лицето. Той смътно ги различаваше върху леглото, вече голи, легнали странично с лице един към друг.

Илайза усети, че О'Хара се притиска към нея, устните му сякаш бяха по цялото ѝ тяло; в един миг върху зърната на гърдите ѝ, а в следващия — върху корема ѝ. Езикът му сякаш я изследваше и тя прехвърли ръце на гърба му, галейки кожата, трасирайки дълбоката бразда по гръбнака му, опипвайки стегнатите мускули на хълбоците. Тя

също леко се притисна и той реагира мигновено. Това беше само началото. Усещаше това зад врата си, под ушите си, долавяше то да се надига в стомаха ѝ. Забрави къде се намира, забрави с кого е, забрави всичко и се концентрира върху усещането, което започваше да изпълва тялото ѝ — онази удивителна електрическа реакция на всяко докосване и всяка целувка.

Хиндж започна да завива зад вилата. Протегна ръка към вратата.

Нито видя, нито усети примката, която се спусна над главата му и осъзна какво става едва в мига, когато жицата се впи в шията му.

Реакцията му беше мигновена и инстинктивна. Той отскочи назад в посоката на нападателя. Напрегна мускулите на шията си, после протегна ръка зад гърба си, опитвайки да хване противника. Нищо.

Бяха му сложили Каишката.

Жицата отново го дръпна и той не се възпротиви на посоката, а падна назад през каменната пътека в мокрия пясък, претъркулвайки се в мига, в който тялото му докосна земята, като се изви така, че да се окаже на колене, но с лице към убиеца. Видя само тъмна, неясна фигура, която стискаше двете дръжки в краищата на гаротата.

Каишката беше много стар номер. Жицата минаваше през прост механизъм, който позволяваше затягането да става с обикновено опъване на дръжките. Убиецът заставаеше три-четири крачки зад жертвата и единствената му грижа беше да не ѝ позволява да възстанови равновесието си, докато се задуши.

Жицата се беше забила дълбоко. Хиндж усещаше притискането ѝ в дихателната си тръба. Той рязко замахна с ножа, опитвайки се да среже проводника. Но с бързо движение убиецът мина пак зад него и силно го дръпна.

Хиндж направи нещо средно между претъркулване и кълбо назад и се озова на крака. Скочи към неясната фигура и замахна с ножа, усещайки острието да разкъсва плътта на предмишницата. Пурата беше все още между зъбите му, но той не можеше да се прицели добре в гърлото на високия мъж.

Нападателят отскочи назад и отново рязко дръпна жицата.

Хиндж усети, че силите му започват да го напускат. С впиването на проводника дишането му започваше да става на пресекулки. Той пак се претърколи на мокрия пясък, сграбчи каишката и дръпна нападателя

към себе си. Високият мъж залитна напред и падна на колене близо до водата.

В същия миг плажът за миг се освети от блясъка на светкавица. Хиндж видя мокрото лице на своя убиец и очите му изхвъркнаха.

Спетро!

Той опря крайчеца на езика си в отвора на пурата и силно издуха стреличката право в лицето на Фалмаут. Но вятърът и изненадващото придвижване на Фалмаут към него провалиха замисъла. Стреличката удари Фалмаут в рамото на сакото. Той я събори с движение на ръката си, блъсна се в Хиндж и в следващия момент двамата отново паднаха на пясъка.

В краката им се разби вълна.

Хиндж беше изплашен. Той започна да ръмжи като куче, изви се панически настрани от водата, помагайки си като забиваше ръката с ножа в пясъка, а с другата се опита да разхлаби смъртоносната примка. Фалмаут го улови за глезените и го издърпа сред вълните. Под блясъка на светкавиците той успя да види ужаса в очите на Хиндж. И можа да дочуе писъка, който едва се изтръгна от пристегнатото гърло.

Страх го е от водата, помисли Фалмаут. *Хиндж се страхува от водата.*

Тексасецът започна енергично да се извива под вълните на прилива. Задавен, опитващ се да си поеме въздух, той се обърна слепешката към Фалмаут и разсече тъмнината с ножа.

Фалмаут се превъртя към дълбокото. Хиндж не можеше да издържи още дълго. Жицата вършеше своята работа. Ако съумееше да го задържи под повърхността, всичко щеше да приключи по-бързо. Неочаквано Фалмаут усети как някакво менгеме се затваря около шията му. Пръстите на Хиндж се забиха в плътта му. Ръката му беше като от стомана. И после Фалмаут усети острието на ножа да го пронизва между ребрата. Болката беше пареща.

Свърши ме, помисли за миг Фалмаут, *шията на скапания каубой е прерязана сигурно на две, а той все още се бори.* Дори и във водата Хиндж беше далече от мисълта да се примири.

Фалмаут рязко се извъртя и захвърли Хиндж още по-навътре в морето, задържайки го под вълните с каишката. Бръкна с другата ръка и напипа дръжката на ножа, която стърчеше от него, дръпна я и я хвърли във вълните. След това сграбчи ръката на Хиндж и се опита да

разтвори пръстите, но това беше все едно да се отворят челюстите на капан за опосуми. Усещаше, че дробовете му горят и в същия миг двамата с Хиндж паднаха сред вълните. Миг по-късно той изскочи на повърхността и трескаво задиша. Изтегли с гаротата Хиндж изпод водата и се загледа в грозната маска на смъртта върху лицето му.

Хвана палеца на Хиндж, пречупи го и един по един разтвори пръстите му от хватката върху гърлото си след което, помагайки си с ръце, намери пътя през скалите към брега. Просна се по гръб под силния дъжд и започна да масажира дуката в ребрата си, а след това и гърлото. Секунди по-късно тялото на Хиндж изплува на повърхността с лице във водата и Фалмаут се загледа в него, докато се опитваше да си възвърне дишането.

Вътре във вилата, заслушан в бушуващата буря, О'Хара остави мислите си да скачат напред-назад, също като светкавиците — между минало и настояще, между Ямайка и Япония. След това отново осъзна близостта на Илайза, долови звука, зараждащ се в гърдите ѝ, почувства влагата, усети ръката ѝ, която го търсеше и го намираще, а след това позволи на трепета ѝ да го обхване, да проникне в него и отвори сетивата си за нейния аромат, за движенията ѝ, за шепота, докосванията и целувките. Дочу лекия ѝ вик, наслади се на мълчанието ѝ. Изпита опияняващия екстаз да прониква в нея.

И за миг Япония престана да съществува.

[1] Обединени в общ инструмент, задействани от пара свирки, настроени на различни тонове и активирани чрез натискане на клавиши (амер.). — Бел.пр. ↑

[2] „Индиан Трейлудейс“ е една от големите автобусни вериги в САЩ. — Бел.пр. ↑

[3] Най-южната точка на САЩ; един от свързаните с магистрала по верига от мостове острови от групата Пайн, на юг от Флорида. — Бел.пр. ↑

[4] Президент на САЩ в периода 1923–29 г. — Бел.пр. ↑

14.

— Значи — каза Магъосника — Лавандър е мъртъв. Току-що хванах Кингстън по радиото, на къси вълни. За тях това е нападение с цел обир. Гърлото е разрязано, джобовете — обърнати и така нататък.

Той се беше уединил с компютъра си Изи и се занимаваше с шифъра на Лавандър още от момента на завръщането им в Сейнт Луцифер рано сутринта.

— Това едва ли е голяма изненада — обади се О'Хара.

— Това не е, но ще ти кажа и изненадата — продължи Магъосника. — Приливът е довякъл на брега в залива на Монтего Бей друго тяло. Още не е идентифицирано, но е ясно, че човекът е удушен.

— Удушен?

— Да, но нека се безпокоим за убийствата едно по едно — предложи Магъосника.

— Провалихме се в Ямайка. Както и да го разглеждаме! Въпросът е накъде от тук нататък?

— Да, няма с какво да се похвалим след екскурзията — въздъхна Илайза. — Един мъртвец и бележник, който не можем да разчетем.

— Мога да разшифровам записките — каза Магъосника с уверен глас. — Работя върху това цялата сутрин и е въпрос само на време. Става дума за шифър със заместване.

— Какво означава това? — поинтересува се Илайза.

— Това означава, че всяка буква в оригиналния текст е заместена с друга. Окей? Например, „a“ се замества със „z“, „b“, „g“ или която и да е друга буква, според изискванията на проклетия шифър, който трябва да е достатъчно прост, за да може Лавандър да го помни. Нали разбирате какво искам да кажа? Кой, по дяволите, ще запомни двайсет и шест^[1] заместители на отделните букви?

— Лавандър би могъл. Нали се говори, че бил някакъв побъркан гений — възрази О'Хара.

— И как смяташ, че Изи ще реши загадката? — попита Илайза.

— Това е като анаграма, една най-обикновена проклета анаграма — обясни Магъосника. — Някои думи са очевидни, така както the^[2]

или and са най-често използваните трибуквени думи в езика, нали? Освен това има и повторения, при които някои букви се срещат по-често от други^[3], като например гласните, а също и буквите t, l, n и така нататък.

— Да се опитат всички възможни комбинации би отнело цяла вечност — възрази Илайза.

— Не и на Изи. Първо, аз ще опростя задачата, която ще му поставя. Ще избира едно изречение, ще накарам Изи да потърси повторенията. Ще опитам с думите the и and за трибуквените думи и така ще намаля броя на възможностите. И накрая ще намеря три, четири думи, които започват да приличат на нещо смислено.

— Все още не разбирам.

— Добре, ела да ти покажа.

— Между другото, някой виждал ли е Жоликъор, откакто сме се върнали? — запита О'Хара.

— Вероятно отработва някакъв нов мошенически номер — сви Магьосника рамене.

Изи тихо бръмчеше в помещението. Екранът на монитора беше запълнен с безсмислени думи. Магьосника седна и го разгледа.

— Окей — каза той, — опитай сега да разбереш. Избирам напосоки един ред от бележника — и той посочи един ред на екрана:

Cpl. Zbwqn Mfclbngcmwngx Ygnj Xca

— Сякаш е текст от ацтеките — отбеляза Илайза.

Магьосника не й обърна внимание.

— Сега ще помоля Изи да анализира реда вместо мен — и той напечата ANALYZ^[4] от клавиатурата. Миг по-късно, на екрана се появи следната информация:

Брой на думите: 5

Най-дълга дума: 13 символа

Най-къса буква: 3 символа.

Други:

5 символа: 1

4 символа: 1
 Различни букви: 13
 Главни: 5
 Трибуквени думи: 2
 Честота на срещане: 13:0, 12:0, 11:0, 10:0, 9:0; 8:0,
 7:0, 6:0, 5:0;
 4:2 — c, n;
 3:1 — g;
 2:5 — b, l, m, w, x;
 1:7 — a, f, j, p, q, y, z
 Две буквени комбинации: 0
 Трибуквени думи: Cpl, Xca...

Компютърът поспря.
 На екрана излезе ново съобщение:

Очаквам допълнителни команди...

— Окей — каза Магъосника, — в този момент можем да поспестим на Изи малко време. Понеже няма повтарящи се две буквени комбинации, ще опитаме две- и трибуквените думи, окей? При това изречението би било действително необикновено, ако се окаже, че започва с And^[5] или завършва с the, нали? Дотук, надявам се, всичко е ясно? От друга страна, доста вероятно е изречението да започва с The. Тогава ще наредим на Изи да замени буквите на базата на допускането, че Cpl = The.

Той въведе командата SUB^[6] THE/CPL и на екрана веднага се появи първоначалното изречение, последвано от ново, в което заместванията бяха вече направени:

Cpl Zbwqn Mfclbngcmwngx Ygnj Xca
 The Zbwqn Mftebngtmwngx Ygnj Xta

— Нека сега видим какво се получава, ако разглеждаме само новите букви. — Той набра командата LIST SUB ONLY^[7] и натисна клавиша за въвеждане.

Машината разпечата следното:

The---- — iite---t---- — --- — -t-

— И какво следва от тук нататък? — поинтересува се О'Хара.

— Засега само ще запомня постигнатото. След това ще се занимавам със следващото изречение, на което се спра. Става дума за процес на проби и грешки наистина, но Изи върши цялата проклетата работа, и го прави много бързо. Така че, ще замествам едни букви с други, докато не получа една или две думи, които да имат смисъл. Ще разгадая този шифър, Моряко.

— Е, дръж ни в течение — въздъхна О'Хара. — Ще ми бъде интересно да видя как се развиват нещата с течение на годините.

Но Илайза се заинтересува. Тя беше работила с текстообработващи програми и имаше някаква представа от компютри програми.

— Може и да се справи — каза тя оптимистично.

Магьосника се наведе напред с блясък в очите и размърда скритите си в ръкавици пръсти пред лицето.

— Ако имаме късмет, може да се натъкнем на нещо като списък на клиентите, например.

— Трябва ни нещо, с което да се захванем — каза О'Хара. — Точно в момента въртим на празен ход.

— Не бъди толкова скептичен — обади се Илайза, — в крайна сметка това е единственият ни шанс.

— Не съм, *madame et messieurs!*

На прага на вратата стоеше Жоли, а в устата му беше лъснала цяла клавиатура от ослепително бели зъби.

— Нали ви казвах, че мога да скрия жълт слон в Хаити. *Au contraire*, там от мен не може да бъде скрита и бълха. Намерих онзи, който може така ловко да се изплъзва.

— Данилов? — извика О'Хара.

— *Oui*. Естествено.

— В Хаити?

Малкият човек кимна важно.

— И предлагам вие двамата да действате бързо.

— Двамата? Аз не съм ли включена в това? — обади се Илайза.

— Опасявам се, Илайза, че не можеш да участваш в тази експедиция. Този път двамата с теб трябва да се държим по-настрани.

— Защо? — осведоми се тя възмутено.

— Аз, защото не мога да се върна в Хаити. Ти, защото мястото, където се крие Данилов, е само за мъже.

— Само за мъже ли? Той, какво, да не е в асоциацията на младите християни на Порт-о-Пренс?

— Не. Но е в манастир.

— Манастир? — озадачи се О'Хара.

— Oui. Наблизо до Кап Хаитиен. La Montagne des Yeux Vides^[8]. Уговорих се с един приятел да ви посрещне на аерогарата. Той ще ви заведе до мястото и ще има грижата да ви вкара.

— Кога? — попита Магьосника.

— Колкото е възможно по-скоро. Ще бъде най-добре, ако сте там, преди да се стъмни. Сега е едва... — и той погледна златния часовник, който блестеше на китката му — ... дванайсет и трийсет. Ако тръгнете към три часа, ще бъдете в Кап Хаитиен около четири и половина и в Les Yeux Vides преди залез.

— И отново на път — каза Магьосника. — Хауи ще помисли, че сме потеглили на запад със самолета му.

— Ще открия пилота — предложи Илайза. — Да се надяваме, че не е излязъл в морето на риболов или нещо подобно — и тя изтича от стаята.

— Жоли — попита О'Хара, — как успя да намериш Данилов толкова бързо? Най-добрите агенти на Хамелеона вероятно са по следите му от месеци.

— Жоли просто познава всички в Хаити — обясни Магьосника. — Дори да не може да си позволи да се върне там, той е в състояние да упражни сериозен натиск по телефона.

— Как го намери, Жоли? — попита отново О'Хара.

На лицето на малкия мъж грейна усмивка на гордост.

— Това можеше да си остане моя тайна, но... първо, трябва да ви призная, че познавам този Данилов. Той идва в този хотел много пъти

в течение на една година. Le Sorcier беше твърде зает с компютъра си, за да му обърне някакво внимание, но Жоли! Ха, аз го опознах, е, не професионално, разбира се, тъй като той изобщо не говори на тази тема. Но ми довери, че често посещава Хаити и аз го свързах с някои от моите приятели там. Знаех, че ако е в Хаити, ще мога да го намеря и voilà, направих го!

— Някакъв манастир — замислено каза О'Хара. — Кой би си помислил, че ще намери най-опитния убиец на Европа в манастир!

— Да — съгласи се Магьосника, — и кой уважаващ себе си монах би прибрал този мръсник?

— Скоро ще разберете — каза Жоли доста високомерно и излезе от стаята.

Кап Хаитиен, тих град в Basse Terre — тясна ивица низини в полите на планините в северната част на Хаити — беше на четирийсет и пет минути път зад гърба им, заедно с трийсет мили от най-лошия път, който О'Хара някога беше виждал. Магьосника не бе обърнал на това никакво внимание като човек, прекарал почти десет години в Карибския район. Но когато прашният стар шевролет започна да ръмжи и стене, изкачвайки се по една от многото планини по северното крайбрежие на страната, дори пианиста започна да издава признаци на безпокойство. Над острите като кинжал върхове започваха да се събират черни облаци. Дъждът вече се изсипваше по планините в далечината. Съвсем неочаквано пътят свърши в каменна стена. Момче на не повече от девет-десет години ги чакаше с три мулета.

— Какви са тези магарета! — прошепна Магьосника. — Жоли не спомена, че ще трябва да яздя някакво шибано магаре!

— Жоли въобще каза малко неща.

— Тази малка сладникава жаба! Той има много перверзно чувства за хумор. Не за първи път ми връзва тенекиена кутия за опашката.

— А още не сме пристигнали — отбеляза О'Хара.

Били, техният водач, не бе казал и дузина думи от момента, когато ги посрещна на летището. Не се държеше враждебно, но явно не бе от приказливите. Беше висок, мършав, кожата му имаше цвета на мляко с кафе, ръцете и раменете му преливаха от мускули и имаше

огромни длани с възлести пръсти. Лицето му беше издължено, сякаш изсечено, с хлътнали бузи. Момчето с мулетата приличаше на него и можеше да му бъде син.

Били слезе от колата и им направи знак да го последват. Каза няколко думи на френски на момчето, което се качи в колата. След това Били с жест ги подкани да се приближат към мулетата.

— Трябва да побързаме. Ще бъде най-добре, ако стигнем там, преди да ни удари бурята.

— Далече ли е? — попита Магьосника.

— Може би на трийсет минути нагоре. Не е далече.

Магьосника тъжно погледна О'Хара.

— Трийсет минути изкачване в планината на муле. И той смята, че това не е далече.

Те потеглиха по ръба на скалата. Почти отвесният склон се спускаше до самата пътека, която не бе по-широка от пет фута. Понататък планината започваше да се спуска към долина на неколкостотин фута пред тях. Вятърът започваше да вие около тях, напомняйки за приближаващия дъжд, а някъде над зъберите се разнесе тътенът на гръмотевица.

— Този път ще скъсам задника на Жоли. Наистина този път ще му откъсна едно добро парче и ще го закова на стената над пианото.

— Магьосник, та той ни намери Данилов.

— Не ми каза, че ще трябва да яздим шибаните мулета по склона на планина и че ще се движим по пътека, широка колкото ивица бекон. Мно-о-го смешно! Той е като всички проклети жабари — перверзен!

— Не е жабар, Магьосник. Той е хаитянин.

— Говори като жабар, перверзен е и за мен това е достатъчно да бъде жабар — извика Магьосника.

— А какво щеше да правиш без него? — извика в отговор О'Хара, надвиквайки воя на вятъра.

— Щях да спя по-добре нощем — извика на свой ред Магьосника.

Мулелата бяха с толкова гаден нрав, че това само по себе си предизвикваше страх. Били водеше процесията. Магьосника, който не преставаше да проклина, бе в средата, а О'Хара оформяше ариергарда. Вятърът ги блъскаше, прониквайки през летните им якета. Пътеката беше влажна и хлъзгава и едва тогава се изля дъждът. А пътеката стана

още по-тясна. Били извади фенерче, като се стараеше да не изпусне пътеката.

Западно от тях над главите им надвисна La Citadelle — каменна крепост, издигната от крал Кристоф в началото на деветнайсети век, чийто мрачни високи стени се бяха вкопчили в назъбения релеф. След малко тя се скри във водната пелена и спускащия се сумрак.

Продължиха да се изкачват.

Магьосника прекарваше времето си в мърморене по адрес на Жоли, а О'Хара си припомняше топлото и меко тяло на Лизи. Спомни си и за ентузиазма ѝ относно работата с Изи. Момичето, без съмнение, беше голяма работа.

След четирийсет и пет минути езда в бурята, те стигнаха края на пътеката — малко плато, защитавано от висок земен насип. Дъждът и вятърът ги атакуваха с ярост. В заслона имаше място колкото за животните и тях самите.

О'Хара вдигна поглед. Скалата над главите им се разтваряше в мъглата.

— И сега какво? — попита Магьосника жално. — Сигурно ще прелетим останалата част.

В основата на зъбера се виждаше малка камбана и Били я удари няколко пъти. Секунди по-късно някакъв глас се разнесе над главите им.

— Oui? Qui est là?

— C'est moi — Billy — извика в отговор водачът им.

— Ah, oui, Billy. Un instant. — И след малко от тъмнината над главите им се спусна дебело въже със завързана кошница. Над кошницата имаше клуп, подобен на дръжките за пътници в метрото.

— Кой ще бъде първият? — попита Били с усмивка.

— Ще изминем останалата част от пътя в това? — възкликна обезпокоено Магьосника.

— Oui — потвърди Били.

— Аз съм втори — заяви Магьосника и сви рамене, за да се защити от вятъра и дъжда. — Или може би ще ви изчакам тук.

— Нещо си неспокоен? — попита О'Хара.

— Моряко, направо ми се е дръпнало... — отговори той.

— Аз ще се кача първи — обясни върлинестият хаитянин. — За да разберат, че всичко е наред.

Той даде фенерчето си на О'Хара, застана в кошницата на колене и хвана с двете си ръце клупа.

— О-па — извика той на мъжа над главите им и в следващия миг кошницата започна да се издига.

— О-па, задника ми — изкоментира Магьосника. — Не мога да разбера какво правя тук.

— Ти ми каза, че ти било скучно и че смяташ малко да се пораздвижиш. И ако това не е раздвижване...

— Това си е направо усмъртяване, да знаеш. — Магьосника мрачно се загледа нагоре в тъмнината, откъдето се разнасяше поскърцването на натегнатото въже и прещракването на зъбците на скрипеца.

След малко шумовете стихнаха. Секунда по-късно Били извика:

— Allez donc! Качвайте се. Няма нищо страшно.

— Merci — извика в отговор О'Хара.

Кошницата отново се появи, полюшвайки се над тях. О'Хара помогна на Магьосника да се настани в нея. Музикантът се вкопчи в клупа и въжето едновременно. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели, а очите му — затворени.

— Не стига другото, ами трябваше да изберем и проклетия мусонен сезон за тези акробатики — извика той. Гласът му заглъхна под свистенето на вятъра и в този момент кошницата се заиздига в дъжда, осветена за миг от светкавица.

Когато кошницата беше спусната за трети път, О'Хара влезе в нея и изсвири с пръсти. Усети, че бавно се извисява покрай самата стена на скалата. С приближаването към върха все по-отчетливо се чуваше прещракването на скрипеца. Този метод очевидно често се използваше тук, така както се вади вода от кладенец.

Озовавайки се най-сетне горе, О'Хара бе впечатлен от фантастичната гледка. Не толкова от самото място, колкото от атмосферата: закачуления монах — един лишен от лице дух, надничащ в кошницата; самият манастир — един лабиринт от кирпичени постройки, ниски и прихлупени, завладели билото на планината, подобно на средновековен зандан, свързани тук-там с покрити коридори; но върха на всичко беше вледеняващото кръвта постоянно стенение, пронизвано епизодично от разтърсващ писък, напомнящ на О'Хара за Дантевия ад.

Били и Магьосника чакаха сгушени под нисък извит навес, през който се влизаше, изглежда, в главната сграда.

— Аз съм брат Клеф — съобщи закачуленият монах.

— О'Хара. Онзи е Майк Ротшилд, а Били познавате.

— Oui. Bonsoir, mon ami.

— Bonsoir — отговори хаитянинът.

Брат Клеф се обърна отново към О'Хара.

— Трябва да знаете, че онези, които идват при нас, поемат обета на мълчанието — каза той. — Аз съм пазителят на портата. Традицията тук разрешава единствено на мен да разговарям с посетителите.

Той говореше тихо, а в акцента му се долавяше смесица от английски, малко френски и може би дори испански.

— Беше ни казано, че сте тук, за да видите човека с чадъра, и че сте изпълнени със съчувствие към неговата трагедия.

— Точно така — потвърди О'Хара.

— Bon. Моля ви, последвайте ме.

Били предпочете да изчака в мрачното антре, а монахът поведе О'Хара и Магьосника по покритите коридори. След малко вече вървяха из катакомбите на манастира, минаваха покрай врати с прозорци, на които имаше решетки и О'Хара неочаквано разбра откъде се разнася непрекъснатият вой и едновременно с това прозря смисъла на името на това място.

La Montagne des Yeux Vides — Планината на Празните Очи.

Удачно наименование. Безжизнени очи ги гледаха иззад решетките, ръце се протягаха в опит да ги докоснат и при всеки тътен на гръмотевица хоров вик се разнасяше от гърлата на живеещите тук.

Манастирът представляваше дом за умопомрачени, а монасите се грижеха за тях.

Магьосника погледна обезпокоено О'Хара и престорено извъртя очи към тавана.

След малко влязоха в последната от постройките и се спуснаха в подземие по късо стълбище от широки каменни стъпала. Тесните, мрачни и извиващи се коридори бяха осветени от факли, поставели в ниши. Студеното подземие миришеше на влага и създаваше тревожно чувство.

Закачуленият монах спря пред вратата на първата килия.

— Предупредих го, че ще дойдете — обясни той, — но реакциите му могат да бъдат малко... изненадващи.

— Брат Клеф, нормален ли е Данилов?

— Не знаехте ли? О, да, брат Чадър е съвсем луд. Той търси покаяние в лудостта си. — Монахът надникна пред прозорчето на вратата. — Ще установите, че мислите му... как да се изразя?... криволичат. Всъщност, съзнанието му често скача извън реалността.

— Подложен ли е на някакво лечение? — попита Магьосника.

— Опасявам се, че тези, които са изпратени в Les Yeux Vides, са отвъд възможността да им бъде помогнато. Брат Чадър беше доведен тук от приятели, но той сам бе поискал да намери убежище в изолация.

— Той е поискал да дойде тук? — отново попита Магьосника.

— Да. Страда от тежка параноя и от време на време губи представа за реалността. Убеден е, че всички искат да го убият. Вярва, че дори собственият му чадър носи смърт.

„Вярва!“, помисли О'Хара. Очевидно монасите в Les Yeux Vides нямаха представа кой е Данилов. Или може би това не ги интересуваше. И смятаха, че наистина смъртоносният му чадър е безобиден.

— От колко време е тук? — поиска да знае О'Хара.

— Четири месеца. Но откакто е тук, контактът му с реалния свят отслабна още повече. — Той посочи камбанка близо до вратата. — Сигнализирайте, когато свършите. О, има още нещо. Той вярва, че това тук е неговият дом. Не осъзнава, че е един от другите. Е, успех.

Монахът отключи вратата и дръпна тежкото резе.

— Мосю, имате гости — обяви той и с безшумни стъпки се отправи нагоре по стълбите.

Двамата влязоха в стаята предпазливо и останаха близо до вратата, докато зрението им се нагоди към трепкащата светлина на свещите. Имаше свещи навсякъде — те хвърляха призрачна жълта светлина в килията на Данилов, или може би в килиите, защото помещението представляваше две килии, свързани чрез сводеста врата в каменната стена. Главната стая беше изненада: в нея имаше голяма дъбова маса, изтикана до стената срещу вътрешната врата; на другата стена имаше дълга лавица, на която бяха натрупани книги на различни езици; под нея се виждаше кушетка с няколко възглавници; до кушетката беше поставена малка масичка; пред писалището стоеше

стол с висока облегалка, а в ъглите бяха избутани два други стола. Стените бяха покрити с карти, снимки на цветя и диви животни. Виждаше се и малка черно-бяла снимка на центъра на София, столицата на България, която създаваше впечатлението за унил, мрачен град.

В другата стая имаше легло, нощно шкафче и голям стенен гардероб. Нищо друго.

На пода до писалището беше оставена голяма ваза с маргаритки. Данилов беше седнал на стола и с писалка в ръка се бе надвесил над куп документи, пишейки енергично.

— Un moment, un moment — каза той и махна с ръка.

След малко свърши и се обърна в стола си. Лицето му разкриваше цялата истина, защото това беше лице на човек, преследван от собствените си призраци, докаран до лудост от възрастта, съвестта и страха; лице на убиец, чието безумие се задълбочаваше от самоналожената изолация; един луд, откъснал се от другите луди, който изобщо не осъзнаваше безнадеждността на положението си. Приличащото на зелка лице беше изопнато, а бузите му бяха хлътнали. Очите разкриваха подтика за самоунищожение и бяха безжизнени, а миг по-късно пламваха като диаманти. Косата — онова, което беше останало от нея — беше чисто бяла и прилепнала на объркани, влажни от потта снопчета по черепа. Пръстите на треперещите ръце бяха покрити с артритни възелчетата. По измъченото лице бяха избили капчици пот. Беше в захабени, безнадеждно измачкани бели панталони, а бялата риза беше разкопчана почти до кръста.

— Parlez-vous Français? Habla Usted Espanol? Sprechen Sie Deutsch?

— Английски. Говорим английски.

— Английски — каза той замислено, — значи сте англичани, така ли? — Говореше езика добре, макар и с гърлен акцент.

— Американци.

— Американци! — Той ги изгледа с подозрение, а след това продължи с известна досада: — Добре, добре, за какво става дума? Аз съм зает човек. Не виждате ли, че съм зает? А? Погледнете това бюро, само го погледнете! Проекти, проекти, про... Денят не ми стига, за да... Секретарката ми... Не я виждам... тя е в отпуск. Кучка такава.

Той трескаво местеше листовите по масата.

— Данилов? — обади се О'Хара.

Изтерзаният човек го погледна през потрепкващата светлина на свещите.

— Познавам те — каза той. В гласа му се долавяше паника. — Дошъл си, за да ме убиеш. — Той се отдръпна в ъгъла на стаята, от гърдите му се разнесе скимтене като на изплашено кученце и той вдигна чадъра пред себе си. Върхът му проблесна заплашително.

О'Хара отстъпи пред зловещото оръжие.

— Искам да ви помогна — каза той.

— Не искам помощ. Махни се оттук. Ти си един от тях.

— Един от кои?

Настроението на Данилов рязко се измени.

— Не се опитвай да... Да не мислиш, че съм глупак? Как ме... Добре, добре, къде е охраната? Охрана? Охрана! Как ме на... Охрана! Продали са ме, продали са ме... О, тези мръсници... — Той затвори очи и удари с юмрук по коляното си.

— Никой не ви е продал, Данилов, обещавам ви, че ще запазим тайната. Аз самият се крих... повече от година.

Нещо в съзнанието на Данилов отново превъртя. Той се захили и заговори с пародия на музикална интонация.

— Не ти вярвам — пропя той. — Ти лъжеш. Всички лъжат. Ти не знаеш ли, че да се лъже, е изкуство.

Той замълча с вдигнати вежди, за да получи отговор, но след малко продължи:

— В КГБ обучават да се лъже, така както се изучава стъпка в балет. Основни познания, основни! — Нова пауза, този път дълга. — И кой си ти? Аз те познавам, нали?

— Не сме се запознавали официално. Името ми е О'Хара.

— О'Хара... О'Хара... ирландец, така ли? ИРА?

— Американец.

— Дадатимиказатовадобредобредобре — започна той да бърбори несвързано. След това, също толкова бързо, отново се върна в игривото си настроение и извика: — Добре, хайде да оставим преструвките! — Подпря се на чадъра и направи няколко танцови стъпки около него, кукуригайки като петел с вдигната глава.

— Той е луд направо за връзване — прошепна Магьосника. — Я да се махаме по-бързо оттук. Този не просто е изкукуригал, ами е тути-фрути, хахав е, и дъската му хлопа, та се пука, Моряко.

— Не сме изминали целия този път, за да се приберем с празни ръце, Магьосник. — О'Хара надигна глас и извика: — Мистър Данилов?

Ниският мъж спря и някак незаинтересовано погледна през рамо към О'Хара.

— Ние имаме общ проблем с вас, мистър Данилов.

Ниският мъж изостави танца си и въпросително изгледа О'Хара.

— О, така ли? Почвата тук е... ужасна, направо е ужасна. Но аз... аз я надвих, сър. — Той посочи маргаритите. — Израсли са в скалата. Това място тук е истински Гибралтар. Но... аз... победих.

— Проблемът ми не е градинарски — вметна О'Хара.

— О?

— Моят проблем е, че собственият ми началник ми издаде смъртна присъда.

Данилов го изгледа с подозрение. Нещо в съзнанието му отново се разместваше — в очите му проблесна... дали беше разум?

— Това се случва през цялото време — обясни той. — Когато се довериш на някого, оказва се, че тъкмо той е човекът, на когото не е трябвало да се доверяваш. Наричам това моята реверсивна теория. Или може би беше обратното?

— Искаме да ви помогнем, Данилов.

— С каква цел?

— Знаете ли защо сте тук?

— Мир. Спокойствие. Не искам да напускам това място. Харесва ми. Край на изненадите. Не понасям изненади. Не понасям... неведението. Тук всеки ден е като останалите. Храната е една и съща. Хората са едни и същи. Имам градина, наблизо отвън. Но сега вали. По-късно може да се поразходим. Може би сутринта. Може би, може би, може би, може би, може би... Ще разберем с времето, нали? Ти също ли си гост?

Той се приближи до О'Хара и каза много тихо:

— Трябва да те предупредя, храната е отвратителна. Но обслужването, а-а, обслужването е превъзходно. Абсолютно... превъзходно. Никакво бърборене и всичко се изпълнява веднага. Е,

определено не е... разбира се, че не е... абсолютно не е „Плаза“ или „Савоя“, но нека не забравяме, че в Египет храната изобщо не е добра, никога не е била. Пътуваш ли?

— Аз си тръгвам — прошепна отново Магьосника. — Ако послушам още малко, после могат да ме освидетелстват.

О'Хара не му обърна внимание и продължи в избраната насока:

— Мистър Данилов, знаете ли кой съм?

Данилов обиколи стаята, оглеждайки лицето на О'Хара под светлината на свещите.

— Мой приятел? Мой брат? Мой учител, мой свещеник, мой шофьор, мой враг? L'ennemi, да. Моят... личен... палач.

— *Знаете ли кой съм?* — настоя О'Хара.

Лудият българин отново седна и сви устни.

— Винаги съм се представял добре на тестовете — каза той замислено и неочаквано заяви: — Ти си онзи, когото наричат Моряка.

О'Хара се смути.

— Това е вярно — каза той изненадано.

— А ти — обърна се той към Магьосника — си онзи с хотела.

— Проклет да си — каза му Магьосника.

Данилов отново върна погледа си върху О'Хара.

— Ти се отърва.

— Отново правилно.

— Отърва се. Да, помня те. И аз се отървах. Кое то не беше много лесно да се направи.

— Защо мислиш, че е така?

— Защото те не го искат. Не е безопасно. Предпочитат крайното решение.

— Кой са „те“?

— Тела без лица, гласове по телефона, разпореждания „Убий този, убий онзи!“. С каква цел. Не те интересува. О, извинете, excusez-moi, monsieur.

— Кой е Хамелеона?

— Знам, и не знам.

— Как изглежда?

— Като всеки и като никой. Той е хамелеон. Хамелеонът никога не е това, което изглежда.

— Какво знаеш за Мастър?

Той стана отново предпазлив. Очите му обиколиха стаята.

— Много е опасно да ги подценяваш, разбираш ли.

— Кого да подценявам? Мастър ли имаш предвид?

— Те са расисти философи. Не можах да го направят. Не искаха да го направят, и сега... сега за мен няма друго място, освен тук. Това е моята... лисича дупка.

— Защо избяга, Данилов?

— Остарях. Артритът. — Той повдигна изкривените си ръце. — Безчувствени са. Толкова много лица. Един весел дебеланко в дъжда... не можеш да излезеш в пенсия. Няма такова нещо, като да спреш да работиш за тях. Когато вече не си полезен, отърват се от теб. Разбра ли? Напъхват те в... как го наричат?... — Той издаде звук подобен на бррррт. — ... в шахтата за отпадъци.

— И единствената причина, поради която Мастър желае смъртта ти, е артритът?

Данилов кимна със съжаление:

— Да, това е неизвинимото. Да се разболееш. Опитах се да им попреча да разберат. Но... в крайна сметка се оказа, че има неща, които повече не можех да върша.

Той започна да бърше ръцете си една в друга. И после продължи:

— Провалих ги. А такова нещо не съществува... провал.

— Как се провали?

— Хамелеона.

— Какво за Хамелеона?

— Изпуснах Хамелеона.

— Изпусна ли го? Опита се да го убиеш, така ли?

— О, да.

— Куил ли ти нареди да убиеш Хамелеона?

— Преди да стъпиш върху мравката, трябва да я намериш.

— Куил ли ти нареди да убиеш Хамелеона?

Данилов бавно кимна. Беше се загледал като хипнотизиран в пламъчето на една от свещите.

— Това ли беше причината?

Той кимна пак.

— Провалът. Искан да свърша работата в Хавай, но аз бях прекалено далече. Нямах вина за това.

— Каква работа в Хавай?

— Човекът със снимките от „Торо“.

О’Хара погледна Магъосника и изви въпросително вежди.

— Имаш предвид петролната платформа, която потъна? — попита Магъосника.

— Да. Загубихме Торнли.

— Говориш за Торнли, британския агент? — запита О’Хара.

— Да, но той смени начина си на живот. Разбрах, че го погребали в морето. Поетично, нали?

— Торнли ли те вербува за Мастър?

— Да. В Париж. Преди три години. Първата ми задача беше... беше... Симънс. Тексас. В Хюстън. Очистих го с чадъра. Умря за шест часа. Сърдечен удар. Така и не разбраха. — Той се усмихна и им намигна.

— Нека се върнем за момент на „Торо“. Те ли потопиха „Торо“?

— Да. С всички на борда. Сто и няколко души. Осемдесет милиона... сто милиона долара. Страхотен удар. Загубихме само Торнли, което не е чак толкова много, нали? Взривихме една от опорите с plastique.

— От теб се искаше да вземеш снимки на платформата, които някой друг беше направил, така ли?

— Снимките бяха на помпената инсталация. Съвсем нова, революционно нова. Но те не искаха да преговарят с тях, искаха просто да ги унищожат и онзи младеж направи снимките. Същия ден. Странно, а?

— Какво значи „същия ден“?

— Денят, в който потопиха „Торо“, беше същият, когато поискаха да свърша онази работа в Хаваи. Предполагам, че са изпратили някой друг. Аз бях в Лондон, не можах да излятя. Лошо време. Не е изненадващо.

— Данилов, кой ти нареди да ликвидираш Хамелеона?

— Телефонът.

— Куил ли беше?

— Да.

— Куил ли ти спусна санкцията срещу Хамелеона?

— Да.

— Защо?

— Без причини. Причините никога не се обясняват.

— Не можа ли да се досетиш?
 — Беше се превърнал в проблем.
 — Той ли ръководи операция „Мастър“?
 Той кимна.
 — Значи, Куил искаше да се ликвидира Хамелеона и да поеме операцията в свои ръце?
 Данилов сви рамене.
 — Не ми казаха причините.
 Бурята навън бе утихнала. Някъде между върховете продължаваха да отекват гръмотевици.
 — Къде е Хамелеона?
 — Загубих го.
 — Къде го загуби?
 — В Токио.
 — Той в Токио ли живее?
 Данилов пак сви рамене.
 — Може би.
 — Значи Куил ти заповяда да намериш и унищожиш Хамелеона и ти го проследи до Токио, но там го загуби. Тогава ли реши да избягаш?
 — Не. Намерих го и го загубих в Токио.
 — Къде? Къде го загуби?
 — На улицата. *Пуф!* и го нямаше.
 — Как попадна на следите му?
 — Много е дълго. Едното нещо водеше до друго. Но други преди мен се бяха провалили.
 — Данилов, колко души си убил за Мастър?
 — Колко?
 — Да, кои?
 — Симънс в Хюстън, Ричман в Ню Йорк, Гарсия в Лос Анджелис, един мъж в Техеран, друг в Гърция. И... беше студено и дъждовно... винаги студено и дъждовно... един весел човек. Пълен. Лодкар. Това беше в... в... — Паметта му отново бе замъглена.
 — Получавал ли си задачи от друг, освен Куил?
 — Свързката.
 — Кой е той?
 Той поклати глава.

— Остави бележка в хотела: „Билетите за футболния мач са в офиса“. Това беше информация, че трябва да го направя на стадиона.

— За кого говориш?

— Симънс. Сега си спомням онзи в дъжда... това беше в Япония. Бриджис. Казваше се Бриджис. Веселия лодкар. Дебеланкото. Хванах го на излизане от ресторанта.

— Някой друг?

— Аз... не помня...

— Данилов, как разпозна Хамелеона в Токио?

— Аз... не помня...

— И никога не си се срещал с Куил?

— Куил е глас. Хамелеон е призрак. Мидас е загубен.

— Мидас? Кой е Мидас?

— Мидас...

— Това човек ли е? Място?

— Аз... не помня...

Той вдигна поглед неочаквано, седна вдървено на стола с ръце на коленете и чадъра отстрани.

— Учителят сега ще рецитира Паунд. Нали можеш да рецитираш Паунд. Какво странно име... Езра. Какво бремe означава това за детето.

— Данилов...

В същия миг той падна на колене и започна да изброява:

— Набоков, Иван, на улицата в Париж, когато отиваше за работа! Грегори... Георги, в Лондон, точно пред Парламента... — и продължи напевно да изрежда безкрайния списък на жертвите си.

— Край, Моряко — обади се Магьосника.

— Дявол да го вземе!

— Все нещо разбра.

— Той знае много повече.

— Не и тази нощ. Сега пак се скри в... лисичата си дупка.

Данилов ги погледна. В алабастровите му очи отново гореше лудостта. Той изрева като диво животно, сграбчи чадъра си, скочи и започна да шиба с него през свещите.

— Неспасяем е, човече. Хайде да се измитае оттук.

О'Хара и Магьосника заотстъпваха заднешком, докато побърканият унищожаваше свещите. В мига, в който стигнаха до

вратата, той се хвърли към тях, държейки смъртоносния чадър като копие пред себе си. Приведени, те изхвъркнаха навън и я затръшнаха зад себе си.

— Уф! — въздъхна Магьосника, — това беше напра...

Чадърът се показва пред прозорчето на вратата и върхът му докосна косата на О'Хара. Той се хвърли странично на земята и залости резето.

Данилов започна да крещи. Писъците му се чуваха по целия път през извитите серпантини на коридорчетата, водещи към портала. Чуваха се и когато ги спуснаха с кошницата един по един от този ад в небето.

[1] Толкова са буквите в английската азбука. — Бел.пр. ↑

[2] Определителен член в английския език. — Бел.пр. ↑

[3] Най-често срещаните букви в английския език са e, t, a, o, n, i.
— Бел.пр. ↑

[4] От analyze (амер.) — анализирам. — Бел.пр. ↑

[5] Съюза „и“ (англ.) — анализирам. — Бел.пр. ↑

[6] От substitute (англ.) — замествам. — Бел.пр. ↑

[7] Изброяване само на заместителите. — Бел.пр. ↑

[8] Планината на празните очи (фр.). — Бел.пр. ↑

15.

— Окей, значи си разгадала шифъра на Лавандър — каза Магьосника. — Я да видим какво се получава.

Бяха отпочинали, взели душ, опитали от плодовете и кафето и сега стояха пред Изи, а Магьосника се готвеше да измъкне информация от него, пригответил ръце над клавиатурата му, сякаш се намираше пред роял „Стейнуей“. Тананикаше си мелодията на „Body and Soul“ и се мъчеше да го накара да проговори.

Илайза обясни, че опитала няколко комбинации с изречения от бележника, с надеждата да постигне резултат по пътя на пробите и грешките. След това се замислила над думите на Магьосника: след като ключа не е записан, той трябва да представлява нещо просто, защото никой не би могъл да запомни съответствията на двайсет и шест букви. Двайсет и шест. Азбуката. И в този миг в съзнанието ѝ изплувала онази фраза от детството, която съдържа всички букви на азбуката: The quick brown fox jumps over the lazy dog^[1].

Следващата ѝ стъпка била да експериментира с азбуката, подреждайки я с различно отместване под фразата. И това не помогнало.

— Така че — разказваше тя, — оставих изречението на екрана на монитора и започнах систематично да премествам азбуката под него, с една буква всеки път. С други думи, започнах с „b“ като първа буква, след това „c“. Стигнах до „l“ и това се оказа ключът.

Магьосника каза:

— Значи имаме:

the quick brown fx jmps v lazy dg

под която изписваме азбуката, започвайки с буквата „l“ вместо с „a“:

lmnopqrstuvwxyzabcdefghijklmnopqrstuvwxyz

и ако ги подравним една под друга, ще получим:

thequickbrownfxjmpsvlazydg
lmnopqrstuvwxyzabcdefghijklmnopqrstuvwxyz

Какъв е резултатът: „t“ вместо „l“, „m“ вместо „h“ и така нататък. — Той се обърна към Илайза: — Добре.

— Да, доста добре, Гън — обади се и О'Хара. — От друга страна, L е първата буква от името на Лавандър, което облекчава запомнянето.

— Това прави ли ме достойна да работя с вас, богове?

— Е, не е лошо като начало — трябваше да признае О'Хара.

— Много благодаря — язвително каза тя.

— Е, след като имаме шифъра, какво ще правим от тук нататък? — попита Магъосника, без да обръща внимание на словесната им престрелка.

Илайза беше създала временна библиотека за изпробване на различните ключове и след това бе въвела по-голямата част от информацията в бележника на Лавандър в компютъра.

— Как се нарича файлът? — попита я Магъосника.

— LAV/1.

Магъосника набра на клавиатурата LAV/1 и екранът се запълни с редове от думи и цифри. Много от записите бяха имена на банки със списък от вноските под всяко име. Повечето от останалите записи обаче, представляваха имена на компании и кодирани цифри под тях.

— Божичко, ето една банка в Гран Кайман, в която е внесъл над сто хиляди! — Магъосника беше искрено впечатлен.

— От това, което съм въвела, се вижда, че става дума за над един милион долара — обясни Илайза, — но не това е интересното. Той разполага с данни за производствените обеми, за капацитета на петролните полета, за продукцията на рафинериите... за всичко, което можете да си представите по отношение на повече от дузина петролни

компании. Например, колко казват, че им струва необработеният петрол и колко им струва в действителност. Това е една енциклопедия с пикантна информация.

Тя посочи две колонки цифри на екрана.

— Обявените резерви срещу действителните резерви — разясни тя. — Всеки запис показва, че става дума за разлики от милиони барели в полза на действителните им резерви. А това значи, че лъжат обществото в очите, О'Хара.

— Не е чак толкова изненадващо. Те убиват хора, взривяват петролни полета, ликвидират политици. Какво представлява една малка лъжа пред обществото, в сравнение с всичко това? Нали трябва да направят нещо, за да оправдаят факта, че ни съдират кожата.

— Това звучи малко цинично, не мислиш ли?

— И реалистично — подчерта О'Хара.

— Какво общо има всичко това с Хамелеона? — запита Магъосника.

— През цялото време ви казвах, че трябва да търсим логиката. Да намерим някаква цел, по-висша от това просто да се убиват хора. Струва ми се, че сме се забъркали в някакъв международен петролен скандал.

— А може Хиндж да е убил Лавандър, за да му вземе бележника, а ти си го изпреварил... може това наистина да е простишкият отговор — предположи Илайза.

— Възможно е — съгласи се Магъосника.

— Да, и всяка компания в този бележник би имала мотив да го убие — напомни Илайза.

— Трябва да намерим поне един от лошите — намеси се О'Хара. — Без да можем да назовем поне един клиент, сензацията се проваля. Какво, по дяволите, мотивира хората, ползващи услугите на Мастър? Кой е поръчал убийството на Лавандър? Защо е бил извършен саботажът на „Торо“? Защо е била взривена колата на Марца? Кои стои зад убийствата на Симънс и останалите? И то не общи отговори! Интересува ни най-вече защо са били направени всички тези неща.

— Аз мога да изкажа няколко предположения — обади се Магъосника.

— Кое то е напълно безсмислено — възрази Илайза. — Разбирам какво иска да каже.

— И ако не съумеем да се доберем до тези отговори? — попита Магьосника.

— На нас ни трябва самия Хамелеон — каза О'Хара. — Ти спомена, че си опитал с военното и военноморското разузнаване, нали? Магьосника кимна.

— А OSS^[2]?

— Неговата архива премина към ЦРУ при реорганизацията — обясни Магьосника. — Вече проверих и при тях.

— Тогава досиетата, извадени от употреба? — настояваше О'Хара. — Може да са го забутали някъде. Върни се обратно на Военното разузнаване. Разкрил съм повече от една къртица след задълбочена проверка.

Магьосника набра архивата на Военното разузнаване и направи справка с индекса.

— Ха — обади се той, — има „Неактивни, САЩ“, „Неактивни, Европа“, „Неактивни...“. Погледни колко са!

— Извикай просто „Неактивни“ и поискай извадка за „Хамелеон“.

Магьосника заблъска по клавишите на Изи, но на всяко запитване на екрана се изписваше: „Няма такъв файл“. Но при проверката на „Неактивни, Япония“, попаднаха на това, което искаха:

Хамелеон. БДИ. Ръководител на Японския отдел за обучение на агенти за разузнаването. В списъка на военните престъпници, 1945 — 1950. Считан за загинал в Хирошима, 8/6/45. Обявен за умрял на 12/2/50.

И точка.

— Какво означава „БДИ“? — попита Илайза.

— „Без допълнителна идентификация“ — обясни О'Хара.

Останаха загледани в екрана близо минута. Накрая О'Хара се обади:

— Трябва да е бил в списъка на дълбоко засекретените. След като са били необходими пет години, за да обявят за смъртта му.

— От това нищо не може да излезе — обади се Магьосника.

— А може би това е едно обикновено кодово име — намеси се и Илайза. — Хамелеон. Защо да няма повече от един?

— Възможно е — призна О'Хара. — А може и да не е загинал в Хирошима.

— Тогава, дявол да го вземе, той е към седемдесетте. Това, за което говорим, е станало преди повече от трийсет и пет години.

— Човек не спира да функционира, само защото е навършил седемдесет — възрази О'Хара. Но реши да запомни казаното за бъдеща употреба.

— Нека опитаме с нещо друго — предложи Илайза. — До какви други външни източници има достъп Изи?

— Които кажеш. „Юнайтед Прес Интернешънъл“, „Ню Йорк Таймс“, „Уолстрийт Джърнал“, ЦРУ, британската Сикрет Сървис, Сюрете...

— Не бихме ли могли да въведем имената, които научихме от Данилов, в това нещо и да ги потърсим тези архиви.

— Нали това му е предназначението и не се казва „това нещо“, Моряко — въздъхна Магьосника. — Наричай го просто Изи. Към всеки с неговата интелигентност трябва да се отнасяме с уважение.

Хванаха се на работа и започнаха да преглеждат архивите на информационните агенции и някои вестници за научените имена на жертвите. Беше изморително, най-вече защото беше скучно. Непрекъснато задаваха въпроси, а получаваха единствено: „Няма информация“. Часовете минаваха. Удивително беше колко много Симънс и Ричман изникнаха, но очевидно без отношение към проблема, който ги интересуваше. И изведнъж щастието им се усмихна.

Преглеждаха архивата на Ю Пи Ай и бяха поискали справка за некролозите от хюстънските вестници за периода октомври 1976 до октомври 1977, съдържащи името Мерил Уендъл Симънс. Според Данилов, той беше убил Симънс преди три години, а това означаваше през пролетта. Но свързката била оставила билетите за футболния мач в офиса, което означаваше, че Данилов бърка с датата. Можеше да стане през есента.

Данилов беше сбъркал. Оказа се, че убийството е било извършено преди три години и половина.

Машината изплю следната информация:

UPI/Ref/„Houston Cronikle“/12.11.1976/p.1C@File:
HUCH/76/11/12/NWS./2555-242

— Я да видим какъв е бил — предложи О'Хара.

Магьосника набра кода на файла и на екрана се появи некрологът:

Хюстън, 12 ноември (UPI): Петролният магнат и милионер Мерил Уендел (Тирбушона) Симънс, бивш играч в университетския бейзболен отбор, превърнал една-единствена петролна концесия, спечелена на покер, в огромната „Американ Петролиум Корпорейшън“, почина от масивен сърдечен инфаркт у дома си в предградие на Хюстън тази нощ. Беше на 56 години.

Магнатът се появил във великолепно здраве на бейзболен мач следобеда с участието на бившия му отбор. Плакал се, че не се чувства добре, докато си приготвял пържола на грила в градината и колабирал няколко минути по-късно. Симънс бил незабавно откаран в болница в Хюстън, но бил обявен за мъртъв още с пристигането на линейката в 7:25 часа вечерта.

И следваше доста подробна биографична справка.

— Добре, това потвърждава едно от убийствата на Данилов. Кой е следващият?

Първият им пробив сякаш им възвърна енергията. Продължиха да пресяват информация, да проверяват и препроверяват всяко от имената и възможностите, които се разкриваха допълнително.

Бавно, но постоянно започна да се натрупва доста информация.

Джек („Червения“) Бриджис, Президент на „Бриджис Салвидж Корпорейшън“, Токио, Япония, починал от сърдечен удар на 21/6/1977

Арнолд Ричман, Президент на „Сънсет Ойл Интернешънъл“, починал при командировка в Ню Йорк на 9/2/1977

Ейбрахам Гарсия, Президент и Председател на Борда на директорите на „Хенсел Ойл Корпорейшън“, починал от сърдечен удар по време на командировка в Лос Анджелис на 18/8/1978

— Това са четиримата. Изглежда ни е казал истината — отбеляза О'Хара.

— Този Хамелеон май сериозно се е разсърдил на петролните компании — обади се Магъосника. — Трима видни служители на петролни компании нокаутирани, плюс „Торо“, станал жертва на саботаж.

— Да не забравяме и Лавандър — намеси се Илайза, — който беше замесен в петролния бизнес до козирката. И докато говорим за това, всички петролни компании, за които тези хора са работили, фигурират в бележника. Ето, погледнете... „Хенсел“... „Ам Питро“... „Сънсет“...

О'Хара погледна разшифрованите записи, които Илайза беше разпечата на принтера. На втория ред за всяка от тях присъстваше и думата АМРАН.

— Какво е АМРАН? — поинтересува се той.

— Не знам — отговори Магъосника.

Илайза само сви рамене.

— Не можем ли да разберем чрез Изи?

— Ще опитам през Дау Джонс.

На екрана незабавно се появиха половин дузина компании.

— Бинго! — извика Магъосника. — Сега вече ще се хванем сериозно, човече. Я да прегледаме справочния обзор в „Уолстрийт Джърнал“.

— От коя дата е? — попита О'Хара.

— 9 ноември.

— Скорошен е. Да го видим.

Обзорът съдържаеше следната информация:

„АМРАН Лимитид“: Консорциум, образуван на 28 октомври 1978. Състои се от „Интеркон Ойл Корп.“, „Американ Питро Лимитид“, „Хенсел Ойл Продактс Корп.“, „Сънсет Ойл Инт. Инкорпорейтид“, „Аламо Ойл Къмпани“, „Стоун Корп“, „Бриджис Салвидж Корп“. Цели: Заздравяване на пазарните позиции, съвместни експериментални инициативи, консолидация на пазарите, финансово укрепване. Главен изпълнителен директор: Александър Лий Хукър, армейски генерал (о.з.); Вицепрезидент по оперативните въпроси: Джеси У. Гарви, генерал (о.з.); Вицепрезидент по маркетинга: (постът е свободен от датата на смъртта на вицепрезидента Ралф Грийнтрий, 3/1/80). Основна банка: „Първа Обща“, Бостън. Щабквартира: Танабе, Япония.

— Дявол да ме вземе. Мислех, че Хукър е мъртъв. Не съм чувал нищо за него от години — възкликна О’Хара. — А базата им е в Япония.

— Къде се намира Танабе? — попита Илайза.

— На източния бряг на Хоншу, на около сто мили от Киото. Едно проклето изолирано място.

— Хамелеона наистина не може да понася АМРАН — отбеляза Илайза. — Убил е повечето от директорите в консорциума. А и „Торо“ е била собственост на „Сънсет Ойл“. Мъжът, убит на Мауи, е доставил снимките от „Торо“.

— Искат ли някой да се обзаложи как е умрял старият Ралфи Грийнтрий? — поинтересува се на шега Магъосника.

— Защо не провериш просто ей така и „Аламо“, Магъосник, и да видим дали в техния висш ешелон някой не е умрял наскоро.

Магъосника поиска справка за „Аламо“. Четири реда след началото подозренията им се потвърдиха:

Дейвид Фиск Търман, Председател на Борда на директорите на „Аламо Ойл Къмпани“, загинал при

злополука с колата си при навлизане в Далас, Тексас на 8/4/1977.

— А сега Ралф Грийнтрий.

Ралф Грийнтрий, бивш изпълнителен Вицепрезидент на „Аламо Ойл Къмпани“ и Вицепрезидент по маркетинга на АМРАН, удавил се по време на отпуска си в Хонолулу на 3/1/1980.

— Нещата започват да се опростяват — каза О'Хара. — Ще се сети ли някой кой е бил на Мауи два дни преди това?

— Хиндж — възкликна Илайза.

— Точно така. Грийнтрий се е удавил три дни след като Хиндж е убил онзи човек на Мауи, от когото е взел фотофилма от „Торо“. А Хонолулу е само на трийсет минути със самолет от Мауи.

— Нещо друго?

— Нека опитаме още веднъж. Какво пише за тази... „Стоун Корпорейшън“?

Изи им разкри следното:

„Стоун Корпорейшън“: Холдингова компания в сферата на енергетиката. Структурата на капитала на корпорацията не е публикувана, но е известно, че в нея са включени атомни електроцентрали в Джорджия, Северна Каролина, Алабама, Флорида, както и национални и задгранични петролни рафинерии. Временно изпълняващ длъжността изпълнителен директор Мелвин Джеймс на мястото на С. Л. К. Робъртсън III, загинал при катастрофа с частния си самолет на 25/6/1978.

— Господи боже — въздъхна Магъосника, — бих искал да повярвам, че поне някои от тези хора са умрели при нещастни случаи.

Но сериозно започвам да се съмнявам, че е така.

— А какво ще кажете за това? — попита Илайза. Бяха пропуснали да прегледат последния параграф на резюмето:

Последни новини: Сливане с японския конгломерат
Сан-Сан. 10/5/79

— Какво е това Сан-Сан? — не се успокояваше Илайза.

— Една страшно могъща компания там — отговори О'Хара. — Но наистина не знам много за нея.

— Писна ми — заяви Магъосника.

Стана и се протегна, за да се разкърши. Илайза се намести пред клавиатурата, смени дискетата и започна да въвежда останалите няколко страници от бележника на Лавандър в паметта на Изи.

— Никога ли не се уморяваш? — попита Магъосника с известна досада.

— Младостта... — намекна О'Хара.

Енергията, с която бяха работили в продължение на часове, се изчерпваше и сега и тримата изведнъж почувстваха, че сякаш ще се разпаднат всеки миг. Решиха да починат и да дадат възможност на Изи да разпечати последните записи от бележника.

Илайза, която видя разшифровката точно когато излизаха на вечеря, повика О'Хара:

— О'Хара, защо не погледнеш това?

На листинга беше отпечатан един от последните записи:

Мидас/Ио.354200/109,12/пгм.Гавар/оц.2мб/д.0-112

Тримата стояха надвесени над принтера и няколко секунди не помръднаха.

— „Мидас е загубен...“ — проговори О'Хара.

— Какво? — изненада се Илайза.

— Това ни каза Данилов: „Мидас е загубен“. И Мидас не е човек, а е компания или място. Питам се какво ли означават тези числа. Какво

е това „Ио“? И „Гавар“?

— Не съм срещала друг подобен запис — заяви Илайза. — В останалите му бележки числата обикновено лесно се разшифроват.

— Толкова съм уморен, че не мога да кажа нищо повече — призна Магьосника. — Просто трябва да се наспя.

— Окей, нека спрем дотук. Изи ще ни разпечати всичко и ще го вземем с нас.

— Ще го вземем с нас къде? — поинтересува се Илайза.

— В Япония.

— Япония!

— Точно така. АМРАН е в Япония. Хукър е в Япония. Бриджис е бил в Япония, Хамелеона е в Япония, Сан-Сан е в Япония. Очевидно е, че трябва да отидем там, така че нека най-напред починем. Следващата спирка е Токио.

[1] „Бързата кафява лисица прескача ленивото куче“ (англ.). — Бел.пр. ↑

[2] Управление на стратегическите служби (Office of Strategic Services), преобразувано през 1947 г. в ЦРУ. — Бел.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

*Всяко събитие, след като се
случи,
може да бъде представено
като неизбежно
от всеки компетентен
журналист
или историк.*

Джоузеф
Пулицър

1.

На позлатените стени на древния японски храм Ока-Ри е гравирен надпис: „Сезоните се менят с дните, паметта на човек се мени с годините“. Столетия по-късно един английски поет беше изразил същата мисъл по-сбито: „В крайна сметка, цялата история се състои от спомени и клюки“.

Имаше дни, през които генерал Хукър можеше да стои с часове в тъмнината на кабинета в компанията единствено на машинката в гърдите си, с мисъл за отминалите дни, опитвайки се да запълни провалите в паметта си. Дори и в най-черния от спомените си той сякаш дочуваше грохота на оръдията и звука на тръбата. Извън това виждаше в мислите си само вихрушка от прах, затъмняваща избледнялата слава. Имена и лица му се изплъзваха като призраци при изгрев. От някогашните места си припомняше само по някое наименование, без да го свързва с нещо конкретно.

Единствено Гарви знаеше за тази агония на Хукър и я разбираше. Точно Гарви беше човекът, който се притичваше на помощ, когато старецът извикваше на глас, споменавайки имена на загинали другари или забравени бойни полета.

— Повикахте ли ме, генерале? — казваше той.

Тогава генералът повтаряше името, а Гарви, чиято памет също му изневеряваше, измисляше някоя личност и я свързваше със също измислена случка или място, за да може Хукър, временно задоволен, да се върне към бленуването. Той пишеше мемоари вече десет години и резултатът беше огромен ръкопис. Редактирането и отсяването на истината от света, който Хукър си беше създал, би отнело още десет години, така че на практика трудът му беше неизползваем.

В много редките случаи, когато прахът на миналото се изчистваше за някой час, в съзнанието на Хукър изникваха кристално ясни картини. Това изживяване беше като оргазъм за стареца. Той седеше заплепен и наблюдаваше как миналото отново се повтаря пред изморения му старчески взор. Затова сред стотиците изписани страници и украсени факти имаше шепа гениално пресъздадени битки

и невероятно точно описани човешки характери. Останалото беше плод на въображението му.

Хукър в никакъв случай не беше пленник на миналото си. Той можеше седмици наред настървено да се занимава с бизнес. Но идваха дни, когато той се събуждаше и казваше на Гарви: „Полковник, днес ще работя върху мемоарите си“. След това се скриваше в кабинета си, а Гарви отлагаше вече уговорени срещи, извиняваше се, променяше плана за деня. Два или три пъти в такива дни Гарви се появяваше, когато чуеше стареца да вика.

Такъв беше и днешният ден, макар Гарви да му беше напомнил за посещението на О'Хара, уговорено за късния следобед. Той попита дали да го отложи.

— Не. Това не би било благоразумно — отговори Хукър, намигайки. Беше в добро настроение.

Хукър се беше затворил в кабинета си от два часа, когато Гарви го чу да извиква най-често повтаряната фраза: „Боби, къде си, Боби?“.

Гарви влезе в просторния кабинет.

— Извикахте ли ме, генерале?

— Отново Боби. При Бастин.

Гарви си спомняше въпросния ден много добре. И също така добре си спомняше момчето.

Бастин. 9 март 1942 година. На този ден Гарви започна тригодишното си военнопленничество в известната казарма Сучи. На Хукър съдбата бе отредила да избяга при славата и в крайна сметка да се върне в Бастин, и да го освободи. А Боби така и изчезна завинаги.

— Всичко е наред, старче — каза Хукър възбудено, — спомням си много добре, благодаря ти...

Онази сутрин той стоеше на верандата пред блестящия офицерски клуб, изправен като истукан, с шлем и слънчеви очила, покриващи по-голямата част от ястребовото му лице. Беше избръснат и облечен в чиста и изгладена бойна униформа, очаквайки да се случи неотвратимото в онзи — той знаеше това — най-унизителен ден в живота му.

Беше се заслушал в глухия тътен на японските оръдия, последван от въздишките на приближаващите се 105-милиметрови

снаряди, миг преди да избухнат в земята.

Японците се намираха на двайсет мили и бързо скъсяваха дистанцията. Американците бягаха в безпорядък. Дни наред остатъците от войските, подчинени на Хукър, отбраняваха тесния полуостров Бастин, заплащайки с десетки убити всяка отстъпена миля. Предната нощ японците бяха предприели страхотна атака. И ето че сега бяха обсадени и след час-два последните запаси храна, амуниции и морфин щяха да привършат. Наистина бе въпрос на някой друг час.

Около себе си генералът виждаше единствено страх, паника и гняв. Не може да се спечели война с дръжката на метла, което беше горе-долу онова, което им бе останало. Но въпреки това хората му продължаваха да отбраняват тази обсадена педя земя цели три месеца при отчайващо съотношение на силите. В момента японските снаряди падаха върху базата. Намиращият се в непосредствена близост склад на тиловата служба избухна в облак черна прах и посипа всичко наоколо с натрошено дърво и парчета от инструменти. Нещо вътре — сенокосачка, варел с бензин, или каквото и да беше — експлодира и онова, което беше останало от навеса, пламна в светлооранжев огън.

Хукър не обръщаше внимание на хаоса около себе си, не чуваше писъка на падащите снаряди, не се стресна от неочакваната експлозия, пожара и падащите дървета, а стоеше и препрочиташе радиограмата, която беше прекъснала кафето му:

Посрещнете днес точно в 7:00 часа две моторници на военноморските сили под командването на капитан Алвин Лиймън. Бъдете готов да предадете командването на полковник Джеси У. Гарви и напуснете района незабавно. Всяка лодка ще предостави място на шест офицери. Вземете с вас онези хора, които ще ви подкрепят в марша ви към победата.

Успех.

Франклин Делано Рузвелт

Главнокомандуващ

Радиограмата беше дешифрирана и потвърдена и сега той я препрочиташе със смесени чувства. Беше унижен от поражението. Но

знаеше, че неговото евакуиране означава, че е определен да отмъсти по най-ужасен начин на японците. Разполагаше с един час, за да определи десетте най-добри офицери измежду малкото останали и да напусне мястото, което се бе превърнало в негов дом в продължение на толкова много години. Момчето, разбира се, щеше да тръгне с него. Провери колко е часът. Шест и десет. Момчето се намираше в безопасност в бомбоубежището с онези измежду цивилните, които поради възраст, пол или здравословно състояние, не можеха да се сражават.

Щабът беше прехвърлен в бетонно укритие в близост до залива и там Хукър намери Гарви — със сълзящи от безсъние очи, изнемогващо тяло, небръснат, с разкъсани дрехи, наведен над картата на полуостров Бастин, диктувайки заповедите си в полевия радиотелефон. Телефонните им линии бяха унищожени още преди седмици.

Гарви го погледна измъчено.

— Японците са докарали два разрушителя и кръстосвач в пролива. Сега бомбардират Сакет от морето и... по дяволите, сигурно има петдесет хиляди японци, които приближават към нас по суша.

— Твоята оценка? — осведоми се Хукър.

— Три часа, може би. Не повече. Ще започнат да ни обстрелват откъм залива след не повече от час. Какво значение има това, генерале? Когато Сакет и остатъците на трети батальон се доберат дотук, повече няма да има накъде да се отстъпва. — Той махна с ръка към носа на полуострова, който се намираше на неколкостотин ярда на север. — Ще трябва да плуваме.

Хукър разбираше много добре какво иска да му каже. Дни наред бяха обсъждали кога да се предадат. И двамата бяха изтощени много повече, отколкото бе допустимо, за да вземат важни решения. И никой от тях не беше готов да признае неизбежната необходимост.

— Много от момчетата използват личните си пистолети и собствените си ловджийски пушки. Практически сме без амуниции за автоматите.

Ситуацията просто налагаше да се предадат незабавно, но документът в ръцете на Хукър променяше нещата. Хукър му подаде заповедта. Гарви я прочете и му я върна.

— Ако беше от някой друг, нямаше да ѝ обърна внимание — обясни Хукър. — Но сега се оказва, че трябва да удържим рубежа, докато не дойде флотата.

— Добре — каза Гарви, — поне един от нас ще се измъкне от тази лайняна дупка. Кой ще вземеш?

— Кой останаха?

— Най-добрият е Сакет, ако е още жив. Ако не е, съмнявам се, че ще може да се върне с бой обратно. Когато говорих с него преди половин час, беше заграден в чувал. На командния пункт в Капис бяха останали дузина бойци и той възнамеряваше да се съпротивлява до последния човек.

Тежък снаряд избухна наблизо и от тавана се посипа прах.

— Проклятие! Защо чак сега издадоха тази заповед?

— Японците пробиха при Капис късно снощи. Дотогава се отбранявахме съвсем прилично, като се има предвид, че по суша ни превъзхождат петдесет към един и още повече след като вече цял месец не са ни подкрепили по море или от въздуха.

— Може и да си прав. Вероятно са разбрали, че няма да можем да устоим дълго.

— „Дълго“! По дяволите, това е въпрос само на няколко часа. Ако заминете по-бързо, поне няма да се безпокоим за наш висш офицер.

— Ще събера хората веднага — каза Хукър. — Може би флотата ще дойде тук по-рано.

— А момчето?

— То идва с мен, разбира се.

Докато отпиваха от кафето, съставиха списъка на ключовите офицери в полка.

— Ще оставя Ърл Кейлър с теб — каза Хукър. — Той е чудесен офицер, но е с най-сносен японски от всички в базата. Може да ви се наложи да имате подръка преводач през следващите няколко... месеца. Но искам сержант Фини. Нуждая се от поне един истински боец.

Когато оформиха списъка, Хукър извика един войник и му нареди да събере офицерите на кея. Погледна отново часовника си. Шест и двацет и пет. Разнесе се грохотът на поредното близо попадение на снаряд и земята под краката им се разтресе.

Хукър се задържа за миг на прага и после протегна ръка.

— Бих искал да си с мен, Джес — каза той.

Господи, боже мой, помисли си Гарви, старецът май се просълзи.

— Ще се върнеш и ще ме отведеш — усмихна се Гарви.

Неочаквано и за себе си, Хукър прегърна жилавия дребен полковник.

— Можеш отсега да заложиш пенсията си, че ще се върна. — Гласът му издайнически потрепери от мъка и гняв, а после извади старата си звезда на бригаден генерал и я забодя на яката на Гарви. — Знам от колко време очакваш това — прошепна той. — Съжалявам, че не стана при по-други обстоятелства. Ще се върна за теб, Джес.

— Ще те чакам.

Хукър се отдалечи със стегната походка към щаба и мина през развалините на старата постройка. Листове хартия, папки и натрошено стъкло покриваха пода. Вратите висяха избити на пантите и дим на слоеве нахлуваше през зейналите дупки на прозорците, а после се издигаше и събираше под тавана като валма мръсен памук.

Той постоя няколко секунди сред безпорядъка на бившия си кабинет, после рязко се обърна и се отправи към кея.

Две моторници с рев навлизаха през пролива, придържайки се близо до бреговата линия. Моряците на палубата наблюдаваха с бинокли ужасяващата битка на полуострова пред тях.

— Божичко — обади се един от тях, — шибаните японци са навсякъде! Сякаш гледам мравуняк.

Капитан Лиймън поддържаше радиовръзка с командира на другата моторница Питър Коукли — лейтенант от Бостън, завършил Военноморската академия в Анаполис само преди две години. Коукли беше смел червенокос младеж и гледаше на цялата каша като Джон Уейн.

— Помнете заповедта, лейтенант — бе му казал Лиймън само преди час. — Ще се приближим до Бастин с крайна предпазливост. В никакъв случай, повтарям, в *никакъв* случай не започвайте сражение с врага под какъвто и да е предлог. Просто... минете покрай тях.

Лиймън наблюдаваше трите японски кораба през бинокъла.

— Те са на не повече от десет мили от кея на Бастин — каза той.

Коукли също наблюдаваше.

— Толкова са лесни, Ал — обади се той. — Кръстосвачът ще бъде между нас и разрушителите. Бихме могли да ги...

— Отново ли трябва да повтарям, лейтенант? Мисията ни е да вземем ВИП^[1]-овете от Бастин.

— Ние сме просто болногледачки, ето това е — каза с горчивина Коукли.

— Ако изгаряте от желание да горите в ада, скоро ще имате шанса за това. Но не днес.

— Все едно че сме шибано такси — изръмжа Коукли.

— Лейтенант, искате ли да се изправите пред военен съд?

— Е, хайде...

— Няма да обръщаме внимание на надморските съдове. Ясно ли е това, лейтенант?

— Да, сър.

— Питам, напълно ясно ли е?

— Да, сър.

— Тогава да си свършим работата.

Двата разрушителя и кръстосвача се намираха на около миля пред тях и концентрираха огъня си върху тесния полуостров. Постоянният тътен на оръдията им се засилваше.

— Окей, аз ще мина първи. Останете близо до брега. Убедете се, че съм успял и тръгнете едва тогава.

— Разбрах — извика Коукли и остави слушалката на радиотелефона. Насочи моторницата към брега, изтегли се малко назад и остана в близост до дърветата.

Лиймън се носеше през пролива с пълна скорост и високо изскочил нос, с потънала дълбоко кърма. Над него изтрещя залп и морето закипя. Небето почерня от дима на експлодиралите, заредени с шрапнел снаряди. Но Лиймън продължи, без да се поколебае дори за миг.

— Кучият му син ще мине — изкрещя Коукли. — Окей, скапаняци, хващайте се за топките, защото сега е нашият ред. — Той внимателно изнесе моторницата от укритието край брега, насочи я в тесния пролив и потегли пълен напред.

Хукър и хората му наблюдаваха морската драма от кея.

— Идва първият — извика един майор на име Форестър, випускник на Военната академия в Уест Пойнт.

Хукър стоеше до него, а малката групичка се беше скупчила наоколо. Хукър беше решил да остави сина си в бомбоубежището до последния момент. Този момент беше настъпил.

— Сержант Фини.

— Да, сър.

— Моля ви, идете в бункера на цивилните и доведете момчето.

— Да, сър.

Фини беше закоравял боец. Ризата му беше останала без копчета, разтворена до кръста, а единият ръкав висеше на парцали. Той подаде автомата си на един от офицерите, скочи в генералския джип и се понесе през ливадата към бункера, който се намираше на не повече от петстотин ярда от кея. Малко преди да пристигне, на пътя му падна мина. Джипът се изправи на задните си колела, наклони се настрани и се преобърна. Фини изхвъркна от седалката, падна на земята и се претърколи няколко пъти. Джипът се плъзна на няколко фута от него и експлодира.

— Аз ще го доведа — извика младолик лейтенант на име Гризолио и понечи да се затича към бункера, но в този миг Фини се изправи на крака, разтърси глава и пробяга останалото разстояние.

— Останете тук, лейтенант — заповяда Хукър.

Лиймън насочи малката, приличаща на торпедо моторница, в тесния, разчистен от отломките на яхти и рибарски лодки канал. Имаше място точно колкото да минат. Той ловко прекара дългото тясно тяло на моторницата по канала, умело избягвайки изгорелите останки.

— Дръжте въжетата, без да швартовате — извика Лиймън на малкия си екипаж. — Кажете на генерала да се качва бързо. Нямаме никакво време. Коукли е точно зад нас.

Хукър се обърна към групата си, избра петима офицери и им заповяда да се качат на борда. Беше видял, че Фини и момчето са напуснали бункера и тичат към тях.

— С ваше разрешение, сър, трябва незабавно да освободя кея — извика Лиймън.

Хукър кимна отсечено и в същия миг скочи на борда.

— Лейтенант Гризолио, вие оставате старши офицер за втората моторница. Кажете, ако обичате, на сержант Фини да се грижи за детето. Ще го взема, когато спрем за през нощта.

— Да, сър — отговори Гризолио, който беше прострелян в крака и използваше вместо патерица един клон от дърво. Той козирува.

— Е, капитане — обърна се Хукър към Лиймън, — потегляйте.

Пробиха си път през останките, после Лиймън завъртя руля и се насочи към залива и откритото море.

Хукър наблюдаваше как кеят се смалява и видя, че Фини и малкият се присъединиха към останалите. *Благодаря ти, Боже*, помисли си той. Махна с ръка, а осемгодишното дете се изпъна и отсечено козирува. Хукър продължи да се взира, докато пелената от дим не скри кея от погледа му. После прехвърли вниманието си към втората моторница, навлизаща на пълен ход в пролива в близко съседство с кръстосвача и като сновеше на зигзаг, избягваше прицелния обстрел от кораба.

Между тях нямаше никакви препятствия и миг по-късно един от снарядите я улучи. Попадението беше странично и тежко. Моторницата се разтресе, някакви парчетии изхвъркнаха от палубата и вятърът ги поде. Един от екипажа беше изхвърлен през борда. В следващия момент над главите им се пръсна снаряд с шрапнел. Боцманът се заби в кабината с разкъсан гръден кош. Самата кабина се пукна като хартиен плик. Надробено стъкло излетя във въздуха. Коукли бе пометен от горещата ударна вълна. Късове нажежен метал се забиха в ребрата и рамото му. Рулят бе изтръгнат от ръцете му и той усети, че се търкаля по палубата, за да спре в перилата. Беше замаян за момент, но после осъзна, че стои на ръце и колене, втрепен в собствената си кръв, която шуртеше по палубата. Чу някой от екипажа да крещи „Пожар!“ и усети пламъците да се разпалват от вятъра. Моторницата гореше.

Коукли се изправи на крака и сграбчи руля. Не обръщаше внимание на болките в тялото си — това вече нямаше никакво значение. Той изви поразената моторница и се насочи право към разрушителя. Зад тях се понесе шлейф от пламъци и дим, но те все още можеха да се движат, и нещо повече — носеха се право към вражеския кораб.

— Мамка ви... ах, мамка ви!... — крещеше Коукли.

Лиймън наблюдаваше в състояние на шок как моторницата се заби странично в разрушителя. За миг всичко сякаш застина във времето. В следващия миг експлодираха торпедата и почти

едновременно с тях и складът с амунициите. Яркооранжева топка изхвъркна от пробойната, проехтя грохотът на експлозия, после на втора, на трета.

— Господи, о, господи — изохка Лиймън. Обърна се към генерала, които стоеше до него и наблюдаваше смъртната агония на бойния кораб. — Да се върнем ли, сър, за останалите ви хора?

Хукър премести поглед към Бастин, но там не се виждаше нищо друго, освен черен дим, неспиращи припламвания от експлозии и пламъци.

— Аз имам заповед — каза той. — Вие също.

— Слушам, сър — отговори капитан Лиймън и насочи моторницата в посока, обратна на Бастин.

И ето че Хукър седеше в кабинета си, по бузите му се стичаха сълзи. Точно този беше денят измежду всички останали дни в живота му, който най-страстно желаше да забрави.

Кутията пристигна към четири и трийсет следобед. Донесе я шофьор на такси, който я беше освободил от касета на гарата, където тя била оставена от...

Ad infinitum^[2].

Винаги едно и също. Абсолютно невъзможно да се проследи. Една обикновена бяла кутия с дупки и с надпис „Намамоно“ — нетраен продукт.

Когато влезе в кабинета, генералът седеше на тъмно.

— Извинете, сър?

— Влез, Джеси. Бях се замислил. За едно време.

— Имам лоши новини, сър.

— Какво има?

— Нов подарък.

— Дявол да го вземе!

Гарви остави кутията на бюрото на Хукър.

— Желаете ли аз да я отворя?

— Аз ще го направя.

Той извади ножа за отваряне на пликове от чекмеджето, срязва връвта и отметна встрани капака.

Измъкна се бавно. Винаги правеха така — проверяваха въздуха с език и оглеждаха с очи в различни посоки. Господи, колко грозни бяха.

Той го изчака да се свлече през ръба на кутията и да тръгне през бюрото. Бодна го странично, колкото да пробие кожата. Хамелеонът изцвърча и гневно махна с опашка. Беше малък, не повече от девет-десет инча. Отново го бодна.

Хамелеонът започна да се гърчи от болка. Прободе го пак, и пак. След това опря острата страна на ножа до шията му и я притисна към плота на бюрото. Езикът му се подаде от устата като набъбнала червена маса и затрепери.

— Има ли и писмо? — попита Хукър.

Гарви извади лист. На него пишеше: „Рибата ще изяде рибаря“.

В гърлото на Хукър се надигна буца от омраза и с енергично движение на ръката си той обезглави гуцера.

[1] VIP — често използвано съкращение Very Important Person — „много важна особа“ (англ.). — Бел.пр. ↑

[2] И така до безкрайност (лат.). — Бел.пр. ↑

2.

Пътуваха със самолет от Маями до Сан Франциско, а след това с друг прелетяха над полюса до Токио. После рухнаха за два дни. Информацията, с която разполагаха, беше минимална. Магьосника възнамеряваше да провери корабостроителницата на Ред Бриджис и да подуши наоколо. Илайза си беше уговорила обяд с Айра Йъркс — шеф на токийското бюро на информационната служба на Хауи, с надеждата да научи нещо допълнително за АМРАН. О'Хара тръгна да се види със стар приятел в японското военно разузнаване. Както обикновено, щяха да използват хотелската телефонна централа за свързка в случай на спешна необходимост.

Беше интервюирала Йъркс преди две години в Бостън по време на годишния му отпуск. Той бе висок и строен, малко под четирийсетте, нервак — един мургав симпатичен мъж, когото не го съдържаше да седи на едно място, та макар и само за един обяд. Не се беше променил. Беше го запомнила кипящ от енергия, винаги готов за дребен флирт. Създаваше впечатление, че винаги му престои да отиде на друго място — точно в тази минута, не задължително по служба, просто някъде. Беше в характера му и може би тъкмо поради това, бе един от най-добрите репортери, работещи за Хауи.

Той купи някакви сандвичи в американски ресторант, отведе я в един малък парк на границата с Гинза, близо до неговата служба, разстла храната като на пикник и моментално легна със затворени очи към слънцето.

— Имам нужда от малко слънце. Цялата зима не излязох на открито — обясни той. Акцентът му беше от Ню Ингленд и удължените гласни изглеждаха някак странно неуместни за Япония. — Е, какво търсиш в Токио, къде е камерата и останалото оборудване.

— То е част от цялата история. Вероятно ще трябва да организирам екип с камера и микробус, преди да си тръгна.

— Няма никакъв проблем. Старецът разполага тук в Япония с най-доброто. Дори с двойно повече, отколкото му е нужно. Говориш ли езика?

— Ами...

— Това може да създаде проблеми. Може би ще трябва да те придружавам като преводач. — Той неочаквано отвори очи. — Да не си подушила някаква сензация?

— Не-е.

— Ти имаш славата, че се появяваш винаги там, където има скандал.

— В момента съм по-скоро на екскурзия. Е, може да се позанимая с японската промишленост.

— Щяла да се позанимае с японската промишленост — засмя се Йъркс. — Трудно ще се позанимаеш малко с японската промишленост. Защото точно японската промишленост в момента се занимава малко с чичо Сам. И откъде смяташ да започнеш?

— Какво ще кажеш за петрола?

— В Япония няма петрол. С това, което притежават, не биха изкарали и трийсет секунди. Но преработват. Има много рафинерии.

— А какво знаеш за АМРАН?

— Само не ми казвай, че се интересува от Хукър Късметлията.

— Защо го наричаш така?

— Не си ли чувала за Хукър?

— Знам, че е бил от големите генерали по време на войната. Какво повече искаш да знам — родих се чак през 1949-а.

— Добре... значи, основното е история. Той може и да е бил страхотен по време на войната, но в момента гази в мръсотия накъдето и да се обърне. Японците го изхвърлиха от Филипините, синът му беше убит по време на войната, провали се като кандидат за президент, а половин дузина от партньорите му в АМРАН починаха. Бори се с години, докато създаде консорциума.

— Не знаех за сина му.

— Тази тема се отбягваше. Извинявай, скриваш ми слънцето...

— Съжалявам.

— Така е по-добре. Та, Хукър беше военен губернатор на една от южните провинции през окупацията. Проявяваше голямо съчувствие към проблемите на тази страна и много помогна тя да се изправи на крака. Дори организира няколко солидни заема за по-големите бизнесмени тук. Повече не говори за сина си. Смята, че това не е добре за бизнеса.

— Защо щабквартирата на АМРАН е тук?

— А защо не? Петролът е международен бизнес. Освен това мисля, че на стария тук му харесва. Японците или го обожават, или го ненавиждат.

— Ненавиждат ли го?

— По-младите го смятат за диктатор. Може и да е бил, но, по дяволите, той беше победителят. Да не забравяме, че можеше да се окаже абсолютен мръсник.

— А ти какво мислиш за него?

— Бил е герой от войната, фигура редом с такива като Патън или Макартър. Според мен историята трябва да го оцени с осем по десетобалната система.

— Може ли да разговарям с него?

— Ако имаш късмет. Преди година направих репортаж за него. Казах, че е най-трагичната личност от Втората световна война. Някакъв лайнар в международния отдел промени фразата на „една от най-трагичните фигури“. Както и да е, ако се интересуваш от Хукър, направи най-напред справка в Бостън. Вчера предадох десет страници по въпроса.

— По кой въпрос?

— Сливането им със Сан-Сан.

— Какво е Сан-Сан.

— Сан-Сан буквално означава „Трите господина“, триада. Изникна след войната. Беше свързано донякъде със скандал. Главният бос, Шичи Томоро, беше един от японските индустриални гиганти през войната. Макартър само го плесна през ръцете, а после Хукър помогна с финанси да се наредят сред големите. Сега това е една от най-влиятелните индустриални групировки в Япония. Имат много силни политически позиции и разполагат с повече пари от фамилията Рокфелер.

— С какво се занимават?

— С преработване на петрол. Корабостроителство. Електроника.

— Може би трябва да говоря с Томоро?

Йъркс леко повдигна брадичка, за да се наслади изцяло на слънчевите лъчи.

— Малко си закъсняла. Той хвърли топа пред около два месеца.

— Искаш да кажеш, че е мъртъв?

— Мъртъв, кремиран и прахът му е разпилян по вятъра.

— Как...

— Притежаваше резерват за глигани някъде на север, близо до Домори. Застрелял се по нелепа случайност.

Отново дело на Хамелеона, помисли си тя. Какво друго? Това така добре би се вписало в общата схема.

— Айра, чувал ли си някога за някого, наричан Хамелеон?

— Казва се Хамелеон, така ли? И какво прави този човек... седи си вкъщи и си променя цвета?

— Става дума за псевдоним.

— Не съм чувал. Защо?

— Просто питам от любопитство.

— Глупости.

— Какво значи това?

— Казвам ти глупости. Ти, какво, да не искаш да ми кажеш, че просто така си питаш за някой на име Хамелеон, по дяволите? Какъв е той, някаква новоизгряваща рокзвезда?

— По-скоро е пънк рок.

— А-а, я ме остави. Едва започвам да свиквам с диското.

Те станаха, за да си вървят и Илайза си спомни думата „Мидас“ от бележника на Лавандър.

— Още нещо, Айра. Думата „Гавар“ говори ли ти нещо?

Той отнесе остатъците до кошчето за боклук и ги изхвърли в него.

— Единственият Гавар, за когото знам, е в Саудитска Арабия — отговори ѝ той.

— Саудитска Арабия ли?

— Разбира се. Това е най-голямото петролно поле на света.

Така наречения Канчо-Учи — щабквартирата на тайните служби, се помещаваше в триетажна сграда в едно затънтено ъгълче на голям правителствен комплекс. Млада жена с официален бял костюм го придружи. Беше толкова официална, че той чак се притесни. Хадаши го очакваше на прага на кабинета си.

О'Хара не се бе виждал с Бин Хадаши от три години. Японският агент почти не се бе променил. Беше малко над трийсетте, висок за

японец, слаб, с късо подстригана коса. Випускник на Принстън, при това завършил с отличие.

— Хей, Кацуо, къде се беше загубил? — посрещна го Хадаши с широка усмивка. — Чух, че си се крил. Май собственият ти бос се опитвал да те пречука, а?

— Нещо такова.

— Какъв задник.

Той въведе О'Хара в малкия си безукорно чист кабинет. По стените нямаше никакви картини, бюрото беше празно, с изключение на телефон и кутия с ябълков сок.

— Да, той никога не е бил нещо по-различно — съгласи се О'Хара.

— И после отмени операцията, а?

— Да.

— Казах ти, какъв задник. Ти все още ли си вадиш хляба с писане?

— Опитвам се. Но май има и по-лесни начини човек да се прехранва.

— И какво се опитваш да надушиш в момента? Нали искаш нещо, така ли е?

— Просто малко информация.

— Ха, та това тук е най-трудното нещо за получаване. Нали знаеш какви сме ние, японците. Неразгадаеми копелета.

— Онзи, когото търся, май е най-неразгадаемият от всички. Чувал ли си някога за японски агент с прозвището Хамелеон? Става дума за войната.

— Коя война, Втората ли?

О'Хара кимна и вдигна два пръста.

— Този тип... Хамелеона, той е бил шпионин, така ли?

— Бил е шеф на отдел за специално обучение на японските агенти.

— Никога не съм чувал за него.

— А може ли някой от по-старите тук да знае нещо?

— Ти мислиш, че той още е жив?

— Само предположение.

— Всеки от онези времена е или жив, или е в пенсия.

— Тогава, защо не помислиш за някой, който се е пенсионирал?
Искам само да поговоря с човек, който би могъл да си спомни за него.

Хадаши пощипна носа си няколко пъти.

— Обедът от теб ли е?

— Обедът е от богат издател в Щатите.

— В такъв случай, имам идея. При това човек, който в момента е тук, в сградата.

— А ще пожелае ли да разговаря с мен?

— Той би разговарял с всеки, който прояви желание да го слуша.

Те слязоха с асансьора в сутерена и тръгнаха по мрачен, лошо осветен подземен тунел към нещо, което изглеждаше, че е мазето на съседната сграда. Някакви стоманени тръби съскаха над главите им.

— Шефовете вероятно не харесват този човек, щом са го пратили на това място.

— По-скоро са забравили, че още е тук.

Влязоха в голяма стая, разделена от редици железни рафтове, отрупани с папки, книги, дневници и безкрайни купове с документи. Възрастен човек седеше с кръстосани крака на татами. Сортираше някакви папки и използваше четчица и черен туш, за да опише поредния документ на отделен лист в дебел регистър. В стаята нямаше бюро — виждаха се само татамито, старецът и една много модерна лампа, нагласена да свети през рамото му.

Изглеждаше направо древен — съсухрен спомен за човек, с кичури бяла коса, стигаща почти до плещите му. Нямаше вежди. Носеше очила с рогови рамки и дебели стъкла. Лицето му беше сбръчкано като сушена слива.

Той довърши започнатия йероглиф и вдигна поглед.

— А-а, Хадаши сан, колко любезно е от ваша страна да ме посетите тук. — Тихият му глас звучеше като вчерашно ехо.

— За мен е чест, Ками сама. Донесох ви малък подарък. — Хадаши подаде на възрастния човек малък пакет тютюн за дъвкане „Редман“.

— Духовете ще ви възнаградят, когато му дойде времето. Благодаря ви, приятелю.

Той веднага разпечата пакета и напъха от кафявата маса в устата си.

— Това е приятелят ми О'Хара, макар че тук по-скоро е известен като Кацуо. Има един въпрос и аз мисля, че само вие можете да му отговорите.

— А-а, каква чест. Нали разбирате, аз тук съм само обикновен чиновник. И никога не съм бил нещо повече. Аз съм хранителят на всичко това: архива, която подлежи на въвеждане в компютрите. Историята ни ще бъде сведена до някакви петънца на микрофилми. Но това, което виждате пред очите си, е истинската архива. И аз се занимавам с картотекирането ѝ.

— От колко време правите това? — попита О'Хара.

— О-о, честно казано, не зная. От десет години може би, а съм обработил една нищожна част. Отнема ми много време, нали разбирате, а и човек има склонност да се задълбочава в отделни истории. Прекарвам голяма част от времето си в четене. Няма за къде да бързам. Нали когато свърша, ще ме уволнят, а като остана у дома, ще умра.

— От колко време работите в архивния отдел?

— От 1944-а. Бях много възрастен за действителна служба. — Той поспря за малко, за да изрисува поредния йероглиф. — Цялата архива е минала през ръцете ми. Имам много добра памет за дребните факти.

— Помните ли агент на име Хамелеон?

Очите му се разшириха. Той остави четчицата и се наклони назад, впервайки поглед в тавана.

— Хамелеона, за когото си мисля, беше истински хамелеон. Променяше цвета си постоянно и кой би могъл да каже какъв беше истинският му цвят.

— Говоря за човек с прозвище Хамелеон.

— И аз. Никой не знае кой беше той. Това е тайна, която той отнесе със себе си при боговете.

— Значи е умрял?

— Още през 1945-а. Загина в Хирошима. Смъртта му беше потвърдена от нашето разузнаване. И беше регистрирана тук.

— Какво знаете за него?

— Само онова, което се съдържа в архивата. Че е съществувал и умрял. Нищо повече.

— В такъв случай единственото потвърждение, че е мъртъв, е твърдението на японските тайни служби?

— Те биха ли излъгали?

О'Хара извади листче хартия. Беше част от разпечатката на Изи и съдържаеше справката на ЦРУ за Хамелеона:

Хамелеон, БДИ. Ръководител на Японския отдел за обучаване на агенти за разузнаването. В списъка на военните престъпници, 1945 — 1950. Считан за загинал в Хирошима, 8/6/45. Обявен за умрял на 12/2/50.

— Може би някой е искал да го съхрани в тайна. Иначе защо на американското разузнаване са били необходими цели пет години, за да потвърдят смъртта му?

— Ще трябва да питате американското разузнаване по този въпрос. Но аз не мисля, че вината е тяхна. Те биха го обявили за мъртъв много по-рано, ако не беше един човек.

— Кой?

— Вашият генерал Хукър. Той умираше от желание да открие сам Хамелеона.

— Знаете ли защо?

— Не бих правил предположения.

— Как е могъл един човек на военна служба да скрива самоличността си от толкова много хора?

— Може би това е бил един от многото му цветове. Може би не е бил на военна служба. Възможно е да е бил цивилен на служба на Императора. Имаше много такива.

— В този случай хората, служили под негово командване, със сигурност би трябвало да знаят кой е бил той.

— Това е без значение, Кацуо. Архивите на неговия отдел бяха унищожени много преди да свърши войната. А докато ги имаше, бяха в самия отдел. Никога не съм ги виждал. Видях само последното донесение, което прехвърляше към дело една празна папка.

— А отделът имаше ли име?

— Да... Хамелеон. Толкова, просто Хамелеон. Имаха и собствен щаб някъде на юг.

— Къде?
— В Драконовото гнездо — това е крепост в планините.
— И това е всичко, известно за Хамелеона?
Старецът бавно кимна, дъвчейки тютюна.
— Нищо повече не е известно. Беше хамелеон и е мъртъв.
Хадаши погледна О'Хара и сви рамене.
— Благодаря, Ками сама, много ни помогнахте.
— Няма за какво. Другия път ме попитайте за нещо по-трудно.
Не ми е останало нищо друго, освен да се хваля колко много зная.
По обратния път Хадаши отбеляза:
— Може да е странно съвпадение, но Драконовото гнездо, за което старецът спомена...
— Да?
— Намира се в Танабе. И сега е щабквартира на АМРАН. А Хукър е президентът на АМРАН.

3.

Той приключи набързо с обяда си и напусна Хадаши с припряно „Благодаря“, нетърпелив да се срещне с Лизи и Магьосника, за да обменят информация. Нещо го гризеше отвътре и го караше да се чувства неспокоен още от първия им ден в Токио. Мислеше си за казаното от Ками сама, но засега само го запомни за в случай, че му се наложи да използва тази информация.

Ако Хамелеона беше загинал в Хирошима, то защо на Военното разузнаване на Щатите са били необходими цели пет години, за да потвърди смъртта му?

Използвайки най-прекия път по различни тесни улички, той бързаше към хотела. Беше на три преки от него, когато усети, че го следят. Спря на ъгъла на улицата и небрежно се огледа, но нямаше никаква надежда да забележи някого в тълпата. Тръгна отново, вече по-бавно, продължавайки да се движи на зигзаг, но в още по-безлюдни места, надявайки се по този начин да потвърди параноята си. О’Хара не обичаше изненадите и винаги се доверяваше на своята интуиция. Затова промени маршрута, насочвайки се по спирала към покрит пасаж, свързващ два от най-оживените булеварди на Гинза — Шовадори и Чуо-дори.

Пасажът беше тъмен и неприветлив, и минаваше през сграда, подготвена за разрушаване. На времето по двете му страни бе имало множество евтини антиквариати и магазинчета за какво ли не, но сега те бяха напуснати. Вратите на някои бяха заковани с дъски, витрините на други бяха избити, а трети изглеждаха все още както при затварянето им. Тук-там се виждаха и зейналите дупки на врати, надписи за сезонна разпродажба на прашните витрини. О’Хара беше сигурен, че ако го следяха, мястото, където това би могло да се разбере, беше именно тук.

Но дали само беше следен? Или беше белязан?

Вървейки по пасажа, той се вслушваше в скърцащото под стъпките му натрошено стъкло. Шумът на трафика постепенно заглъхваше и в този миг той долови издайническото ехо на стъпките на

преследвача. Един? Миг по-късно зад гърба му се разнесе и второ ехо. Не, двама.

Третият се намираше пред него, скрит в един от безлюдните магазини. Издаде го лекият шум от дрехите му, последван от едно по-силно вдишване. На свой ред О'Хара бавно издиша и се концентрира върху сетивата си, опитвайки се да прецени взаимното разположение. Двамата отзад бяха на десетина ярда. Другият в магазина, беше много по-близо.

Бяха добри, и с изключение на няколкото дребни пропуска се движеха сякаш по въздуха. О'Хара почувства как атмосферата се наелектризира, полюшвайки се като водорасли в прилив.

И тогава те го изненадаха. Мъжът в магазина излезе от скривалището си и застана на не повече от шест фута пред него. Беше стегнат, як младеж, облечен в черно, обут в кецове „Адидас“, изправен, с леко подгънати крака. О'Хара хвърли поглед назад. Другите двама бяха замръзнали на местата си като каменни статуи, чиито очертания се виждаха на фона на входа на пасажа.

Не са улични побойници, помисли О'Хара. Стилът им ги издаваше. Онзи пред него леко помръдна и лицето му за миг се показва под слабата светлина. Усмивката и поклонът му бяха едва доловими, но предизвикателството в тях беше несъмнено. Традиционалисти, мина през главата на О'Хара, вероятно окинавци. Работеха по класическата схема на триадата: човекът директно зад него, стоящ по средата, трябваше да е най-добрият, другият, пред него — най-бързият, а третият трябваше да бъде резервата — без съмнение, най-трудният за побеждаване. О'Хара мигновено взе решение как да действа.

Беше негов ред да ги изненада. Той рязко се обърна и направи три бързи крачки към двамата; чу нападателят да се хваща на въдицата, тогава спря и изпълни светкавично трите основни движения в *хигару* като слети в едно. Фокусира първия си удар в корема на младежа, преди още да се е обърнал. Ходът му имаше за цел да обърка човека зад гърба му, да го накара да помисли, че О'Хара възнамерява да атакува нападателя в средата: бърза крачка вляво, скок напред и в мига, когато онзи зад него се втурна напред, О'Хара изпълни перфектно *уширо-гери* напред и надолу от кръста, така че главата му почти докосна земята, изстрелвайки със страхотна сила крака си назад, точно в слабините на боеца. О'Хара почувства стъпалото му да се

забива в твърдата коремна преса, да разкъсва мускулите и да прониква дълбоко в диафрагмата. Нещо вътре в човека експлодира, лицето му се сгърчи и той направи салто напред с намерение да смекчи силата на удара, но вече беше много късно, защото рефлексите му изневериха. Приземи се лошо по гръб и в същия миг получи удар в слепоочието. Претърколи се настрани в безсъзнание. Светкавичните движения на О'Хара не бяха дали на другите двама време да реагират. Той се хвърли между тях с превъртане, приземи се на крака и мигновено скочи напред, раздробявайки челюстта на третия с темето. Изненаданият нападател отхвъркна назад през витрината на един от празните магазини сред дъжд от стъкло.

Мъжът, който беше стоял в средата, рязко се обърна, нанесе удар във въздуха с крак, отскочи като пружина встрани, прилекна и опита втори удар. О'Хара го очакваше. Той блокира удара, улови китката на нападателя, усуква я навън и надолу и заби коляно в ребрата му. Боецът се преметна в салто по посока на извиването, освободи се от захвата и отново атакува, този път с *уракен* — удар в челюстта с обратната страна на юмрука. Движението беше изпълнено много точно и насоченият с въртеливо движение юмрук мина покрай лакътя на О'Хара и попадна в челюстта на американеца. О'Хара залитна странично в закования с дъски вход на един от магазините. Дъските не издържах, пръснаха се на парчета, О'Хара мина през тях и почувства някакъв пирон да се забива в подплатата на якето му около рамото. Той падна сред евтино безвкусно бельо, посипан от стъклото на витрината. Не се опита да спре движението, напротив, продължи да се търкаля, но в един момент се озова на крака с флик-флак точно в момента, когато третият се хвърли през витрината, смятайки да доразвие успеха на атаката си. О'Хара го пресрещна, направи полузавъртане назад, използвайки инерцията на нападателя и го хвърли във вътрешността на магазина. Самият той завърши движението си със салто назад, но този път го разчете така, че да се приземи на колене върху гърдния кош на мъжа и нанесе два удара: първият *нуките* — копиевидна ръка, насочена право в основата на носа, вторият — парализиращ саблен удар през гърлото. Човекът под него рязко изпусна въздуха в гърдите си и безуспешно опита *нуките*. Третият удар на О'Хара щеше да го довърши, но другият бе страшно издръжлив. Той се завъртя на една

страна, нарушавайки равновесието на О'Хара, после неочаквано и рязко се завъртя на другата страна, отхвърляйки го от гърдите си.

В този миг през разбитата витрина пристъпи резервата. Лицето му беше насечено, а едната му ръка бе порязана и кървеше. О'Хара не отстъпи. Той отскочи встрани в тъмната вътрешна част на магазина, скри се от погледа на двамата за миг, след което почти без забавяне атакува резервата от там със скок на едната, после на другата страна и накрая, гмурвайки се под разперените ръце на мъжа. Когато дистанцията между тях беше минимална, той изстреля удар с основата на дланта си, доунищожавайки остатъците от челюстта му. Мъжът рухна обратно на пасажа отвън. В следващата секунда той почувства остра болка в бъбреците от удар с ръба на ходилото. Болката се стрелна нагоре по гръбнака и почти парализира раменете му. Силата го тласна назад, но той отново направи неочакваното. Отстъпи само две крачки и веднага се хвърли напред; леко се измести, влезе в съприкосновение с основния нападател, падна на колене, хвана го здраво за пуловера и го хвърли през глава в остатъците от витрината. Нападателят се стовари върху резервата.

О'Хара игнорира болката отзад и отново атакува, използвайки този път любимия си ход, комбиниращ широката дъга, използвана при подготовка за удар с ръба на ходилото, с удар с възглавничката. Комбинацията изискваше максимална концентрация, защото се налагаше да се извърти едва ли не във въздуха, за да набере инерция от широкия замах, но да фокусира силата на удара, извъртайки крака си така, че меката част на ходилото да попадне точно под носа. Изпълни удара перфектно, нападателят изохка и рухна.

Но резервата беше решил да не се предава. Зае отбранителна стойка с рязко движение на ръцете и сам опита страничен удар в ребрата на О'Хара, а после комбинация от удар с лакът, последван от копиевидно мушване с два пръста под брадичката на О'Хара, което разтърси главата му и едва не улучи дихателната му тръба. Грешката на резервата беше в прекомерната му самоувереност. Когато главата на О'Хара отхвъркна назад, той скъси дистанцията и опита удар с гърба на юмрука.

О'Хара беше съумял да запази равновесие, видя в последния миг характерното за този удар движение, отстъпи, за да смекчи силата му, позволи юмрука само да го докосне по бузата, мигновено спусна

надолу ръката си и хвана в ключ лакътя на резервата. Обърна го към себе си, заби коляно в слабините му и в мига, в който онзи се прегъна напред, го хвана под брадичката и рязко я усуква. Лакътят изпука и О'Хара пусна ръката, довършвайки завъртането на резервата до пълен кръг, след което го освободи и нанесе два светкавични удара с копиевидна ръка. Резервата се свлече накуп в краката му.

О'Хара се обърна към другите двама. Всичко беше свършило. Той мигновено започна да се освобождава от болките в тялото си и да масажира долната част на гърба си, докато тичаше към хотела, оставяйки тримата си нападатели зад себе си.

Влезе в хотела и намери едно по-спокойно място до малкия алпинеум в ъгъла на фойето. Концентрирайки се върху ромона на водата, за да използва техниката на освобождаване от съзнанието си, той започна да възпроизвежда всичко, което беше научил до момента. Веригата се изясняваше. Хамелеона, Хукър и Данилов бяха ключовите фигури. Имаше и още нещо — Драконовото гнездо.

Всички улики водеха към Киото и по-нататък — Танабе. Очевидно се приближаваха до нещо и атаката го доказваше. Не знаеше от колко време го бяха следили тримата мъже, но беше длъжен да приеме, че те знаят за Илайза и Магъосника. Животът им се намираще в опасност.

От медитацията му го извади Илайза.

— Какво се е случило с теб?

Тя стоеше над него, разглеждайки разкъсаното му яке и двете синини, които започваха да се оформят под челюстта му.

— Започнахме да ги раздрусваме, които и да са те — каза О'Хара. — Току-що трима професионалисти ме нападнаха на няколко преки отгук. Не знам откога са ме следили, но посланието е напълно ясно. Някой започва да се безпокои.

Но тя беше по-загрижена от състоянието на О'Хара, отколкото от възможната опасност, на която бяха изложени всички.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Гърлото може и да ме боли ден-два, но бъди спокойна, ще оживея. Някакви новини от Магъосника?

— Не, но аз имам интересни новини — каза тя и предаде разговора си с Йъркс. — И едно последно нещо — допълни тя накрая.

— Какво?

— Става дума за един фрагмент от бележката на Лавандър за Мидас. Там пишеше „пгм. Гавар“. Помниш ли?

О’Хара кимна.

— О’Хара, Гавар е най-голямото петролно поле на света. Намира се в Саудитска Арабия. Ами ако Мидас е също петролно поле и съкращението „пгм“, трябва да се чете „по-голямо“? По-голямо от Гавар!

— Което би означавало, че Мидас е най-богатото петролно находище в света.

— Точно така.

— Добре, къде се намира?

— Не знам отговора на този въпрос.

— Не може просто така да скриеш такова нещо.

— Може Магъосника да научи нещо — каза тя. — Ще проверя дали не е оставил съобщение.

— Почакай — спря я О’Хара. — Когато откриеш Магъосника, искам вие двамата да се махнете от Токио. Вземи микробуса на агенцията и тръгнете за Киото още тази нощ. Ще тръгна преди вас с влак.

— Защо не пътуваме всички заедно?

— Имам уговорка да разговарям с Хукър — поклати глава той. — Колкото по-скоро пристигна там, толкова по-добре.

Тя докосна синините на шията му.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Наред съм. Искam двамата да се махнете от Токио. Освен това отговорите, които търсим, не са тук — те са в Драконовото гнездо.

Тя леко го целуна по устните.

— Изчакай ме да проверя на рецепцията...

— Трябва да вървя — възрази той, — иначе ще изпусна влака.

— Но...

— Вземи микробуса, намери Магъосника и направете каквото ти казах. — Той на свой ред я целуна по бузата.

— Но...

Него вече го нямаше.

Господи, помисли си тя, този човек е влудяващ, той е най-импулсивният мъж, когото съм срещала. Отпрати се към рецепцията и провери дали има някакви съобщения, оставени за нея или О’Хара.

Имаше спешна бележка за среща с Магьосника на улица с непроизносимо име. Тя изтича от хотела, за да спре О'Хара, но от него нямаше и следа.

— Майната му — каза тя на глас и вдигна ръка, за да спре такси.

Мястото на срещата беше наблизко до самия бряг и се намираше в края на черен път с изсъхнали коловози, който пресичаше жп линия и минаваше покрай склад за въглища. Представляваше свърталище с надпис в бяло, червено и синьо, на който пишеше „При Хари Т“. Ръждясали фирмени знаци на бира го правеха да изглежда като обезобразено от шарка. Зад него се виждаше корабостроителницата на Бриджис, която скриваше залива от погледа.

Магьосника стоеше наблизко до входа с ръце в джобовете и изглеждаше някак нещастен. Ръкавът на костюма му беше откъснат, а в панталоните му се виждаше голяма дупка.

— Боже мой — извика Илайза, — изглеждаш като току-що прегазен от камион с осемнайсет колела.

— По-зле — оплака се той.

— По-зле?

— По-зле, разбира се. Нападна ме мечка.

— Мечка?

— Ще ти разкажа всичко. Къде е Моряка?

— На него пак нещо му щукна в главата. Замина за Киото. Разбрахме се да се срещнем там утре вечерта.

— Ах, майната му. Какво всъщност правя тук? — попита той, без да задава въпроса конкретно на някого и се загледа в пространството, клатейки глава. — Последното нещо, от което имах нужда, беше тази шибана мечка, казвам ти.

— Магьосник, за какво, по дяволите, говориш?

— Ето какво стана. Обикалях баровете по брега, опитвайки да намеря някой, който да ми каже каквото и да е за Ред Бриджис. Искам да кажа, надявах се да намеря, защото тук има петдесет бара. Мислех, че може просто да се натъкна на нещо. В крайна сметка, аз съм просто един пианист, а не шибан детектив от първа страница на вестниците.

— Може следващия път да имаш възможност да се проявиш на пианото.

— Ще се проявя, като се изпикая върху него, ако прилича поне малко на пианото вътре — и той направи жест с облечената в ръкавица

ръка към бара на Хари Т. — Както и да е, тук се навъртат много американци, които са моряци или нещо подобно. Работят по корабостроителниците. Всички ми казваха, че ако искам информация за Бриджис, трябва да намеря Крафт Американ.

— Какво?

— Крафт Американ.

— Това име на човек ли е, или нещо, което си обядвал?

— Така се казва някой си, окей? Не знам повече. Ето как се озовах тук.

— Защо тук? — попита Илайза.

— Защото собственик на това заведение е Крафт Американ.

— Е? Това ли е всичко?

— Не, има още. Не успях да стигна до края.

— Защо?

— Натъкнах се на мечката вътре. Нали разбираш, с четири крака, много козина, дълъг нос и големи зъби... шибани големи зъби!

— Каква мечка?

— Откъде да знам, сигурно е японска. Носи малка сламена шапчица, по периферията на която пише „Спечелете с Никсън“.

Илайза избухна в смях.

— Не вярвам на нито дума — каза тя.

— Виж какво, няма защо да висим тук и да си бърбим. В шибания бар има шибана мечка и тя пие шибана бира. Защо не видиш сама?

— Точно смятах да надзърна вътре — успокои го Илайза и погледна. — Боже господи — възкликна тя, — това е мечка! Една голяма проклета мечка! Виж само, истински кучи син!

— Не бих се изразявал по този начин — поклати глава осъдително Магьосника.

— Но как, по дяволите, може една мечка да стои там и да пие бира?

— Откъде мога да знам? Попитай бармана, той на времето е работил за Бриджис. Той е човекът, с когото трябва да разговаряме.

— Това ли е Крафт Американ?

— Доколкото ми е известно.

Барманът имаше подобно на варел тяло, беше ниско подстриган, с нос, чупен толкова пъти, че не можеше да се каже накъде сочи;

ръцете му бяха дебели като тръби на канализация и носеше тениска с надпис „Страхотни номера в Будакан“, щампован отпред с големи, яркожълти букви. Татуировката на лявата му ръка представляваше котва, преплетена с рози и надпис на име на кораб „Билфиш“. В ъгълчето на устните му висеше забравена клечка за зъби.

— Не е ли незаконно да се обслужва мечка? В Америка не можеш да вкараш дори куче в супермаркета — прошепна Илайза.

— Човек все някак може да се разбере с куче — отговори Магьосника и в думите му имаше точно толкова логика, колкото в мечката на бара.

— А, радвам се да ви видя — проговори барманът. — Тук всички ме наричат Крафт Американ. Аз съм собственикът. Какво ще обичате?

— Искam нещо по-силно. Може би пиня колада — обяви Магьосника. — И бира за приятелката ми.

— Може ли да бъде пиня колада с руски ром? — попита Крафт Американ.

— Руски ром? — възкликна Магьосника ужасен.

— Това е всичко, с което разполагам до утре.

— Добре де — сви рамене Магьосника. — Поне отговаря на обстановката.

— Ъ-ъ... какво прави онази мечка? — поинтересува се Илайза.

— Имате предвид онази с шапката?

— Не виждам тук друга.

— Какво да ви кажа? — обясни Крафт Американ с извинителна нотка. — Мечката върви заедно с бара. Онзи тип, който притежаваше мястото преди мен, е малко побъркан на тема патриотизъм. Но мечката е само едно от нещата. Още не сте били в клозета. Като седнеш на седалката и се пуска запис на „Бог да благослови Америка“. Както и да е, човекът искаше да продаде. Предложи ми аз да купя мястото. Единственото условие беше мечката да остане. И, ха-ха-ха, да остане с шапката. И тоалетната с развяващия се национален флаг — абе, всичко.

— Има ли име?

— Казва се Хари С. Труман.

— И често ли къса дрехите от гърба на хората? — попита Магьосника, който изглеждаше все още раздразнен.

— Всичко е свързано с пианото. Щях да ви предупредя, но не ви видях, когато седнахте да свирите. Проблемът, който имаме с Хари С., е, че побеснява, когато чуе фалшиви музикални ноти. Заболяват го ушите или нещо друго. А това пиано не е акордирано от не знам кога. И единственият начин да бъде успокоен Хари С., когато изпадне в подобно състояние, е да му се изсвири с уста „Флаг, обсипан със звезди“^[1].

— Познавате ли някой на име Ред Бриджис? — попита Илайза.

— Дали го познавам? Дявол да го вземе, та аз дори не мога да преброя нощите, когато съм го изнасял оттук. Ред беше един от постоянните посетители. Обичаше Хари С., направо бяха неразделни приятели. Ред седеше ей там, разказваше на проклетата мечка за неприятностите си и никога не разговаряше с другите. Обикновено говореше за чинията.

— Каква чиния? — не разбра Илайза.

— Ами, огромна, може би колкото половин стадион. Такава.

— И какво може да направи човек с нея? Да покани хиляда приятели на обяд? — обади се Магьосника, очаквайки някой да се засмее на шегата му.

Крафт Американ наистина се изсмя.

— А-а, това беше добре — каза той.

Хари С. се оригна, опъна устни назад и се усмихна на всички едновременно.

— Всъщност това е някакъв апарат за подводни екологически изследвания.

— И защо е толкова голям? — осведоми се Илайза.

— Не знам със сигурност, окей? Това е нещо като убежище. Чувал съм, че на борда на чинията имало място за дванайсет-петнайсет души. И обзаведени апартаменти, сякаш някой ще живее там долу. Конструирана е от онзи грък, дето движи целия подводен бизнес.

— Николас Кагинакис? — подсказа Илайза.

— Той. Само че и той умря. Беше тук за известно време, след това се върнал в Гърция и един ден хвърлил топа.

— А с какво се занимаваше Бриджис, преди да се захване със строежа на тази чиния? — продължи да пита Илайза.

— О, беше като побъркан на тема спасителни операции. Купи към... петнайсет или шестнайсет стари кораба модел „Либърти“ от

времето на Втората световна война. Големи и грозни, но можеха да поберат много. Занимава се с тях известно време, ремонтира ги, реконструира ги и им монтира резервоари.

— И защо?

— Ред мислеше, че ще може да ги свърже заедно и да ги използва вместо петролни танкери. Захващаше се с много неща. Но тези кораби бяха нещо уникално, имаха резервоари за баласт като при подводниците.

— Резервоари за баласт ли? — не разбра Магьосника.

— Да, мисля, че по този начин искаше да бъде сигурен в плаваемостта им, независимо дали са пълни или празни.

Хари С. хвана празната халба между лапите си и заудря с нея по бара. Крафт Американ слезе от столчето и му наля бира.

— Какво мислиш? — прошепна Магьосника на Илайза.

— Не беше ли споменал Данилов нещо за някакъв човек, когото убил в Гърция?

Магьосника кимна.

Крафт Американ се върна с нова пиня колада и нова бира.

— Та, за тази чиния, знаете ли къде я откараха? — попита Магьосника.

— Не.

— И Ред Бриджис умря, преди да завърши работата си.

— Да. На стария Ред беше почнало да му писва. Проектът се оказа по-голям, отколкото си го бе представял. Нали разбирате, Ред си беше стар пират, той беше врял и кипял в спасителни операции по море. Обичаше да търси останки от катастрофи. Ако можеше да направи състояние, като измъкне на повърхността някой потънал кораб със съкровище на борда, това щеше да го направи по-щастлив от прасе в калта... извинете ме за френския, лейди. Но да реконструира стари корита в танкери и да строи някаква подводна летяща чиния... не, това не беше за него. Определено не беше за него. Не искаше да става голям бизнесмен.

— А да се е натъквал на нещо по време на спасителни операции? — поиска да разбере Магьосника.

— Разбира се. Точно преди да се откаже намери някакъв стар японски боен кораб на дванайсет фатома дълбочина край Вулканичните острови на юг оттук. Корабът май е бягал от Иво Джима

през 45-а, а нашите бомбардировачи са го настигнали тук. Тогава Ред се захвана с този голям бизнес и така и не се върна към старата си любов. Онзи кораб още си е там и гние под водата.

— И никой друг ли не се поинтересува от това?

— Мисля, че Ред така и не съобщи за находката си. Но кроеше планове да се върне при нея, когато реши да остави работата.

Той спря да говори, поклати глава с нещастна физиономия и после продължи:

— Страдаше от мисълта, че трябва да продаде корабостроителницата след трийсет и пет години работа в нея. Чух го да споделя мъката си с Хари С. една вечер. Беше се понаквасил и изплакваше болката си на стария Хари С. Някои хора, с които беше работил след войната, искаха да я купят. Нещастният кучи син взе та пукна, преди да се реши да продаде.

— Преди? — поиска да уточни Илайза.

— Да. Две нощи преди да умре, беше тук с пътна чанта. Оплакваше се, че босовете нещо го притискали. Но не каза кои.

— И никой не каза какво се е случило с чинията?

— Никой. Изтеглиха я оттук... дявол да го вземе, исках да кажа оттам, преди три или четири месеца. Всъщност доволен съм, че я няма. Всичко стана много потайно и макар момчетата да пийваха тук, не говореха за работа. По това време започнаха да наемат много японци. Проверяха ги предварително.

Хари С. отново се оригна.

— Извинен си — успокои го Крафт Американ.

— Кой е собственик сега на корабостроителницата? — попита Илайза.

— Ъ-ъ, някаква голяма компания. Не мога да си спомня името, но ми се струва, че въртят бизнес някъде на юг.

— АМРАН? — реши да опита Илайза.

— Не, нещо като...

— Сан-Сан? — пробва този път Магьосника.

— Да, улучи, човече. Точно така, Сан-Сан.

Хари С. изсумтя нещо в бирата.

— Какво има, Хари, защо си унил? — обади се Крафт Американ.
— Вкисва се от време на време, нали разбирате, седи забол муцуна в чашата като някакъв пияница, и стене.

— Може да му се чука? — предположи Магъосника.

— Не съм се замислял — каза Крафт Американ и тръгна да обсъди въпроса с Хари С., който продължаваше да гледа с невиждащ поглед в чашата си.

— Нещата започват да се връзват — замислено изрече Илайза. —
Още едно нещо, мистър Крафт Американ, споменавал ли е Ред пред вас някога думата „Мидас“?

— Естествено, много пъти.

— Наистина ли?

— Да. Така наричаха чинията.

[1] Националният химн на САЩ (Star-Spangled Banner). —
Бел.пр. ↑

4.

Беше почти полунощ, когато пристигна у дома в Киото. Промъкна се тихо през портата, но кучетата го наобиколиха, преди още да е стигнал до градината. Бяха подивели от радост. Мъжкарят, Кацуо, вдигна глава и тихо изви като вълк, който отправя серенада към луната.

— Тихо — заповяда им шепнешком. Знаеше, че Кимура по това време спи, а и в стаята на Сами не светеше. Той продължи към къщата отзад. Тана спеше, свита на топка на нейното татами, и черната й плитка се беше преметнала през рамото.

Пътуването измори О'Хара. Вече три дни не се беше отпуснал. Отдалечи се от спалнята на Тана по посока на малката стаичка за тренировки. Тя беше не по-широка от голяма спалня и пода ѝ бе застлан с рогозки. На едната стена, като в зала за балет, имаше огромно огледало. Потърси с поглед цветята. Тана се грижеше тук винаги да има свежи цветя, независимо дали е вкъщи, или отсъства. Вазата беше в ъгъла, пълна с пресни карамфили, и той усети познатата болка в гърдите.

Стаята тънеше в полумрак. Испита облекчение, че Тана е заспала. Имаше нужда от време, за да подготви тялото си, да прочисти мислите си и да изтрие от тях всичко, освен непосредствената задача.

Хамелеона.

Призракът бродеше наблизко. Почувства сянката му да го задушава. Всичко останало нямаше значение.

Съблече ризата си и остана десет минути в поза лотос, без да помръдва, без дори да мигва, заслушан в нежния звън на камбанките, полюшвани от вятъра, освобождавайки се от съзнанието си. След това бавно разгъна тялото си, като събуждаща се змия, разплитаща пръстените си под слънцето, и бързо и плавно като танцьор, изучаващ балетна стъпка, изпълни четирите основни движения в серия: *йоко-тоби-гери* — летящия страничен удар, *неко-аши-дачи* — котешката стъпка, използвана за бързо придвижване, *ценкуцо-дачи* — предна позиция, за нанасяне на прави удари, *киба-дачи* — конската стъпка, за

атака отстрани. След това, също така бързо, нанесе четирите основни удари: *танг* — саблен, *тайшо* — класически удар с основата на дланта, *мава-ши-цуки* — удар в ключицата със страничен замах.

Повтори всичко поне дузина пъти, увеличавайки постепенно бързината. После като забавяше, изпълни серията в едно плавно движение и седна в поза лотос, в която остана нови десет минути.

Изправи се и разтърси ръце. Беше готов.

В този миг видя Тана. Тя стоеше гола на прага на вратата; слабата светлина струеше по тялото ѝ, а очите ѝ бяха сънливи.

— Кучетата ми казаха, че си тук — обясни тя.

Той излезе от тъмнината и вдигна ръце, така че тя да ги вижда.

— Ти спеше толкова спокойно, че не исках да те будя. Забравих за кучетата.

— И щеше да си легнеш, без да ме събудиш? — усмихна се тя.

— Може би.

— Аз мога да спя по всяко време. — Тя се приближи до него. — Ти не си дошъл тук, за да останеш.

— Не. Искам само да поговоря с Токенруи сан.

— Той ще се прибере утре за вечеря. Но аз бих искала да поговоря с теб, да наблюдавам устните ти.

Той внимателно протегна ръка и леко я докосна по устните, а тя на свой ред докосна с език крайчетата на пръстите му.

— На лицето ти е изписана тъга — каза тя.

— Изморен съм.

— Не е умора това, което виждам.

— Сега не е моментът да разговаряме за това.

Тя не влезе в спор. Понеже ставаше дума за негов проблем, негово беше и правото да избере кога да говори за него. И освен това нали беше тук, макар и за кратко.

— Липсваше ми, Кацуо. Трудно ми е да спя без утехата на ръцете ти.

Зърната на гърдите ѝ докоснаха гърдния му кош и се втвърдиха. Тя затвори очи и каза:

— Мислех си за теб, докато не почувствах, че съм като пчела и сега умирам от желание.

Той я прегърна, погали я по гърба и усети как тя се притиска в тялото му. Пръстите ѝ намериха колана му и го разкопчаха. Тя мушна

ръка отпред, напипа го, обхвана го с пръсти и той почувства втвърдяването. После разтвори ципа му с другата си ръка и остави панталоните да се свлекат на пода. Взе ръката му в своята и я постави между краката си, а после започна да се гали с нея. Облиза другата си ръка и ласката ѝ стана по-силна и настойчива.

О'Хара усети тялото ѝ да се изопва, после тя се изправи на пръсти разтреперана. Лек стон се зароди в гърлото ѝ, после тя отвори уста и извика, а той усети кръвта да нахлува в твърдия му пенис.

Тя го насочи в себе си, остави го да се плъзне в нея, прехвърли единия си крак през кръста му, надигна се и се отпусна на пръстите на другия си крак.

После го обхвана целия, всмука го, стисна го и го отпусна, после повтори всичко. И отново. Тогава той усети, че на свой ред се разтреперва. Изстена, но стонът прозвуча повече като изръмжаване, а когато тя прехвърли и другия си крак зад гърба му, той я хвана през хълбоците и я залюля. Усети огнена вълна да минава по гърба му, да прониква в тялото му, да нахлува в тестисите му и да експлодира в нея, и когато извика, тя захапа долната му устна.

Той бавно се свлече на колене, подпря се на лакът и нежно я отпусна на пода. Тя остана неподвижна, без да откъсва поглед от лицето му, а дишането ѝ продължаваше да бъде неравно.

— Беше толкова бързо, че вече е само спомен — каза тя. — Ела в леглото, Кацуо, и ще се събудиш в мен, за да посрещнем слънцето с нашите стенания.

5.

Една ниска японка забързано мина през заградения двор на училището по кендо. Отвън, още преди да влезе в голямата ярко осветена зала, се чуваха отсечените удари на бамбуковите мечове.

Гледката вътре напомняше сцена от седемнайсети век. Учениците бяха общо двайсет и всеки от тях бе добре защитен от здрав шлем с ребра откъм лицевата страна, известен като *мен*; твърди, защитени с бамбук одежди, наричани *до*; *котес* — кожени ръкавели, покриващи ръцете до китките и дебелите уплътнения *таре*, които защитаваха стомаха и слабините.

Тя мина по периферията на залата до подиума и мълчаливо зачака, наблюдавайки майстора *сенсей*, който сякаш плуваше из стаята, наблюдавайки сражаващите се двойки, като се намесваше понякога, за да подчертае важността на едно или друго движение. Мечовете *шинаи*, изработени от бамбукови летви, пристегнати при дръжката с кожени връзки, остро отекваха при опитите на обучаващите се да нанесат успешен удар по темето, дясната китка, дясната страна на гърдите или гърлото.

Сенсей преподаваше чрез демонстрации. Когато искаше да покаже нещо, той просто се намесваше и ставаше противник. Движенията му бяха замайващо бързи. Тя го видя да нанася три точни удара сякаш с едно движение. Той се поклони на ученика и продължи обиколката си из стаята, докато не стигна при нея.

Остави своя *шинаи*, подпрян на стената.

— Извинете ме, Окари сан — проговори тя. — Не бих прекъснала урока ви, но е важно.

— Разбирам, Ичида — отговори той спокойно. — Предполагам в Токио са се случили някои неща?

— Хай. Онзи, когото наричат Кацуо, е много по-добър, отколкото очаквахме.

— Е? Значи Кей и приятелите му не са го обезкуражили, така ли?

— Кей е в болницата. Със счупена челюст. Другите също са ранени. Той каза, че било като схватка с вятъра.

Майсторът по кендо не отговори нищо в продължение на няколко дълги секунди. Продължи да наблюдава тренировката на учениците си и после, без да се обръща, попита:

— А този, Кацуо, придвижи ли се напред?

— Може би. Най-напред отиде в обществения архив, после посети един мъж на име Хадаши в Канчо-Учи. Беше и в театъра Кабуки, където задаваше въпроси за гримирането и артистите, работили там в миналото. А сега е вече тук.

— В Киото?

— Хай. Отседнал е в дома на Токенруи. И смята да посети Танабе днес по-късно.

— Интересно.

— Познава страната и обичаите ни. Придвижва се с лекота.

— Той е също като останалите. Работил е преди за ЦРУ. Те всички си приличат. Какво става с англичанина?

— Той действа по-предпазливо. Двамата се държат сякаш не се познават.

— А другите двама?

— Снощи бяха в Токио.

— Ще се занимава с тях по-късно. Благодаря. Съжалявам за Кей, но съм сигурен, че ще се оправи. Приятно ми беше да разбере, че мога да разчитам на приятелите си.

Японката на име Ичида се поклони.

— Да продължаваме ли да го следим?

— Не. Но дръжте онези в Токио под око. Най-напред трябва да се освободя от убиеца на име О'Хара, който се представя за журналист. След това ще има време за останалите.

Той се обърна и с лекотата на танцьор се хвърли сред учениците си като дервиш, нанасяйки удар след удар, докато не мина през всички. Едва тогава спря, свали своя *мен* и гръмко се изсмя.

6.

Докато се приближаваха по извиващия се път откъм Танабе, О'Хара виждаше пред себе си крепостта високо в скалите по склона на планината. Каменните ѝ стени сякаш изникваха сред борове и брястове. Под нея се бе ширнал изпъстреният с острови залив Йо-Нада; малко по-нататък се виждаше остров Шикоку, а отвъд него, в далечината на запад, можеше да се различи и Хирошима. Далече долу, в полите на планината, под лъчите на следобедното слънце блестяха в правилни геометрични форми резервоарите на рафинерията Юмишава.

Замъкът над тях беше построен през седемнайсети век от шогуна Тукагава Иеясу като предупреждение към всички, които дръзваха да помислят за нападение на Япония откъм юг. Генерал Хукър беше използвал значителното си влияние, за да го вземе под дългосрочен наем с договор между японското правителство и АМРАН. След това бе превърнал Драконовото гнездо в щабквартира на международния консорциум. Гледката беше впечатляваща. Рибарски лодки и търговски кораби пълзяха в сините води на залива, а пътят, водещ нагоре, сновеше между розови храсти и азалии.

Но влизането в това място не се оказа толкова приятно.

Към средата на пътя след масивния портал в двайсетфутовата каменна стена се появи човек от охраната и поиска акредитивно писмо или препоръка, а после претърси О'Хара. Беше японец и имаше телосложението на сумо борец. Тъмнозелената му униформата, облечена над пуловер с поло яка, се пръскаше по шевовете. На дясната му ръка имаше надпис „ВЪТРЕШНА ОХРАНА АМРАН“. Над нагръдния си джоб имаше значка с идентификация. Първоначално изглеждаше необяснимо обезпокоен, че О'Хара е без куфарче, но после махна с ръка. Когато приключи с обиска, той направи жест на О'Хара да го последва през малката вратичка.

О'Хара се беше договорил с шофьора на таксито да го чака, затова последва без колебание пазача в така наричания *дай-дайри* — вътрешния крепостен двор. Огромният площад — с размерите на половин футболно игрище — беше застлан с гладки камъни и бе

напълно лишен от дървета, градини или каквито и да е други наслаждения за окото. В далечната му страна се виждаха три едноетажни постройки. Подобно разпределение беше познато на О'Хара: в центъра се намираше *шишин-ден* — залата за церемонии и главната сграда на комплекса; от дясната ѝ страна бе *сейрио-ден* — „чистата хладна зала“, обикновено жилището на шогунa, а отляво беше *кайшо-ден* — казармените помещения. Сградите бяха с леко наклонен покрив, извит в края си нагоре и подпрян на дебели дървени колони, боядисани в светлочервено. Класическата красота на този архитектурен стил беше перфектно запазена, с изключение на две неща: покритите коридори, които свързваха трите сгради и фактът, че всички врати бяха зазидани, с изключение на главния вход на *шишин-ден*.

На покрива на централната сграда се виждаха три сателитни антени, а по заграждащата стена имаше прожектори. Без да проявява натрапчиво любопитство, О'Хара огледа екстериора, докато минаваше през площада. Тук работеха няколко мъже и жени, облечени в традиционни черни носии. Те попиваха влагата, плеваха, събираха с гребла отпадъците — очевидно АМРАН държеше мястото да се поддържа безукорно чисто. В същия момент той почувства, че някой го наблюдава и обърна глава небрежно. В сянката под един от извитите покриви стоеше мъж. Фигурата му не можеше да се различи, но отразената светлина разкри пред погледа му грозно, жестоко око. Човекът се обърна, но преди да завърши движението, О'Хара можа да различи и другото му око, покрито с превръзка, както и назъбения белег, започващ от косата и стигащ до под брадичката. След това мъжът се разтвори в сянката и изчезна.

Беше ли това случайно хвърлен поглед или целенасочено наблюдение? Той изпита неприятното чувство, че познава този мъж, но не можеше да си спомни нито кога, нито къде се бяха срещали. Вече влизаха през централния вход, а споменът, като сън, продължаваше да му се изплъзва. О'Хара сви рамене и престана да мисли по въпроса.

Огромната входна зала беше превърната в помещение за посетители. През прозорците, разположени под корнизите на високия двайсет фута таван, нахлуваше светлина. Дъбовите греди бяха рендосани и излъскани, а стените покрити с антични рисунки върху коприна. Единственият предмет, който приличаше на мебелировка, бе

едно типично американско бюро от неръждаема стомана в центъра на залата и върху него имаше само книга за записване на посетителите и телефонен апарат с множество бутони. Малки телевизионни камери сканираха отвисоко стаята. В основата на стените имаше детектори за метал и електромагнитно излъчване. Никой не можеше да влезе в сградата, без да мине през тази зала, и никой не можеше да премине през залата, носейки скрит метален предмет или електронно устройство.

Човекът зад бюрото беше облечен в познатата зелена униформа на охраната, а на ръкава си имаше три ивици. Кобурът му беше окачен по западен маниер и дулото на пистолета почти опираше в коляното му. Беше широкоплещест — стегнат кръст, изправена осанка, твърд като диамант, а кожата на лицето му бе със силен слънчев загар. Нямаше нито грам тлъстина по себе си и ако се съдеше по изражението на лицето му, усмивката сигурно би му причинила болка. О'Хара познаваше този тип хора — или бивш състезател по бойни изкуства, или инструктор по бойната подготовка от армията.

Но човекът, който стоеше до пазача, той позна веднага от учебниците по история и старите кинопрегледи. В спомените му неговото изражение беше по-измъчено: той изглеждаше изтощен от трите години в лагер за военнопленници и униформата висеше по костеливото тяло, но в очите му имаше някаква застинала радост. Сега беше понапълнял, изглеждаше спретнат с бялата си коса и грижливо подстриганите бели мустаци, засукани нагоре. Той плесна с пръчка по колосания клин на униформата си и се приближи към О'Хара с протегната ръка. Генерал Джеси Гарви, мъченикът от казармата Сучи.

— Мистър О'Хара?

— Да.

— Добре дошли в Драконовото гнездо. Аз съм генерал Гарви, изпълнителен вицепрезидент, а това е сержант Тревърс от охраната.

— За мен е удоволствие — каза О'Хара на Гарви. — Веднага ви познах, сър. Наистина е чест за мен.

— Благодаря ви.

— Прилича ми малко на армейски пост — продължи О'Хара с усмивка, поглеждайки към Тревърс.

— Генерал Хукър иска нещата да бъдат като в армията. Силата на навика, може би...

— Струва ми се, че е така.

— Е, добре, той ви очаква. Да вървим.

Докато минаваха през залата, О'Хара дочу приглушени звуци, разнасящи се иззад стените — електрически пишещи машини, звуковата сигнализация на компютри, пренавиването на магнетофони. Някъде във вътрешностите на тази огромна стара сграда кипеше трескава дейност.

Гарви го въведе в една стая и затвори вратата, без да влиза. Изведнъж стана тихо като в църква.

Стаята беше просторна и в миналото вероятно е била използвана като зала за аудиенции на шогуна. Освен това беше много тъмна. Прозорците бяха скрити зад плътно сплетени бамбукови завеси, а зад насрещната стена се разкриваше вътрешна градина. Сред папратите имаше лампи, хвърлящи слаби виолетови сенки, а в тъмнината по ъглите стояха на мълчалива стража древни храмови статуетки на кучета и лъвовے. Той дочу звука от токовете на обувките си по излъскания дървен под.

Беше топло, влажно и леко миришеше на тютюн за лула.

О'Хара се отпусна в голямо кожено кресло, още няколко бяха подредени до входа на стаята. Единствена лампа, скрита под филипински плетен абажур, хвърляше малко петно светлина върху далечния край на масата. Не се виждаше нищо за четене.

Той зачака. Чувахе само тиктакането на часовник някъде в тъмнината.

Започна да се изпотява. Влагата в стаята достигаше сто процента, а температурата беше над осемдесет^[1].

Настрои сетивата си към стаята и се вслуша във всичко, което ушите му можеха да доловят: стичането на росата от листата на растенията; леко драскане от крачетата на някакво насекомо, лазещо по пода; слабото електрическо жужене на лампите в оранжерията; отмерената мелодия на тиктакания часовник.

Но имаше и нещо друго — бавно, хрипкаво дишане. В стаята имаше още някой.

О'Хара започна да се взира в тъмнината с присвити очи. Дишането се разнасяше от един особено тъмен ъгъл, непосредствено до оранжерията.

Някой драсна клечка кибрит, избухна кехлибарена огнена сфера, която след малко се успокои в леко потрепващ пламък. На тази светлина той различи историческия профил на Хукър: ястребовото лице, твърдата линия на челюстта, издължената класически правилна форма на шията.

— Беше много добре, сър. Отлично! Успяхте да ме усетите за... по-малко от минута. Невероятна концентрация.

Той дръпна шнурчето на лампата — дебел Буда, чийто корем от червен емайл блестеше под светлината, седеше кръстосал крака в основата ѝ и гледаше стаята с неразгадаемите си боядисани очи.

— Трябва да ви се извиня за мелодраматичното ни запознанство. Но очите ми са много чувствителни към светлината.

Възрастният мъж седеше зад необятно писалище, на което нямаше нищо друго, освен лампата, оформена като статуя на Буда, стара дървена кутия за писма и календар бележник за срещи. Пред писалището бяха подредени в редица осем стола с високи облегалки.

— Извинявам се за високата влажност. На следващия ми рожден ден ще навърша осемдесет. Кръвта ми се поразреди. Става ми студено под осемдесет и два градуса. Ще пийнете ли нещо? Ще ви помогне.

— Чай, ако може.

— Горещ или студен?

— Студен, ако обичате.

Той натисна някакъв бутон под плота на писалището и на вратата се появи Тревърс.

— Леден чай за мистър О'Хара, сержант. За мен чаша сода, ако обичате.

— Да, сър — и сержантът изчезна.

— Някои неща не се променят — каза Хукър. — Бях в армията толкова дълго, че продължавам да се обръщам към помощниците си по чин, а не по длъжност.

— Тук като че ли има доста силна охрана.

— Човек никога не може да бъде достатъчно предпазлив — малко загадъчно обясни той и след малко продължи: — Всъщност това си е истинска крепост. Построили са я за пет години: от 1607 до 1612. Предназначението ѝ е било да плаши чужденците от навлизане в Япония, след като шогунатът затворил границите на страната. Сигурен

съм, че ви е направила впечатление гледката на идване. Крепостта държи под контрол целия залив и остров Кюшу.

— Беше доста впечатляващо наистина.

— Пет години тежък труд, а старецът така и не доживял да я види завършена. — Хукър поклати глава. — Такива усилия. На всичко отгоре, факт е, че Драконовото гнездо никога не е било атакувано.

— Как ви хрумна решението да я използвате?

— Предполагам, най-обикновен сантимент. Беше летният ми щаб, докато бях военен губернатор след войната. А преди това някакъв много специален отдел на японските тайни служби е работил на спокойствие тук.

В стаята със ситни стъпки влезе японка. Остави подноса с напитките, поклони се и излезе. Беше млада, малко над двайсетте, доста хубава и не повдигна погледа си от пода.

— Е, мистър О'Хара, пия за ваше здраве и за успеха на вашия материал. Кажете с какво мога да ви помогна?

Възрастта беше издълбала дълбоки бразди по твърдите черти на лицето на Хукър. Високите му скули се открояваха. Кожата му беше станала почти прозрачна, а под тежките побелели вежди горяха очите. Той изгледа с остър поглед О'Хара през тъмните стъкла на очилата си, тъпчейки тютюн в глинената си лула.

— Правя общо проучване за материал, посветен на петролната индустрия — обясни О'Хара. — Вашият консорциум ме интересува понеже е нов.

— В младенческа възраст, ако мога да се изразя така. Всъщност в нашата група е събран доста професионален опит. — Хукър рязко промени темата: — Дошли сте доста далече за вашите проучвания.

— Дошъл съм в Япония по друга работа.

— Разбирам. Харесва ли ви страната?

— Аз съм израсъл тук.

— О? В коя част?

— Токио. После Киото.

— А, предполагам, че ни свързва общата ни любов към тази страна.

Дрън-дрън, помисли О'Хара. Старецът вече сигурно знае всичко за мен. Защо играе тази игра?

О'Хара кимна:

— Киото е най-любимото ми място на света.

— Доста е спокойно за стар войник като мен — отбеляза Хукър, облегна се и огледа откровено О'Хара над димящата си лула.

— Освен това вие сте единствената американска компания, базирана в Япония — върна се на темата О'Хара, — което ми се видя доста интересно.

— Е, няма никаква загадка в това. Имаше много съображения да изберем конкретно това място.

— Една от причините пък аз да съм тук, е да разбера някои от тях — усмихна се О'Хара.

— Добре. Задавайте въпросите си.

О'Хара извади бележник и флумастер. Ушите му продължаваха да долавят тиктакането на някакъв часовник, от който нямаше никакви следи в стаята. Звукът като че ли идваше откъм генерала. Можеше да бъде джобен часовник.

— Като че ли нещо ви безпокои, сър? — обърна се към него Хукър.

— Нищо особено. Чувам тиктакане на часовник някъде.

— А, часовникът е тук, мистър О'Хара — каза той и се потупа по гърдите. — Шумен, но ефикасен пейсмейкър. Лекарите ми не желаят да рискуват подмяната му — и той се изсмя: — Ако престанете да го чувате, моля ви извикайте доктора ми.

О'Хара започна с тривиалните въпроси за Хукър и това, което го свързва с АМРАН.

— Бях президент на „Интеркон Ойл“. Ние първи излязохме с идеята за консорциума.

— Кога влязохте в петролния бизнес, сър?

— О... преди петнайсет-двайсет години. Когато се кандидатирах за президент. Някои от най-верните ми поддръжници бяха тексасци. Когато отпаднах от кампанията, помолиха ме да поема „Интеркон“. Компанията беше затънала в проблеми. Благодарение най-вече на липсата на здраво ръководство. Две години по-късно тя вече мъркаше като добре отремонтиран джип.

— Защо предложихте създаването на консорциума?

— Той даде на компаниите участнички по-голяма финансова сила. Принципът на всяка индустрия: „Парите правят пари“.

— Обменят ли компаниите участнички информация?

Хукър кимна:

— Технологиата, използвана от всички компании е обща, но те действат индивидуално. Печалбите им си остават за тях. АМРАН не е място, което обира каймака на печалбата, а е повече... обслужваща организация.

— Свързан ли сте още с „Интеркон“?

— Само в ролята си на частен консултант. Повече от времето ми тук е посветено на функционирането на АМРАН.

— Кога всъщност беше създаден консорциума?

— Учредителният договор беше подписан едва миналата година. Отне ни много време, за да го подготвим. Може сам да си представите проблемите, свързани със събирането на няколко от най-големите компании под общ чадър. Бяха проведени маса преговори, за да се удовлетворят нуждите и исканията на всяка от компаниите учредителки. Ще повторя, мистър О'Хара, компаниите запазват своята автономност.

— Да. И колко време продължиха преговорите?

— Предварителните разговори започнаха през... хм, седемдесет и пета.

— И кои компании се включиха в крайна сметка?

— Моята собствена — „Интеркон“. След това „Сънсет Ойл“, „Хенсел“, „Американ Петролиум“... — Един бърз спомен, една къса светкавица от миналото, прониза концентрацията му, неочаквана и нежелана, изтривайки от главата му всичко, което смяташе да каже.

— Извинявам се — каза той леко обезпокоен, — какво... ъ-ъ, за какво говорех?

— За списъка на членовете на АМРАН.

— Разбира се! Да видим... докъде бях стигнал?...

Той продължи, но споменът настояваше да му обърне повече внимание. *Беше в Сидни, помисли той. Първата кутия получих, когато се установихме в Сидни.* Той насила се освободи от ненужния спомен.

— „Интеркон“, „Американ Петролиум“, „Хенсел“, „Сънсет Ойл“... — повтори О'Хара списъка, за да му помогне.

— Да... да видим, „Бриджис Салвидж Корпорейшън“, „Стоун Корпорейшън“. Сключихме и споразумение с една малка италианска компания за производство на коли.

— А защо ви е корабостроителницата?

— Петролните танкери, стари приятелю, петролните танкери. Защо да пълним гушата на гръцката промишленост, ако можем да си ги строим сами?

— Самозадоволяване?

— Нещо подобно.

— А „Стоун Корпорейшън“?

— Това е холдингова компания за няколко енергийни инсталации във Флорида, Джорджия, Алабама и още някои от южните щати.

— Тя притежава и петролни рафинерии, нали?

Генералът поднесе втора клечка към лулата си, възползвайки се от времето, за да огледа О'Хара. *Не трябва да подценяваме този човек*, мислеше си той.

— Да.

— Тук в Япония?

Хукър кимна:

— Да, точно в полите на тази планина. Комбинатът „Юмишава“. Обезпечаваме му заетост. Все пак той е вторият по големина в света.

— И транспортирате нефт от различните краища на света, за да го рафинирате тук?

— Точно така, ако искате ще ви организирам посещение, стига това да ви интересува.

— Може би по-късно тази седмица.

Хукър бавно изпусна облак дим към тавана.

— Добре — съгласи се той, — мисля, че ще научите много неща.

— Печеливш ли е „Юмишава“?

Хукър се усмихна:

— Ние не сме благотворителна организация — хванали сме се с бизнес, за да правим пари. „Юмишава“ има нужния ни капацитет.

— Това ли ви върна я Япония?

— АМРАН е международен консорциум. Използваме няколко японски рафинерии. Освен това, аз, между другото... ъ-ъ... — Погледът на Хукър се замъгли. Изглеждаше като че ли сънува с отворени очи. — ... харесвам да живея тук.

Старецът определено имаше проблем със съсредоточаването. Черни спомени нахлуха в главата му, заплитаха се в мислите му. Контрастни, ярки спомени. Той внимателно слушаше О'Хара,

опитваше се да отърси съзнанието си от тях, но те оставаха и изместваха реалността...

Беше може би вторият... не, беше третият хамелеон.

Той помнеше кутията, макар в нея да нямаше нищо забележително — обикновена бяла кутия — но той стоеше и я гледаше дълго, много дълго, вслушвайки се в съществото, което мърдаше вътре, а в гърдите му се трупаше омраза.

Беше в Сидни от два месеца и планираше поредицата ходове, всеки от които трябваше да го доведе все по-близо до Хоншу. Къщата представляваше белосана викторианска постройка, принадлежала някога на губернатора — просторно място, пригодено за нуждите на неговия щаб. Охраната бе от военни полицаи, контролиращи всяка точка.

И все пак, тя беше съумяла да се промъкне вътре... при това с кутията.

И сега стоеше пред него в голямата стая, лицето ѝ бе спокойно като повърхността на езеро, а неразгадаемият ѝ външен вид не разкриваше нищо. Животът се беше оказал милостив към нея. Кожата ѝ все още бе чиста и гладка, а в бадемовите очи се виждаше интелект.

— Запомнил съм те много по-красива — излъга той.

— Извинете, не ви разбрах — чу О'Хара да казва.

— О, изви... Бях се замислил за нещо друго. Бизнесът... — Гласът му заглъхна.

— Питам ви дали инициативата за създаването на АМРАН е лично ваша — подсети го О'Хара.

— Донякъде. Всичко това се наложи от... тъ-ъ, необходимостта. Няколко от компаниите загубиха своите... висши служители по време на преговорите. При всеки подобен случай трябваше да започваме практически отначало, защото имахме срещу себе си нови хора.

— И какво се случи на тези ключови фигури?

— Умряха. Повечето по естествени причини. Трима умряха от... или може би бяха четирима... сърдечни удари, имаше една катастрофа с кола... Както и да е, това доведе до голямо закъснение. Знаете ли

какво чувство за безсилие те обхваща, когато трябва да стигнеш до успешен край при толкова много промени в мениджмънта.

Той говореше почти наизуст, защото в мислите си се бе върнал отново обратно във времето.

Във Филипините политиците се държаха настрана и се занимаваха с това, което им бе работа. Няколко политици и сто американски долара месечно — наистина ниска цена за да се избегне скандала, който можеше да провали кариерата му.

Но как бе съумяла тя да се придвижи от Лузон до Австралия в разгара на войната?

Кутията отговаряше на този въпрос.

Зад всичко това стоеше Хамелеона. Не можеше да има никакви съмнения в това. Вече два пъти бе получавал такива кутии. И във всяка от тях намираше неговия подпис — по един хамелеон. Първата бе пристигнала без писмо, а само с една малка снимка на момче, застанало пред шинтоистки храм в Токио. Момчето изглеждаше изплашено.

Разузнавателната служба на Хукър посвети много месеци, за да открие Хамелеона. Дори агентите им в Япония знаеха твърде малко. Той се оказа шеф на специален отдел на японските тайни служби. Но никой не знаеше истинското му име.

Вторият хамелеон, доставен около месец по-късно, беше придружен от първото истинско писмо. Текстът, напечатан на малък лист хартия, просто казваше: „Въпросът е отворен за преговори“.

И нищо повече.

И ето че след два месеца на очакване в агония се бе появила и тя, за да предаде устно посланието до него.

Едва ли можеше да се измисли по-голямо оскърбление.

Снимката беше направо садистична. Боби седеше в детски ковчег. Момчето изглеждаше уморено, може би дори упоено.

— Какво иска той?

— Трябва да приключим бързо. Следващата седмица.

— Какво *иска* той? — се беше осведомил Хукър, разгневен на себе си, че обстоятелствата му налагаха да преговаря с японски офицер и бивша любовница.

Тя бе затворила очи и бе повторила наизуст:

— Той ще размени Молино за адмирал Асиеда, когото британците държат като затворник в момента тук в Австралия.

Господи, колко я мразеше. И странно... колко силно го привличаше нейната чувственост. Питаше се дали тялото ѝ се е променило след толкова години, представяше си я да лежи гола до него. Цели три години връзката им бе нещо като държавна тайна. Знаеше само Гарви.

Генералът, вдовец само от шест месеца, спеше със седемнайсетгодишната си прислужница, която изгони веднага след като му бе родила син. О, как щяха да се зарадват дърдорковците в офицерския клуб на подобна клюка. А началниците му? Те просто щяха да го смачкат.

И сега я мразеше дори още повече, понеже беше живял в лъжа цели три години, а сега свидетелството за проявената слабост отново бе пред очите му, за да го измъчва. Заклет християнин дори и в мислите си, той бе пронизван от чувството за вина дори само като я гледаше.

— Искам сина ми да се върне жив... — бе казала тя.

— ... самолетна катастрофа — завършваше О'Хара.

— Извинете? — отговори Хукър, връщайки се сепнато към реалността.

— Казах, че Робъртсън от „Стоун Корпорейшън“ загина при катастрофа с частния си самолет.

— Да. Но не трябваше да лети сам, нали разбирате. Това е правило на компанията. И все пак, когато сам сте президент на корпорация, кой може да ви се скара? Този случай също ни забави. Бяхме близо до споразумение със „Стоун“, когато се случи инцидентът. А имаше и един в... Далас...

— Дейвид Фиск Търман от „Аламо Ойл“.

Хукър го погледна видимо изненадан.

— Вие определено сте си свършили домашното, младежо. Търман винаги караше като подивял. Ако си спомням правилно, той вече се бе разминавал няколко пъти на косъм.

О'Хара продължаваше да го притиска, изяснявайки различни подробности, преди да повдигне въпроса за Хамелеона.

Но генералът отново бе в мислите си на друго място...

Какво нахалство. Да му поставя ултиматум — на него, втория по ранг офицер в Тихоокеанското командване. Беше вбесен.

— Ето какво мисля за онзи мръсник — каза Хукър на жената, взе гущера в ръка, стисна гърчещото се тяло и го отпусна едва когато престана да помръдва. Животното висеше в юмрука му. Той го захвърли в кутията.

— Занеси това обратно на кучия син с моите най-добри пожелания.

— Ще му позволиш ли да убие Молино?

— Името му е Боби.

— Когато ми го открадна, името му беше Молино. Какъв страхливец си само!

— Жено, ти поставяш търпението ми на изпитание.

Но и тя беше загубила хладнокръвието си.

— Искам да се споразумеете. Това е най-малкото, което можеш да направиш. Веднъж вече го изостави...

— Аз ли съм го изоставил! Това бе акт на съдбата. Не съм изоставял момчето, аз...

— Момчето, *момчето*. Ето това е бил той винаги за теб — момчето. Веднъж ми го отне. Ако и сега го направиш, ще разкажа на всички, че си ме изнасилил в дома си в Бастин, и че...

— Изнасилил! Никога преди не бях виждал чифт крака по-широко разтворени от твоите. Той е мой син и ще го наричам както пожелае. Не можеш да имаш никакви претенции върху него. Мой е, защото го осинових, спазвайки всички изисквания на закона. Всички останали документи са унищожени. Не можеш нищо да докажеш.

— Той е мой син. Те ще го убият. Трябва да направиш каквото ти...

— По дяволите, жено, как се осмеляваш да ме заплашваш с лъжи и изнудване? Не ми разказвай какво могат или не могат да направят...

Вече с труд сдържаше гнева си и не можеше да овладее чувството си на вина. Образите в главата му замъгляваха способността

да разсъждава. Калвин и жезълът му, изпускащ светкавици. Американският флаг. Образи, катализиращи омразата му. А тя стоеше пред него — един емисар на врага — и го заплашваше с изнудване. Чувстваше как яростта го изгаря отвътре.

— И как смяташ, че ще ме арестуват, без да се разкрие, че съм майката на твоя син?

— Никой няма да ти повярва. Филипинка, превърнала се в японски агент. Ха!

Тъмните ѝ блестящи очи издаваха чувствата, които бушуваха в нея. Тя отметна глава и се изплю през писалището в лицето му.

Той бавно се надигна от креслото, заобиколи писалището и се изправи близо до нея.

— Ще те науча да уважаващ онова, което аз представлявам, тесноока кучко!

Тя леко отстъпи, ръмжейки от омраза, и тогава яростта му избухна. Неочаквано той протегна ръце и склучи пръсти около шията ѝ. Големите му костеливи ръце задавиха виковете ѝ и започнаха да мачкат дихателната ѝ тръба, после ларинкса. А той продължаваше да стиска и да извива...

Чуваше в главата си звука: пукот на пречупващи се клони.

— Генерале?

— Да!

— Добре ли сте?

— Да, да, само... бях се замислил за нещо съвсем друго. Днешният ден беше доста тежък.

— Съжалявам. Имам само още един-два въпроса.

— Ще се опитам да бъда... по-концентриран.

— Бих искал да поговорим за нещо друго — обяви О'Хара.

Започва се.

— Говори ли ви нещо думата „Хамелеон“?

Нещо в погледа му проблесна, той помръдна устни и стисна челюсти. Бузите му сякаш порозовяха.

— Това наистина няма нищо общо с петролния бизнес.

— Но има доста общо с вас.

— Днес наистина се чувствам леко отпаднал, мистър О'Хара — и той понечи да се надигне от креслото.

— Извинете ме, генерале, но аз знам за Хамелеона. Трябва да поговорим за него.

Хукър го погледна с досада.

— По тази ли причина дойдохте?

— Да, сър, това е причината.

— И какво мислите, че знаете?

— Знам, че Хамелеона е шеф на една много ефикасно действаща разузнавателна агенция, обслужваща частния сектор. Знам, че агентите му са убивали, крали са фирмени тайни и са провеждали саботажни акции с цената на живота на стотици хора. Знам още, че по никакви причини, АМРАН и партньорите му са негова любима цел.

Хукър изчука лулата си и отново я напълни, за да спечели време.

— Може ли да поговорим неофициално за известно време?

О'Хара се поколеба. Много скъпоценна информация оставаше неизползваема завинаги поради „неофициални“ разговори, но на практика той нямаше избор.

— Хамелеона е може би най-опасният терорист на света в наше време — започна Хукър. — Методите му са непредсказуеми, а същото може да се каже и за жертвите му. Нищо не е извън възможностите му. Изнудване, отвлечения, обири, убийства, саботаж... наистина нищо.

— Мислите ли, че зад всички тези актове стои вашата конкуренция?

— О, те не са далеч от това. А някои от тях бяха и потърпевши. Очевидно компаниите използват уникалните... услуги, които Хамелеона предоставя. Но нямам представа нито кой, нито защо.

— И все пак, АМРАН изглежда предпочитана цел.

— Не знам...

— Ами ако ви заявя, че Хамелеона е отговорен за смъртта на Симънс, Ричман, Търман... повечето от висшите служители, свързани с АМРАН, които или са „умрели“, или са загинали?

— Ще ви отговоря, че това са само обвинения без никакви доказателства.

— Познавам човека, който ги е извършил — каза О'Хара. — Най-малкото е извършил по-голямата част от тези убийства.

— Тогава съобщете го на когото трябва. Ако разполагате с подобно доказателство, то и материалът ви ще има тежест.

— Не мисля, че това е възможно.

— Чуйте, О'Хара, никой не би бил по-щастлив от мен, ако вие извадите пред света този... вампир и покажете какво представлява той. Но всичко казано или намекнато от вас до момента ще изглежда комично, без възможност да бъде подкрепено с факти.

Хукър остави дима от лулата бавно да се източи през тъглчето на устата му. Остана така може би в продължение на цяла минута, загледан през стаята.

— Повечето от тези хора умряха от естествена смърт или в резултат на нещастен случай. В този бизнес сърдечните удари са само професионален риск. Петролът е бизнес, характеризиращ се с високо ниво на стрес, а тези джентълмени без изключение работеха под високо напрежение, а бяха над петдесетте или шестдесетте.

— А Бриджис? Той не беше в петролния бизнес.

— Ред Бриджис беше неспокоен човек, занимаваше се с морски спасителни операции, бе хазартен играч. По дяволите, та той цели пет-шест години след войната се занимаваше с измъкване на потънали кораби край японското крайбрежие. А корабостроенето е много гаден бизнес. Освен това Ред имаше сериозен проблем с теглото. На шейсет години той тежеше с поне сто фунта повече, отколкото трябваше. Основен кандидат за инфаркт, нали знаете? Сега разбирате ли какво искам да ви кажа, мистър О'Хара? Без някакво доказателство никой няма да ви повярва.

— Точно по тази причина той може да действа както поиска. Никой няма смелостта да заговори открито за това. Ха, та дори ние говорим „неофициално“!

— Вие заинтересован ли сте лично? — попита Хукър, който се изненада от неочаквания изблик.

— Аз съм журналист и се опитвам да си върша работата по най-добрия възможен начин. Знам, че Хамелеона съществува. Вие също го знаете. Очевидно цяла дузина високопоставени бизнесмени го знаят. Но вие сте основната цел. Защо?

— Ние отказваме да бъдем изнудвани. Не знам дали разбирате, изнудвани чрез страх.

— Но защо АМРАН? Защо не „Ампекс“ или „Синия диамант“?

— Не знам. Предполагам, че след като сме най-младият от петролните конгломерати, те допускат, че ние сме най-уязвимите.

Беше започнал да се поти, затова извади кърпичката си и попи потта. Пейсмейкърът ожесточено тиктакаше.

— Извинявам се. Нещо ме... тресе. Нищо опасно, разбира се. С тази разрежена кръв. Един от рисковете на старостта.

О'Хара изглеждаше искрено загрижен. Мъжът пред него се бе състарил видимо с поне една година, докато разговаряха. Лицето му бе посивяло, а очите му загубиха жизнеността си.

— Аз трябва да се извиня. Знам, че ви се натрапих — каза О'Хара. — Благодаря ви, че отделихте от времето си за този разговор.

Разговорът за Хамелеона поне беше прочистил главата на Хукър. Сега проблемът му беше как да се справи с О'Хара.

— Може би някой друг път — обади се той.

— Един последен въпрос. Хамелеона ли стои зад саботажа на „Торо“ и автомобила на „Акила“?

Генералът остави лулата си настрана и събра връхчетата на пръстите си. После се наклони напред.

— Мистър О'Хара, както ви казах вече, никой не дискутира Хамелеона. Той е терорист, който работи за пари. Хората се страхуват от него. Повечето от тези, които стоят над мен, си мислят, че ако те го игнорират и той ще ги игнорира. Разговорите за него му придават някаква легитимност. А това не е в интерес на никого.

— Без смелост няма слава, генерале.

— Хамелеона е апокалипсис.

— Получихте ли някакво предупреждение за „Торо“ или „Акила“? Искам да кажа, имаше ли опит за изнудване или това си бе най-обикновена саботажна акция?

На Хукър вече беше започнало да му омръзва. Той отговори със суров глас:

— Не можете да използвате тази информация, млади човече, защото тя не може да бъде потвърдена. „Торо“ се намира на дълбочина четиристотин фута в Арктическо море, а „Акила“ е обратно на чертожната дъска.

— Не знам дали го разбирате, но той няма да спре — заяви О'Хара. — Захванал се е с много доходен бизнес. Напишете ми заявление, че подозирате Хамелеона за отговорен в поне един от тези

инциденти и това ще направи материала ми по-правдоподобен. Ще може да послужи като добро начало. Ще помогне той да бъде изобличен. Защото този човек разчита на потайността.

— Мистър О'Хара, знаете ли кой е Хамелеона? Знаете ли къде живее, къде се намира базата, от която действа? Изобщо знаете ли нещо за него?

— Това същият Хамелеон ли е, който бе включен в списъка на военнопръстълпниците през 1945-а? — поинтересува се О'Хара.

Хукър изчука пепелта от лулата си и уплътни оставащия тютюн.

— Лицето, за което говорите, загина в Хирошима — обясни той. — Името му беше извадено от списъка през 1950-а.

— А вие знаете ли кой точно е бил този човек?

— Името му е Асиеда. Неговата самоличност беше една от най-строго пазените тайни през войната. Специалността му бе шпионаж и той отговаряше единствено пред Тойо^[2]. Той обучи всички японски агенти.

— Иронично, нали?

— Какво точно?

— Че Хамелеона, когото вие търсите, и военнопръстълпникът имат един и същи псевдоним.

— Ако има някаква ирония, тя е в това, че тази крепост на времето е била негова щабквартира. Обучението на агентите е ставало точно в тези сгради. И само Бог знае какви зверства са били извършвани в трите етажа на подземията под краката ни. Ето така научих за това място. Дойдох тук с Окупационната армия през 1945-а. Но тук нямаше нищо. Цялата архива беше унищожена. Всъщност в никоя архива не са запазени документи за военновременната дейност на Хамелеона. Ако се съди по архивата на армията, той изобщо не е съществувал. Тази книга завинаги е затворена.

— Е, добре, аз мисля, че Хамелеона е тук в Япония, без значение кой е той. И щом той е тук, аз ще го открия.

Хукър се изправи в целия си висок ръст. Гърбът му беше прав както в деня, когато бе получил дипломата си в Уест Пойнт. Подаде ръка на О'Хара:

— Приятен ден, мистър О'Хара. Ще говорим за евентуалните ми писмени заявления тогава, когато разполагате с нещо повече от

подозрения и теории. Честно казано обаче, аз мисля, че куражът ви е по-голям от съобразителността ви. Въпреки това, желая ви успех.

— Едно последно нещо — обади се О'Хара, докато генералът го съпровождаше към вратата. — Чували ли сте нещо за голямо петролно находище, известно като „Мидас“?

Старецът стоеше до вратата с гръб към О'Хара. Гняв блесна в очите му, когато чу въпроса. Пейсмейкърът отново затрака. Той се изкашля, за да заглуши издайническия сигнал на сърцето си.

— „Мидас“ ли казахте? Петролно поле — обърна се към О'Хара напълно овладян. — Никога не съм чувал за него.

— Може би е най-голямото в света.

— И къде се намира? — позасмя се Хукър.

— Не знам.

— И аз не знам, сър, а петролът е моят бизнес. Мистър О'Хара, възхищавам се на въображението ви. Но мисля, че е малко пресилено да се мисли, че съществува петролно поле с размера, за който предполагате, и никой да не знае за него.

— Но аз знам за него.

— Чудесно... тогава защо не откриете къде е? Опасявам се, че сега ще трябва да ме извините. Време е за следобедния ми сън.

[1] 80°F — 27°C. — Бел.пр. ↑

[2] Главнокомандущият японската армия по време на Втората световна война. — Бел.пр. ↑

7.

Гарви изпрати О'Хара от Драконовото гнездо и се върна в кабинета на Хукър. Старецът седеше зад писалището си с лице, добило цвета на глина. Пейсмейкърът блъскаше като чук в гърдите му.

— Успокойте се, сър. Слушах разговора ви и чух всичко.

— Чу ли го да пита за Мидас? — изграчи дрезгаво Хукър.

Гарви кимна.

— Ще трябва само малко да променим плановете си.

— И откъде е събрал цялата тази информация? — изрева неочаквано старецът. Кръв нахлу в лицето му и бузите му пламнаха.

— Той е добър, генерале. Един от най-добрите. Поехме пресметнат риск.

— Тогава ще ни трябва нов проклет калкулатор.

— Ще го ликвидираме само за час-два.

— А Хамелеона?

— Генерале, вече сме много близко до него — каза Гарви и повдигна палец и показалец, раздалечени на един инч.

— Толкова близко сме до него от маса време — изсумтя Хукър. После стана и отиде в тъмния ъгъл на стаята, стиснал ръце зад гърба си. Високата му фигура се открояваше на фона на светлините в оранжерията. — Аз трябваше да стана президент вместо онзи кучи син Айзенхауер — продължи той. Трябваше да бъда много неща, които не можах, благодарение на този... камък на шията ми. Проклет да е, проклет, *проклет*.

Той замълча и метрономът в гърдите му забави ход.

— Убий и двамата — каза той и от устните му сякаш покапа отрова. — Убий още тази нощ и двамата.

По перона на гарата се носеше мъгла, подхваната от студения бриз. В единия му край седеше висок човек с европейдни черти на лицето и пушеше „Житан“. До него имаше телефонна кабина, но когато телефонът иззвъня първия път, той не му обърна внимание.

Позвъняването бе еднократно. След няколко секунди телефонът отново иззвъня. Втория път мъжът стана и взе слушалката.

— Гара „Хигашияма“ — произнесе той с мек френски акцент.

— Извинете ме, вероятно съм сбъркал.

— Кого търсехте?

— Италианеца.

— Името му?

— Спетро.

— Добър вечер, мистър Куил.

— Чист ли е телефонът?

— Обществен автомат на гарата.

— Отлично. Има промяна в плана.

— Добре.

— О'Хара се превърна в проблем. Стигна много по-далече, отколкото допускахме, че е възможно. И през цялото това време се движеше в неправилна посока. Жизненоважно е да бъде премахнат незабавно. Следят ли го?

— Трябва да дойде тук след три минути.

— Направете го колкото е възможно по-бързо, разбира се, с характерната за вас изтънченост.

— А другите?

— Свършете най-напред това. Всичко останало може да чака.

— Разбрано.

— Съжалявам, старче, вие наистина се представихте блестящо. Но човекът се оказа по-умен, отколкото предполагахме. Сега е въпрос на приоритети.

— Разбирам.

— Известете ме, колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се. *Комбан ва.*

Комбан ва.

Тони Фалмаут окачи слушалката и седна на пейката, за да изчака влака.

О'Хара забеляза жената още когато се качи на гара Тофуку-джи в предградията на Киото. Забеляза я отново три спирки по-нататък, когато стана, за да слезе на гара „Хигашияма“. Зърна отражението ѝ в

стъклото на прозореца и видя, че го наблюдава от другия край на вагона. Автоматичните врати се разтвориха и той се забърза, нетърпелив да се върне у дома и да обсъди срещата при Хукър с Кимура.

Жената застана зад него, после се шмугна между останалите пътници и избърза напред.

— Моля ви, последвайте ме. Трябва да говоря с вас — прошепна тя и бързо се отдалечи.

Вниманието на О'Хара беше ангажирано с нея и той не обърна почти никакво внимание на другите пътници по перона. Тони Фалмаут седеше в далечния край. Той стана, тръгна бързо след О'Хара, заобикаляйки ярко осветените места.

О'Хара я последва през пазара, мина покрай сергиите за риба, без да обръща внимание на търговците, които му крещяха отблизо, размахвайки змиорки и октоподи. Посоката, която следваха, ги изведе в покрайнините на парка Маруяма. Тя беше доста висока за японка: облечена бе в рокля, носеше амулет и имаше напудреното лице и кървавочервените устни на гейша. Косата ѝ бе хваната в кок с помощта на голяма шнола с орнамент от нефрит. Беше тъмно, мъглата се стелеше над парка и бавно се носеше към пазара.

— За мен е опасно да съм тук — прошепна жената. — Моля ви, стойте с гръб към мен. Скоро ще дойде автобусът. Когато спре, моля ви, качете се и слезте поне след една или две спирки.

О'Хара се поколеба за момент. Тъмна улица, мъгла, а на всичко отгоре искането да стои с гръб към нея. Не беше много умно. Той замръзна напълно неподвижно, вслушвайки се в звуците, които идваха откъм нея. Първоначално чуваше само дишането ѝ, но после долови и още нещо. Не толкова звук, а по-скоро някакво усещане. Главата му едва не се замая от възбуда и макар че не можеше да види жената, усещаше нейното привличане, сякаш между тях протичаше електрически ток.

Той се обърна с гръб към нея и погледна по дължината на улицата, едва-едва осветена поради гъстата мъгла.

— Какво искате? — попита той.

— Вие ли поискахте информация в Кабуки-за в Токио?

Той отново се поколеба. Привличането беше толкова силно, че едва не се обърна. Мъглата около тях се въртеше като във водовъртеж.

— Да — потвърди той накрая.

— Търсите онзи, който е известен като Хамелеона? — попита тя отново шепнешком.

— Да.

— Защо?

— За да поговорим.

— Да говорите ли? Ха! Вие трябва да го убиете!

Отново се насили да не се обърне. Нервите му звънтяха от напрежение. Чувстваше някакъв странен резонанс помежду им, но това бе чувство, което не можеше да си обясни. Сети се за предната нощ, когато правеше упражненията, и усещането за присъствието на Хамелеона бе така задушавашо. Сега отново долавяше нещо подобно. Сякаш тази жена бе напоена с аромата на Хамелеона.

— Аз не съм убиец — възрази той.

— Ще разберете, когато се срещнете с него.

— И кога ще бъде това?

— Хамелеона е тук — наклони се тя към него.

Стори му се, като че ли се издига във въздуха. Кръвта се втурна през вените му, а в ръцете и краката му пламнаха фитили. Усещаше, че може просто физически да протегне ръка и да докосне опасността във въздуха около тях, но, странно, инстинктите му не говореха за непосредствена заплаха.

— Искате да кажете, че е в Япония?

— В Киото.

— Къде точно в Киото?

— Написах адреса — една улица в префектура Шига — на това листче. Той ще се върне там тази вечер в девет. И ще бъде сам.

— Откъде знаете това?

— Знам. Не е важно как. Той ще бъде там.

Фаровете на приближаващия автобус ги осветиха през мъглата.

— Защо правите това?

Настъпи миг тишина.

— Защото съм затворник и искам да се освободя.

— Затворник ли?

— Да. Ето, вземете листчето и го сложете в джоба си. И бързайте, защото той има шпиони навсякъде.

Без да се обръща, О'Хара заяви:

— Трябва да знам... откъде ви е известно, че търся Хамелеона.
Автобусът намали на спирката и спря.

— Моля ви, не ме издавайте — чу той отново гласа й. — Сега вървете. Девет часа. Не закъснявайте.

За повече нямаше време.

О'Хара скочи в отворената врата на автобуса и я чу как се хлопва зад гърба му.

8.

На стотина фута от тях, скрит сред дърветата в парка, Тони Фалмаут видя О'Хара да се качва на автобуса. Той извади от ухото си малката слушалка, свързана към параболичния микрофон с голям радиус на действие. Беше чул перфектно всяка дума. Трябваше незабавно да предприеме нещо и той реши да последва жената, изоставяйки О'Хара за момента. Нямаше да има никакъв проблем да го открие отново по-късно. Но тази жена държеше ключа за всичко, той чувстваше това. Пулсът му се ускори. Целта на мисията му бе толкова близко. Събра миниатюрното подслушвателно устройство, пусна го в джоба си и прескачайки от дърво на дърво, тръгна по следите на жената.

Тя потегли към пазара по периферията на парка Маруяма, заобиколи централната част на града и навлезе в квартал, осеян с безброй малки преплетени улички с домове, оградени с високи плетове, през които долавяше откъслечни шумове: бебешки плач, бравурна музика, сменена от мелодичен рок по радиото, след това тихия смях на две жени, мъж, изпълняващ на пародиен италиански оперна ария, телевизионна реклама на кока-кола на японски по телевизията. Бризът плавно поклащаше над главата му фенерите на уличните лампи, които хвърляха призрачни сенки по оградите.

Следенето не му създаваше проблеми, защото по улицата имаше малко хора и с изключение на приглушените звуци от домовете, тишината бе почти задгробна. Чуваше ясно хлопането на сандалите ѝ по плочите на около една пряка пред себе си.

И в този миг тя взе изненадващо решение. Избра пряк път към главната улица и влезе в малък ресторант на улица „Ниджо-дори“, непосредствено до хотел „Фуджита“. Сервитьорка? А може би дори мениджър на заведението? Не искаше да му се изплъзне. Беше дала на О'Хара адрес, а Фалмаут се нуждаеше от този адрес.

Изчака няколко минути и я последва. Заведението не беше кой знае какво, но вътре бе прохладно, обстановката прилична и най-важното — цареше полумрак. Всъщност дори бе толкова тъмно, че не

можа веднага да види къде е, макар ресторантът да бе почти празен. Беше седнала сама до една маса в дъното. Плъзгащата се стена беше дръпната и през отвора се виждаше градина, покрита с мъхове и езерце. Беше се загледала в един огромен златисто-черен шаран, който с надежда разглеждаше дъното за някаква храна.

Фалмаут се приближи до масата.

— Извинете ме — обърна се той към жената, — говорите ли английски?

Тя поклати глава в знак, че не разбира.

Фалмаут бързо премина на японски.

— Аз съм турист — започна той. — Бяха ми разказвали, че Киото е най-красивият град на света. Но в един миг ви зърнах и забравих за Киото. Знам, че е крайно невежливо да се обърна към вас по този начин, но нали в Дзен е казано: „Не пропускай възможността да се насладиш на градината, защото може да минеш през нея само веднъж“. Аз... ъ-ъ, аз знаех, че може би повече няма да ви видя, така че ви проследих от пазара насам. Моля ви да извините моята...

Тя сложи ръка върху устните му и го накара да замълчи.

— Не се чувствам оскърбена — каза тя толкова тихо, че той едва долови думите ѝ. — Живяла съм в Америка и имам представа за разбиранията на хората от Запад.

После се обърна и се загледа отново в шарана.

Дотук добре, помисли Фалмаут. Сега идва ред на решаващия ход. Той отново възприе подхода на объркания обожател, изтънчен, но малко неспокоен:

— Казвам се Джон Уилоуби. От Лондон съм. Наистина ме привличате. Аз, наистина, мога и да ви излъжа и да ви кажа, че се чувствам самотен и имам нужда от компания. Но истината е, че бих искал да бъда с вас. Мога ли да ви поканя на вечеря?

Тя тихо се засмя и го погледна през рамо. Нефритеният орнамент на шнолата ѝ проблесна със зелен пламък върху гарвановочерната коса и той видя блясъка в очите ѝ. После тя прошепна:

— Да, Джон Уилоуби от Лондон, можете.

Когато О'Хара се прибра, Кимура още не се беше върнал, но Сами медитираше в градината. О'Хара го изчака да свърши.

— Трябва да поговоря с Токенруи сан — каза той. — Кога ще се върне?

— Нали го познаваш — сви рамене Сами, — той се движи с духовете.

— Много точно наблюдение — отбеляза Кимура. Двамата се обърнаха и го видяха да стои на прага на вратата. — На какво се дължи тази спешна необходимост, Кацуо?

— Ще ида да свърша някоя работа — обади се Сами.

— Не, не е нужно, това засяга всички ни — спря го О'Хара.

— Изглеждаш тъжен — погледна го Кимура.

— Имам нужда от помощта ти, Токенруи сан. Но не бих искал с нещо да те обидя. Ти си ми като баща.

— Знам това, Кацуо. И по загриженото ти лице разбирам, че става дума за нещо, което дълбоко те безпокои. Разбирам още, че е свързано с нещо, което трябва да направиш. Е...?

— Ти... ти си познавал Хамелеона, нали, Токенруи сан?

Кимура обмисли въпроса.

— Светът е пълен с Хамелеони — каза той накрая.

— Не и с такива като онзи, за когото говоря. Знам, че си обучавал военноточилниците на Имперската армия, подготвяйки ги за Пътя на Тайния воин, както преди, така и по време на войната. Хамелеона е бил шеф на таен отдел, който се е отчитал единствено пред Тойо. Така че той трябва да е бил *хигару-даши*.

— Логична дедукция. Изумен съм, че никой досега не беше стигал до този извод.

— Никой досега не се е интересувал.

— И какво е по-различното сега?

— Сега аз се интересувам. Много невинни хора намериха смъртта си, благодарение на този човек. На много други предстои да умрат.

— Сигурен ли си, че става дума за същия Хамелеон?

— Изобщо не съм сигурен. Но мисля, че ти знаеш отговора. Токенруи сан, жив ли е още Хамелеона?

Кимура погледна О'Хара право в очите. Поклати глава.

— Не. Човекът, който за теб е Хамелеона, е мъртъв.

— Но ти си го обучавал. Той знае Пътя на Тайния воин.

Кимура се поколеба за миг и после кимна.

— Той вече е мъртъв. Не виждам никакво нарушение на доверието, ако потвърдя това.

— Откога е мъртъв?

— В архивите пише, че Ямучи Асиеда е загинал по време на катастрофата в Хирошима.

— Не ме интересува архивата. Нека забравим проклетата архива.

— Не мога да постъпя така, Кацуо. Нищо не може да се спечели, ако се опитаме да променим съществуващи неща.

— Не ме интересува разкриването на някакъв второкласен военнопръстѣпник, а...

— Спри. Преди да продължиш, ще ти кажа следното: Ямучи, когото ти познаваш като Хамелеона, бе обичан от много хора. За нас той не е военнопръстѣпник, а човек, който направи големи жертви за страната ни. Доколкото ми е известно, не могат да му бъдат приписвани никакви актове на жестокост. Той обучаваше *кан-чо* и ги ръководеше. Беше най-добрият. И една от причините да е толкова добър бе, че хората го обичаха. Той също ги обичаше и именно това ги привличаше към него. Освен това беше много умен — като муха, прекалено бърза за паяжината.

— Но трябва да е направил нещо. Изминали са пет години, преди правителството да потвърди смъртта му.

— И защо мислиш, те са решили да изразходват толкова време и пари?

— Сигурно много им е трябвал.

— На кои?

— На военните, на криминалния отдел... на който и да е.

— Казваш „който и да е“. А може би само на едно лице?

О'Хара се замисли за миг.

— Да, предполагам, че може да бъде и едно лице, но с достатъчно влияние.

— Ах, „влияние“ — тази магическа дума...

Влияние, помисли си О'Хара. Достатъчно влияние, за да включи в списъка на военнопръстѣпниците определено име.

— Може би някой генерал? — проговори О'Хара.

— А-а, ето че започваш да поглеждаш отвъд очевидното. Значи не става дума за някаква анонимна организация. А за един човек.

— Хукър беше военен губернатор тук в продължение на шест години — обяви О'Хара. — От 1945-а до 1951-а.

— Да — потвърди Кимура. — И хранеше в сърцето си страстна омраза към Хамелеона.

— Защо?

— Стара рана. Не забравяй, че те бяха смъртни врагове.

— Когато войната свърши, Токенруи сан, на много врагове беше простено.

— Очевидно не на всички.

— Но какво чак толкова е сторил на Хукър, че да предизвика у него такава омраза?

Кимура дълго мисли върху отговора и накрая каза:

— Може би той е бил объркан, че не е в състояние да идентифицира Хамелеона. Нямаше никакви писмени свидетелства. И никой никога не издаде тайната на неговата самоличност.

— Мислиш, че мотивът на Хукър е някаква форма на отмъстителност?

— Това определено е една възможност — кимна Кимура.

— Според Хукър Хамелеона е изнудвач, терорист... Всичко каквото си помислиш. Опита се да ми внуши, че цялата промишленост се възползва от неговите услуги. И същите хора сега са негови жертви. А това, естествено, ги ужасява.

— Уверявам те, че Хамелеона, за когото ти говориш, е мъртъв.

Кимура седна до масичката за чай и извади плоска кутия цигари.

— Марка „Шърман“ от Ню Йорк. Казаха ми, че били великолепни. — Той извади една. Беше розова със златен филтър. — Трябва да обмисля естетическото им възприемане — каза той, като разглеждаше замислено цигарата; запали я, пое дълбоко и много бавно издиша дима. — Пет цигари на ден. Толкова ми разрешават духовете.

— Откъде знаеш? — попита скептично О'Хара.

— Попитах ги.

— Токенруи сан — върна се на темата О'Хара, — ти можеш да ми помогнеш да разреши загадката на Хамелеона. Сигурен съм, че е така. Ако този човек е мъртъв, позволи ми да използвам онова, което знаеш, за да сложа край на...

Кимура седна на пода и кръстоса крака под себе си в поза лотос.

— Ямучи Асиеда беше богат търговец в Токио, във вените му течеше кралска кръв и беше човек на честта — започна той. — Бе посветен в *хигару-даши* в 1939 година и от самото начало стана кандидат за *Токенруи*. Притежаваше забележително умение с меч и бе подвижен като колибри. Достигна седмо ниво с почти мистична лекота... Ямучи Асиеда не беше привърженик на войната. Неговият бизнес го беше отвел къде ли не по света и той знаеше колко големи са залозите и колко всеобхватна е играта. Не бе нито войнолюбец, нито убиец. Обичаше скъпоценните бижута, картините, дрезденския порцелан. Но сам Императорът помоли Асиеда да поеме обучението на агентите от тайните служби. Беше съвсем естествено. Асиеда имаше партньори из целия свят и за него не бе проблем да се захване с изграждането на шпионска мрежа. В замяна Императорът пое личен ангажимент самоличността му никога да не бъде разкривана. Асиеда прие псевдонима Хамелеон и избра Драконовото гнездо като централа, защото се намираше в усамотено място и беше напълно гарантирано от проникване на други хора. Единствените, които знаеха кой е той, бяха четиримата членове на Военния съвет, които загинаха заедно в Хирошима. След края на войната Асиеда стана номад — той бродеше по островите и неговата тайна остана посипана с пепелта на войната. Умря преди няколко години. Ето, виждаш, този човек не беше нито терорист, нито убиец. Не мога да ти кажа повече, Кацуо... да го направя, би означавало да наруша думата, която съм дал.

О'Хара имаше много въпроси, но почувства, че не бива да ги задава. Затова извади едно листче от джоба си.

— Една жена, която ме следеше във влака, ми даде това.

Той подаде листчето на Кимура. Старецът го погледна, без да коментира, и му го върна.

— Тя твърди, че Хамелеона щял да бъде на този адрес довечера сам. В девет часа.

— Коя беше тази жена?

— Зърнах я само за миг. Приличаше на гейша. Следеше ме още от влака. В гласа ѝ звучеше отчаяние. Попитах я защо го издава, а тя ми отговори, че е затворник, който иска своята свобода.

Кимура дръпна от розовата цигара и издуха дима на кръгове.

— Доста очевидна клопка. Но от друга страна, кое би могло да бъде по-малко очевидно от най-очевидното.

— Токенруи сан...

— Не отивай тази нощ. Дай ми един-два дни, за да разбера какво става.

— Токенруи сан, аз не настоях да нарушите дадената дума. Не искайте и вие от мен да играя ролята на страхливец. Тя ще ме заведе при него. Сигурен съм в това.

— Ти не знаеш нищо за тази жена. Не познаваш къщата. Нямах понятие какво представлява Хамелеона. И си готов да влезеш със затворени очи в тази игра?

— Ще бъда подготвен.

— Ако този Хамелеон е такъв, какъвто си го представяш, готов ли си за нож в гърба? За жица около шията? За куршум в главата?

— Ще бъда подготвен.

— Ти поставяш на изпитание вярата ми в теб.

— Аз имам шанса днес. Ти ме учеше да мисля така. Ако духът отлети утре, какво ще бъде моето оправдание?

Кимура седеше, без да отрони и дума. Гледаше през О'Хара в стената. О'Хара изчака и се надигна.

— Уважавам и ценя мълчанието ти, Токенруи сан. Надявам се да разбереш защо трябва да отида.

— Глупакът става мъдрец едва когато тялото му се покрие с белези — каза Кимура, без да отделя погледа си от стената.

— *Аригато*.

— Бъди внимателен. — И когато О'Хара тръгна към вратата, старецът го погледна и се усмихна: — Когато седнеш да пишеш своя разказ, помни, че ритъмът е най-добрата мяра за възможностите на един писател. Ако той е лишен от умение, бедността на мелодията му веднага го издава.

— Ще запомня това. В *Тендаи* ли го пише?

— Не, казал го е Ралф Уолдо Емерсън^[1].

О'Хара се засмя и напусна къщата.

— Да го последвам ли? — попита Сами.

— Разбира се.

Тя се държа загадъчно по време на вечерята, не каза почти нищо, опитваше от суровата риба и отпиваше от сакето, като извърташе

разговора така, че той да говори за себе си. Той й каза, че е вдовец и върти бизнес с книги. Призна, че това бил първият му отпуск сам. Разказа как мечтал за Киото и как пътуването се оказало по-самотно, отколкото си го бил представял.

Тя даде да се разбере, че му съчувства.

И ето че малко по-късно те отново вървяха из тесните улички. Навлязоха в квартал, който приличаше на изваден от приказка. Тя отвори някаква портичка във висок плет и го въведе. Голяма двуетажна къща, отличаваща се от останалите наоколо, се издигаше на петдесетина фута от улицата. Изостреният покрив и покритите с дърворезба колони показваха на Фалмаут, че домът е бил притежание на богат човек. Градината беше перфектно почистена и тук-там засадена с миниатюрни върби и ели. Тя сложи пръст на устните си и го поведе по пътеката, която заобикаляше къщата. Малко поточе звънливо ромолеше край тях и изчезваше сред сенките, а някъде в тъмнината се чуваше нежното подрънкване на камбанки, полюшвани от вятъра.

Фалмаут оглеждаше мястото колкото бе възможно внимателно, стараяйки се това да не се забелязва. Къщата имаше формата на буквата L. Единствената светлина идваше от далечния край на късото крило.

Мястото беше безлюдно.

Чудесно. Може би щеше да се наложи да бъде груб, за да вземе адреса. Той просто не разполагаше с време да я уговаря. Трябваше да свърши бързо.

Тя спря пред една от стаите в главното крило на къщата и безшумно плъзна встрани панела на вратата. Подът на къщата беше поставен на къси и дебели колове и се издигаше на не повече от един фут от земята.

Когато се озоваха вътре, тя прошепна:

— Баща ми живее отзад. Няма никой друг. Не можем да запалим осветлението — и дръпна панела зад себе си. Уличната светлина проникваше през матовите стъкла на вратата.

Тя разкопча сакото му и го съблече. После свали вратовръзката му и го дръпна до себе си. Какъв отвратителен късмет, помисли си той. Да попаднеш на такова парче и всичко да си остане само служба.

Тя свали златния му часовник и внимателно го остави на татамито до тях.

Беше девет часа.

Отпусна се назад и го притегли до себе си. Устните ѝ докоснаха неговите. После протегна ръка назад и свали шнолата от косата си. Към нефритения орнамент беше прикрепена игла, дълга шест инча.

Косата ѝ падна върху раменете.

По дяволите, мина през главата му, няколко минути повече или по-малко...

Това се оказа последната свързана мисъл в главата му.

В момента, когато се наклони, за да я целуне, тя дръпна назад ръката с иглата и светкавично я заби в ухото му.

Някъде дълбоко в гърлото му избухна пламък, облиза мозъка му и експлодира в болка.

Писъкът му раздра ноцта като нож. Той се превъртя настрани от нея, изправи се с мъка на колене, и с треперещи пръсти опипа нефритената шнола, стърчаща толкова нелепо от дупката в ухото му. Огънят го изгаряше все по-навътре и болката от стоманата в главата му ставаше нетърпима.

Изправи се на крака, но стаята беше загубила очертанията си, а агонията застиваше в гърлото му. Започна да ръмжи като лисица в капан. Подът се наклони. Той се обърна, опита се да възстанови равновесието си, но залитна и се заби с глава в стъклената врата. Тя се разтроши на стотици пламтящи искри. Рамката поддаде и вратата се откърти заедно с него в градината.

Господи, аз губя, осъзна той за един кратък миг. Трябва... да... го... измъкна. И с всичката сила, която му беше останала, той изтегли стилета от главата си. В зейналата дупка на раната нахлу болка като кипящо масло. Залитайки, той пристъпи към езерцето и падна по лице върху камъните в градината. Ножът се изплъзна от пръстите му в ручея.

Плъок.

О'Хара откри лесно адреса. Вратата беше отключена. Погледна часовника си. Девет часа.

В мига, в който пристъпи с един крак през прага, се разнесе писък. Звучеше необичайно — мъжки писък, разтърсващ тишината на нощта с отчаяние. Той изтича по посока на писъка и точно когато

заобикаляше къщата, видя някакъв мъж да рухва през вратата. Човекът залитна към езерцето, обхванал глава с две ръце, и се свлече на земята.

О'Хара изтича при него и го обърна по гръб.

— Боже мой! — извика той. — Тони!

На прага на изкъртената врата стоеше жената. Виждаше се само силуета ѝ. Черната ѝ коса беше спусната на дълги кичури върху раменете.

— Той е мъртъв или всеки момент ще умре — каза тя с остър глас. — Острието беше потопено в арсеник.

После вдигна ръце, хвана косата в центъра на темето си и я повдигна. В ръцете ѝ остана перука.

Тя я хвърли на пода. Хвана блузката си с две ръце и я разкъса. Оказа се риза с подпльнки на гърдите. Хвърли и нея встрани.

И изведнъж тя престана да бъде тя.

Превърна се в той.

Мъж, татуиран от кръста до гърдите с преплетени хамелеони, извиващи тела по корема му, плъзгащи се нагоре по гръдния му кош между великолепните гръдни мускули. Зърното на лявата му гръд представляваше око на един от злоещите гущери. Всеки от тях бе татуиран в различен цвят, а мрежата между телата им бе запълнена с кобалтово синьо, лимонено оранжево и пламтящо червено. Очите им проблясваха с мрачна закана, а раздвоените езици облизваха стомаха на мъжа.

О'Хара беше лице в лице с Хамелеона.

[1] Американски публицист, поет и философ (1803 — 1882). — Бел.пр. ↑

9.

Това наистина бе Хамелеон на хамелеоните: жената дявол, превърнала се в Сатана.

Какво бе казал Данилов? „Знам и не знам... Всеки, никой... Хамелеона никога не е това, което изглежда.“

— И така, Кръглоочко, най-сетне си намери майстора — проговори татуираният мъж. — Моли се да имаш повече късмет от твоя приятел.

О'Хара обърна Фалмаут по гръб. Сивите му очи го погледнаха с ужас, сякаш гледаха смъртта в лицето. От ушите, носа и устата му се стичаше кръв. Устните му се помръднаха в конвулсивно потрепване, като пеперуда, флиртуваща с цвете.

— Демон...

— Тони, чуваш ли ме?

— Демон... Бредли, мен... справи се с всички ни. Нищо... чудно.

— Тони!

Погледът в очите му за миг се избистри. Той се усмихна на О'Хара.

— Дължиш ми... сто двацет и пет бона, Моряко — прошепна той и издъхна.

О'Хара погледна към вратата. Хамелеона стоеше неподвижно, с отпуснати ръце, изпънати пръсти, леко разкрачен.

Този човек не беше възрастен, вероятно бе не по-стар от самия О'Хара. Тялото му беше здраво и жилесто, главата бе гладко избръсната. О'Хара осъзна, че го познава отнякъде.

— Окари — проговори той. — Ти си учителят по кендо, Окари.

— *Хай*. А ти си онзи *бейкоку*, когото наричат Кацуо.

— Точно така, аз съм американецът. Говориш английски много добре.

— Имах добър учител.

— Той ли те научи как да убиваш безпомощни мъже?

— Безпомощни? Ха! Защо не погледнеш какво има на глезена? Връкава? Той щеше да направи същото. Убиецът не притежава чест.

— Той беше мой приятел.

— Тогава някой трябва да те научи да си избираш приятелите по-добре. Всъщност обучението ти всеки миг ще започне. Истина ли е, че си майстор с меч?

О'Хара не отговори. Тишината в градината се нарушаваше само от ромона на ручея, провиращ се между камъните към езерцето, и едва доловимото подрънкване на въздушните камбанки някъде в задната част на къщата.

После кимна.

— Тренирал съм с меч — каза той.

— Не бъди толкова скромн, *Маруи-ме*. Хайде, Кръглоочко, дай ми урок.

Хамелеона бавно отстъпи назад в малката стая. О'Хара пристъпи към разбитата врата и надзърна вътре. Това беше спалня. Татамитата бяха грижливо подредени в единия край. Върху рогозките беше пуснат широк пояс за пристягане на кимоно. До леглото се виждаше малка масичка, в малък поднос димеше пръчица благовоние. Фенерът, окачен на тавана, хвърляше равномерна, но слаба светлина. Хамелеона дръпна встрани един от панелите на стената и извади два самурайски меча. Татуираните по торса му хамелеони гневно се размърдаха. Едва ли имаше макар и инч по кожата му, убягнал на иглата на татуировчика. Той се обърна с лице към О'Хара.

Гледката беше фантастична: блестящото под жълтеникавата светлина татуирано тяло, сенките около очите, ружа, червилото, които все още скриваха истинските му черти. Коленичи в центъра на стаята и остави мечовете на пода така, че дръжките им да бъдат откъм О'Хара.

— Избирай — каза Хамелеона.

— Не съм дошъл тук, за да те убия — отговори О'Хара.

— Добре, в такъв случай сме на едно мнение. Защото не смятам да ти позволя да го направиш.

— Не трябваше да убиваш Фалмаут.

— Убил съм много като него. Те идват, за да пролеят кръв и получават кръв.

— Ти си ги убил по един и същи начин, криейки се под полата на жена, за да нанесеш удара си, когато очите им са затворени.

Мускулите по челюстта на Хамелеона проблеснаха, но той продължаваше да упорства.

— И двамата сте дошли да ме убие. Той се провали. Предлагам ти шанс да отмъстиш за смъртта му. Или искаш да ме накараш да повярвам, че синът на меч се страхува да вдигне меч?

— Предпочитам законния път.

Преди О'Хара да свърши, Хамелеона се изправи. Взе един от мечовете, изтегли го от дървената ножница, направи няколко крачки към О'Хара и спря може би на три фута пред него. Постави върха на острието върху адамовата му ябълка и бавно го свали до кръста му. Острието разсече копчетата на ризата му и те издрънкаха на пода. Хамелеона разтвори ризата с едно движение на китката си. От гърлото на О'Хара до кръста му минаваше тънка като косъм следа от докосването на меч.

— Вземи го, Кръглоочко — заповяда Хамелеона.

— Не. Заклел съм се да не...

— ... се защитава? Това е инструмент за защита на честта. Нашите деди биха се оскърбили, ако някой им каже, че е тренирал с него само за игра.

— Да вдигна меч срещу теб би означавало да го омърся — каза О'Хара. — Честта е нещо непознато за теб. Ти убиваш в гръб.

— Познаваш ли белега на *окубио* — страхливеца? Разсичане на бузата, което жигосва винаги онези, които се страхуват да защитят честта си? — Той постави острието на самурайския меч върху скулата на О'Хара. Появи се капка кръв.

— Мисля, че страхливецът си ти — бавно проговори О'Хара.

В изблик на ярост Хамелеона заби в О'Хара тежкия си поглед и по напудреното му лице, аленочервените устни и скритите под сенките очи мина конвулсивна тръпка. Напрегнатите сетива на О'Хара доловиха, че той стисна по-здраво кожената дръжка на меч.

Хамелеона се отдръпна с около шест инча. Вдигна меч над главата, леко наклонен встрани. Класическата стойка на атака. Един-единствен замах и главата на О'Хара можеше да отхвъркне.

О'Хара леко стисна челюсти. Съзнанието му не искаше да приеме, че Хамелеона може да го провокира да забрави за собственото си достойнство.

Хамелеона леко премести тежестта върху десния си крак. Изпънатите му ръце изправиха меча право нагоре. Той отново премести тежестта и замахна.

Блестящото острие изсвистя във въздуха и О'Хара видя сянката на смъртта да се приближава към него като в каданс.

Усети как върхът го докосва по адамовата ябълка.

Хамелеона мигновено възстанови равновесието си и зае отново стойка за атака в позата на Вола.

О'Хара почувства струйка кръв да се стича надолу към шията му.

Хамелеона отново леко пренесе центъра на тежестта си. Погледът му застина. О'Хара разбра, че следващият удар ще го обезглави.

Трябваше да се защитава. Кодексът на честта изискваше да реагира.

Той отстъпи една крачка от Хамелеона и се поклони.

Взе другия меч. Хамелеона се отпусна и свали меча.

О'Хара провери тежестта на меча, претегляйки първо с дясната, после с лявата си ръка. Беше по-тежък от онези, с които бе тренирал, но балансировката бе изместена по-скоро към острието, отколкото към дръжката и това бе добре. Дръжката бе стара и ожулена, но режещият ръб на оръжието блестеше като острието на бръснач.

Можеше да се предполага, че учителят по кендо ще предпочита същите смъртоносни удари, както и бойците с бамбуковите пръчки. Това означаваше удари в областта на шията или разсичащ удар в хълбока.

Хамелеона се изтегли в дъното на стаята и се изправи с отпуснат меч. Започна някаква бавна песен и фокусира погледа си през стените на стаята. От подсъзнанието му изплуваха спомени; откъслечни образи се стрелнаха в главата му и той започна ритуала на прочистване на мислите и рефлексите си: дим, огън, воняща риба, громолящи стоманени топки и дрезгав глас, пеещ химна на смъртта; силуети с гневни гласове върху хартиени паравани и жени с меки ръце по тъмните улички; черен, изпускащ пара Голиат, поклонници, сновящи хаотично; земен трус и изригване на вулкан; агонизиращия писък на желязо, стържещо върху желязо и град в далечината, изпаряващ се в кипяща прах, издигнала се почти до небесата.

Кошмарни съсиреци по периферията на съзнанието му. Трябваше да се отърси от тях.

Беше готов.

О'Хара се концентрира върху звъна на камбанките, позволявайки на нежния им звук да прочисти мислите му. Усети как се издига над тялото си и разглежда стаята от ъгъл, намиращ се високо над главата му. Ушите му се превърнаха в уши на вълк. Чувахе движението на въздуха в стаята и ясно долавяше енергията на Хамелеона, която наелектризираше всичко. Настрои се в пространството и се вслуша в молекулите на неговите течения.

После се изправи срещу Хамелеона, леко разтвори крака, вдигна меч с изправени ръце право пред себе си и леко го наклони към пода. Позата на предизвикателството.

Хамелеона направи първия ход с разсичащ удар почти без подготовка, но с толкова бързо движение, че мечът се превърна в сребърна светкавица, която пропя във въздуха. О'Хара отскочи назад и парира удара. Стоманените остриета се удариха, звънът им отекна в стаята и той усети с китката си мощта на атаката.

Хамелеона се движеше като вятъра, а О'Хара реагираше мигновено на движенията му. Двамата започнаха странния танц на смъртта под ритъма на мечовете си.

Да наблюдава Хамелеона, би било фатална грешка, защото татуираният мъж бе прекалено бърз. О'Хара не виждаше, а просто долавяше ходовете му, усещаше въздушните потоци, породени от тях и опипваше енергийното поле на Хамелеона. Сам той реагираше с класическите отбранителни движения, предизвиквани от стрелванията и извиванията на Хамелеона. Чувахе звъна на остриетата във въздуха при всяка атака на Хамелеона. Излезе от потока на времето и придвижи съзнанието си в седмата плоскост. Оттук можеше да наблюдава всеки ход като в каданс. Долови приближаването на острието на Хамелеона към себе си откъм левия квадрант, видя го с подсъзнанието си да се премества в централния, после отново в левия, след това надолу. Атаката завърши с мушване, а собственото му острие имаше време да парира, да блокира и да контраатакува.

Но и Хамелеона сякаш също притежаваше допълнителни сетива. Мъжът беше като дух, понесен от бушуващата река на неспиращи

движения. Присъствието му можеше да се долови, но не и да се види ясно. Смъртта въздъхна в малката спалня.

Хамелеонът беше духът, който мълчаливо кръжеше около него без усилие. О'Хара бе танцьорът, долавящ със слуха си всяко изшумоляване на коприната, всяко раздвижване на въздуха, всяко изсъскване на меча. Погледът в очите му се замъгли и стана неподвижен, докато се защитаваеше от татуирания мъж. Той парираше, контрираше, отскачаше в една, после в друга посока, извърташе се, опитваше удар с крак, реагирайки инстинктивно на всеки ход на Хамелеона, черпейки от дванайсетте години тренировки, практика и дисциплина.

Японецът бе по-самоуверен и по-агресивен. Той ловко заобиколи ниската масичка, изпречила се на избрания от него път и без да нарушава ритъма си, я запрати в стената.

Остриетата им непрекъснато се удряха едно в друго, докато те обикаляха из малката спалня. И в тази миг Хамелеона направи опит за смъртоносна атака с извъртане встрани, последвано от скок, лъжливо мушване и скъсяване на дистанцията. О'Хара отбягна атаката със стъпка встрани, блокира меча на Хамелеона със своя близо до дръжката в мига, когато телата им се разминаваха и с остро завъртане на китката разсече рамото на Хамелеона.

Беше по-скоро одраскване, отколкото истинско разсичане. Тънка червена нишка се показва до ключицата на Хамелеона. Той спря в стойка, перфектно балансиран на краката си, с преливащи мускули под кожата на потното тяло. При всяко вдишване татуираните хамелеони се размърдваха.

Впери поглед в О'Хара и очите му припламнаха с опасен блясък.

О'Хара направи плаха атака, после нова и след това с движение вляво, вдясно и пак вляво атакува истински със страничен удар. Хамелеона се извъртя встрани, сниши се почти на коляно, след това внезапно се изправи и контраатакува. Самурайският му меч мина покрай меча на О'Хара, който отново като в забавен кадър видя острието да се насочва към окото му. Отмести леко глава и в следващия миг усети стоманата да разсича меката долна част на ухото му. Болката бе пареща, но той мигновено я изключи, влезе толкова близко до Хамелеона, че усети горещото му тяло, и отново опита обратното завъртане на китката.

Но татуираният боец предугади намерението му, сам се извъртя, без да губи баланса си, изтегли меча си надолу така, че двете оръжия да се блокират близко до дръжките, после с мощно извиване от кръста и с върховно напрежение на мускулите на раменете натисна с всички сили в мига на докосването.

О'Хара осъзна, че мечът му се изплъзва от пръстите, излита във въздуха и се забива на шест фута от него в стената, поклащайки потната си дръжка като стрела.

Хамелеона се приземи странично на един крак и тази грешка едва не доведе до счупване на глезена му. Този път загуби равновесие, макар за по-кратко и от миг, но това време бе достатъчно за О'Хара, който се хвърли покрай него, претърколи се през рамо, излезе от салтото в група, опрял колене в гръдния си кош, и изтръгна меча си от стената точно навреме, за да блокира с плоската му част следващата атака на Хамелеона. Остриетата отново се вкопчиха и двамата се блъснаха с оглушителен трясък в стената. О'Хара мушна крак между краката на Хамелеона, хвана го в кука и се извъртя. Хамелеона загуби отново равновесие, двамата паднаха на пода и в мига, в който О'Хара скочи на крака, Хамелеона се претърколи настрана, стана с флик-флак и мигновено нападна за пореден път. Липсата на подготовка разконцентрира удара, който се получи много неточен и О'Хара с лекота парира с извъртане на китката си. Движението едва не счупи китката на Хамелеона, но той не изпусна оръжието си. Опита обратен замах ниско в краката на О'Хара.

О'Хара скочи високо и прибра краката под себе си, усещайки меч на своя противник да минава като студен сърп под него. Хамелеона се завъртя във въздуха, описвайки с меча си широка дъга и повтори замаха. Този път О'Хара реши да блокира удара със своя меч и усети жестоката му сила, набрана от завъртането на триста и шейсет градуса, да се прелива в неговото острие. Пръстите му изтръпнаха, а след това болката нахлу през китките по предмишниците в бицепсите му. Изпусна захвата на меча с едната си ръка, но го удържа с другата и направи салто към далечния край на стаята, за да възстанови силата и спокойствието си.

Но Хамелеона не спираше. Веднага атакува отново, хвърляйки се през стаята с високо вдигнат над главата си меч.

И в момента, когато О'Хара излизаше от салтото, прибрал крака под себе си, той долови някакво движение в отвора на зейналата врата, а след това чу отсечена заповед:

— *Томаре!* Спрете!

Те замръзнаха като статуи: Хамелеона с вдигнатия меч, О'Хара — приклепнал с меч пред себе си.

В стаята влезе Кимура. Сами мълчаливо застана до вратата.

Кимура пристъпи като спортен съдия между тях, изпълнал дясната си ръка с длан, насочена към пода.

— Да пролеете собствената си кръв, означава да опозорите смисъла на *хигару-даши* — каза той с тих глас. — Който се реши да отправи подобно предизвикателство, трябва да убие най-напред мен преди да продължи.

Окари изгледа недоумяващо Кимура и мечът леко се поклати в ръцете му.

— Не разбирам — промълви той.

— Преди да се убие един друг, трябва да убие мен — обясни спокойно старецът.

— Но защо заставаш между нас? — осведоми се Окари. — Това няма нищо общо с *хигару*.

— О? Ти поставяш под съмнение авторитета на Токенруи?

— Не! — извика Хамелеона. — Но този човек е *бейкоку-джин*, той...

— И какво като е американец? Каква е разликата? Ти би ли нападнал невъоръжен човек?

— Не ме обиждай, Токенруи сан, аз му предложих да си избере оръжие.

— Но ако той не е тренирал, все едно че е невъоръжен.

— Чувал съм за О'Хара. Онзи, когото наричат Кацуо. Той знае много добре как да си служи с меча.

— Аз го нарекох Кацуо. Аз го приех като свой син. И той също е *хигару-даши*.

Хамелеона беше шокиран.

Кимура ги погледна. Мускулите на лицето му се бяха втвърдили, а погледът в очите му беше суров.

— Мислех, че вие двамата стоите над обикновеното кавгаджийство. Мисли ли някой от вас, че с този дуел може да се

защити нечия чест? Опасявам се, че ако някой трябва да прояви мъдрост, това мога да направя само аз. И че ако бъде отправено предизвикателство, то само аз мога да го одобря.

— Аз отправих предизвикателството, както повелява традицията.

Кимура погледна тънката червена следа по гърдите на О'Хара, после премести поглед върху разсечените копчета по пода. После се обърна към Хамелеона и каза утвърдително:

— А ти, Окари, си го провокирал.

— *Хай*.

— И двамата ме оскърбявате.

— Защо? — осведоми се с по-остър от обикновено глас О'Хара.

— Защото това е *хигару-даши*. Защото ние всички сме братя, а един човек с чест не вдига меч срещу брат си. Защото вие двамата сте мъже на честта, които са положили клетвата на Тайния воин.

Окари и О'Хара се спогледаха от двата края на тясната стая, осмисляйки значението на думите на Кимура. Той продължаваше да стои между тях с изпъната ръка. Не можеха и да помислят, че могат да се опълчат срещу този знак. Това би означавало да отправят предизвикателство срещу Токенруи.

Окари много прецизно постави меча си в ножницата.

— *Аригато* — каза тихо Кимура.

— Значи, *Маруи-ме* също е посветен в пътя на Тайния воин? — попита Окари.

— Този човек е твой брат, а ти го наричаш „Кръглоокия“ с желанието да го обидиш — започна Кимура. — Ти, Окари, май си забравил петия урок на Тендаи. Подобна арогантност ме шокира. Колко години овладяваш дисциплината на смирението, а си готов да захвърлиш всичко в един моментен изблик на глупост!

— Но той дойде, за да ме убие!

— И казваш това, без да те е страх, че може да сбъркаш? — Кимура се отправи към дъното на стаята и се обърна, кръстосал ръце пред себе си. — Ще напомня и на двама ви, че целта на нашата дисциплина е да се направи всеки човек съперник сам на себе си, защото единствено след като надделеете над този демон, вие сте готови да предизвиквате другите.

О'Хара и Окари стояха с наведени глави, докато Кимура им се караше, припомняйки им клетвите.

— Никога не ми е минавало през ума... — прошепна Окари.

— Не ти е минавало през ума ли! Години наред си обучаван да проникваш през привидността на онова, което изглежда като реалност, да предугаждаш неизвестното. А сега ми признаваш, че не ти било минавало през ума! Прав си... наистина не си се замислил. Още ли е необходимо да се учиш, че човек никога не бива да се доверява на очевидното? Или си като паун, който лековерно попада в капана?

Той се върна в тази част на стаята, където се намираха те, и застана пред тях.

— Вие се самоизмамихте, пропускайки да погледнете в същността на проблема. Макар и двамата да сте посветени в тайнството на седмото ниво, никой от вас не е имал възможността да приложи наученото в подобна ситуация.

Той направи пауза, наблюдавайки двамата смутени мъже пред себе си.

— Възможно ли е и аз да съм сбъркал? Възможно ли е нито единият, нито другият да бъде достоен кандидат за Токенруи?

Те вдигнаха поглед към лицето му шокирани.

— Да, един ден аз ще трябва да избира кой от двама ви да заеме мястото ми на Токенруи. Разбирате ли сега? Занимавах се с вас, наблюдавах ви много преди да станете мъже. А в този момент не мога да отдам предпочитание никому!

— Никога не съм допускал, че бих могъл да бъда разглеждан в такава светлина — призна О'Хара.

— Аз също — потвърди Окари.

— Добре. Това е окуражително. Изглежда, не сте загубили всякакъв контакт със смирението.

— А Сами? — обади се О'Хара. — Не е ли и той кандидат?

— За нещастие той е номер три. А този от вас, който не бъде избран, ще остане втори по ред. Казах „за нещастие“, само защото Сами ми е внук и е обучаван също така интензивно, както и вие. Но засега той е постигнал само пето ниво. Каквото и да стане, вие тримата сте братя; това не може никога да се промени, а ако някой се опита да разсече тази връзка, той ще бъде изхвърлен в безчестие от *хигару-даши*.

— И аз трябва да наричам този *бейкоку но канчо* свой брат? — недоверчиво попита Окари.

— А тигърът презира ли ивиците по козината на другия? — строго попита Кимура.

Младежът стрелна О'Хара с поглед и отново погледна Кимура.

— *Бейкоку-джин* искаше да ме убие — заяви той.

— Знаеш ли със сигурност, че О'Хара е искал да те убие, или в сърцето ти говори страхът?

Окари се поколеба и впи поглед в зеленоокия американец.

— Той не е шпионин и не убива — каза старецът. — И не е един от онези. Върна се тук, за да ги разкрие.

— Но той не отрича, че е Хамелеона — обади се О'Хара.

— Да, и не — обясни Кимура. — Той е Хамелеона, и заедно с това не е.

— Да, Хамелеона никога не е това, което изглежда.

— Този път това е самата истина. Хамелеона определено не е онова, за което ти го приемаш. Вие и двамата имате много неща да научите. Когато предприемете Хилядадневния поход и ви осени тайната сила на Дзен, тогава може би мъдростта ви ще бъде по-малко замъглена... В момента обаче трябва да решим какъв да бъде следващият ни ход. Бих предложил да прием чай — от целия този разговор ожаднях.

10.

— Това е Хамелеона, но не онзи, когото търсиш — каза Кимура и постави ръка на рамото на Окари.

О'Хара се бе обадил в хотела. Според уговорката Илайза и Магьосника бяха взели късния следобеден влак за Киото и го изчакаха в бара да се върне от Танабе. Той не им обясни къде се намира, нито какво се бе случило, а просто им даде адреса. И ето че сега седяха подредени в квадрат: О'Хара и Гън срещу Кимура и Окари; Магьосника седеше в единия край на квадрата, а Сами бе избрал място точно срещу него. Между О'Хара и Окари все още се чувстваше известно напрежение, но сега се бяха заслушали в онова, което разказваше Кимура:

— Представете си, че имам няколко кутии — започна той. — Всяка от тях е направена от стъкло, така че мога да виждам какво има в нея, а във всяка от кутиите е сложено отделно събитие — фрагмент от историята. За да разгледаме тези събития в правилната им последователност, ние трябва да ги задържим увиснали отделно във въздуха, така че да видим взаимовръзката им. Едва тогава ще разполагаме с вярно разбиране за това какво и защо се е случило. И ако има нещо важно, за което не знаем, неговото значение ще стане ясно по отсъствието му.

Така че, нека започнем с първата кутия — онази, която виждаме най-ясно. В нея ще поставим наученото от теб, Кацуо, а за това трябва да ни кажеш какво *знаеш*, а не какво мислиш.

Знаем, че е бил сформиран консорциум от няколко петролни компании. Идеята е на генерал Александър Хукър, който по онова време е бил президент на „Интеркон Ойл“. В продължение на три-четири години Хукър е водил преговори, но шефовете на въпросните компании или умрели от сърдечни удари, или загинали при инциденти. В това число влиза и Шичи Томоро — президентът на японския концерн Сан-Сан, станал неотдавна член на АМРАН. Експериментална петролна платформа е била унищожена след саботаж във водите край Аляска.

— Извинете — обади се Илайза, — подобно нещо се е случило и с „Акила-Милена“ — кола, шофирана от Марца. Той е загинал. И още не знаем защо. Заводите „Акила Мотър“ сега са част от АМРАН, който финансира продължаването на работата по колата.

— Да не забравим и човека от Хаваи — напомни Магьосника.

— Да — съгласи се О'Хара, — който очевидно е бил убит заради някакви снимки, направени на борда на платформата. Макар единственото, което са искали, било да се унищожи филма.

Като мим, описващ история с ръцете си, Кимура окачваше невидима стъклена кутия всеки път, когато някой споменаваше съществен аспект.

— Важно е да не забравяме реда, в който са се случили тези неща. Не толкова самите дати, колкото действителната последователност — обърна им внимание той.

— Друг елемент в поредицата събития е Ред Бриджис — продължи Илайза. — Този човек се е занимавал със спасителни операции в морето край Япония веднага след войната. След това се прехвърлил в корабостроенето и после се оказал въввлечен в голям проект по разработване на подводна изпитателна станция. Тя пък е била проектирана от океанолога Кагинакис. Дватама умрели впоследствие от сърдечни удари. „Чинията“, както я наричали, била довършена и откарана... някъде.

— Той също се е занимавал с реконструирането на стари кораби клас „Либърти“ в танкери — обади се и Магьосника.

— Вчера научихме, че Бриджис е бил част от Сан-Сан, който вече е участник в консорциума — каза Илайза.

Броят на кутиите във въздуха се увеличаваше. Кимура се облегна, съзерцавайки въображаемия комплекс, който изграждаше.

— Един въпрос. Изпитвате ли някакви съмнения дали наистина тези босове са станали жертва на лудия с чадъра?

О'Хара, Илайза и Магьосника едновременно поклатиха глави.

— Смъртните случаи, уж в резултат на инциденти, са вероятно дело на някой друг, а не на Данилов — поясни О'Хара. — Може би Фалмаут или един французин на име Льо Кроа, който също е един потаен тип, макар репутацията му на садист да е добре документирана. Но за „сърдечните удари“ отговорност носи Данилов и в това не може да има никакво съмнение.

— И защо точно АМРАН е бил избран като жертва от терориста, когото ти наричаш Хамелеон? — поинтересува се Окари.

— Изнудване — предположи О'Хара. — АМРАН е отказвал да снеса.

— Да снеса ли? — не разбра Окари.

— Израз на бейкоку но — обясни Кимура. — Означава, че не са искали да сътрудничат.

— Има още една кутия, за която забравихме — намеси се Илайза. — Петролният експерт Лавандър. Той е работил за всички тези компании през миналата година, включително за Сан-Сан, и също беше убит, при това след като са се потрудили доста, за да го освободят, когато е бил заложник на терористи някъде в Южна Америка.

— Мислите ли, че има връзка между двете терористични групи — тази отвлякла Лавандър и другата, която го е освободила? — попита Кимура.

— Не — отговори О'Хара. — Според мен става дума за напълно случайно стечение на обстоятелствата. Но станалото изглежда е изплашило една от петролните компании. Изпратен е бил човек, който да подложи Лавандър на тест, а Лавандър не го е издържал. И се е превърнал в сериозна опасност за тайните на тази компания, за които е бил осведомен.

— Успяхме да се доберем до бележника му — продължи нататък Илайза. — В него имаше много конфиденциални данни за всички компании в АМРАН, както и за други, които е консултирал. Числата в бележника му биха могли да предизвикат сериозни сътресения, ако можеха да намерят път до средствата за информация.

— Защо? — попита Кимура.

— Защото те доказват, че компаниите са лъгали хората за количеството петрол, което държат в резерв.

— И защо им е било необходимо това?

— За да контролират цената на петрола — обясни О'Хара. — Печалбата, която те реализират, е смайваща... четиристотин, четиристотин и петдесет процента годишно. В обществото се смята, че има недостиг на петрол, а са натрупани огромни резерви.

— Разбирам. Продължавайте.

— В бележника попаднахме на една странна бележка, в която се споменава за нещо на име „Мидас“ — продължи О’Хара. — Данилов спомена това име пред мен. Думите му бяха: „Мидас е загубен“.

— Този „Мидас“ е още един от въпросите, за които не разполагаме с ясен отговор в момента — замислено каза Кимура. — Така... значи, разполагаме с шест въпроса без отговори. Първо, защо е бил убит човекът в Хавай? Второ, къде е била откарана „чинията“ на Бриджис и какво е предназначението ѝ? Трето, какво представлява „Мидас“? Четвърто, защо е бил убит човекът на име Лавандър? Пето, какъв е смисълът от унищожаването на петролната платформа? И накрая, защо е била взривена италианската кола? Така ли е?

— Така е — съгласи се О’Хара.

— Има ли още нещо?

— Да — каза О’Хара. — Какво правеше Тони Фалмаут тук?

— Въпросът, чийто отговор би разкрил най-много неща? — изкоментира Кимура. — Но ние ще го оставим за малко по-късно. Все още ли вярваш, че Хамелеона е жив, Кацуо?

— Нали го виждам пред себе си — отговори О’Хара.

— Но Хамелеона, когото търсиш, е бил японски агент през Втората световна война, нали?

О’Хара кимна. Кимура погледна Окари и попита:

— Прилича ли ти той на човек, който е служил по време на войната?

— Не — засмя се О’Хара.

— В такъв случай не трябва ли да приемем, че има два различни Хамелеона?

О’Хара кимна.

— Събраха се доста кутии, в които ще трябва да надникнем. Но преди да продължим, нека се върнем на гнева, който съществува между вас двамата.

— Не дойдох тук, за да убивам когото и да било — заяви О’Хара на Окари. — Дойдох, за да открия истината.

— И каква е тази истина? — осведоми се Кимура.

— Че Хамелеона е чудовище, което убива без никакво чувство и го прави за пари.

— Сине мой, ти преследваш име, а не лице. И двамата сте били изиграни.

— Изиграни? От кого?

— От *ейкоку-джин* отвън, мъртвия. Той те е изиграл, Кацуо! Накарал те е да помислиш, че Окари е твой враг. А ти, Окари, си бил подведен, че О'Хара е пристигнал, за да те убие. И двамата сте повярвали на очевидното, макар да знаете, че истината често е скрита зад лъжи.

— Тогава какво...

— Кажи ми отново, О'Хара, с каква цел преследваше Хамелеона?

— За да го унищожа с истината.

— А ти, Окари?

— Няколко пъти изпращаха след мен убийци. Защо този да е различен?

— Защото Кацуо не е един от тях. И двамата преследват една и съща цел: искате да унищожите едно и също зло. Но сте му позволили да ви направи врагове.

— А Фалмаут? — попита О'Хара.

— Обикновен инструмент. Замисълът му е бил да те проследи, докато не откриеш Хамелеона, след което да ликвидира и двамата ви.

— Откъде знаеш това?

— Защото ви слушах с мозъка, а не със сърцето си. Каква друга би могла да бъде причината? Ти сам сподели с мен, че *ейкоку-джин* ти е казал, че Хамелеона е главатар на терористите наемници. Освен това той ти е възложил тази мисия, защото не е бил достатъчно добър, за да открие сам Хамелеона. Какво друго обяснение има фактът, че те е следил?

— Трудно ми е да повярвам, Токенруи сан, че Фалмаут е бил такъв човек.

— Възхищавам се на твоята лоялност, но не и на съобразителността ти. Защо още му вярваш? Той е убивал за пари. Може ли такъв човек да бъде почтен? Може ли той да бъде истински приятел? И, отговори ми честно, вярваш ли наистина, че човек, който споделя с теб тайнството, може да ти е враг?

— Може би моето его не ми позволява да приема, че съм бил такъв наивник?

Кимура кимна мъдро.

— Това наистина е възможно. Но ти си бил пред труден проблем. Той ти е казал лъжи, оцветени с малко истина. След което лудият в планината ги е потвърдил с брътвежите си.

— Значи Фалмаут ме е наел, за да стигне до Хамелеона?

— Такава е била неговата задача, Кацуо: да унищожи един вечен враг.

— Но защо? Ако Хамелеона не е бил един от тях, защо толкова отчаяно са искали да го премахнат?

— Ще стигнем и до това. Нека засега се придържаме към основната тема. Този *ейкоку-джин* е възнамерявал след това да те убие, защото си щял да знаеш прекалено много. Да, това е бил рискът, който са поели: да ти разкрият достатъчно, за да те пуснат по следата, но да не ти кажат прекалено много. Оказал си се прекалено добър за целите им. Ти и Гън сан.

— Но тогава той е щял да убие Илайза и Магъосника по същата причина.

— Възможно е.

— Прав си, Токенруи сан, Фалмаут лесно би могъл да ме убие. Защото подобна мисъл не ми е минавала през главата.

Кимура отново кимна, но допълни:

— Окари ми каза, че *ейкоку-джин* те следва по петите. Той вярваше, че вие двамата работите заедно. Едва когато ти ми каза, че не си се виждал с англичанина от срещата ви на острова, аз започнах да подозирам каква може да е целта му.

— Чудесно... изведнъж се оказа, че дължа на Хамелеона живота си! — въздъхна О'Хара.

— *Хай*. Кое то наистина е голямо бреме.

— Задължен съм ви, *ний сан* — каза О'Хара и се поклони на Окари.

— И аз трябва да се извиня, че пръв изтеглих меч срещу брат си.

— А-а, ето началото. Сега ще трябва да изтърпим и проверките — въздъхна Кимура.

— Проверките ли? — не разбра Окари.

— Да, ти ще го подложиш на проверка, както и той теб. В крайна сметка вие ще станете истински братя, но това ще бъде предшествано от тези проверки, а те могат да се окажат доста досадни, мисля.

— Проверката приключи — заяви О'Хара.

— Да — съгласи се Окари. — Бремето, което нося, е прекалено тежко, за да се занимавам с подобни тривиални въпроси.

— Твоето бреме стана общо за всички ни, Окари. Сега вече всички сме замесени — обясни му Кимура.

— Все още не мога да разбера защо Мастър е бил така твърдо решен да убие Окари — намеси се Илайза.

— Не Окари, а Хамелеона. Важно е да не забравяме това.

— Защо?

— За да разберем причината, трябва да се върнем отново на кутиите. Добре, след като разбрахте, че Хамелеона не ви е враг, какво виждате в кутиите. Разгледайте събитията в тяхната последователност. Убитите хора са били ликвидирани, преди компаниите им да бъдат погълнати от АМРАН, не е ли така?

— Всички, без Бриджис — напомни Магъосника. — Той е бил част от Сан-Сан още от самото начало.

— Но за другите е така — съгласи се О'Хара.

— Отговорът е в кутиите — настоя Кимура. — Хамелеона, който търсите, е в кожата на герой, но има сърце на невестулка. Носи гирлянди, макар че трябва да си сложи трънен венец. Използвал е военния си кабинет, за да забогатее. И е привлякъл в организацията си убийци, крадци, унищожители.

— Хукър — обади се неочаквано Илайза. — Искате да ни кажете, че нашият герой от войната е босът на всичко това?

— Истинският Хамелеон — съгласи се О'Хара. — Въпросът е защо? Защо са накарали Фалмаут да ме пусне по следа, която в крайна сметка е щяла да ме изведе при тях?

— Отговорът е лесен — каза Магъосника. — Следван си бил през цялото време по петите от един от най-добрите убийци на света. Стъпиш ли встрани от задачата и той е щял да дръпне спусъка.

— Човекът, който ме проследи, всъщност следеше теб — обясни Окари. — Видях го на гарата. Бях заблуден, че вие двамата работите заедно. И когато той тръгна след мен, бях вече сигурен, че това е истината.

— Нещо се е случило — размишляваше на глас Магъосника. — Ти току-що си бил приключил срещата си с Хукър. Фалмаут, изглежда, е знаел къде отиваш и кога ще се върнеш. Нали те е чакал на самата

гара. Но в последния миг нещо го е накарало да промени намеренията си, защото е тръгнал след Окари.

Тъжна усмивка мина по лицето на О'Хара.

— Беше споделил, че остарява за Играта, че започва да допуска грешки. И рано или късно ще направи голямата грешка.

— Така... Значи вдигаме поглед към кутиите и виждаме генерала, Хукър, който издига своята петролна империя върху трупове. Причините биха могли да бъдат много. Важното обаче е, че вие трябва да намерите начин бързо да унищожите Хукър. Той знае колко сте опасни. „Когато удариш крал, трябва да го убиеш.“

— Някой да има идеи? — попита Магьосника.

— В Тендаи е написано, че истината убива по-бързо от отровата — каза Окари.

— Добре казано — похвали го Кимура, — но с какво ни помага това?

— Не са ли Гън сан и Кацуо гласове на истината? — попита той.

— Така е — съгласи се Илайза, — но истината се нуждае от доказателства, а до момента ние не можем да докажем нищо.

— Може би последните кутии ще ни помогнат да намерим решението — предложи Кимура. — И все пак, за да поставим събитията в правилната им перспектива, ще трябва да се върнем преди войната. На първия Хамелеон, Ямучи Асиеда.

Асиеда така и не се ожени. Брат му, адмирал в Имперската флота, беше пленен още в първите дни на войната. Когато Филипините бяха на прага да паднат, вашият президент Рузвелт заповяда на Хукър да изостави щаба си в Бастин. Случайността направи така, че осиновеното му дете не можа да замине с него и в крайна сметка попадна в ръцете на Асиеда, който го отведе със себе си в Япония.

Момченцето приличаше на японец, така че се адаптира тук без проблеми. Асиеда го взе в Драконовото гнездо, откъдето се опита да направи размяна. Момчето за брата на Асиеда. Свърза се с Хукър, като му изпрати хамелеон в кутия, но след това откри майката на момчето и я изпрати да организира размяната. Хукър я уби. Асиеда нямаше избор. По-нататъшните преговори бяха изключени. Но как трябваше да постъпи със сина на Хукър?

Сигурно си спомняте, че Асиеда бе добър по душа и в никакъв случай не бе войнолюбец. И с течение на времето започна да се

привързва към сина на Хукър. Момчето се чувстваше в безопасност при него. Станаха неразделни. Каква абсолютна ирония на съдбата: Хамелеона да осинови детето на най-смъртния си враг.

Краят на войната приближаваше и членовете на Военния съвет започнаха да изпадат в паника. Малцината, които знаеха истинската самоличност на детето, поискаха среща в Хирошима. Планът им бе да използват детето като средство за натиск след приключване на войната. Асиеда, естествено, не беше съгласен. Борбата между двете мнения се разгорещаваше и една нощ, преоблечен като жена, Хамелеона се измъкна със сина си и напусна града с влак призори, два часа преди атомната бомба да заличи Хирошима от лицето на земята. Асиеда и младият Хукър станали свидетели на трагедията през прозорците на влака.

Двамата с него се превърнаха в номади. Свързваха ги две неща: взаимната им обич и омразата към Хукър. След време се установиха в Кишуро — град в северната част на Хокайдо. Асиеда стана рибар.

Асиеда се бе заклел тържествено никога да не дава секунда покой на Хукър. Той знаеше, че Хукър бе убил своята метреса, майката на малкия Боби. Знаеше, че използва поста си на военен губернатор, за да постави началото на новата японска промишленост, в която тайно вземаше участие като партньор. Научи за всичките му слаби места, а те не бяха малко. Хамелеона знаеше за генерал Хукър повече от всеки на земята. И се превърна в живата му съвест. Когато Хукър стана военен губернатор, помогна да се положат основите на могъщия концерн Сан-Сан и издигна Томоро за негов президент. Като отплата Томоро се опитва в продължение на цели пет години да открие Хамелеона. Кое то се оказа не по силите му. Агентите на Хамелеона никога не биха разкрили самоличността му... всички те бяха членове на *хигару-даши*. А малкото от Военния съвет, които знаеха кой е той, бяха загинали в Хирошима.

— Асиеда също бе обявен за загинал в Хирошима — намеси се Окари. — Така, в продължение на години, Хукър бе преследван от дух — духа на Хамелеона. Разбира се, това не беше дух, а само един човек твърдо решен да унищожи психологически своя враг. Един рибар бе поел тържествена клетва да отмъсти на един безчестен човек, превръщайки се в гласа на съвестта му. Старите му агенти го снабдяваха с информация. Така правеха и приятелите му в

правителството. Вендетата обаче се развиваше в двете посоки. Хукър пращаше убиец след убиец, за да ликвидира Хамелеона. Някои се отказваха. Други умряха. Последният бе твой приятел Фалмаут. Но макар Асиеда да почина кротко в съня си преди четири години, Хамелеона продължава да живее. Защото клетвата бе поета от неговия син. И той ще продължи, докато Хукър не умре... или, докато те не ме убият.

— Значи ти си Боби Хукър — каза Илайза.

— Аз съм Окари Асиеда — отвърна татуираният млад мъж. — Боби Хукър вече не съществува.

И той разкри пред тях изгарящите го чувства, които по-рано не можеше да сподели с никого; разказа им колко се бе страхувал и как бе мразил Асиеда сан месеци наред, как Асиеда сан бе съумял накрая да го спечели с много търпение и мъдрост, как му бе обяснил значението на Тендаи, древните митове, беше му показал как да оцелее в гората и как да лови риба в морето.

— А когато войната свърши и той се отправи в своя Хилядадневен поход, аз тръгнах с него и чуках по хорските врати, прекосявайки Япония от единия ѝ край до другия, докато той търсеше мъдростта на Дзен. Но винаги оставаше време за уроците. Той ме посвети в Пътя на Тайния воин, в изкуството на меча, в езика на живата природа. Той му обясни какво е чест, уважение и любов. И накрая, той ми разкри същността на седмото ниво на *хигару-даши*.

— И никога не опита изнудване? — попита Магъосника.

— Никога не поиска нищо, след като брат му умря.

О'Хара се облегна, загледан във въображаемите кутии, увиснали във въздуха пред вътрешния му взор, а мислите му потекоха назад във времето. Бавно парчетата от мозайката започнаха да се нареждат. И последователността на събитията започваше да се изяснява.

Хукър и елитарните му приятели имаха нужда от собствена база, от която да упражняват властта си. Такава база би им дала възможност да монополизират останалите сродни компании. Но имаше един проблем: антимонополните закони ограничаваха възможностите им. Оставаше им да създадат петролен консорциум от частни компании, всяка от които да запази привидната си автономност. Така ключ за решението ставаше АМРАН. Те образуваха консорциума, после убиха ключовите фигури в компаниите учредителки и поставиха свои хора на

местата им. По този начин те притежаваха всяка от компаниите. Притежаваха „Хенсел“, „Аламо“, „Сънсет“, „Интеркон“, „Ам Питро“ и Сан-Сан, както и всичките им филиали. Контролираха дори една от бостънските банки. Свързващото звено беше петролът.

Но все още оставаха някои празни кутии.

— Питам се, защо е трябвало да взривяват колата на Марца — обади се Илайза.

— Така по-лесно са можели да сложат ръка на „Акила“.

— Между другото — намеси се и Магъосника, — знаете ли какво бе особеното в тази кола? — Илайза поклати глава отрицателно. — Била е толкова икономична, че се е предвиждало да се движи по петдесет-шейсет мили с един галон. Кое би революционизирало автомобилната промишленост. Сещате ли се как би се отразило това на печалбите на АМРАН?

— Боже мой — въздъхна Илайза. — Наистина ли са толкова алчни?

— Вече изобщо не става въпрос за пари — отговори ѝ О'Хара. — Пари те имат толкова, колкото си поискат. Името на играта вече е „власт“, власт в най-чист вид.

— Но защо са потопили „Торо“? — не се успокояваше Илайза. — Ако АМРАН е ухажвал „Сънсет Ойл“ като потенциален партньор, подобен терористичен акт е означавал унищожаване на осемдесетмилионен капитал, който след време е можел да им принадлежи. Това малко ми прилича на онзи, дето си отрязал носа, за да отмъсти на лицето си.

— Може това да е бил ход за оказване на натиск — предположи Магъосника. — Може би „Сънсет“ са се държали на ръба и след загубата на платформата да са останали без избор.

— Като теория е добре — обади се О'Хара. — Но нека погледнем зад събитията за момент. Защо е трябвало да се вземат снимките в Хавай и след това да се унищожат?

— Защото никой не е имал нужда от тях — предположи Магъосника.

— Тогава защо ще ги купуват? — възрази Магъосника.

— За да не попаднат в чужди ръце! — възкликна Илайза.

— Така мисля и аз — съгласи се О'Хара. — Кое означава, че онзи, който е поръчал убийството, е разполагал с подробностите на

нещо от конструкцията на „Торо“.

— Помпената инсталация! — извика Магьосника.

— Какво друго?

— Ако случаят е такъв, за унищожаването на „Торо“ може да има две причини: едната е да се постави „Сънсет Ойл“ пред неразрешим финансов проблем; другата е, че АМРАН вече е разполагал с чертежите на помпената инсталация. Искали са снимките ѝ да не попаднат на пазара. Следователно АМРАН вече използва такава помпена инсталация някъде.

— Мисълта е интересна — призна О’Хара. — Макар Хукър да отрича, че знае каквото и да е относно Мидас.

— Какво е Мидас? — попита Окари.

— Ние мислим, че това е петролно поле, може би най-голямото в света. Но нямаме и най-малка представа къде може да се намира.

— А аз мисля, че знам защо — неочаквано каза Илайза.

Всички се обърнаха към дребничката репортерка, на чието лице се бе появила една от страхотните ѝ усмивки.

— Е? — не се сдържа О’Хара.

— Намира се под водата. Крафт Американ спомена, че подводната чиния, строена от Бриджис, се нарича „Мидас“. Мидас е сърцето на петролното поле, това е помпената станция, която прави възможна цялата операция. И всичко се намира под водата — в идеалното скривалище.

— И все пак, къде е? — недоумяваше Магьосника.

— Мисля, че тук мога и аз да ви помогна — намеси се Окари. — Виждал съм стаята, от която управляват всичко. Необятна е, висока е може би четирийсет метра. И има огромна карта, в която са вградени телевизори със странна форма.

— Наричат се монитори на диодна матрица — обясни Магьосника. — Могат да се оформят по произволен начин.

— На тези екрани се виждат всичките им операции по целия свят. Могат да обхванат с един поглед какво става в империята им. На един от тях, който е монтиран на картата близо до Бонин, може да се види тази подводна чиния, за която говорите. Превключват нещо и на екрана се появяват картини отвън и отвътре. Виждат се и някакви кораби на дъното... изобщо мястото прилича на едно голямо гробище на стари танкери.

— Чудесно — потри ръце Магьосника. — Това отговаря на въпроса за танкерите. Потапят ги и ги напompват с петрол. Готов съм да се обзаложа, че не един шкипер е намерил смъртта си в тази част на океана през последните няколко години.

— А „Юмишава“ притежава нова рафинерия на островите Бонин, на по-малко от сто мили — допълни Окари.

— Значи източват петрол от подводните си хранилища за рафинерията, когато им се наложи. Господи, какъв гениален замисъл — възкликна О'Хара.

— И са разработвали идеята цели... трийсет години? — недоверчиво попита Магьосника. — Защо не са започнали разработването на находището тогава? Защо са чакали толкова дълго?

— Не са могли да предприемат нищо по-рано — отговори Илайза. — Защото са щели да разкрият местоположението на находището. А това е главният им коз. Обезпечава им практически неограничени петролни резерви. Помислете какво означава това на пазара. Колкото по-дълго съхранят тайната, толкова по-могъщи ще излязат някой ден.

— Да — замислено каза Кимура, — когато някой продава кокосови орехи, за другите е ясно, че притежава и дърво.

— Безкрайно търпеливи хора — отбеляза Окари.

— А и защо не — изтъкна Магьосника, — спомнете си само за каква печалба става дума.

— Лавандър е разбрал, защото е бил нает да направи началната оценка на полето, преди те да се решат да предприемат по-сериозни ходове — каза Илайза. — Беше отбелязано в бележника му. Знаел е какъв е потенциалът на находището. Бедният глупак просто е знаел повече, отколкото е било добре за здравето му.

— Вероятно са планирали да го премахнат още преди да бъде отвлечен — допълни Магьосника. — Но са имали един голям проблем — Хамелеона, който като че ли е виждал всичко, което са предприемали.

О'Хара отново се бе замислил дълбоко, опитвайки се да направи прехода от абстрактните кутии във въздуха към реалностите от живота. Беше сигурен, че могат да намерят отговорите на всички въпроси; проблемът беше само да се зададат ясни въпроси. Но не можеше да изчисти образа на Хукър от главата си. Да хвърли петно на безчестие

върху славата на големия герой от войната, означаваше да опозори историята, да омърси военните победи на Америка... и тази мисъл дълбоко го безпокоеше. Но все пак Хукър сам се бе опозорил. Колко силна омраза и колко дълбоко объркване трябва да са бушували в сърцето му, за да изкривят възприятията му до такава степен, че да потърси утеха в тъмната страна на душата си. Той беше предал доверието, което му бе оказано, беше построил монолит на алчността, финансиран от също толкова безчестни елитаристи като него самия; беше създал една империя на кошмара, в която грабежът и убийството се приемаха като нещо естествено и се изпълняваха от хора като Хиндж, Данилов, Лъо Кроа, дори от Тони Фалмаут. Хукър трябваше да бъде смачкан. Но как? Отговорът бе прост: чрез истината.

Не беше ясен начинът, по който това би могло да стане.

— Трябва да влезем вътре, да направим снимки на това командно табло, и най-вече да снимаме отблизо помпената инсталация — каза О'Хара. — Въпросът е как.

Окари се усмихна с копнеж:

— Това беше личен проблем — каза той. — Но аз не разбирах значението на всичко това, не го разбираше и Асиеда сан. Ние разполагахме с откъслечна информация, с изхвърлени в боклука документи, с паметни записки по бюрата. Те смятаха, че знаем повече, отколкото беше в действителност.

Магьосника усмихнато си подсвиркваше „Си-джем блус“.

— Имам една идея — обади се той. — Онова място е издигнато от камък, нали?

Окари кимна.

— Няма метал в стените?

— Само греди — поклати глава Окари.

— Великолепно.

— Ще споделиш ли тайната с нас? — загуби търпение О'Хара.

— И са монтирали телевизионни камери, които контролират какво става в тази стая, така ли? — продължи да разпитва Магьосника.

— Да, близо до тавана. Някои са фиксирани, други оглеждат залата непрестанно.

— А ние имаме достъп до подвижната видеомонтажна на кореспондентското бюро на Хауи, в която има десетки видеоманетофони. Всичко, което ни остава да направим, е да

монтираме няколко миниатюрни микровълнови предавателя. Да влезем вътре, да се доберем до мониторите, да свържем предавателите към изхода на видеосигнала. И да превърнем сканиращите камери на вътрешната телевизионна мрежа, в излъчващи. Ще прехванем сигнала с някоя от колите на подвижните екипи и ще го запишем. Резултатът: непрекъснат запис на всичко, което става вътре.

— И къде могат да се намерят такива предаватели? — попита Кимура.

— О, мисля, във всеки магазин за радиотелевизионна техника — отговори пианистът с невъзмутима усмивка.

— Как може да се влезе там? — обърна се О'Хара към Окари.

— По големите каменни шахти, които излизат при основите на стената. През тях се влиза в подземие. А то се използва само като склад. Решетките са стари. Когато се озова вътре, аз отивам в съблекалнята, където хората от поддръжката оставят работните си униформи. Преобличам се, излизам и отивам където си искам. Ровя из кошчетата за боклук, претърсвам бюрото на Хукър, намирам начин да му покажа, че съм бил там и да го вбеса. А след това му изпращам хамелеон.

— И какви други рискове има, освен очевидните? — поинтересува се Кимура.

— Компютрите са инсталирани в подземията — отговори Окари. — Рисковано е човек да се задържа дълго там. Охраната е съставена от сумо борци и се ръководи от човек, който има животинска миризма. Виждал съм го два пъти. Неспокойна личност. Броди из залите и подземията през всички часове на нощта, придружаван от куче. Винаги се старая да се държа по-надалече от него, за да не му дам шанс да ме огледа. Наричам го за себе си *Хитоцу-ме*.

О'Хара рязко вдигна поглед.

— „Едноокия“? — попита той. — Носи ли превръзка на окото си?

— *Хай*. Има и много грозен белег. — Окари прокара въображаема линия по бузата си.

— Видях го днес. Останах с чувството, че ме наблюдава, но също ми мина и мисълта, че съм го срещал преди, само че не можех...

О'Хара замълча концентриран върху неясните черти на лицето, които се бяха запечатали в съзнанието му, изолирайки останалите

детайли. Мълча близо минута, после проговори:

— Не, мисля, че не сме се срещали. Но имаше нещо смътно познато... — Отново се опита да се концентрира, сондирайки паметта си. — Може би, снимка... Не, самото лице не ми е познато... — Той отново се върна към самото начало, към онзи разговор с Фалмаут на яхтата. Към Играчите... — Льо Кроа — изведнъж каза той.

— Кой? — не разбра Окари.

— Французин. Льо Кроа е псевдонимът му. Загубил е едното си око в Алжир и е разпънал на кръст две дузини въстаници, за да се върне. Никъде няма негови снимки, всички са унищожени. Ако става дума за Льо Кроа, ти си напълно прав — пред нас се простират стотици мили много лош път. За да успее мисията ни, трябва да го заобикаляме отдалече. Има ли други проблеми?

Окари поклати глава.

— Как се сети за всичко това? — попита Илайза. — Канализацията и така нататък?

— Много просто — каза Окари. — Ти забравяш, че аз съм живял там. В продължение на три години тази крепост беше детската ми площадка за игри. Познавам всеки камък там.

11.

Льо Кроа слезе по каменното стълбище, водещо към подземията на Драконовото гнездо. Кучето, чиято грозна муцуна издаваше смесения му произход, беше професионално тренирано. То тичаше малко пред него, вдигаше подозрително нос във въздуха, след това се навеждаше да подуши каменния под и през цялото време беше нащрек.

Още в момента, когато видя О'Хара, инстинктите на Льо Кроа изпратиха предупредителни сигнали по нервната му система. За първи път, откакто стана част от операция „Мастър“, Льо Кроа се почувства в опасност. Три години наред всичко се бе развивало без никаква засечка. След това се появиха проблемите. Първо операцията с „Торо“, където бе загинал Торнли. След това отвличането на Лавандър. После Гарви и Хукър го бяха извикали в Драконовото гнездо, за да поеме ръководството на вътрешната служба за сигурност. Беше му се сторило, че заемат отбранителна позиция, докато Льо Кроа през целия си живот само бе атакувал. И сега този репортер, който бе нает да ги изведе при Хамелеона, а вместо това се беше приближил опасно близко до тях.

Льо Кроа мразеше подземията. Тук беше студено и влажно, а вятърът свиреше през пукнатините в стените. Дори кучето изпитваше безпокойство тук, долу.

След като се убеди, че всичко е наред, той се качи обратно към уютата на собствения си кабинет и седна пред екрана на монитора, свързан с камерата, която оглеждаше стълбището към подземията. Нещо витаеше във въздуха; той долавяше това със същата сигурност, с която чувстваше студа долу. Смяташе да пийне кафе и да направи нова обиколка след трийсет или четирийсет минути. Не изпитваше доверие към електронните устройства. Не вярваше на никой друг, освен на себе си.

Стената на Драконовото гнездо се издигаше над дърветата като огромен сив саван. Бяха изкатерили планината от пътя по-долу и сега

се намираха пред зейналия отвор на канализационната шахта, чиито зидани с камък стени бяха покрити с вековен мъх. Малко ручейче се стичаше през отвора и се разбиваше в скалите долу. Чифт червени очички проблеснаха в лъча на фенерчето на О'Хара. Нещото изписка и се шмугна обратно в дупката. Отворът беше скрит под преплетени лозови стебла.

— Не се учудвам, че не са обърнали внимание на канализационната система — прошепна О'Хара. — Трябва да си луд, за да се безпокоиш за това.

— Добре дошъл при нас — отговори Хамелеона и се мушна сред лозите в дупката.

О'Хара го последва. Ръцете му се плъзгаха по мокрия мъх на камъните. Дупката беше само четири фута в диаметър, но за сметка на това изглеждаше безкрайно дълга. Съвсем скоро извивките ги отведоха навътре, където нямаше и помен от външната светлина. О'Хара чуваше постоянно шуртящата около тях вода. Студеният въздух сякаш простенваше, отстъпвайки пред тях.

Хамелеона се придвижваше на четири крака като котка. И го правеше много бързо. И двамата бяха облечени в черно: черни панталони, черни пуловери с висока яка, черни кецове. Хамелеона носеше въже, на единия край на което бе закрепена кука. Бяха взели със себе си четири микровълнови предавателя, всеки опакован в стиропор и пхнат на сигурно място под пуловера. Останалото беше само фенерчето.

Продължиха все така на четири крака, извили гръб в тесния проход, и минаха под други два отвора на отводнителни шахти. На третата Хамелеона спря. Вдигна пръст и О'Хара светна с фенерчето в пространството над главите им. Някаква шахта започваше точно над тях и се насочваше право във вътрешността на крепостта. Продължаваше трийсет или четирийсет фута и опираше в решетка. Хамелеона опря гръб в едната стена, крака в другата и започна да се изкачва. Този начин беше мъчителен, защото стените на шахтата бяха влажни. Малко по малко той се издигаше все по-нагоре в тясната шахта. Когато стигна до върха, закрепил куката в решетката и пуснал въжето надолу. Свободният му край удари пръстите на О'Хара. Той бързо се изкатери само на ръце. Стигна до Хамелеона и като него се закрепил с гръб и крака в срещуположните стени. Междувременно

Хамелеона крайно предпазливо избути нагоре решетката и я плъзна встрани.

Подземният коридор беше мрачен. Две самотни лампи осветяваха ниските помещения на подземието. Едновременно килии бяха превърнати в складови клетки, но самата атмосфера на това място изглеждаше пропита със стонове на мъчения и отчаяние, сякаш историята продължаваше да шепне през студените каменни стени на коридорите. Всъщност това беше вятърът, проникващ през пукнатините и стълбищните шахти.

Те бързо се изкатериха в коридора и поставиха решетката обратно на мястото ѝ. Скриха куката и изтичаха нагоре по витото стълбище. Хамелеона направи предупредителен знак на О'Хара да изчака. Обърнаха глави нагоре и видяха камерата, която заплашително се въртеше наляво-надясно, сканирайки бавно изхода на стълбището и залата над тях. В мига, в който тя се обърна настрани, Хамелеона изтича нагоре и застана директно под камерата. Остана с гръб, залепен до стената, и изчака да се завърти обратно към стълбището. Тогава се втурна по останалата част от пътя до вратата на пожарния изход. Съблекалнята беше от другата страна на коридора зад тази врата. Трябваше да действа, преди камерата да се завърти обратно към него. Ако зад вратата имаше някой, очакваха ги неприятности.

Той отвори вратата и пристъпи вътре. Коридорът беше празен. О'Хара повтори маневрата му и скочи през вратата. Двамата изтичаха до срещната врата на съблекалнята и влязоха.

Един мъж стоеше директно пред тях.

Илайза и Магьосника стигнаха с микробуса до билото на планината. Малко по-нататък следваше завой и пътят излизаше на самия край на пропастта. Илайза отби встрани и спря. Оттук Драконовото гнездо не се виждаше, но Магьосника бе сигурен, че сигналят ще се приема отлично. Той седеше отзад пред пулта с три вградени видео магнетофона, монитори и индикатори с пулсиращи по тях стрелки, ангажиран да открие сигнала. До момента улавяше само шум.

— Още не са влезли — обади се той.

— Надявам се, че когато влязат, бързо ще намерят мониторите, ще свършат каквото трябва и още по-бързо ще се изнесат оттам — отвърна Илайза.

— Аз пък се надявам да не се натъкнат на един от сумо борците, които играят ролята на охрана. Защото това би било еквивалентно на четиристотин фунта лоши новини.

Бяха оставили тойотата паркирана долу в полите на планината. Ако ги подгонеха, Илайза щеше да изтича с видеокасетите и да се прехвърли в колата. О'Хара, Магъосника и Хамелеона щяха да останат при микробуса и да се опитат да отклонят преследвачите от нея.

Тъкмо О'Хара бе осъзнал пръв, че единственото, което им трябва, са снимки на помпената инсталация на Мидас, за да могат да докажат, че АМРАН е откраднал чертежите. Това, заедно със съществуването на самия Мидас, трябваше да им бъде напълно достатъчно, за да разбият всякакви опити на АМРАН да се защити или изплъзне.

Магъосника погледна часовника си. Двамата бяха тръгнали преди час. Това горе-долу беше времето, което според Хамелеона щеше да им бъде необходимо, за да проникнат от канализационната шахта до коридора зад голямата карта. Задачата на Магъосника бе да контролира постъпващия видеосигнал на мониторите в микробуса и да запише всичко. Всеки от преподавателите бе настроен предварително на различна излъчваща честота, така че да се избегне всяка възможна грешка. Той просто не можеше да се сети за нещо, което бяха забравили.

Човекът в съблекалнята беше доста над петдесетте. Погледът в очите му бе измъчен, кожата му бе набръчкана, а бялата му коса изтъняла.

— Подренили сте — каза той на японски.

— Да — бързо отговори Хамелеона, — имаме проблем с един от климатизаторите.

— Не можеше ли да пратят само един? Господи, какви времена! Всичко това е прекалено екстравагантно за обикновен чистач като мен. Не се преработвайте — и той излезе.

— Без малко — отдъхна си О'Хара.

— Да се надяваме, че няма да спомене пред никой за нас.

— Добре, какво следва?

— Ще проверим отключените шкафчета. Механиците обикновено оставят значките за придвижване из помещенията върху работните си комбинезони — обясни Хамелеона.

Намериха няколко и макар обикновените работници да не бяха с габаритите на хората от охраната, все пак два от комбинезоните им станаха.

Хамелеона подаде на О'Хара предпазна каска:

— Сложи я. Дръж главата си наведена, за да не хване някоя камера лицето ти. Ако видиш някой, просто кимни и продължавай нататък. Горے много-много не разговарят. Ще се качим по стълбището до основния етаж. Залата с картата е непосредствено отляво, а коридорът, който минава зад нея, е веднага след входа за залата. Имаме късмет. Не се налага да отиваме много навътре.

— Добре, свързваме предавателите, проверяваме залата, за да се убедим, че камерите показват онова, което ни трябва, и изчезваме — предупреди О'Хара. — Никакво ровене из кошчетата за отпадъци.

— Ще опитам да се сдържа.

Добраха се до коридора зад залата без никакъв проблем. Главният коридор беше празен, а вратата, през която се излизаше в него, бе отключена. Стената бе буквално осеяна с монитори.

— Как ще намерим мониторите на картата?

— Всички са надписани. Виж.

И действително, наименованието на пункта, контролиран от даден монитор, беше написано на неговата кутия с дебел маркер. Надписите позволиха на Хамелеона и О'Хара с лекота да намерят мониторите за двата скенера в залата. Те мушнаха тънък проводник в куплунгите с надпис „Video Out“, защипаха жичката с крокодилче, свързано към малките кутийки на предавателите. Дългите проводници, свързващи крокодилчетата с предавателите, позволяваха те да могат да се скрият под самите монитори.

В този момент О'Хара забеляза един по-интересен монитор. Беше за сканиращото устройство, изведено в кабинета на Гарви. О'Хара свърза и него.

— Окей, сега да проверим още веднъж какво става в залата и да изчезваме. И да се надяваме, че сигналят ще се приема добре навън.

В микробуса отвън Магъосника бавно въртеше потенциометъра на фината настройка на един от мониторите пред себе си. Изведнъж на него се появи картина. Той гледаше в залата, описана от Окари. Картата наистина бе поне трийсет фута висока и двапет фута дълга. В нея бяха монтирани поне една дузина екрани с диодни матрици. Камерата се движеше и Магъосника установи, че тя предава панорамен изглед на цялата зала. Реши да настрои и останалите два. На единия имаше неподвижна картина от някакъв кабинет. Дребен мъж с безукорно подстригани мустаци говореше по телефона. Магъосникът го разпозна по описанието на О'Хара. Това трябваше да бъде генерал Гарви.

— Успех, Лизи. Направо няма да повярваш. Можем да гледаме картата от два различни ъгъла.

— Виждаш ли Мидас?

— Да... но камерата се движи. О'Хара ще трябва да влезе и да я фиксира в неподвижно положение.

Той изчисти образа, колкото беше възможно. Камерата се завъртя до центъра на залата и започна да се завърта в обратна посока.

Ето! Четири от екраните върху картата показваха Мидас. На два картината беше отвън, на другите два — отвътре.

— Невероятно! — прошепна Магъосника.

— Имаме ли звук?

От залата се разнасяше звук от разговорите на много хора едновременно.

— Да. И картина за един милион долара на всичките три...

Той замлъкна. Вслуша се в разговора, провеждан от Гарви.

— Куил. Девет, двапет и пет, осми април. 730-037-370. Крайно спешно. Нямаме новини от вас вече двапет и четири часа. Наложително е веднага да се свържете с нас — и той прекъсна разговора.

— Дявол да ме вземе. Улучихме и премията — произнесе Магъосника.

— Какво?

— Разполагаме със запис на Куил. Можеш ли да се сетиш кой е той?

— Хукър.

— Не, Гарви.

— Как ще се доберем до камерите? — попита О'Хара. — Не са ли много високо?

— В залата има стълба на коледа. В момента там са четирима, най-много петима, но няма да ни обърнат никакво внимание. Тези хора са доста заети. Цялата техника на Мидас се контролира от този пулт.

— Искаш да кажеш, че ние просто ще влезем там?

Хамелеона кимна. Те влязоха в голямата зала. О'Хара бе смаян от размерите ѝ. И в този миг видя за първи път Мидас на два от екраните.

Картината отвън напомняше фантастичен филм. Сиви беззвучни подводни картини. На единия екран се виждаше чинията, от която към дъното на океана висяха някакви съоръжения.

Другата картина бе още по-невероятна. Дълга колона ръждясали кораби, дълбоко заседнали в пясъка, се точеше пред камерата. Мощни подводни прожектори се опитваха да пробият с лъчите си през полумрака, но успяваха само да изтръгнат неясни форми и очертания на силуети. На един от екраните се виждаше отблизо образ на помпената станция, която бе сърцето на цялата система.

Ето, това беше доказателството, което им трябваше, при това във великолепна цветна картина.

Пред огромния пулт за управление стояха изправени четирима мъже. Единият от тях хвърли поглед през рамо, когато влязоха в залата, и след това отново се върна към работата си. Хамелеона издърпа подвижната стълба под камерите. Тъй като нямаше начин да провери прецизно параметрите на двете камери, той искаше да направи така, че поне едната да бъде постоянно насочена към интересуващата ги част от картата, на която се контролираше помпената инсталация. В този момент те не знаеха дали сигналят пробива навън. Оставаше да се надяват.

О'Хара се изкачи по стълбата. В конзолата на камерата имаше малък фиксатор, с помощта на който въртенето можеше да се смени с фиксирана позиция. Щяха да разполагат с неопределен период от време от момента, в който О'Хара фиксира камерата, до момента, в

който някой забележи и провери каква е причината. Затова трябваше да се измъкнат колкото е възможно по-бързо.

О'Хара протегна ръка към фиксатора, но в този миг вратата се отвори и в залата влезе Гарви. Застана директно под О'Хара, който бързо се обърна и се престори, че отстранява някакъв проблем с камерата. Хамелеона също обърна гръб на наперения дребосък.

— Наред ли е всичко? — осведоми се Гарви, минавайки покрай тях.

Хамелеона кимна.

— Почистваме обективите — обясни той.

Но Гарви се интересуваеше много повече от командния пулт.

— Готови сме да отворим номер седемнайсет — проговори един от операторите.

— Да се обадим на генерала. Знаете колко обича да гледа отпечатването на нови кладенци.

— Няма кой знае какво за гледане — промърмори един от мъжете пред пулта. — Ще видим само как два индикатора за готовност ще светнат и броячът ще започне да отмерва изпомпаните галони.

— Не решаваме ние — въздъхна Гарви. Вдигна слушалката на близкия телефон, натисна един бутон и зачака. — Генерале, готови сме да включим седемнайсети... Добре, сър — и той окачи слушалката. — Идва.

Едва в този момент О'Хара осъзна какво предстои да стане. Тези хора се готвеха да отворят нов петролен кладенец.

Трябваше бързо да се махат от тук. О'Хара протегна ръка и затегна фиксатора. Камерата спря да се върти. Беше насочена директно срещу екраните с картина от Мидас. Той бързо слезе по стълбата и направи жест с глава към вратата.

Хамелеона не помръдна. Беше вперил поглед към вратата. О'Хара го сграбчи за лакътя, но Хамелеона поклати глава отрицателно. Не можеше да тръгне.

Трябваше да види Хукър.

За първи път от детските си години той щеше да се озове на една ръка разстояние от човека, когото толкова силно мразеше.

В същия миг генералът влезе в залата.

О'Хара се обърна, за да избута стълбата в ъгъла на залата, стараяйки се лицето му да е обърнато настрани от Хукър и Гарви.

Трябва бързо да изчезваме оттук, трескаво мислеше О'Хара. Всички се събраха тук без Лео Кроа и само бог знае къде дебне той. Ако Хукър или Гарви ме видят, играта свършва. И той се обърна.

Хамелеона се приближаваше към високия старец с ястребовото лице.

Боже господи, помисли О'Хара, той ще провали всичко.

Но малката групичка пред пулта беше приковала цялото си внимание върху индикаторите и към действието, което се разгръщаше на екраните по картата.

Отговорният оператор изрече:

— Окей, готови сме.

— Приближете образа върху клапата — нареди Гарви.

Операторът натисна някакъв бутон и камерата, очевидно съоръжена с телеобектив, се задейства. Картината на един от екраните започна бавно да се увеличава.

Отлично. Картина отблизо на откраднатата помпена инсталация в процес на активиране на нов петролен кладенец. Единственото, което оставаше да се направи, бе да измъкне Хамелеона оттук, без да бъде прекалено очевидно. Но татуираният мъж се намираше на няколко фута зад Хукър и като хипнотизиран гледаше профила му.

Собственият му баща, толкова наблизо.

— Програмиран за задействане — проговори операторът.

След това натисна няколко бутона.

— Започвам... пет, четири, три, две, едно... и включвам.

Телевизионният екран разкриваше пълната картина. На пулта на помпата замигаха някакви светлинки. А после показанията на брояча започнаха да се сменят с такава скорост, че беше трудно да се разчетат.

— Работи — извика операторът.

Генералът се засмя и плесна с ръце.

— Отлично, джентълмени — каза той. — Поздравявам ви. Джес, ела в кабинета. Приготвил съм изстудено шампанско.

— Добре, сър. След минутка.

Хукър се огледа и се отправи към офиса си. В мига, в който се изравни с Хамелеона, той бегло го погледна, отсечено кимна и продължи с маршовата си походка нататък.

Хамелеона тръгна след него. Никой не му обърна внимание, освен О'Хара. Другите напрегнато гледаха към мозъчния център на

Мидас.

Какво, по дяволите, прави той, трескаво помисли О'Хара.

Генералът влезе в кабинета си, а Хамелеона, който изчака вратата почти да се затвори, скочи през нея в последния миг. Ключалката щракна зад гърба му.

Господи, какво да правя, питаше се О'Хара. А сега какво?

В микробуса Илайза и Магъосника победоносно извикаха. Пред тях с всички необходими подробности, се виждаше точно онова, което им трябваше — увеличена картина, фиксираше процеса на разпечатването на нов кладенец.

— Успяхме! — изкрещя Магъосника.

— Ще записваме още няколко минути, а след това се махаме. Те сигурно са потеглили. Трябва бързо да се изнесем оттук.

— Ей — извика в същия момент Магъосника, — там нещо става!

На екрана пред него Гарви крещеше и посегна с ръка към колана си. В ръката му се появи картечен пистолет. Изведнъж О'Хара скочи пред обектива на същата камера. Той удари ръката на Гарви встрани, хвана я мигновено и я изви назад.

Пистолетът се изкашля няколко пъти.

Бан, бан, бан, бан, бан, бан.

Куршумите се забиха в необятната стъклена карта. По Южна Америка се появи къса редица от дупчици. Стъклото не издържа и се пръсна. Зад него се разкри гъста плетеница от проводници. Из залата се посипаха искри. Езиците на пламъци плъзнаха нагоре по стената.

Илайза и Магъосника гледаха като хипнотизирани картината на екраните пред очите им. Те не видяха как сенките по края на пътя, където беше спрял микробусът, се размърдаха и се стреснаха едва когато страничната врата с трясък се разтвори и в нея застана най-грамадното човешко същество, което някога се беше изправяло пред тях. Поне четиристотин фунта живо тегло, с шия, която напираше под яката на ризата, и очи, впити в тях от лицето балон.

— Мили Боже в небесата! — извика Магъосника. Огледа се за някакво оръжие, макар и пръчка.

Мъжът протегна приличащата на дърво ръка, хвана Илайза и я повдигна сякаш беше кукла. Тя не издаде нито звук, сви ръка в юмрук,

направи вилица с малкия си пръст и показалеца и ги заби в очите на човека от охраната. Той изрева от болка. Тя продължи да забива двата си пръста в очите му. Грамадата я пусна, тя скочи обратно в микробуса и седна зад волана.

Магьосника изскочи навън с щанга за гуми в ръка и удари бореца с широк страничен замах. Разнесе се глух звук в мига, в който щангата се заби в слепоочията му. Борецът, временно заслепен, се отърси от удара, сякаш го беше ухапала бълха.

Магьосника вдигна щангата над глава и този път я стовари директно върху темето на мъжа пред себе си. От силата на удара ръцете му изтръпнаха.

Пазачът залитна и се обърна към него.

— Влизай! — изкрещя Илайза и включи на първа скорост.

Магьосникът удари трети път. Щангата излетя от ръцете му, но този път грамадата рухна като поразен бизон.

Той скочи в колата, Илайза направи обратен завой и полетя, занасяйки по пътя надолу.

Когато Хамелеона се озова в кабинета на Хукър, той остана за няколко секунди опрял гръб в стената, наблюдавайки генерала, който стигна до писалището си, наведе се над кофичката с лед и извади от нея бутилката шампанско.

В този миг Хамелеона бавно тръгна към него. Старецът вдигна поглед и изгледа младия мъж, облечен в униформа на сервизен техник.

— Какво има, нещо не е ли наред? — попита той.

Човекът пред него не отговори. Той бавно прекоси потъналата в полумрак стая и се изправи пред Хукър от другата страна на бюрото.

Започна да разкопчава ризата си.

Времето в стаята спря своя ход и единственият звук, който се разнасяше, беше тиктакането в гърдите на Хукър. Звукът се ускори.

Тик... тик... тик... тик...

— Какво правите? Какво значи всичко това?

Никакъв отговор. Погледът на младия мъж беше изпълнен с омраза. Той разтвори ризата си.

Тик, тик, тик, тик...

В мига, в който видя татуировката, очите на Хукър изскочиха от орбитите си. Той гледаше като прикован призрака пред себе си. В главата му се носеха дузина разпокъсани мисли.

— Разрешете ми да се представя, генерале. Аз съм Хамелеона — проговори накрая човека.

Тиктиктиктиктик...

Часовникът в гърдите му работеше тревожно.

Скоростта на тиктакането продължаваше да се увеличава. Сега звучеше като Гайгер-Мюлеров брояч.

— Т-т-ти си прекалено млад — изграчи той.

— Военна болница в Капис, 23-и септември, 1933 година — бавно произнесе човекът пред него.

Трябваше му няколко секунди, за да осмисли думите.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е денят, в който съм се родил... *Татко*.

Старецът се разтресе. Пейсмейкърът заграка като побеснял.

— Лъжеш — каза той. Гласът му прозвуча като ехо, изтръгнато с мъка от гърдите му.

От залата зад вратата се разнесе приглушеното *бан, бан, бан, бан, бан, бан* на картечния пистолет на Гарви, но той не му обърна внимание.

— Майка ме наричаше Молино, ти ми казваше Боби. Искаш ли да ти кажа датата, на която я уби в Австралия? Април...

По тавана пролази тъничка ивица огън. Хукър стрелна поглед към нея и отново го свали върху човека пред себе си.

— Не-е-е-е... — изтръгна се от гърлото му като смъртен вой на вълк.

Старецът отвори едно чекмедже пред себе си и извади от него колт, 45-и калибър. Хвана го с двете си ръце и го насочи право между очите на Хамелеона.

Пейсмейкърът блъскаше в гърдите му.

И в следващия миг замлъкна.

В стаята се спусна абсолютна тишина.

Малкото кръв останала в лицето на стария генерал изчезна. Устните му потръпнаха. Пръстът върху спусъка потрепери.

Вратата на кабинета с трясък се разтвори и през нея врхлетя О'Хара. И замръзна.

Пистолетът в ръцете на генерала беше насочен право напред. Беше само на няколко инча от носа на Хамелеона, който стоеше като статуя.

Ръцете на генерала се разлюляха, погледът се замъгли. Той направи едно върховно усилие да натисне спусъка, но силата му го беше напуснала.

— Мъртъв си, генерале — прошепна Хамелеона.

Очите на Хукър се кръстосаха и той заби лице в писалището.

— За бога, нека най-сетне да се махаме оттук — изкрещя О'Хара. — Нямах представа какво е навън.

Зад гърба им инсталацията избухна в искри. Парчета оцветено стъкло се посипаха като дъжд във въздуха, превръщайки за миг залата с картата в гигантски калейдоскоп.

Гарви стоеше в центъра и гледаше, без да може да повярва, сипещия се стъклен дъжд.

О'Хара и Хамелеона се затичаха.

Настана хаос.

Гарви крещеше някакви заповеди.

Таванът беше обхванат от пламъци и гредите пукаха от горещината. Късите съединения избухваха като фойерверки.

Двамата прекосиха залата, насочвайки се към изхода. Покрай тях се втурнаха хора на охраната с пожарогасители в ръце.

Тичаха към стълбището, водещо към подземията.

Чуха Гарви зад тях да крещи:

— Спрете ги! Спрете ги!

Не погледнаха какво става. Единствената им цел беше да се доберат по-бързо до стълбището. В мига, в който завиха по коридора, зад тях изтрещя автоматен откос. Парченца от камък се забиха в лицето на О'Хара.

— Бягай! — извика той, като затръшна вратата на пожарния изход зад себе си. Ключалката щракна.

Чуха кучето, преди още да се обърнат. Беше на крачка от тях. А зад него Льо Кроа с пистолет в ръка излизаше на горната площадка на стълбището за подземията. Той не беше подготвен за това, което се случи в същия миг, защото Хамелеона мигновено взе решение, направи салто над кучето и се претърколи покрай него.

— Продължавай нататък! — изкрещя О'Хара и Хамелеона се затича надолу по стълбите.

Льо Кроа, чието внимание бе отклонено само за миг, заповяда на кучето: „Le cou!“. Шията. В мига, в който кучето се хвърли след Хамелеона, Льо Кроа се обърна и стреля към О'Хара. Но акцията на Хамелеона беше дала на репортера необходимото му време. С лъжливо движение наляво и веднага надясно, той скочи във въздуха. Нанесе удар с крак, вперил поглед в пистолета на Льо Кроа. Откосът изтрещя, куршумите се забиха във вратата зад О'Хара в онази частица от секундата, когато палецът на крака му улучи китката. Пистолетът изхвъркна от ръката.

Хамелеона прелетя във въздуха последните няколко стъпала пред пода на подземие и се обърна към решетката. Кучето го следваше по петите с оголени зъби. Не издаваше никакъв звук. Хамелеона се обърна към него и то скочи към гърлото му. Хамелеона светкавично приклекна и се претърколи назад. Кучето се приземи зад главата му, подхлъзна се няколко фута и рязко се обърна пак към него.

На горната площадка О'Хара се приземи стабилно на крака, скъси дистанцията и нанесе удар в челюстта на Льо Кроа с основата на дланта си. Мъжът с белега падна назад, но в мига, в който О'Хара се хвърли върху него, той го спъна. О'Хара залитна, но не падна.

Зад гърба му Льо Кроа се поколеба за момент. От ръкава му като змия изпъзля Каишката. Беше завързана на китката му за стоманена гривна. Жицата изсвистя във въздуха като ласо, насочвайки се точно над главата му, но О'Хара, предупреден от звука, се обърна мигновено, видя смъртоносната примка, гмурна се под нея и вдигна ръка, за да се предпази. Клупът се затвори върху китката му, забивайки се безмилостно в кожата. Той рязко дръпна и Льо Кроа залитна към него. В следващата секунда двамата рухнаха през глава по стълбите надолу.

Когато кучето скочи за втори път, Хамелеона вече беше готов. Той отново приклекна, изчака тялото да прелети над него, протегна се с недоловима за окото бързина и вкопчи двете си ръце около гърлото му, използвайки набраната в полета инерция, за да го тръшне на каменните плочи на пода. Ноктите на кучето отчаяно се забиваха в ръцете му, разкъсвайки пуловера и кожата му. Хамелеона стисна с всичка сила и изви шията на звяра под себе си с могъщите си ръце.

Изправи се на крака и стовари главата му в стената. Кучето за първи път издаде звук, кратък писък, и умря.

— Кацуо! — извика той.

— Пускай въжето! — извика му в отговор О'Хара.

Вратата на пожарния изход започна да поддава под ударите на сумо борците.

Хамелеона извади въжето с куката от скривалището му и започна да отмества решетката на пода, а по стълбите се появиха търкалящите се тела на Льо Кроа и О'Хара, вкопчени едно в друго и неразделно свързани със стоманената жица през китките им. Льо Кроа се биеше ожесточено, но срещу О'Хара това изглеждаше като бой с въздуха. Той се превъртя настрани, скочи на крака, изтегли Льо Кроа за жицата, удари го със саблен удар през гърлото със свободната си ръка. Льо Кроа падна назад и повлече О'Хара със себе си. Превръзката се свлече от лицето му, разкривайки ужасната гледка на празното му око, разсечено от дълбок белег, минаващ по цялата буза. Едноокият убиец се опита да прехвърли жицата пред гърлото на О'Хара, но отново репортерът се оказа прекалено бърз за него. Той скочи над Льо Кроа и изтегли ръката си встрани. Жицата се омота около гърлото на Льо Кроа. О'Хара дръпна, за да затегне примката. Жицата се впи в плътта му. Здравото му око широко се разтвори от страх. Той протегна ръка към О'Хара, но репортерът отново дръпна и примката се затегна окончателно около шията на противника му. О'Хара се претърколи и Льо Кроа послушно излетя над него през перилата на стълбището. Тялото му застина за миг във въздуха и после полетя надолу. О'Хара усети болезнено дръпване от тежестта. В следващата секунда жицата се впи в китката му.

Шията на Льо Кроа изпука като сух клон.

Тежестта му го теглеше към перилата. Льо Кроа гротескно висеше на жицата. Краката му бяха само на няколко инча от пода; ръката му беше нелепо притисната до бузата, езикът му бе грозно изплезен, здравото му око диво се въртеше до празната очна ябълка. Той конвулсивно се дръпна няколко пъти. Жицата на гаротата се затегна още по-здраво около китката на О'Хара и от разкъсаната кожа бликна кръв. В следващия миг окото на Льо Кроа се обърна и той увисна, без да помръдва.

Хамелеона мигновено изтича до висящото тяло и го повдигна, за да облекчи опъването. О'Хара освободи застопоряващия механизъм и свали жицата от ръката си.

От вратата на пожарния изход хвърчаха трески. Появи се пукнатина. О'Хара с мъка се изправи на крака и разтреперан слезе по няколкото оставащи стъпала.

— Ще можеш ли само с една ръка? — разтревожено попита Хамелеона.

— Мога да опитам.

— Върви! — каза простичко Хамелеона.

О'Хара реши да не спори. Хвана въжето и започна да се спуска в черната пропаст.

Вратата излетя от рамката и се стовари на пода. През отвора с труд излязоха трима души от охраната.

Хамелеона също започна да се спуска.

О'Хара се плъзгаше надолу с такава скорост, че триенето във въжето изгаряше дланта му. Усещаше, че Хамелеона е точно над него. Изведнъж разбра, че те вече не се спускат. Обърна глава нагоре. Видя хилещото се лице на един от сумо борците. Гигантът ги изтегляше нагоре с такава лекота, сякаш бяха кукли.

— Пускай се! — изкрещя О'Хара и полетя надолу.

Нямаше никаква представа на каква височина се намират. Тялото му се стрелна в тъмнината на отводнителната шахта, миг по-късно се удари в пода на главния тунел и той без забавяне се извъртя встрани. Секунда по-късно падна и Хамелеона, и също се претърколи върху него.

Двамата се хвърлиха по покрития с мокър мъх коридор като деца, попаднали в подземен лабиринт от Дисниленд. След малко изхвъркнаха през входа на шахтата, отнасяйки с инерцията си преплетените лози и продължиха да се търкалят по склона на планината, докато не спряха в някакви храсти.

Микробусът беше на десетина фута от тях.

Ръцете на О'Хара горяха, остра болка пронизваше рамото му, а от разкъсаната му китка капеше кръв. Той опита да се изправи на крака и видя Магьосника, който тичаше към тях.

— Хамелеона...? — успя да попита той.

— Тук съм, *томодачи* — обади се зад гърба му татуираният и му помогна да стане. За първи път наричаше О'Хара „приятелю“.

Те влязоха в микробуса и легнаха на пода.

— Потегляй! — заповяда Магъосника, а Илайза включи на скорост, заби крак върху педала на газта и те се понесоха надолу.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Магъосника.

— Лайното попадна във вентилатора — прошепна О'Хара.

— За всичко съм виновен аз — обясни Хамелеона. — Загубих контрол над себе си за няколко минути. Това беше емоционален...

О'Хара седна. После сложи ръка върху ръката на Хамелеона.

— Ей — каза той. — Да си чул някой да се оплаква? — После се обърна към Магъосника. — Имаме ли нещо на касета?

— Цялото представление.

О'Хара се засмя и отново рухна по гръб на пода.

— Дали има аптечка вкъщи? — попита той. — Имам чувството, че кръвта ми изтича.

Илайза се спусна по склона на планината като вихрушка и минути по-късно те прекосяха равните части на Танабе. Зад тях над Драконовото гнездо се извиваха жълтите езици на огъня. Хамелеона наблюдаваше през задното стъкло и масажираше ръцете си, за да премахне болката в тях.

— Това е пречистващ огън — проговори той. — Когато всичко свърши, крепостта ще си бъде все там на място и ние ще я възстановим такава, каквата е била: гнездо на дракони, а не на невестулки.

Той се облегна, затвори очи и на лицето му се появи болка, но не от раните по тялото. Без да отваря очи, той каза:

— Извини ме, Кацуо, че не удържах на обещанието си. Можеше да загинеш там заради мен.

— Няма такова нещо. Токенруи сан ще се съгласи, че става дума само за един кратък миг във времето. А поетите ще забравят за този епизод.

— Нещо ми стана, когато го видях, когато се озовах толкова близко до Хукър. Сякаш полудях. Трябваше да му разкрия истината — така, както ти трябва да разкажеш истината пред света.

— Да оставим това, Окари, да го оставим — въздъхна О'Хара и насочи мислите си към собствените си болки.

Магьосникът извади трите касети от магнетофоните и ги опакова, докато Илайза се приближаваше към мястото, където бяха оставили тойотата.

— Може би и Магьосника трябва да тръгне с... — опита се да предложи О'Хара, но Илайза вече беше натиснала спирачка и изскочи от микробуса. Както се бяха уговорили предварително, тя се качи на тойотата и бързо потегли.

— Ще ти кажа нещо, окей? Не бих искал да се връщам с нея в Киото. Тя караше този микробус толкова бързо, че половината от времето не бях сигурен тя ли го кара, или той нея.

Останалите три часа път до Киото преминаха без инциденти. Пожарът очевидно бе ангажирал вниманието на Гарви и останалите до такава степен, че те нямаха време да се занимават с тях.

Когато стигнаха в центъра на Киото, Хамелеона поиска да слезе.

— По-добре е да се разделим тук — обясни той. — Когато и да избере Кимура сан за Токенруи, аз ще бъда доволен. Ако това бъдеш ти, *томодачи*, за мен ще бъде удоволствие да ти служи. И ако някога потърсиш помощ, един учител по кендо ще бъде на твоите услуги.

— Аз мисля по същия начин — отговори О'Хара. — *Аригато*, приятелю — и той не откъсна погледа си от накуцващата фигура, която се отдалечаваше по малката уличка, докато тъмнината не я скри. После репортерът отново се отпусна на пода.

Отминаващата нощ бе пълна с изненади, но въпреки болките в ребрата и разкъсаната китка, той се чувстваше странно освежен. Истината беше запечатана на лента. Хауи имаше своята сензация. Лизи щеше да получи назначението си в Ню Йорк. От плещите на Хамелеона щеше да падне тежко бреме. Но за самия О'Хара победата бе някак странно лишена от съдържание. Той мислеше за Фалмаут, който го беше лъгал и го беше предал. Един урок, който никога нямаше да забрави. Какво бе казал Кимура... „По тялото на мъдреца има много следи от рани.“ Но също обичаше да казва: „Щастливият човек забравя белезите си“.

Магьосника прекъсна мислите му.

— Странно — обади се той.

— Кое е странно?

— Тази шибана татуировка.

Те стигнаха до хотела.

— Ако питаш мен, да вземем първия влак сутринта — предложи Магъосника, след като паркираха микробуса. — Ще можем да се върнем в Щатите утре вечер по това време.

О'Хара бавно кимна.

— Да се надяваме, че Лизи не е катастрофирала по пътя дотук.

Той вдигна слушалката на първия вътрешен телефон, който зърна във фоайето на хотела набра номера на стаята й. Чу сигнала и в следващия момент гласа на телефонистката.

— Кой, моля?

— Илайза Гън от Съединените щати.

— Мис Гън, тя напусна.

— *Напусна!*

— *Хай.* Може би преди двацет минути.

— Благодаря.

Заедно с ключа от стаята му предадоха и бележка от нея. Тя пишеше: „Имах късмет. Намерих един млад пилот, който прояви желание да ме откара до Токио още тази нощ. Очеркът е за теб, а аз вземам лентите. Звучи ми справедливо, нали? Между другото, ще имаш ли нещо против да върнеш микробуса в бюрото на Хауи, Токио? Благодаря. Надявам се да се видим в Бостън. И.“.

Той подаде бележката на Магъосника.

— Дяволите да ме вземат — каза Магъосника и в следващия миг избухна в смях. — Изработи те, приятелю.

12.

Чарлз Гордън Хауи насочи инвалидната си количка в своя просторен кабинет, от който се разкриваше панорама към Хеймаркет. Тежък ден, благодарение на двамата му най-добри репортери, но за сметка на това плодотворен. Пожарът в Драконовото гнездо беше привлякъл вниманието на информационните емисии, но основното внимание бе приковано към смъртта на Хукър. Всичко това беше разпалило интерес към цялата история и те разполагаха с нея. След няколко минути в ефир трябваше да се появи Илайза с петнайсетминутен репортаж за централната новина. Беше се занимавала с монтажа на обекта цялата нощ. Тази вечер Хауи щеше да се наслаждава на огромен дял от новините по националните канали. О'Хара трябваше да се върне всеки момент с голям репортаж на първа страница за „Стар“. С всички пикантни детайли. Старецът се облегна в количката и поглади брада.

Чудесно.

Лъчезарното лице на Илайза се появи на екрана, но изражението на него този път беше сериозно. Тя не обещавахе на зрителите нищо лековато.

— Добър вечер — започна тя. — Аз съм Илайза Гън с „Новините в шест“...

— Не се безпокойте, тя ще се справи великолепно.

Хауи моментално позна гласа. Той идваше от тъмния край на кабинета му, някъде иззад цветята.

О'Хара излезе на светло.

— Направо ме стреснахте, лейтенант. Какво, по дяволите, правите в храстите там?

— Нареждах празни кутии във въздуха.

— Какво?

— Това е стара техника на Дзен. Всъщност е обикновено упражнение по логическо мислене.

— Така ли? — попита машинално Хауи. Той наблюдаваше екрана на телевизора и с наслаждение слушаше своята звезда да

описва операцията, вече известна като „Мастър“.

— В тази история има много повече, отколкото тя знае — каза О'Хара.

— О, материалът ѝ е съвсем добър.

— Върхът на айсберга.

— Добре, добре, това не може ли да почака, докато тя свърши?
— каза Хауи малко раздразнено. — Всеки канал в страната сега излъчва това, което ние гледаме. А ти докъде стигна?

— Приключих.

— Чудесно. Нека сега погледаме как се справя тя и после ще поговорим за теб, окей, момчето ми?

— Искам да говорим сега.

— Дявол да го вземе, след шоуто, лейтенант, след шоуто.

— Разговорът не може да чака — и той изключи телевизора.

Хауи вдигна поглед и се озъби:

— Мога ли да попитам какво, по дяволите, означава всичко това?

— Казах, че разговорът не търпи отлагане. А материала на Илайза можете да видите и по-късно на запис. Гарви призна всичко, всъщност, може дори и в момента да прави самопризнания, но на мен и останалото ми беше предостатъчно. Нека с това се занимават историците.

— Гарви? Кой беше той?

— Беше известен още и като Куил. Той разпределяше задачите.

— Великолепно. По дяволите, човече, вие разкрихте една от най-смайващите истории на века. Може ли сега да включим проклетия телевизор...

— Не „ние“ — пресече го О'Хара. — Аз. Аз разкрих историята.

— Е, такъв е животът, момко. За бога, ти ще получиш цялата първа страница на „Стар“. А сега, ако не...

— Не. Няма да стане по този начин.

Хауи установи, че му става интересно. Съзнанието му се превключи от телевизора към човека пред него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не може и така, и иначе.

— И така, и иначе ли? — Хауи наистина се заинтересува.

— Да. Нека да видим как всъщност стоят нещата. Ще припишат сливанията на дребните риби в Тексас, които са взели участие в плана

още от самото му начало. На онези, които са им казвали кого да убият, кой е силен и кой слаб в компаниите. Това се нарича конспирация, макар че вероятно виновниците ще свършат в някакъв вариант на клуб, предоставен от правителството в провинцията, така, както постъпиха на времето с групата около Никсън.

— Все още не... — поклати глава Хауи.

— Ето как виждам аз нещата: Хукър е мъртъв. На Гарви и един-двама тексаски милионери им предстоят неприятни дни. Един огромен картел ще изчезне от лицето на земята. Може да се проведат няколко големи международни дела с обвинения в убийство. Цялата разузнавателна общност ще бъде разтърсена. Но останалата част от историята никога няма да види бял свят.

— И защо, лейтенант?

— Защото никой не може да докаже нищо.

Хауи се наклони напред с блясък в очите.

— Но аз не мога да не се занимавам с тази част — продължи О'Хара. — Трябва да го направя заради самия мен... разбирате ли какво искам да ви кажа? Тази история дълбоко ме засяга.

— Е, и?

— Е, и... аз не вярвам в случайните съвпадения. Не вярвам, че Фалмаут се е обърнал към вас просто защото му е допадал бостънския „Стар“. Аз съм бил манипулиран от самото начало.

— Не ви разбирам, лейтенант.

— Разбирате ме. При това ме разбирате много добре.

Изразът на лицето на Хауи стана студен. Почти незабележима тръпка на гняв премина по лицето му.

— Да не искате да кажете, че аз имам нещо общо с това?

— Няма никакво съмнение, че е така.

— Не долавям ли нотка на самодоволство във вас?

— Естествено, че съм доволен. — О'Хара премести някакви предмети от края на писалището и седна на него. — Куил, или Гарви, ако щете, ме накара да се замисля. Знаете ли кой според него е сложил началото на цялата тази история? Горкият стар Ред Бриджис, само че той не е имал и най-малка представа как ще се завъртят нещата. През март 1945 година „Кира Мару“ — японски кораб с припаси — бавно се е приближавал към пристанището на Токио, след като пет наши бомбардировачи му нанесли сериозни поражения. Малко преди целта

си корабът потънал и по-голямата част от екипажа успяла да се спаси на островите Бонин. Пет години по-късно един бивш моряк на име Ред Бриджис провеждал операция по изтегляне на потънали кораби по японското крайбрежие. Преди това бил говорил с двама моряци от потъналия „Кира Мару“. Те му разказали за каргото и споменали, че разпознали кораба от повърхността в плитчините край един от Вулканичните острови. Той слязъл под водата, за да се убеди сам, и открил, че от океанското дъно, на не повече от двайсет фатома дълбочина, блика нефт.

Само Ред знаел за това. Не споменал пред екипажа си, но споделил информацията с един човек — стария си приятел Александър Хукър, който бил бивш военен губернатор на Южно Хоншу. В резултат Ред станал богат човек, но в крайна сметка това довело и до смъртта му. А Хукър станал един от двамата на света, знаещи точното местоположение на онова, което впоследствие се оказало най-голямото находище на петрол на земята.

Това подтикнало Хукър към изграждането на неговата империя. Организиран финансиране от богатите си приятели. Хора от елита като самия него. Хора, които вярвали, че трофеите се полагали на победителя. Като бароните, на които се възхищавате вие, мистър Хауи. Фиск, Доъни, Морган и останалите пирати — хора като някои от фотографиите по стените на яхтата ви. Та вие дори сте собственик на яхта, притежавана едно време от Доъни.

— Моля ви, преминете към същественото — каза Хауи.

— Същественото, казвате? Същественото е, че вие сте един от тях. Сдушили сте се с групичка други хора, заемащи ключови постове. И мисля, че сте един от финансистите на тези въртележка. Използвали сте влиянието си да възпрете Зимния, но само защото сте се страхували от Хамелеона. Хукър е съумял да ви убеди, че Хамелеона е сериозна заплаха, а Фалмаут е убедил Хукър, че аз съм човекът, който може да го намери. Хукър е бил на крачка от пълната реализация на планове си, за да позволи някому да сложи край на толкова много години старателно планиране.

— Каква реализация?

— Създаването на обстановка на финансова паника. Първо, да се вдигнат цените на петрола и да се нанесе удар по автомобилната промишленост. Когато тя рухне, ще я последва и стоманодобивната.

Ще скочат лихвените проценти, а това ще затрие бизнеса с недвижима собственост. Синдикатите ще паднат на колене. Е, това е достатъчно, за да се разпростре пожара на паниката. И когато всичко утихне, в кого ще бъдат парите? Във вас! Основните акционери на „Мастър“.

— Това е нелепо опростителство, лейтенант. И не е достойно за вас.

— О-о, Хукър не мислеше така. Това е била основната му цел. Не знам дали щеше да успее или не, това могат да покажат числата. А и никога няма да научим кои са били основните Играчи, защото Хукър бе единственият, който знаеше всичко, а той е мъртъв.

— Е, значи птичката е в небето, момчето ми — облегна се Хауи в количката.

— Но балонът се пукна, Хауи. АМРАН вече го няма. Няма го „Мастър“. Няма го и Куил, който да премества фигурките на убийците по дъската.

— Никога не съм бил замесен в това.

— Вярвам. Не вярвам, че някой от вас е предполагал какво става. Вас са ви интересували единствено резултатите. Но вие знаехте, че Фалмаут ще ме убие, ако го отведе при Хамелеона. Бил съм белязан от вас, мистър Хауи!

Тялото на стареца като че ли се сви в количката. Лицето му се състари.

— Предполагам, че сте пхнали микрофон в яката си, за да запишете цялата тази дивотия.

— Никакъв микрофон — поклати глава О'Хара. — В момента просто си говорим.

— Не знаех, че са планирали да бъдете убит. Разбрах едва днес сутринта, когато Илайза ми съобщи. Ролята ми се изчерпи с това да ви свържа с Фалмаут. Хукър започваше да откача. Жизненоважно бе да се сложи край на цялата тази история с Хамелеона.

— Значи не знаехте за „Торо“? За убийството на Марца?

Хауи не отговори.

— От всичко това вие излизате чист, нали, мистър Хауи? Но има една малка подробност... не може и така, и иначе.

— Какво означава това? Споменавате го за втори път?

— Искам да кажа, че вие преди всичко сте новинар, Хауи. Алчността при вас идва на второ място. Според мен вие сте

преценили, че както и да свърши всичко, тъкмо вие не можете да загубите. Ако намеря Хамелеона, Фалмаут ще го ликвидира и, или Гън, или аз, или и двамата ще ви направим сензацията. Ако Фалмаут убие и мен, е, тогава Гън ще донесе каквото ви е трябвало. И така, и иначе, сега нали разбирате?

Хауи се усмихна.

— Виж, синко, какво съм си мислил, е известно само на мен. Но не ти ли се струва, че действително се получи, както сам спомена?

— Аз предадох материала си на друг.

Хауи го изгледа втренчено за няколко секунди и после повтори:

— Дал си го на друг?

— Написах репортажа за моя стар приятел Арт Харис от „Вашингтон Поуст“. С необходимите доказателства в подкрепа на твърденията.

Думите му бавно попиваха в съзнанието на Хауи.

— Какво, по дяволите, говориш, О'Хара?

— Казвам, че предадох статията на „Вашингтон Поуст“, Хауи. Но не се безпокойте, за вашето участие няма и намек. Нали това искахте? Анонимност. Е, това и ще получите.

Изражението по лицето на Хауи постепенно премина от недоверчивост, през съмнение, до гняв.

— Дявол да го вземе, не можеш...

— Вече го направих.

— Ще те съдя, докато...

— Малко вероятно е. Така само ще се разровят неща, които вие не искате никой да рови.

— Ти си крадец. Ти ми открадна нещо, което ми принадлежеше.

— Човек не може да е собственик на нещо, което никога не е имал. Помните ли сделката ни на Кейп Код? Мога да се оттегля от операцията, когато пожелаея и да оставя някой друг да я довърши. Аз постъпих точно така, мистър Хауи. Само дето избрах този, който да я довърши.

Хауи разтърси глава.

— Ти си луд! През какво мина и с какво завършваш.

— Завършвам квит, мистър Хауи.

— А аз какво ще получа?

— Анонимност. И деветдесет и осем процента от новините, поне тази нощ.

Когато Илайза се върна в офиса си, чакаха я две бележки. Едната беше да се обади на Хауи. Другата беше в плик. Отвори плика. Текстът бе кратък:

Скъпа Лизи,
Гледах те. Беше страхотна. Получаваш наградата за изработване на годината. Не си го връщам на жени. О.

Рошовата грива на боровите в Кинугаса Яма се поклащаше от западния вятър, който по-рано същия ден беше докарал и дъжд. Но когато слънцето започна да се спуска зад островърхия покрив на Тофуку-джи, дъждът беше спрял и оцветена от угасващите му лъчи мъгла започна да нахлува над тревистите площи. Паркът винаги беше пищно зелен, дори през зимата.

Когато влезе в парка беше схванат и изморен. Но имаше поне още час, преди да се стъмни съвсем. Достатъчно, за да започне. Винаги когато се връщаше в Киото, му се струваше, че времето е било спряло, докато е отсъствал. Нищо не се бе променило, никакви нови цветя не бяха разцъфтели, нито бяха окапали старите. Всичко беше все същото. Как се бе изразил веднъж Токенруи сан?... „Ние сме само една прашина в безкрайността на времето. Нищо никога не се променя.“

Във вазата на стаята му за тренировка имаше свежи цветя. Кучетата бяха налякали в краката му с вдигнати глави и очакваха да ги потупа и приласкае.

Той отвори пакета и извади току-що купената *го-генсеи*. Това бе сива туника от груб памук, която се пристягаше в кръста. Съблече дрехите си и навлече *го-генсеи*. Стана му приятно от допира на тъканта. В този миг кучетата излаяха и той разбра, че тя идва.

Спря на прага на вратата в мига, в който го зърна, после свали поглед върху дрехата и отново го погледна в очите.

— Пак заминаваш — отбеляза тя.

Той кимна безмълвно.

— Сега ли?

Отново кимна утвърдително.

Приблѝжи се до него, погали устните му с върха на пръстите си и облиза своите устни.

— Вече е много късно — каза тя. — Утрешният ден не е толкова далече. — И се приблѝжи плътно до него.

Той остана, без да помръдва и след това съвсем бавно я обгърна с ръце.

Правѝ беше. Утрешният ден бе много по-удачен за начало на Хилядадневния поход.

Издание:

Уилям Дийл. Хамелеон

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 1993

Редактор: Богомил Самсиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.